DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"BİR FANTASTİK KİTAPTA ARADIĞIM HER ŞEY VAR."
GEORGE R. R. MARTIN

KRAL KANI

B&S

DANIEL ABRAHAM

PEGASUS

GEÇMİŞTEN GELEN KARANLIK GÜÇ TAMAMEN UYANDI; DOĞRULUK MASKESİ ALTINDA TEHLİKELİ BİR YÜZ YATIYOR.

Bir zamanlar ejderhaların hüküm sürdüğü topraklara savaşın gölgesi düşmüştür. Umut ile ebedî bir karanlığın arasında yalnızca bir kumarbazın zekâsına sahip olan, bağımsız bir genç kadın durmaktadır.

Soylular ve güçlüler düşecek, hor görülen ve çiğnenmiş olanlar yükselecek, her şey baştan yaratılacaktır.

Bu sırada kalbi kırık, yaşlı bir savaşçı ile dönek bir rahip sessizce, neredeyse hiç kimselere fark ettirmeden imkânsız bir hedefe doğru yelken açacaktır: O, dünyayı yemeden önce bir tanrıçayı yok etmek…

B&S

"*Ejderha Yolu* iddialı bir başlangıç yapmıştı ama *Kral Kanı* seriyi başka bir boyuta taşımış."
Steemit

"Bu yıl okuduğum en iyi kitap, uzun yıllardır okuduğum en iyi fantastik kitap ve şu an okumakta olduğum yetişkin serilerinin arasında açık ara en iyisi."
The Bookbag

"Muhteşem bir fantastik roman… Türün daha geleneksel örneklerinde de olduğu gibi çok iyi tasarlanmış karakterlere odaklanmış. Aynı zamanda akıcı, bağımlılık yapan bir okuma deneyimi sunuyor. *Hançer ve Sikke*'yi günümüzün en iyi fantastik serilerinden biri seviyesine taşıyor."
The Wertzone

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-004-8

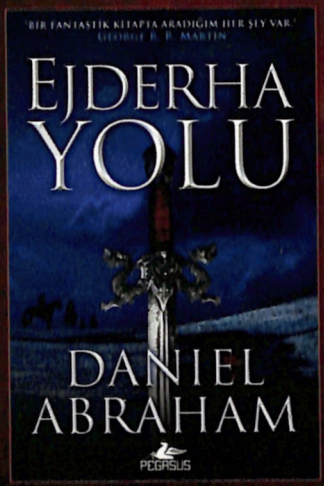
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Artık Daniel Abraham'ı başka yazarlarla kıyaslamayı bırakıp diğer yazarları onunla kıyaslamaya başlamalıyız."
Aidan Moher

"*Kral Kanı*'yla Abraham'ın yeni serisinin, son yıllarda yazılmış en iyi fantastik serilerden biri olduğuna emin oluyoruz. *Hançer ve Sikke* serisi sizi kesinlikle tatmin edecek."
A Dribble of Ink

"İlk kitapta taşlar yerlerine dizilmişti, *Kral Kanı*'nda ise satranç oyunu başlıyor."
Nickvreys.wordpress.com

"Mutlulukla söylüyorum ki bir devam kitabından beklediğim her şeyi karşılıyor."
Civilianreader

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - Pdfbooksfactory.org

DANIEL ABRAHAM eleştirmenlerce beğenilen *Long Price Quartet* serisinin yazarıdır. Hugo, Nebula ve Dünya Fantastik Edebiyat ödüllerine aday gösterilmiş, Uluslararası Korku Birliği Ödülü kazanmıştır. Abraham aynı zamanda M. L. N. Hanover ve (Ty Franck ile birlikte) James S. A. Corey ismiyle kitaplar yazmıştır. New Mexico'da yaşamaktadır.

www.danielabraham.com

Kapak Tasarımı: Kirk Benshoff
Kapak: © 2012 Hachette Book Group, Inc.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitap.tc

KRAL KANI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 2361

Kral Kanı
Daniel Abraham
Özgün Adı: The King's Blood

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN: 978-625-410-004-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Daniel Abraham, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DANIEL ABRAHAM

KRAL KANI

Hançer ve Sikke Serisi - II

İngilizceden çeviren:
M. İhsan Tatari

PEGASUS YAYINLARI

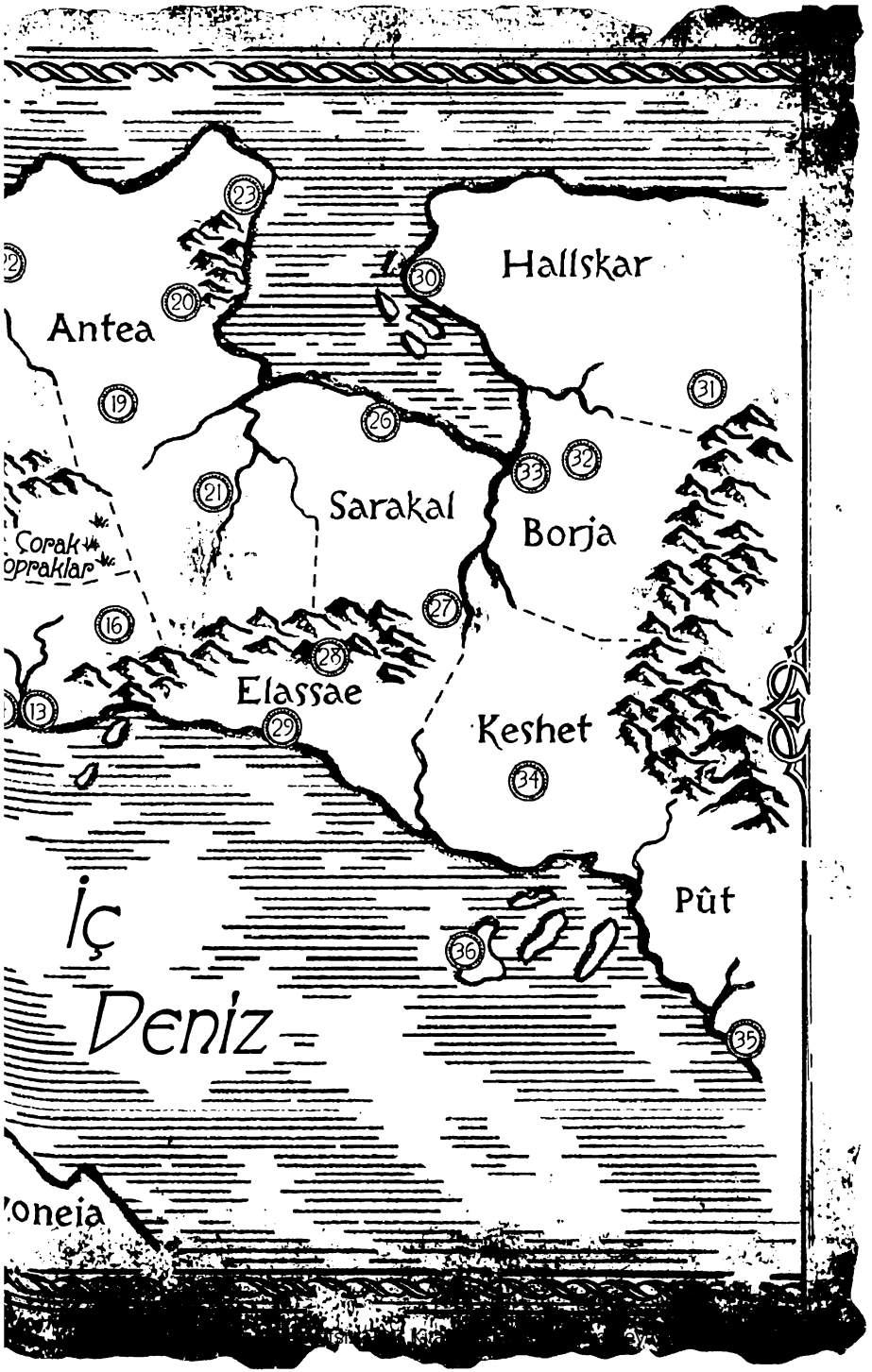
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kardeşim Xerxes için…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hallskar
Antea
Sarakal
Borja
Çorak Topraklar
Elassae
Keshet
Pût
İç
Deniz
oneia

Giriş

Üstat Kit

Birçok isminin yanı sıra Kitap rol Keshmet olarak da bilinen Dönek, hafif hafif yağan yağmurun altında dikiliyordu. Kanındaki kirlilik onu sıkıştırıp kışkırtıyor ama bunu kulak ardı ediyordu. Korku ve endişeden boğazı sıkışıyordu.

Eğer karşısındaki tapınak Keshet, Borja ya da Pût'taki herhangi bir köy veya şehirde olsaydı halkın ilgi odağı, haysiyet ve gurur kaynağı, tüm hayatlarının ekseni olurdu. Camnipol'deyse şehrin engin debdebesindeki binlerce görkemli binadan biriydi sadece. Boyutuyla huşu uyandıran güzel, ihtişam dolu fakat yanındaki binaların yanında önemsiz gibi görünen bir başka yapı...

Nasıl ki Antea İmparatorluğu dünyadaki tüm İlkkanların güç merkeziyse, bu şehir de Antea İmparatorluğu'nun merkeziydi. Fakat Camnipol başkentlik yaptığı bu krallıktan çok daha eskiydi. Aradan geçen her asır burada biz iz bırakmış, her yeni nesil bir evvelkinin kalıntıları üzerinde büyümüştü; ta ki sokakları kaplayan koyu renkli parke taşlarının altında toprak değil de öncekilerden kalma enkazlar yatana kadar... Burası hem kömür karası hem de altın rengi, hem servet hem de yoksulluk dolu bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kentti. Surlar şehrin etrafında bir dokunulmazlık abidesi gibi yükseliyor ve soylu mahallelerindeki muhteşem malikâne, kule ve tapınaklar sanki görkemli olmak sıradan, önemsiz, sıkıcı bir şeymiş gibi görünüyordu. Eğer Camnipol bir şövalye olsaydı siyah mineli bir zırh ve ince işlemeli bir yün pelerin giyerdi. Bir kadın olduğu takdirdeyse gözlerinizi alamayacağınız kadar güzel ve konuşmaya çekineceğiniz derecede caydırıcı görünürdü.

Hafif hafif çiselemeye devam eden yağmur, tapınağın taş duvarlarını ve yüksek sütunlarını kararttı. Geniş basamaklar sokaktan başlayarak bir merdiven sahanlığına dek yükseliyor, bir müddet düz gittikten sonra gölgeli bir sütun dizisine doğru yeniden yükselişe geçiyordu. Örümcek ipeğinden dokunmuş büyük bir sancak –rengi kan kırmızısıydı ve ortasında Tanrıça'nın sekiz köşeli sembolü vardı– asma çatıdan sallanıyor, rüzgârda dalgalanıyordu; uçları yağmurdan, tepe noktasıysa gölgeler yüzünden kararmıştı. Dar sokak, Antea'nın en soylu ailelerini taşıyan tahtırevan ve faytonlarla dolmuştu; her biri pürüzsüz parke taşlarıyla döşeli yolda kendisine prestijli bir yer kapmaya çalışıyor ve rakip hanelere herhangi bir avantaj sağlarım endişesiyle bir adım bile geri çekilmeye yanaşmıyordu. Üstelik henüz kışın başındaydılar. Yaz gelip yeni saray dönemi başladığında sokaklar iğne atsanız yere düşmeyecek hâle gelecekti. Kuzey yönündeki Kralkulesi sis tarafından silikleştirilmiş, zirvesi sanki bulutların üstünde oturuyormuş gibi bir görünüm kazanmıştı. Ayrık Taht dört bir yana uzanıyor ve dünyayı ağırlığı altında eziyordu.

Dönek yüzünü ve saçlarını gizlemek için pelerininin başlığını iyice öne çekti. Minik yağmur damlaları, örümcek ağına takılmış sinekler misali sakalına yapışmıştı. Bekledi.

Antea'nın kahramanı basamakların en tepesinde gülümseyerek dikiliyor, şehre erken gelen birkaç asilzade tapınağın loşluğuna geçerken onları başıyla selamlıyordu. Geder Palliako... Ebbingbaugh'un yeni baronu. Kral Simeon'un tek oğlunun, Ayrık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Taht'ın vârisinin koruyucusu. Krallığı Asterilhold'un entrikalarından kurtaran adam. Geder'in dış görünüşünün ulusal bir kahramanla uzaktan yakından alakası yoktu. Yuvarlak hatlara sahip, solgun bir yüzü vardı ve saçlarını geriye yatırmıştı. Siyah deri pelerini daha kalıplı birine göre dikilmişti ve vücudunun etrafında süslü bir perde gibi salınıyordu. Kırmızı renkli, büyük sancağın altında sahneye ilk kez çıkmış bir aktör gibi duruyordu. Dönek, adamın kendi kendine repliklerini tekrarladığını ve sıranın ona gelip gelmediğini anlamak için kulaklarını dört açtığını neredeyse hayal edebiliyordu.

Tanrıça'nın hafızalardan silinen tarikatını geri getiren ve Uzak Syramys'ten sonraki en büyük imparatorluğun merkezine yerleştiren kişi işte buydu. İnsanların daha dindar olduğu bir çağda tapınak burada tutunmakta zorlanabilirdi ancak Anteali rahipler çok uzun bir zamandır politik söylevler vermekten ve elverişli bir maşa olmaktan başka bir işe yaramıyorlardı. Tanrıça'nın uzun süre karşı konulamayan sesi onu dinlemeye hevesli kulaklar bulmuştu ve şehrin soyluları tıpkı bir kukla gösterisini izlemeye giden çocuklar misali egzotik, yozlaşmış ve tuhaf bir şey görme heyecanıyla içeriye doluşuyorlardı.

Hepsi ölmüştü. Bu şehir, bu imparatorluk, sütannelerinin bağrında öğrendikleri tüm gerçekler... Çürümüşlük tıpkı cüzzamın neden olduğu ilk beyaz benek gibi şehirlerine temas etmişti ve hiçbiri bunun farkında değildi. Çok büyük ihtimalle deliliğin pençesine kapıldıkları sırada da fark etmeyeceklerdi bunu. Ölüp gidecekler fakat başlarına ne geldiğini anlamayacaklardı.

"Hey! İhtiyar!"

Dönek dönüp arkasına baktı ve karşısında bronz pullu, kara dilli bir Jasuru asker buldu. Üzerinde deri bir zırh ve portakal tarlasında dolaşan bir yılanın betimlendiği bir arma vardı. Arkasındaki yaldızlı faytondan genç bir kadın iniyor, Jasuru'yla aynı renkleri kuşanmış bir uşak ona yardım ediyordu. Kadın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşırı cömert bir dekoltesi olan, siyah renkli bir pelerin giymişti. Şimdi moda buydu demek ki.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Jasuru sertçe, bir elini kılıcının kabzasına koyarak.

"Önemli bir şey değil," dedi Dönek. "Yolunuzu tıkadığımı fark etmemiştim. Özür dilerim."

Muhafız genzinden alçak bir hırıltı çıkarıp başını çevirdi. Dönek de ona sırtını dönüp oradan uzaklaştı. Arkasından bir yerlerden teneke gonkların o yüksek, zangır zangır sesi gelmeye başladı. İbadet çağrısını küçük bir çocuk olduğu zamanlardan ve yarım kıta ötedeki bir dağ tapınağında rahiplik yaptığı günlerden beri ilk kez duyuyordu. Bir an için oralardaki toz toprağın ve tatlı kuyu suyunun kokusunu, taşların üstünde gezinen kertenkelelerin hışırtısını ve dünyanın başka hiçbir yerinde köyündeki gibi pişirilemeyen körili keçi etinin tadını tekrar duyumsar gibi oldu. Kalın bir ses insanları ibadet etmeye davet etti ve Dönek'in damarlarındaki kan yarı yarıya unuttuğu bu heceler karşısında titredi. Durup, binlerce çocuk masalında yatan bilgeliği görmezden gelerek arkasına baktı.

Başrahip mertebesinin altın sarısı ve yeşil cübbesini kuşanmış, boğa kadar iri bir adam basit bir ayin töreninin hazırlıklarını yapıyordu. Ama Dönek onu tanımıyordu. Onun zamanındaki başrahip ölmüştü demek ki. Eh, Örümcek Kraliçe müritlerine pek çok şey vadediyor olabilirdi fakat bunlar arasında fiziksel ölümsüzlük yoktu. Rahipleri ölebiliyordu. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Dönek ucuz pelerininin yünlü kumaşına daha sıkı sarındı, sonra da geniş caddelerden ve sokaklardan oluşan ıslak labirentin içinde gözden kayboldu.

Yarık, sanki Tanrı tarafından açılmış bir bıçak yarası gibi Camnipol'ü tam ortasından ikiye bölüyordu. Taştan ve demirden yapılma devasa ağları andıran, yarım düzine köprü havada asılı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durarak uçurumun bir ucundan öteki ucuna doğru uzanıyordu. Uçurum duvarlarının birbirlerine en yakın olduğu noktalardaysa halattan ve zincirden yapılma, sayısız eğreti yapı vardı. Yarık'ın kıyısına oturup aşağı baktığınız takdirde şehrin tüm tarihi gözlerinizin önüne serilirdi: harabe üstüne harabe, harabe üstüne harabe... Sonunda bütün kadim mimariler orada burada görülen birkaç kemerli geçit ile oksitlenmiş bakır işlemeleri haricinde yok olup taşlardan ayırt edilemez hâle gelirdi. Ejderhaların çağında, hatta ondan önceki zamanlarda bile Camnipol'ün bugün durduğu noktada bir şehir bulunuyor ve kendisinden önceki kentin kalıntıları üzerinde büyüyüp gelişiyordu. Şimdi bile, on üç ırkın fakir bireyleri uçurumun derinliklerinde yaşıyor ve bir zamanlar atalarının ambarları, balo salonları ve sarayları olan ışıksız mağaralarda oturuyorlardı.

"Kanalizasyonları kimse düşünmez," dedi Smit gri göğe bakarak.

"Düşündüğümü sanmıyorum," dedi Dönek omzunu silkerek pelerinini sırtından atarken. "Sence düşünmem için geçerli bir sebep var mı?"

Kumpanya, Yarık'ın kıyısındaki umumi bir avluya sığınmıştı. Arabanın ince kapıları açıktı ama sahneyi indirmemişlerdi. Cary bağdaş kurup büyük tekerleklerden birine sırtını yaslamıştı ve mavi bir gelinliğe boncuk dikmekle meşguldü. O gece Gelinin Ahmaklığı adlı oyunu sergileyeceklerdi ve Leydi Partia rolü normalden biraz daha süslü olmayı gerektiriyordu. Sandr ile Hornet ellerinde tahta çubuklarla yüksek sundurmanın arka tarafında duruyor, Anson Arranson'ın komutanının ihanetini ortaya çıkardığı son savaşı prova ediyorlardı. Kumpanyanın en yeni üyesi olan Charlit Soon ellerini bacaklarının altına sıkıştırmış bir vaziyette oturuyor, sanki sessiz bir dua ediyormuşçasına kendi kendine mırıldanıyordu. Gelinin Ahmaklığı'nda ilk kez rol alacaktı ve heyecanı sempati uyandırıyordu. Mikel ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünürlerde yoktu; muhtemelen biraz et ve balık almak için pazara gitmişti. Geri dönüp hazırlanması için yeterince vakit vardı. Ancak bu kasvetli hava her şeye bir geç kalmışlık hissi katıyordu.

"Eh," dedi Smit başıyla yağmuru işaret ederek, "bir yeri gerçek bir şehir yapan şey doğayı kontrol etmektir, değil mi? Mesela bu yağmur önemsiz bir şey gibi görünebilir ama Camnipol büyük bir kent. Sular büyük birikintilere dönüşüyor. Şuraya baksana, sanki Tanrı bir nehri baş aşağı çevirip tüm şehrin üstüne boca etmiş gibi görünüyor. Yağmur sularının akıp gidebileceği bir yer lazım."

"*Deniz, deniz, ebedî deniz,*" dedi Dönek iki yıl önce sergiledikleri bir oyuna atıfta bulunarak. "*Nasıl ki tüm sular tuzlu dalgalara karışacaksa bütün insanlar da toprak olacak.*"

"Eh, orası öyle," dedi Smit çenesini sıvazlayarak. "Ama önemli olan bunca yağmur suyunun buradan oraya nasıl gideceği, değil mi?"

Dönek gülümsedi. "Sanırım az önce bir mecaz yaptın sevgili Smit."

Aktör sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Oysa ben lağımlardan söz ettiğimizi sanıyordum."

Dönek tekrar tebessüm etti. On beş yıldır bu küçük oyuncu grubuyla birlikte dünyayı dolaşıyordu. Kralların önünde sahne almışlıkları da vardı kaba saba güruhların da. On üç ırktan sekizinin bireylerine oyunculuk dersi vermiş, üçüyle de aşk yaşamıştı. O Üstat Kit'ti. Kitap rol Keshmet. Kendisine çok daha önce, çöl taşlarından ve delilikten müteşekkil bir rahimi terk edip gerçek dünyaya doğduğunda verdiği bir isimdi bu. Binlerce rol oynamıştı. Ve şimdi –Tanrı yardımcısı olsun– oynaması gereken bir rol daha vardı.

Son bir rol.

"Cary?" dedi Dönek. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzun saçlı kadın başını olumlu anlamda salladı, dikiş iğnesini elbisesinin koluna sapladı ve elindeki bir avuç boncuğu dikkatle gelinliğin kıvrımlarından birine yerleştirdi. Gelişigüzel, düşüncesiz bir hareket gibi görünüyordu fakat boncukların teki bile o küçük yuvadan kaçamazdı. Dönek gülümseyip kafa salladı, sonra da avludaki boş sundurmalardan birine doğru ilerledi. Burada sadece soğuk bir demir maltız ve taş bir sıra vardı. Tuğla döşeli zemin yağmurun isabet ettiği noktalarda ıslanmış, kırmızı ve yeşil renkleri koyulaşıp zenginleşerek parlak bir görünüm kazanmıştı. Üstat Kit sıraya oturunca Cary de onun yanına kuruldu.

Artık vakit gelip çattığı için hissettiği kederi daha fazla göz ardı edemiyordu. Haftalardır içindeydi. Korku onun için artık eski bir tanıdık gibiydi. Ama birkaç ay önce Porte Oliva'daki bir pansiyonda, Tanrıça'nın sancağının Antea'da dalgalandığını ilk kez duyduğunda içine bir ateş düşmüştü. Keder ise daha sonra gelmişti. Kit onu mümkün olduğunca görmezden gelmiş, boğazındaki yumrunun ve göğsündeki ağırlığın gözyaşlarına engel olacağını düşünmüştü. Ama artık bunu yapamıyorlardı.

"Üstat Kit?" dedi Cary. "Ağlıyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi adam. "Erkekler ağlamaz, sadece gözyaşı döker. Ağlamanın küçük düşürücü olduğunu düşünürüz."

Genç kadın bir kolunu onun omzuna attı. Dönek, yola çıkmadan önce son taze suyunu içen bir denizci misali kadını yanında hissetmenin tadını çıkarmaya çalıştı. Ensesindeki kolu, kaslarının somut ağırlığı, mine çiçeği ve sabun kokusu... Derin, titrek bir nefes aldı ve kaderine razı gelerek başını salladı. Tekrar konuşmayı başarabilmesi için aradan uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Yeni bir oyuncu daha bulmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Ağırbaşlı, yaşlıca bir adam. Baba rollerini ve kötü adamları oynayabilecek biri. Lord Tilki'yi. İblis Kral Orcus'u. Bunun gibi şeyleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani senin rollerini."

"Benim rollerimi."

Toplu iğne başı kadar küçük yağmur damlaları, üzerlerindeki saman damı ve önlerindeki tuğlaları ıslattı. Kulaklarına sahte kılıçların birbirine çarparken çıkardığı takırtılar ve onları savuran aktörlerin homurtuları çalındı. Hornet, Cary'den çok daha uzun bir süredir bu kumpanyanın bir parçasıydı. Smit de genç kadından daha fazla rol oynamıştı. Ama Cary onları idare edebilirdi. Kit gittikten sonra bu küçük yol ailesini bir arada tutabilecek biri varsa o da bu genç kadındı.

"Ne oldu?" diye sordu Cary.

"Yapmam gereken bir şey var."

"Biz de yardım ederiz."

"Deneyeceğinize eminim. Ama..."

"Ama ne?"

Kit genç kadınla göz göze gelebilmek için ona doğru döndü. Omuzlarındaki kol yavaşça aşağı kaydı. Cary'nin gözleri en az saçları kadar siyah, olduğundan daha genç göstermesine sebep olacak kadar da iriydi. Onu hâlâ karşılaştıkları ilk geceki hâliyle, para kazanabilmek için Maccia'nın meydanlarında dans eden bir genç kız gibi görebiliyordu. O zamanlar neredeyse bir çocuktu; yabani, aç ve erkeklerle ilgili her şeye kuşkuyla yaklaşan biri... Tıpkı bir ateşten yayılan sıcaklık misali, etrafına yetenek ve ihtiras saçıyordu. Opal bu kızın başlarını belaya sokacağı konusunda Kit'i uyarmış ama buna değeceği konusunda da onunla hemfikir olmuştu. Cary artık büyümüş, yetişkin bir kadın olmuştu. Üstat Kit, bir kız çocuğuna sahip olmanın insanın içinde benzer bir his yaratıp yaratmadığını merak etti.

"Ne yazık ki hepinizi korumam gerekirse tiyatrodaki vazifelerimi yerine getiremem," dedi Dönek. "Siz benim ailemsiniz. Güvende ve mutlu olduğunuzu düşündüğüm sürece gereken her şeyi feda edebilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok yüksek bir bedel ödemeyi bekliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Öyle."

Cary içini çekti ve dertli zamanlarda yüzünde peyda olan o çarpık tebessümü takındı. *Bunu unutma*, dedi Kit kendi kendine. *Dudaklarının kıvrılışını ve kaşlarının yukarı kalkış şeklini sakın unutma. Aklına kazı. Dikkatini ver.*

"Eh, çok yazık," dedi genç kadın.

"Bir önemi var mı bilmiyorum ama gitmek zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm."

"Aklında rollerini devredebileceğimizi düşündüğün biri var mı?"

Kit kadının için için ağladığını görebiliyordu. Ona ihanet ettiğini, herkesi terk ettiğini düşünüyordu ama bunu yüzüne söyleyip adamı suçlamaktansa parmaklarını kesmeyi tercih ederdi. Dönek, Cary'nin ellerini tutup avuçlarının içine almayı arzuladı fakat genç kadın sohbetlerinin nasıl bir havada geçeceğini çoktan belirlemişti bile ve ona karşı gelmeye hakkı yoktu. Bundan sonra yoktu...

"Kuzey turnelerine çıkan bir grup var. Paldrin Leh ve Sebast Berrin. Üç yıl önce aynı rol için iki kez kavga etmişlerdi. Onlara ulaşabilirsen repliklerimi hâlihazırda ezberlemiş birilerini bulabilirsin. Paldrin, Haaverkin ırkındandır ama güneye gittiğiniz takdirde bu özellik kumpanyaya egzotik bir hava katabilir."

"Bir sorup soruşturayım o zaman," dedi kadın. "Ne zaman gideceksin?"

"Bu gece."

"Yalnız gitmek zorunda mısın?"

Dönek tereddüt etti. Buna henüz karar vermemişti. Önünde başarılması imkânsız bir görev vardı. Kaçınılmaz olduğu kadar bir felaketle sonuçlanmaya da mahkûmdu. Bu uğurda kendini feda etmek onun seçimiydi ve ne tuhaftır ki bu durumu ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dukça sakin karşılıyordu. Ama başka birinden onunla birlikte canını feda etmesini istemek ayrı meseleydi. Yine de başarı ile başarısızlık, dünyanın kurtuluşu ve yok oluşu arasındaki farkı belirleyecekse...

"Belki de değilimdir," dedi Kit. "Bana yardım edebilecek biri var. Ama kendisi bizim kumpanyadan değil."

"Seni bizden ayıran bu gizemli meselenin ne olduğunu sormamın bir anlamı yoktur herhâlde?" dedi genç kadın. "Bize bu kadarını borçlusun," diye ekledi hemen ardından kendi kendisiyle çelişerek.

Dönek dudaklarını yalayıp kendi kendine bile itiraf etmekten kaçındığı düşünceleri kelimelere dökmeye çalıştı. Uygun sözcükleri bulduğundaysa gevrek gevrek güldü. "Kulağa biraz şatafatlı gelebilir," dedi.

"Dene bakalım."

"Bir tanrıçayı öldürmeye gidiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cithrin Bel Sarcour
Medean Bankası'nın Porte Oliva Temsilcisi

Medean Bankası'nın Porte Oliva temsilcisi olan Cithrin bel Sarcour başı dik, kendine hâkim ve göğsü öfkeyle dolu bir şekilde şube kapısından dışarı çıktı. Porte Oliva'ya ilkbahar geliyordu. İlk Çözülme festivalinden kalma parlak renkli sancaklar ve ışıltılı, sahte mücevherler hâlâ sokakları ve caddeleri süslüyor, yavaşça çürüyüp kire dönüşüyorlardı. Öğle güneşinin ulaşamadığı gölgelik yerlere kar dadanmıştı. Cithrin'in nefesi, sanki kalbinin olması gereken yerde dumanlar püskürten bir fırın varmışçasına havada buharlar oluşturuyordu ve genç kız soğuğun ısırığını neredeyse hiç hissetmiyordu.

Önündeki parke taşlı sokaklar birkaç farklı ırktan adamlar ve kadınlarla tıklım tıklım doluydu. Pürüzsüz, boncuklu postlarıyla Kurtadamlar; ince yüzlü, solgun tenli Cinnaeler; bakır ve altın pullu Jasurular; böceğimsi, kara kabuklu Timzinaeler ve etli butlu, kızarık yanaklı İlkkanlar. Bazıları kızı başlarıyla selamladı, bazıları yolundan çekildi, büyük bir çoğunluğuysa onu görmezden geldi. Dünyanın en büyük bankalarından birini temsil ediyor olabilirdi ama Porte Oliva'nın üstündeki puslu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

havayı ilgilendirdiği kadarıyla o sadece şık bir özel dikim elbise giyen bir başka yarı Cinnae'ydi.

Meyhaneye girdiğinde mekânın sıcak havası tenini okşadı. Bira ve ekmeğin bu tür yerlerle özdeşleşmiş, mayalı kokusu onu rahatlatmaya çalıştı ve Cithrin karnındaki düğümlerin bir nebze çözüldüğünü hissetti. Öfkesi yatışıp bir ümitsizlik ve hüsran maskesi hâlini aldı. Cinnae bir delikanlı onu karşılamak için yanına geldi ve Cithrin şalının alınmasına müsaade ederken zor da olsa ona gülümsemeyi başardı.

"Her zamanki masanız mı müdire hanım?" diye sordu delikanlı.

"Teşekkürler Verril. Çok iyi olur."

Sırıtan delikanlı abartılı bir reverans yaptı, sonra da ona yolu gösterdi. Başka zaman olsaydı Cithrin bundan hoşlanabilirdi. Masa arka taraftaydı ve bir perdeyle ana salonun geri kalanından yarı yarıya gizleniyordu. Burada oturabilmek için fazladan birkaç sikke daha ödemeniz gerekiyordu. Cithrin kendisini sohbet edebilecek gibi hissettiğinde bazen ortak salonda oturuyor ve diğer müşterilerle laflıyordu. Limanın güneyinde daha fazla denizci ve dedikodu oluyor, ejderha yolunun katedral ile vali konağının bulunduğu ana meydana çıktığı noktada kuzey ticaret yollarıyla ilgili daha fazla havadis toplanıyordu fakat burası bankasına –*onun* bankasına, Tanrı aşkına– en yakın yerdi ve her sohbetin bir çıkar sağlama girişimi olmasına gerek yoktu.

Çoğunlukla gündüz vakti garsonluk yapan Kurtadam kız ona bir tabak peynir, esmer ekmek ve ahşap bir kâse dolusu kuru üzüm getirdi. Daha da önemlisi, yanlarında bir kupa bira da vardı. Cithrin ona başıyla teşekkür edip içten bir tebessüm takınmaya çalıştı. Garson kız tuhaf bir şey fark ettiyse bile yüzündeki yumuşak tüyler sayesinde düşüncelerini açığa vurmadı. *Kurtadamlardan çok iyi kart oyuncusu olur*, diye düşündü Cithrin, içkisini yudumlarken. *Her daim yüzlerinde bir maske oluyor.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ön kapı açıldı ve ana salon ışıkla doldu. İçeriye bir gölge girdi. Cithrin yeni gelenin yüzüne ya da vücuduna dair tek bir detay bile görmemesine, hatta en ufak bir ses dahi çıkardığını duymamasına rağmen onun Yardem Hane olduğunu anladı. Muhafızlarının –*onun* muhafızlarının– ikinci komutanı ve Vanai'den kaçtığı günlerden beri kendisini tanıyan iki kişiden biriydi. O şehir bir süre önce tüm sakinleriyle birlikte yanıp yok olduğu için Yardem artık kızın yaşayan en eski tanıdıklarından biri konumundaydı.

Tralgu aheste aheste salonun ortasına doğru ilerledi. Irkının iri yapısına rağmen tekinsiz bir sessizlikle yürüyebiliyordu. Cithrin'in oturduğu sıraya, kızın yanına yerleşti. Köpek benzeri uzun kulakları öne yatıktı. Eskimiş deri ve kılıç yağı kokuyordu. Uzun ve derin bir iç çekti.

"Demek kötü gitti?" dedi.

"Evet," dedi genç kız, Yardem ile Yüzbaşı Wester'ın kısa ve öz konuşma şeklini taklit etmeye çalışarak. Ama sonrasında çenesini tutamadı. "Kadın beni dinlemedi bile. Bütün kış boyunca bu anlaşma üzerinde çalıştım. Evet, riskler var ama bunlar *alınmaya değer* riskler."

"Ama Pyk öyle düşünmüyor."

"Görünüşe göre öyle," dedi genç kız. "Tanrı cezasını versin. O kadından nefret ediyorum."

Cithrin anlaşmayı imzaladığı andan beri noteriyle aralarında tatsızlık çıkacağını biliyordu. Aylarca şubesinin sermayesi üzerinde eksiksiz bir kontrole sahip olmuştu. Kâr getireceğini düşündüğü her tür krediyi vermiş, akıllıca gördüğü tüm ortaklıklara girmişti. Onlarca anlaşma ve kontrata kanlı başparmağını basmış, çoğunlukla da güzel bir kâr elde etmişti. Lakin bankanın kuruluş evrakı sahte, imzaladığı tüm sözleşmeler de geçersizdi. Rüştüne ermesine, ailesinin bankadaki varlıklarını devralmasına ve yasaların önünde bir yetişkin olmasına daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dört ay vardı. Ama ondan sonra bile gerçekte olduğundan daha yaşlı, sadece dörtte bir İlkkan olan bir kadın rolü yapmaya devam etmesi gerekecekti. Şubesi yalanlar ve sahtekârlıklar üzerine kurulmuştu; imzaladığı şüpheli anlaşmalardan kurtulabilmesi için aradan yıllar geçmesi gerekecekti. Sırf banka holdinginin Carse'tan gönderdiği noterden, yani Pyk Usterhall denen şu kadından hıncını almak için tedbiri elden bıraktığını hayal etti.

Hiçbir şey imzalamayacaksın. Tüm anlaşmalar sadece ve sadece noter tarafından imzalanacak. Noterin huzurunda imzalanmayan anlaşmalar geçersiz sayılacak. Verdiğin bir karar iptal edilirse bunu kabul edeceksin. Kontrol banka holdinginde olacak. Sen sadece sembolik bir yönetici olacaksın. Daha fazlası değil.

Kendisine teklif edilen şartlar bunlardı, o da hepsini kabul etmişti. O zamanlar şubesini kaybetmemenin verdiği rahatlıktan ötürü yarı yarıya sarhoş durumdaydı. Noter geldikten kısa bir süre sonra tüm kontrolü tekrar eline geçireceğinden emindi. Aradaki süreç sabrını sınayan bir test olacaktı, hepsi bu. Noter gelmeden önceki birkaç hafta boyunca, her gece yatağına uzanıp uykuya dalmadan önce bankanın tecrübeli bir üyesinin önünde uysal rolü yaptığını, adamın dikkatini çekecek önerilerde bulunduğunu ve onun güvenini kazandığını hayal etmişti. O noktadan sonra bankanın kontrolünü geri almanın kolay olacağını söylemişti kendi kendine. Tek yapması gereken bir adamın sevgisini kazanmaktı. Zor olsa bile imkânsız değildi.

Güzel bir masaldı.

Pyk Usterhall kış sona ererken gelmişti. Cithrin büyük pazarın karşısındaki kafede, arka tarafındaki özel odayı kullanabilmek için Asanpur Usta'ya birkaç sikke ödediği mekânda oturuyordu. Kışın karanlığı Porte Oliva kadar güneydeki bir ülkeye bile erkenden bastırmış ve hava kararıktan sonra yarı kör, ihtiyar Cinnae'nin kahve çekirdeği stokunu tüketip okey oynamak dışında yapılabilecek çok fazla şey kalmamıştı. O gün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kafede devriyelerinden sonra dinlenen dört İlkkan kraliçe-muhafızı da vardı; Timzinae bir tüccarla şakalaşıp birbirlerine bazı hikâyeler anlatmışlardı. Tüccar, Elassae'ye dönebilmek için ilkbaharın gelmesini beklerken kışı Birancour'da geçiriyordu ve Cithrin günler boyunca adamın şakalarına gülmüş, ağzından o ülkeyle ilgili bir bilgi kırıntısı kapıp kapamayacağına bakmıştı. Altısı birden iki masayı birleştirip karmaşık bir okey oyununa giriştiği sırada kafenin kapısı savrularak açılmış ve soğuk bir rüzgâr içerideki sıcak havayı hem gerçek hem de mecazi anlamda sürükleyip götürmüştü.

Cithrin başta kadının son derece şişman bir İlkkan olduğunu sanmıştı. Omuzlarıyla kalçaları oldukça geniş ve güçlü olan iri yapılı biriydi. Zemindeki tahtaları takırdatarak içeri girmiş ve başının etrafındaki siyah yün şalı çıkarmıştı. Saçları kırçıldı. Ağır çene kemiği ve dolgun dudakları bir balık gibi görünmesine neden oluyordu. Dudaklarını büzdüğünde çektirdiği iki uzun dişinden geriye kalan boşluklar açıkça görülür olmuştu. Bir Yemmu...

"Demek Cithrin bel Sarcour sensin," demişti kadın. "Beklediğin noter benim. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Cithrin hemen ayağa kalkıp Pyk'i arka odaya götürmüştü. Kapı kapanır kapanmaz Yemmu kadın küçük masaya oturup kaşlarını çatmıştı.

"Şehir muhafızlarıyla oyun oynamak mı? Burayı böyle mi idare ediyorsun? Komme Medean'ın temsilcisinin Vali Köşkü'nde ya da önemli biriyle yemekte olmasını beklerdim."

Cithrin kadının sarf ettiği kelimeleri ve içerdikleri aşağılamayı düşünürken boğazının sıkıştığını hissetti. "Kış aylarında yapılacak çok fazla şey olmuyor," diye cevap vermişti sesindeki af dileyen tona sessizce küfrederek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin için öyle olduğuna eminim," demişti Pyk. "Ama benim yapacak işlerim var. Hesap defterlerini buraya mı getirirsin, yoksa işlerini yürüttüğün gerçek bir yer var mı?"

O zamandan beri her gün yeni bir ufak çaplı aşağılanmayla karşılaşıyor, gerçekte hiçbir şeyi kontrol etmediği kendisine sürekli hatırlatılıyor ve iğneleyici yorumlara maruz kalıyordu. Cithrin ilk haftalarda tüm bunlara sessizce katlanmış, sadece tebessüm etmekle yetinmişti. Sonraki aylardaysa bu iş giderek zorlaşmıştı. Eğer kadının sözlü saldırılarında küçük bir fasıla, kibirli tavırlarında küçük bir çatlakla karşılaşmış olsaydı bunu zaferden sayabilirdi.

Ama öyle bir şey hiç olmamıştı.

"Sebebini söyledi mi?" diye sordu Yardem.

"Güneygillerle iş yapmazmış. Anlaşılan dokuz veya on kuşak önce Pût'taki aile fertlerinden bazıları bir Güneygil sürüsü tarafından katledilmiş."

Yardem dönüp ona baktı ve kulaklarını neredeyse kafasına değecek kadar geriye yatırdı.

Cithrin birasından büyük bir yudum aldı. "Biliyorum," dedi. "Ama ne yapabilirim ki? Noter hazırda bulunmadan bir sözleşme yapmam yasak. İmza bile atamıyorum. Pyk kanlı başparmağını basmadığı sürece evrakın hiçbir değeri yok."

Cithrin anlaşma gereği şubesindeki bütün haklarından feragat etmişti. Şayet Pyk, Carse'a bir mektup yazıp genç kızın bankaya bir sorun teşkil ettiğini söylerse işini elinden almalarına engel olmak için hiçbir şey yapamazdı. Ağzına bir parça ekmek atıp dalgın dalgın çiğnedi. Un yerine çamurdan yapılmış olsa bile aynı tadı alırdı muhtemelen. Yardem bir parmağıyla tabağı işaret etti, genç kız da onu Tralgu'ya doğru ittirdi. Yardem peynirin köşesini koparıp ağzına attı. Uzun bir süre boyunca, sessizce lokmalarını çiğnediler. Şöminedeki ateş hafif hafif mırıldandı. Dışarıda acı acı havlayan bir köpeğin sesi duyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gidip bu olanları müşterimize anlatmam gerek," dedi Cithrin içkisinden büyük bir yudum daha alarak.

"Sana arkadaşlık etmemi ister misin? Bugün nöbetim yok."

"Çirkefleşeceğini sanmıyorum. Öyle biri değil."

"Sana moral verebilirim. Ya da cesaret."

Cithrin kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Zaten onun için içiyorum."

"Biliyorum."

Genç kız ona bir bakış attı. Gözleri koyu kahverengi, kafası genişti. Sol kulağının altında daha önce hiç fark etmediği bir yara izi vardı. Yardem'in eskiden bir rahip olduğunu hatırladı. Paralı askerlik yapmaya başlamadan önce... Bira genç kızın önündeki kadehte atıl duruyordu. Bir kadeh içmek onu çok etkilemezdi. İki tanesi moralini düzeltir ve kendini daha iyi hissetmesini sağlardı. Ama aynı zamanda da üçüncüyü içmeye teşvik eder, dördüncü kadehi devirdiğindeyse onu bekleyen sevimsiz işi ertesi sabaha kadar ertelemesi gerekirdi. *En iyisi kısa kesip yarın sabah pişmanlıkla uyanmaktan kaçınmak*, diye düşündü kendi kendine.

Kadehi ittirip kendinden uzaklaştırdı, Yardem de ona yol vermek için ayağa kalktı.

Müşterisi denizci mahallesinin ortasındaki bir pansiyonda, bu şehre ilk geldikleri günlerde Marcus Wester'la birlikte saklandıkları o küçük dairenin civarında kalıyordu. Sokaklar dar ve dolambaçlıydı. Hatta bazı yerlerde o kadar dardı ki yürürken elleri her iki yanındaki binalara değecek gibi oluyordu. Her şey lağım ve deniz suyu kokuyordu. Pansiyonun kireç badanalı duvarlarına ve rengi atmış, mavi pencerelerine ulaştıkları sırada genç kızın elbisesinin etekleri kararmış, buz kesen ayaklarına kara sular inmişti. Şalına daha sıkı sarınıp pansiyonun kapısına çıkan iki dar basamağı tırmandı. Yardem ise kulaklarını iyice havaya dikip ifadesiz bir yüzle sırtını duvara yasladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cithrin kapıyı tıklattı. Kapıyı başka birinin açmasını umuyordu. Pansiyon sahibinin ya da orada konaklayan müşterilerden birinin. Yapmak zorunda olduğu konuşmayı bir iki dakika daha ertelemesini sağlayabilecek herhangi birinin. Fakat şans ondan yana değildi. Adam kapının dibine tünemiş, ondan gelecek haberleri bekliyordu belki de. Kül grisi teni ve ırkına özgü, aşırı iri gözleri onu bir çocuk gibi gösteriyordu. Tebessümü aynı anda hem içten hem de kırılgandı.

"Müdire Cithrin," dedi sanki onu görmek kendisi için keyifli bir sürprizmişçesine. Genç kızın kalbi sıkıştı. "Lütfen içeri buyurun. Ben de çay yapıyordum. Buyurun, buyurun. Tralgu arkadaşınız da gelebilir."

Cithrin başını çevirip Yardem'e baktı. Tralgu'nun yüzünde bir acıma ifadesi gördüğünü düşündü ama adama mı, yoksa kendisine mi yönelik olduğunu kestiremedi.

"Hemen dönerim," dedi genç kız.

"Burada olacağım," dedi Yardem hırıltılı bir sesle.

Müşterek oturma odası, içeriyi rahatsız edici derecede sıcak tutan küçük ocağa rağmen rutubet kokuyordu. Tüm kapılar kapalı olsa da arka taraftan bir yerlerden hasta bir çocuğun ağlama sesleri geliyordu. Cithrin muhtemelen bir zamanlar çok güzel görünen, kırmızı ve turuncu püsküllleri olan minderli bir sıraya oturdu.

"Sizi gördüğüme çok sevindim müdire hanım," dedi Güneygil. "Ben de Lyoneia'daki oğlumla yazışıyordum ve kısa süre önce kendisinden bir cevap aldım. Dediğine göre..."

"Öncesinde size söylemek istediğim..."

"...ilk sevkiyatı yaz ortası gelmeden önce hazırlayabilirmiş. Geçen yılın fındıkları kuruyup öğütülecek kıvama gelmiş. Çiçek ve duman gibi koktuklarını söylüyor. Kelimelerle arası hep iyi olmuştur zaten. Çiçek ve duman. Sizce de çok güzel, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demek ki biliyordu. Ya da tahmin ediyordu. Kelimeler ağzından âdeta uçarak çıkıyor, genç kızın konuşmasına fırsat vermiyordu. Cithrin eskiden, henüz çok küçük bir çocukken deniz kıyısına indiği bir günü anımsadı. Belki de annesiyle babasının hâlâ hayatta olduğu zamanlardan kalma bir hatıraydı bu. Dalgaları ellerinizle durdurmaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi.

"Bankamız bu projeye destek vermeyecek," dedi Cithrin. "Çok üzgünüm."

Adamın dudakları kıpırdamaya devam edip yeni heceler oluşturmaya çalıştı. Kaşlarının orta kısmı yukarı kalkarken kenarlarıysa aşağı indi ve hayal kırıklığına uğramış birinin karikatürü gibi göründü. Cithrin kendini nefes almaya zorladı. Karnı ağrıyordu. Tüccar tekrar konuştuğunda sesi son derece tiz çıktı.

"Anlamıyorum müdire hanım."

"Elimde görüşmelerimizle alakası olmayan yeni malumatlar var. Korkarım bankanın ihtiyacınız olan krediyi karşılaması şu anda imkânsız."

"Eğer... eğer... eğer oğlumun yolladığı mektubu okursanız müdire hanım. Göreceksiniz, biz..." Ancak sonrasında lafını yarıda kesip yutkundu ve iri gözlerini kapatıp başını aşağı eğdi. "Sebebini sorabilir miyim?"

Çünkü yanlış gözlere sahipsin, diye düşündü Cithrin. *Çünkü noterim bana izin vermiyor. Buna en az senin kadar üzülüyorum. Haklı olduğuna inanıyorum.* Söyleyemediği çünkü dile getirdiği takdirde Pyk Usterhall tarafından yönetildiğini itiraf etmiş olacağı tüm o sözleri kafasından geçirdi. Eğer bankayı onun değil de noterin idare ettiği başkaları tarafından öğrenilirse elinde kalan o azıcık nüfuzunu da yitirirdi. O yüzden yüreğini katılaştırdı ve kendi iradesiyle çalışan, sorumluluklarını taşıyacak gücü olan bir bankacı numarası yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başka insanların bana anlattığı şeyleri açık edemeyeceğimi biliyorsunuz," dedi. "Tıpkı sizinle yaptığımız görüşmeleri başkasına anlatamayacağım gibi."

"Evet. Tabii," dedi adam gözlerini açarak. "Kararınızı yeniden gözden geçirme ihtimaliniz var mı peki?"

"Maalesef yok," diye yanıtladı kız her kelimeyi güçlükle dile getirerek.

"Peki. Teşekkürler o zaman. Hâlâ... hâlâ çay içmek istiyor musunuz?"

"Ben sarhoş değilim," dedi Cithrin.

"Değilsin," dedi Yardem.

"O zaman neden bir kadeh daha içemiyorum?"

"Sarhoş olmamak için."

Meyhaneye dönmemişlerdi. Orası Cithrin'in yemek yiyip kibar sohbetler ettiği mekândı. Ama şimdi ikisini de yapmak istemiyordu. Onun yerine çığlık atıp küfretmek, eline bir sopa alıp her şeyi kırıp dökmek istiyordu. Öfke ve yetersizlik demirden bir kafes, genç kız ise ölümü pahasına kendisini onların üstüne fırlatan bir saka kuşuydu sanki. Cithrin'in dairesi bankanın bir üst katında yer alıyordu. Hatta bina bir bankaya dönüştürülmeden önce de orada kalmışlığı vardı. Eskiden, binanın basamaklarını ilk kez tırmandığı günlerde burası bir kumarhaneydi. Cithrin o zamanlar burayı Yardem ve Marcus Wester'ın yanı sıra sandıklar dolusu ipek, mücevher, tütün, elmas ve en önemlisi de bal mumu korumalarla kaplı hesap defterleriyle paylaşmıştı. Şimdiyse içeride yatağı, çalışma masası ve gardırobu bulunuyordu. Eskiden çıplak tahtalarla kaplı zemine kışın insanın ayağını ısıtan cinsten, kırmızı renkli ve kalın bir kilim sermişti. Yatağının başucundaki duvarda Medean Bankası'nın logosu ile Porte Oliva'nın armasının iç içe geçtiği bir tablo asılıydı. Valinin hediyesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cithrin masadan kalkıp odada volta atmaya başladı. Alt kattan sesler geliyor, ona zeminin ne kadar ince olduğunu ve konuşulanların yakın bir mesafeden duyulabildiğini hatırlatıyordu. Şubede daima muhafızlar oluyor, kimsenin binanın temellerindeki taşlara gömülü kasayı kurcalamamasını garanti altına alıyorlardı. Kasada bankanın nakdî varlıkları vardı. Ama asıl serveti artık şubede bile bulunmayan evraklarda –kredi anlaşmaları, ortaklıklar, mevduat sözleşmeleri– yatıyordu. Bu tür belgeler Pyk'in şehrin güneyinde tuttuğu dairede, bankanın gizli üssünde saklıydı.

"Beni *ezip* geçti," dedi Cithrin. "Her şeyin kontrolünü eline aldı."

"Anlaşma böyleydi," dedi Yardem.

"Anlaşmanın ne olduğu umurumda bile değil," dedi kız söylediklerinin, hatta ses tonunun bile alt kattaki muhafızlar tarafından duyulmasına engel olmaya çalışarak. "Sorun sadece Pyk'in verdiğim kararları beğenmemesi değil. Ya da beni küçümsemesi. Kötü kararlar alıyor Yardem. Sorun ortada hâlâ kazanılabilecek bir meblağ varken masadan kalkıp gitmesi. Üstelik bunu sadece ondan yaşça küçük, yarı Cinnae bir kızdan emir almayı kendine yediremediği için yapıyor."

Cithrin iki elini havaya kaldırıp Yardem'e ona karşı çıkması için meydan okudu. Tralgu ise sadece dizini kaşımakla yetindi. Ama bunu öyle bir şekilde yapmıştı ki genç kız aslında bacağının kaşınmadığını düşündü.

"Buna daha fazla katlanacak değilim," dedi Cithrin. "Eğer istediği şey savaşsa, Tanrı şahidim olsun ki bunu alacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dawson Kalliam
Osterling Kırları Baronu

"Bir savaş başlatmak, bitirmekten daha kolaydır ve işler çoğunlukla sizin istediğiniz yönde ilerlemez," dedi büyükelçi. "Bundan kaçınmak hepimiz için daha iyi olacaktır."

Dawson pencereden dışarı bakmayı bırakıp adama doğru döndü. Kral Lechan'ın Antea büyükelçisi olan Harrin Lordu Sör Darin Ashford, erkeklere özgü bir şekilde bacak bacak üstüne atmış ve dudaklarına samimi bir tebessüm yerleştirmeye özen göstermiş vaziyette eski kütüphanede oturuyordu. Kalliam Hanesi'nin Osterling Kırları'ndaki arazisine iki gün önce gelmiş, öncesinde onları ziyaret edeceğini bildiren bir mektup yollamış ve bir tehdit oluşturmadığını göstermeye yetecek kadar küçük bir maiyet getirmişti yanında. O günden beri konuşmaları nezaket kurallarının dışına hiç çıkmamıştı. Gerçekleştirdikleri ilk açık sözlü sohbet buydu.

Granit ve ejderha yeşiminden yapılma duvarlar odaya Dawson'ın hoşuna giden korkunç bir eskilik ve görkem havası katıyordu. Bu sayede, hem kütüphane hem de malikânenin geri kalanı insanda –tıpkı hak ettikleri gibi– sanki sonsuza dek var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olacakmış gibi bir izlenim uyandırıyordu. Her şeyin yerli yerinde olduğu hissi... Şu anda konuştukları konunun tam zıddıydı bu.

"Bunu Prens Aster'i öldürmeyi planlamadan önce düşünecektiniz," dedi Dawson.

Büyükelçi oturuşunu düzeltip bir parmağını havaya kaldırdı. Kollarında gümüş renkli bileklikler vardı. Eşi Clara'nın anlattıklarına bakılırsa bu sene Kaltfel'de moda buydu ve Asterilhold sarayına mensup erkeklerin evli olduğuna işaret ediyordu.

"Bu tam da kaçınmamız gereken türden bir konuşma şekli Osterling baronu," dedi adam.

"Hazır nasıl konuşacağımı öğretmeye başlamışken oldu olacak bana Dawson de bari."

Ashford ya bu alayı gözden kaçırdı ya da onu duymazdan gelmeye karar verdi. "Söylemeye çalıştığım tek şey Asterilhold'un Ayrık Taht'ın vârisiyle bir alıp veremediğinin olmadığı."

Dawson üç adım atıp duvara asılı bir hayvan postunu işaret etti. Altın rengi kürkü yıllar içerisinde solmuştu ama tabaklanmış derinin devasa boyutları hâlâ etkileyiciydi.

"Şunu görüyor musun? Kölelerimden on tanesini öldüren bir dağ aslanına aitti. On köle. İlk oğlum doğduktan bir ay sonra saraydan ayrılıp onu avlamaya gitmiştim. İzini sürüp onu bulmak için üç hafta uğraşmam gerekti ve biz onu öldüremeden önce dört avcımın hakkından geldi. Sen o zaman kaç yaşındaydın? Beş mi? Yoksa altı mı?"

"Lord Kalliam, yaşınıza saygım var ve sizi..."

"Bana yalan söyleme evlat. İkimiz de Aster'i hedef alan bıçaklar olduğunu çok biliyoruz."

"Vardı," dedi Ashford. "Ama her iki sarayda da. Antea'da ne kadar çok başlılık varsa Asterilhold'da da var. Bunlardan sadece birkaçı Lord Maas'la mektuplaşıp ihtiraslarından bahsetti. Bir avuç insanın çevirdiği bu gizli kapaklı işleri bütün saraya mal etmek her iki krallığı da kaosa sürükler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dawson sonraki sözlerini tartarken ölü kedinin tüylerini okşadı. Asterilhold ve Antea krallıkları kardeş gibiydi. Yüzlerce yıl evvel her ikisi de aynı Yüce Kral'a hesap verirdi. Birkaç kuşak önce, soylu hanelerden bazıları her iki ülkeyi barışa götüreceğini umarak çocuklarını birbirleriyle evlendirmişti. Ama bu durum nesepleri karıştırmaktan başka bir işe yaramamış, hatta Asterilholdlu düklere Antea tahtı üzerinde hak iddia etme imkânı tanımıştı. Tabii aradaki birkaç kişiyi öldürdükten sonra...

Bütün reformların onları yapan reformcuların aleyhine dönmesi kaçınılmaz bir kaderdi. Tarih dünyayı kendi görüşlerine göre şekillendirmek isteyen insanlarla doluydu. Kaçınılmaz olarak başarısız olmuşlardı. Dünya değişime direniyordu ve soyluların rolü her şeyin olması gerektiği gibi kalmasını sağlamaktı. Keşke bunu yapmak her zaman kolay olsaydı... Ölü hayvanı son bir kez okşayıp elinin aşağı düşmesine müsaade etti.

"Ne öneriyorsun o zaman?" diye sordu Dawson.

"Siz Kral Simeon'un en eski ve en güvendiği arkadaşlarından birisiniz. Prense karşı kurulan komployu ortaya çıkarabilmek adına itibarınızın zedelenmesine ve sürgüne yollanmanıza seve seve katlandınız. İki ülke arasında bir barış görüşmesi yapılmasını talep edebilecek en iyi kişi sizsiniz."

"Ek olarak, genç Palliako'nun da hamisiydim."

"Evet," dedi Ashford uysallıkla. "Bir de o var."

"Seni Geder Palliako'nun kahramanlıkları konusunda kuşkucu görüyorum."

"Camnipol'e çabucak dönmek ve krallığı bir isyandan kurtarmak için korumakla yükümlü olduğu şehri gözünü kırpmadan yakan vikont... Zaferinin en görkemli anında gizemli bir şekilde doğuya gidip kendi kendini sürgün eden ve döndüğünde saraydaki hainlerin gizli kimliklerini bilen adam... Kendisi hakkında romantik şeyler anlatılsın diye etrafa çok para saçmış biri gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliyor bana. Bir dahaki sefere ejderhaları uyandırıp onlarla bilmece müsabakasına girdiğini falan duyarız herhâlde."

"Palliako ilginç biridir," dedi Dawson. "Geçmişte onu hafife aldım. Hem de birkaç kez. İnsanı bu hataya düşmeye iten bir yanı var."

"Kendisi şu anda hem Antea'nın kahramanı, hem prensin koruyucusu ve hamisi, hem de sarayın sevgilisi konumunda. Eğer hafife alınmış hâli buysa gerçek Palliako eski efsanelerden fırlamış biri olmalı."

"Palliako... tuhaftır."

"Peki, size saygı duyuyor mu? Tavsiyelerinize kulak veriyor mu?"

Bu sorunun cevabını Dawson da bilmiyordu. Bir keresinde Palliako Vanai'den yeni döndüğünde ona istediği her şeyi yaptırabileceğini düşünmüştü. Şimdiyse Geder'in kendi baronluğu vardı, dahası Prens Aster'i de himayesine almıştı. Bazıları resmen olmasa da fiilen Dawson'dan daha yüksek bir mertebeye ulaştığını söylüyordu.

Tabii bir de şu tapınak meselesi vardı. Delikanlı şu yabancı uyruklu rahiple birlikte Keshet'in vahşi topraklarından döndüğünden beri hangisinin hangisi üzerinde daha çok nüfuz sahibi olduğu belli değildi. Başrahip bir zamanlar Ebbingbaugh baronu, şimdilerdeyse Yarık'ın dibindeki kemiklerden ibaret olan Feldin Maas'a düzenledikleri baskında kritik bir rol oynamıştı. Dawson'ın anladığı kadarıyla eğer rahip olmasaydı o gece her şeyi kaybetmeleri işten bile değildi. Geder adamın ihanetini kanıtlamak için kullandıkları mektuplarla birlikte kaçamaz, Kral Simeon planına sadık kalıp Prens Aster'i Maas'ın himayesine verir ve dünya şu anki hâlinden çok daha farklı bir yer olurdu.

Yine de bu soruya dürüstçe verebileceği bir cevabı vardı.

"Palliako onu tasvip edip etmediğimi görmek için sürekli arkasına bakmıyor olabilir ama oğlumu dinleyecektir. Jorey,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vanai seferinde onunla birlikte görev yapmıştı. Geder'le arkadaş olmak popüler bir şey olmadan önce bile araları iyiydi."

"Palliako'nun bir sözü, bu fırtınayı dindirme konusunda bize çok fayda sağlayacaktır. Tek istediğim kralla özel bir görüşme yapabilmek. Eğer ne gibi bir güvence istediğini öğrenebilirsem bunu memleketimdekilere iletebilirim. Artık Kral Lechan da bu tür entrikaları en az Kral Simeon kadar sevimsiz buluyor. Asterilhold'daki soylulardan bazılarının yargılanması gerektiği takdirde hükümdarımız bunu bizzat yapacaktır. Orduların savaş meydanına inmesine gerek yok."

Dawson ne onay ne de itiraz anlamına gelebilecek küçük bir ses çıkardı genzinden.

"Kral Lechan pek sevgili kuzeniyle arasını düzeltmesine yardım ettiğiniz takdirde buna çok müteşekkir olacaktır," dedi Ashford.

Osterling baronu artık açık açık gülüyordu. Köpeklerinin havlamasını andıran kısa bir kahkahaydı bu. "Sana bir tüccar gibi mi görünüyorum Lord Ashford?" diye sordu. "Kral Simeon'a sunduğum hizmetlerden kâr etmekle ilgilenmiyorum. Kralının teklif edebileceği hiçbir armağan vicdanımın sesini dinlememe engel olamaz."

"O hâlde ben de vicdanınıza sesleniyorum," dedi Ashford sanki az önce ona bir rüşvet teklif eden kendisi değilmiş gibi. "Vicdanınız ne diyor Osterling baronu?"

"Eğer Maas'la yazışan kimselerin kaderine karar verecek kişi ben olsaydım hepsinin hayalarının bir turşu kavanozunda bana getirilmesini isterdim. Ama ben değilim. Ayrık Taht'ta Simeon oturuyor, o yüzden buna karar verecek kişi de o. Tamam, onunla konuşacağım."

"Ya Palliako?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Jorey'den onunla görüşmesini isteyeceğim. Saray yeniden toplandığında kendisiyle buluşabilirsin belki. Zaten sadece birkaç hafta kaldı. Sen de her hâlükârda Camnipol'e gideceksin sanırım."

"Aslına bakarsanız yeni saray döneminin açılışına katılmak için gidiyorum. Ama ondan önce yapılması gereken pek çok şey var. Müsaadenizle yarın sabah malikânenizden ayrılmak istiyorum lordum."

"Neden? Lechan'ın cömert teklifiyle tavlamaya çalışacağın başka soylular da mı var yoksa?"

Büyükelçinin tebessümü biraz solsa da tam olarak ortadan kaybolmadı.

"Aynen öyle Lord Kalliam," dedi Ashford.

Dawson çocukluğundan beri Osterling Kırları'ndaki bu malikâne yaşardı ve burayla ilgili anıları genellikle karlı ve soğuktu. Çocuk aklı bal kabağı tatlıları ve brendi soslu kirazlarla dolu sonbahar şenliklerini Camnipol'le, kar ve soğuğu ise Osterling Kırları'yla bağdaştırmıştı. Ergenliğe henüz yeni yeni adım attığı zamanlardaysa mevsimlerin farklı şehirlerde yaşadığını hayal etmişti. Yaz mevsimi koyu renkli parke taşlarıyla kaplı sokaklara ve yüksek surlara sahip olan Camnipol'de yaşıyordu. Kışın karı ve soğuğuysa içinden ince bir nehrin aktığı bu dar vadiye aitti. Bu kendini beğenmiş düşüncenin şiirsel bir doğası olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Yarık'ın bir ucundan öteki ucuna dek uzanan köprülerin üstüne tek bir kar tanesi düşmediğine ya da babasının köpek kulübelerindeki tazıların başlarına yaz güneşinin hiç değmediğine inanacak kadar saf değildi. Ama bu düşüncenin ardında gençken doğru olduğuna inandığınız şeylerin tınısı –haklılığı– vardı ve hiçbir zaman tam manasıyla kaybolmamıştı.

Malikâne yüzlerce yıldır değişmeyen, eğimli bir tepenin dibinde yer alıyordu. Antea bir krallığa dönüşmeden çok önce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile Osterling Kırları'nın duvarları buradaydı. Ebedî ve boyun eğmez bir yapısı olan ejderha yeşimi taşların arasında dolanıyor, rüzgâra ve hava koşullarına kafa tutuyordu. Sert granit bazı yerlerde aşınıp bazı yerlerde de yenisiyle değiştirilse de ejderha yeşimi azıcık bile eskimemişti.

Dawson'ın özel yazıhanesi olarak kullandığı oda daha önce aynı amaç için babasına, ondan önce de büyükbabasına hizmet etmişti ve nesillerdir bu böyle sürüp gidiyordu. Babası malikânenin duvarlarının krallığın yapısı, soylu hanelerinse ejderha yeşimi gibi olduğunu ona tam bu pencerenin önünde anlatmıştı. Onların sadakati olmadan en görkemli yapı bile er ya da geç çökmeye mahkûmdu.

Babası öldüğünde malikâneyi Dawson devralmış, oğullarını burada yetiştirmiş ve beşiklerinin başında onlara aynı hikâyeyi anlatmıştı. *Tüm bu araziler, tüm bu duvarlar bize ait ve sadece kral burayı elimizden alabilir. Başka birisi böyle bir şeye kalkışırsa bunu canıyla öder. Ama kral arazimizi talep ettiği takdirde bunu alır. Çünkü sadakatin anlamı budur.*

Çocukları bu dersi benimsemişti. En büyük oğlu Barriath artık donanmada, Lord Skestinin'in emri altındaydı. İkinci oğlu ve aile mirasını devralması pek mümkün olmayan Vicarian din adamlığına soyunmuştu. Tek kızı Elisia ise Lord Annerin'in en büyük oğluyla evliydi. Sadece Jorey hâlâ baba ocağındaydı, o da tekrar orduya çağrılıncaya dek... Daha önce bir kez krallığın ordularıyla birlikte at binmiş, Lord Ternigan'ın emri altında çarpışmış ve hem bir kahraman hem de bir kahramanın arkadaşı olarak dönmüştü. O arkadaş Geder Palliako gibi güvenilmez biri olsa bile...

Dawson en küçük oğlunu Güney Kulesi'nin tepesinde otururken buldu. Küçük bir çocukken kendisi de burada vakit geçirir, dar pencereden kafasını çıkarıp yüksekten başı dönünceye kadar aşağı bakardı. Buradan bakıldığında Osterling Kırları önünüzde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir harita gibi uzanırdı. Hem köylerden ikisini hem de gölü açıkça görebiliyordunuz. Bütün ağaçlar yeni açan yaprakların açık yeşiliyle, tüm gölgelikler son karların beyazıyla bezenmişti. Soğuk, yumuşak bir meltem Jorey'nin saçlarını tıpkı bir karganın tüyleri gibi dağıttı. Delikanlının elinde unutulmuş vaziyetteki iki mektup duruyordu. İçlerinden biri Skestinin Hanesi'nin parlak mavi mührünü taşıyordu ve hâlâ açılmamıştı.

"Ağabeyinden mi? Kuzeyden ne haberler var?" diye sordu Dawson. Şaşırıp irkilen Jorey, tıpkı mutfakta bal kavanozuna dadanırken yakalanan ve yapış yapış parmaklarını saklamak isteyen bir çocuk misali mektupları arkasına gizledi. Yanakları sanki tokat yemiş gibi kızardı.

"Barriath iyi baba. Bu yıl buzullara hiç gemi kaptırmamış, çok geçmeden yeniden sulara açılmayı bekliyorlarmış. Belki de çoktan yola çıkmışlardır."

"Öyle olsa gerek," dedi Dawson. "Ben de Asterilhold'dan gelen şu salakla görüştüm."

"Ee?"

"Simeon'la konuşup onun için bir görüşme ayarlamayı kabul ettim. Senin de Palliako'yla konuşup konuşamayacağını soruyor. Anlaşılan Geder'den gelebilecek yumuşak bir sözün intikam çarklarını durdurabileceğine inanıyor."

Jorey başını olumlu anlamda salladı. Gözlerini düşünceli bir şekilde yere diktiğinde tıpkı annesi gibi göründü. Clara'yla aynı çene yapısına, aynı sükûnete sahipti. Onun gibi bir annesi olduğu için şanslıydı. "Ona bunu yapacağımı mı söyledin?"

"Sadece seninle konuşacağımı belirttim," dedi Dawson. "Hiçbir şeye mecbur değilsin."

"Teşekkürler. Bunu düşüneceğim."

Osterling baronu duvara yaslandı. Pencereden içeri bir kırlangıç girdi, dar alanda iki tur attı, ortalığı tozuttuktan sonra da panikle dışarı kaçtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Savaş fikrine mi karşısın, yoksa yeni Ebbingbaugh baronuyla konuşmaya mı?" diye sordu Dawson.

"Mecbur olmadığımız sürece kimseyle savaşmak istemiyorum," dedi Jorey. İlk seferine çıkarken eşit derecede bir heyecan ve neşe hissetmişti. Fakat yaşadığı şeyler her ikisini de içinden söküp atmıştı. "Ama mecbur kalırsak bunu yapmalıyız. Geder'e gelince... Bilemiyorum."

Dawson bir an için Vanai seferinin acı hatıralarının oğlunun yüzüne vurduğunu görür gibi oldu. Geder'in yaktığı şehrin... Palliako'nun içinde katliama meyilli birinin yattığını unutmak onun için çok kolaydı. Ama aynı şey Jorey için geçerli değildi belki de.

"Anlıyorum," dedi baron. "Doğru olduğuna inandığın şeyi yap. Kararına güveniyorum."

Dawson'ın anlayamadığı bir nedenden ötürü oğlunun yanaklarındaki kızarıklıklar öncekinden de koyu bir şekilde geri geldi. Jorey öksürüp onunla göz göze gelmekten kaçındı.

"Barriath bana bir mektup yollamış," dedi delikanlı. "Başka bir mektup daha yani. Kendisininkiyle birlikte. Lord Skestinin'den geliyor. Sabiha için resmî bir takdim mektubu. Kızı için."

Bunu takip eden sessizlik sanki fiziki bir ağırlığı varmışçasına ikilinin arasında asılı kaldı. Jorey'nin endişesi aşikâr olduğu kadar tuhaftı da.

"Anlıyorum," dedi Dawson. "Seni kızıyla tanıştırmak istiyor demek? Hımm. Eh, eğer onlarla bir bağlantı kurmayı önemsemiyorsan mektubun kaybolduğunu söyleyebiliriz..."

"Bunu ben istedim efendim. Onunla tanışmayı ben istedim."

"Ya," dedi Dawson. "Eh. O zaman mektubun gelmesi iyi bir şey, değil mi?"

Jorey başını kaldırıp ona baktı. Gözleri şaşkınlığını ele veriyordu. "Evet," dedi. "Sanırım öyle. Efendim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir müddet tuhaf bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar, ardından Dawson başını olumlu anlamda salladı ve dönüp sarmal merdivenlerden aşağı indi. Kafası neredeyse yukarıdaki basamakların altına değiyordu. İçinde tam olarak anlamadığı bir şeye izin vermenin rahatsız edici hissi vardı.

Clara bir şeyler olduğunu hemen anladı elbette. Dawson ona Lord Skestinin'in kızından bahseder bahsetmez karısının kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı.

"Aman tanrım," dedi Clara. "Sabiha Skestinin mi yani? Kimin aklına gelirdi ki?"

"Kızla ilgili bildiğin bir şey mi var?"

Clara el işini bir kenara bıraktı ve piposunu dudaklarından ayırıp sapını nazikçe dizine vurdu. Özel odalarının penceresi açıktı ve tütün dumanına leylak kokusu karışıyordu.

"Zeki kızdır. Çok da hoş biri. Bildiğim kadarıyla mülayim bir yapısı vardır. Ama kızlar nasıldır bilirsin; yalan söyleme konusunda bankacıları bile ceplerinden çıkarırlar. Ama daha da önemlisi, Sabiha doğurgan."

Kafa karışıklığı geçen Dawson yatağının kenarına oturdu.

Clara iç çekti. "İki yıl önce babası belli olmayan bir oğlan doğurdu. Çocuk o günden beri ailenin Estinport'taki hizmetçilerinden biri tarafından büyütülüyor. Herkes böyle bir şey hiç olmamış, sanki çocuk yokmuş gibi davranıyor ama işin aslını hepsi biliyor elbette. Lord Skestinin'in damarlarında bir damlacık bile soylu kanı bulunan herkese kızıyla tanışması için mektup yazmaktan gayet memnun olduğuna ve bu fırsatı elde ettiğinde kendini şanslı saydığına eminim."

"Hayır," dedi Dawson. "Kesinlikle olmaz. Oğlumun başkasının artığıyla gezmesine asla müsaade etmem."

"Sabiha bir yiyecek değil hayatım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Dawson ayağa kalkarak. Bunu daha önce anlaması gerekirdi. Jorey'nin vücut

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dilinde okuduğu utançtan kızın sürtüğün teki olduğunu tahmin etmeliydi. Onun yerine kalkıp bunun iyi bir şey olduğunu söylemişti. "Jorey'yi bulup buna engel olacağım."

"Sakın."

Dawson eşikten geri döndü. Clara yerinden kalkmamıştı. Yüzü yumuşak ve dolgundu; gözlerini onunkilere dikmişti. Gül goncalarını andıran kusursuz dudakları minik bir tebessümle kıvrılmıştı ve karşıdan yüzüne vuran ışığın altında tıpkı gençliğindeki gibi görünüyordu. Hayır, gençliğindeki gibi değil... Daha da iyi. Tıpkı kendisi gibi.

"Ama aşkım, eğer Jorey..."

"İlk buluşmalarına en iyi ihtimalle daha haftalar var. Acele etmeye gerek yok."

Dawson ne yaptığının farkına bile varamadan odaya geri döndü. Clara piposunu tekrardan dudaklarına yerleştirip nazik bir nefes çekti. Burun deliklerinden çıkan duman kadın kisvesine bürünmüş, kadim bir ejderha gibi görünmesine neden oldu. Tekrar söze girdiğinde sakin, hoşsohbet bir ses tonuyla konuşsa da bakışlarını kocasının gözlerinden ayırmadı.

"Hatırladığım kadarıyla yatağa attığın ilk kız ben değildim. Gerdek gecemizde ne yaptığını bildiğinden gayet eminim."

"Ama Sabiha bir kadın. Bu aynı şey değil."

"Sanırım değil," dedi Clara sesinde hafif bir melankoliyle. "Yine de zamanında hepimiz biraz hovardalık yaptık. Sen bana nikâh kıymadan aylar önce seninle yatmaya razıydım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Dawson vücudunun istemsizce titrediğini hissetti. "Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor," dedi Clara. "Düşüncesiz ve şanssız biri olması Sabiha'yı kötü biri yapmaz. Ya da kötü bir eş. Biraz zaman tanı. Bu arada ben de Camnipol'e döndüğümüzde kızla ilgili neler öğrenebileceğime bir bakarım. Lord Skestinin değerli bir müttefik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilir, özellikle de Jorey kızının itibarını geri kazandırırsa... Ayrıca, belki de birbirlerine âşıktırlar hayatım."

Clara bir elini uzatıp kocasını yanına, yatağa oturttu. Cildi artık yirmi yıl ve dört çocuk önceki kadar pürüzsüz olmasa da hâlâ o zamanlardaki gibi yumuşaktı. Gözlerindeki neşeli ifade Dawson'ın yüreğini yumuşattı. Öfkesinin azaldığını hissedebiliyordu. Kadının dudaklarındaki pipoyu kibarca çekip aldı ve eğilip onu öptü. Ağzının içi dumanla doldu. Geri çekildiğinde Clara'nın gülümsediğini gördü.

"Sadık biri olduğu sürece sorun yok," dedi Dawson içini çekerek. "Ailemde sadakatsiz birine tahammül edemem."

Clara'nın bakışları bir saniye için, sadece çok kısa bir anlığına gölgelenir gibi oldu. "Zamanı gelince," dedi. "Bunu zamanı gelince düşünürüz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzbaşı Marcus Wester

Otuz dokuzuncu isim gününden bir hafta sonraydı ve Marcus bir ara sokağın ağzında çömelmiş bekliyordu. Gece karanlığına bürünmüş sokaklara hafif bir yağmur yağıyor, Marcus'un parafin kaplı yün pelerininin üstünde boncuk boncuk su damlacıkları oluşuyordu. Yardem hemen arkasındaki gölgelerde duruyor, hiç görünmese bile varlığı hissediliyordu. Dar meydanın karşısındaki evin penceresinde bir silüet, karanlıklara bakan bir adam belirdi. Eğer Marcus'un yerinde daha deneyimsiz biri olsaydı geriye çekilebilirdi fakat yüzbaşı gözlerden nasıl sakınacağını biliyordu. Penceredeki adam geri çekildi. Etraftaki tek ses taşları döven yağmur damlalarının pıtırtısıydı.

"Ona ne yapacağını söylemek bana düşmez," dedi Marcus.

"Evet, komutanım."

"O yetişkin bir kadın. Şey, *hemen hemen* yetişkin bir kadın. Çocuk olmadığı kesin."

"Tuhaf bir yaşta komutanım," diye hemfikir oldu Yardem.

"Hayatının kontrolünü eline almak istiyor. Bağımsız olmak. Sorun şu ki ömrünün büyük bir bölümü boyunca böyle bir ayrıcalığı olmamış, sonrasındaysa birdenbire tek başına kalmış. Aylardır bankada istediği gibi at koşturabiliyordu. Bu işi ziya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

desiyle yapabildiğini görmesine yetecek kadar. Tadına bir kez vardıktan sonra bundan vazgeçebileceğini sanmıyorum."

"Aynen komutanım."

Marcus içini çekti. Nefesi neredeyse hiç buhar oluşturmadı. Ilık bir bahar havası vardı. Parmaklarıyla kılıcının kabzasında tempo tuttu. Can sıkıntısı ve endişe, bir tahıl ambarının duvarlarındaki fareler gibi kemiriyordu içini.

"Onunla konuşabilirim," dedi sonunda. "Sabırlı olmasını, işleri oluruna bırakmasını ve her şeyin zamanla değişeceğini söyleyebilirim. Sence beni dinler mi?"

Bir anlığına yağmurun şırıltısından başka bir şey duyamadı.

"Buna gerçekten de cevap vermemi istiyor musunuz?" diye sordu Tralgu.

"Bir soru sordum, değil mi?"

"Lafın gelişi de söylemiş olabilirsiniz."

Meydanın karşısında bir kapının aralandığını gösteren ince bir ışık demeti belirdi. Marcus birkaç saniyeliğine tamamen hareketsiz kalıp dikkat kesildi fakat kapı ardına dek açılmak yerine tekrar kapandı. Yüzbaşı kılıcını sıkıca kavrayan elini gevşetti.

"Hayır, gerçekten sordum," dedi. "O benim işverenim ama aynı zamanda da... Cithrin. Eğer bir önerin varsa duymak isterim."

"Ben her ruhun bir şekli olduğuna inanırım efendim..."

"Ah, Tanrım. Yine başlama."

"Bunu siz istediniz komutanım. Bırakın da sözümü bitireyim."

"Tamam tamam, kusura bakma. Devam et. Tüm bunların bir tür benzetme falan olduğunu farz edeceğim."

Yardem manidar bir şekilde iç çekse de konuşmayı sürdürdü.

"Her ruhun bir şekli vardır ve insanların bu dünyada izleyeceği yolu belirlerler. Sizin ruhunuz bir kenarı üstünde duran bir çember şeklinde. En dibe vurduğunuzda yeniden ayağa kalkıyorsunuz, zirveye ulaştığınızdaysa düşmeniz neredeyse kaçınılmaz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluyor. Diğer ruhların bir kılıç, tuğla ya da çatallanan bir nehir gibi şekilleri var. Her insan aynı hayatı farklı şekillerde yaşıyor."

"O zaman nasıl aynı hayat oluyor?"

"İsterseniz bunu açıklayabilirim komutanım. Teolojik bir mesele."

"Hayır, sormadım say."

"Eğer Müdire Cithrin'in ruhu onu bir yöne yönlendirirse bu, gözüne izlenebilecek en kolay yol gibi görünecek. İster öyle olsun ister olmasın... Kendi hâline bırakıldığı takdirde o yöne gidecektir. Tıpkı İhtiyar Imbert'in başına bir çekiç darbesi aldıktan sonra durmadan sola çekmesi gibi... Farklı bir seçim yapabilmesi için başka bir ruhun eyleme geçmesi..."

Marcus bir elini havaya kaldırdı ve Yardem hemen sustu. Biraz önce aralanan kapı tekrar hareket etmişti. Artık arkasında ışık yoktu ve yaşanan kıpırtı daha koyu bir karanlıktan ibaretti yalnızca. Marcus gözlerini kısıp o tarafa doğru dikkatle baktı.

"Kuzeye gidiyor komutanım."

Marcus ayağa kalktı ve pelerinini omuzlarından geriye atarak kılıç kullanan kolunu serbest bıraktı. Porte Oliva'nın geri kalanı etraflarında uyuyor ya da ateşlerine iyice sokulmuş bir vaziyette uzanıyordu. Eğer havada ay ışığı olsaydı tüccar mahallesinin solgun duvarları ve mavi boyalı pervazları parlardı. Ama onun yerine Marcus'un hafızasına güvenerek ve gölgelere göre hareket etmesi gerekiyordu. Orada burada demir bir kanca vasıtasıyla kapıların yanına asılmış, etraflarına zayıf bir ışık yayan fenerler de vardı fakat görülmek istemeyen biri için etraf yeterince karanlıktı. Ayağının altındaki tuğlalar yağmur ve çamurdan kayganlaşmıştı. Marcus hızlı ama telaşsız adımlarla ilerleyip avının ayak seslerini duyabilmek için kulaklarını dört açtı. Peşinden gelen Yardem bir gölgeden farksızdı.

Takip ettikleri adam ufak ama kaçınılmaz bir hata yaptı. Önce küçük ve beklenmedik bir su birikintisinin şapırtısı, ardın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan gayriihtiyari bir homurtu duyuldu. Ama bu kadarı kâfiydi. Adama yeterince yakındılar. Vakit gelmişti.

"Canin!" dedi Marcus neredeyse dost canlısı bir sesle. "Canin Mise, gözlerime inanamıyorum. Gecenin bu vaktinde seninle karşılaşmak ne güzel bir sürpriz."

Bir an için olaylar her iki şekilde de gerçekleşebilirdi. Adam onun selamına karşılık verebilir, mantıklı bir yalan uydurur ve sohbet ederlerdi. Onun yerine kınından çıkarılan bir kılıcın metalik sesi duyuldu. Marcus hayal kırıklığına uğradıysa da buna şaşırmadı. Yavaşça geriye çekilip adamla arasındaki mesafeyi bir iki adım arttırdı.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi yüzbaşı bir parmağını yalımına bastırıp kılıcını kınından sessizce çekerek. "Kimsenin ölmesine gerek yok."

"Beni dolandırdınız," dedi küçük tüccar. "Sen ve etrafında pervane olduğun şu melez orospu..."

Sesindeki nahoşluk sarhoşluktan ileri gelmiyordu. Daha kötü bir şeyin neticesiydi. Hatalarından dolayı küçük düşen ve bunu silah gibi kuşanan bir adamın sesiydi bu. Ölümcül bir kinin. Böylesine bir nefretten kurtulmak, şişelerce şarabın etkisinden sıyrılmaktan çok daha zordu.

"Bankadan borç para aldın," dedi Marcus yavaşça sağa doğru bir daire çizerek. Yağmur kılıcını soğutuyordu. "Risklerin farkındaydın. Ödemelerini üç kez geciktirmene rağmen müdire hanım her seferinde seni affetti. Ama şimdi şehri terk etmeye hazırlandığına dair bazı söylentiler duyuyoruz. Herez'de bir dükkân açacakmışsın. Borcunu ödeyene kadar buna izin veremeyeceğimizi biliyorsun. Şimdi o sivri şeyi yerine kaldır ve bu işi nasıl halledebileceğimizi konuşalım."

"Canım nereye isterse oraya gider, canım ne isterse onu yaparım," diye hırladı adam.

"Ben olsaydım bahse girmezdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Canin Mise kılıç kullanma konusunda epey iyiydi. İki savaşta çarpışmış, beş yıl boyunca da kraliçe-muhafızlığı yapmıştı; ta ki valinin yargıçları ona başka bir iş bulmasını söyleyene kadar. Bir dövüş okulu açmaya karar vermişti. Bu iyi bir plandı. Eğer ona sadık kalmış olsaydı muhtemelen hatırı sayılır bir üne ve çocuklarına yetecek kadar paraya sahip olarak ölürdü. Ama onun yerine çizmeleri parke taşlarında hışırdadı ve kılıcı yağmurlu havada ıslık çalarak savruldu. Marcus silahını kaldırıp darbeyi karşıladı ve geri çekilerek adamın erişim mesafesinden çıktı.

Ya da en azından çıktığını umuyordu. Eğer ortamda azıcık bile ışık olsaydı ne yaptıklarını az çok bilebilirlerdi. Ancak bu zifirî karanlıkta Marcus rakibinin saldırılarını savuşturduğundan ne kadar emin olabiliyorsa Canin Mise da hamlelerinin hedefini bulmasını o kadar sağlayabiliyordu. Yüzbaşı Wester pürdikkat kesilip kendisine yardımcı olabilecek en ufak sese bile kulak kabartmaya, havanın hareketinden rakibinin hamlelerini kestirmeye çalıştı. Kılıç dövüşünden çok bahse girmeye benziyordu bu. Marcus ileri doğru bir adım atıp kılıcını şöyle bir savurdu. Metale çarpan metalin gürültüsü duyuldu, ardından Canin Mise şaşkınca bağırdı. Yüzbaşı bir nara atarak ileri atıldı ve bir karşı saldırıyı içgüdüsel olarak engelledi.

Canin Mise kin ve öfke dolu bir çığlık attı. Derken sesi ansızın kesildi. Kılıcı bir tangırtıyla parke taşlarına düştü. Karanlıkta hafif, ıslak bir boğulma sesi ve yerdeki su birikintilerini döven topukların şapırtısı duyuldu. Ardından bunlar da azalıp tamamen kesildi.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu Marcus.

"Evet, komutanım," dedi Yardem. "Bacaklarından tutun."

"Ee," dedi Marcus, "farklı şekildeki bir ruh işe karıştığı takdirde insanın ruhunun şekline aykırı bir yol izleyeceğini mi söylüyordun?" Baygın vaziyetteki Canin Mise'ın çizmeleri kaygan, bacaklarıysa bir ölününki kadar ağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karışmaları şart değil ama aynı odada bulunmaları bile yeni fırsatlar doğurur. Dünyanın kendi iradesi yoktur, o nedenle bunu yapamaz. Dışarıdan gelen eylemler diğer olasılıklara dikkat çekebilir. Hazır mısınız komutanım?"

"Bir saniye." Marcus baygın adamın kılıcını buluncaya dek ayağıyla etrafı yokladı. Sonra da bir parmağıyla, dolu elleriyle kavrayabilecek kadar onu yerden kaldırdı. Bir atın ya da şehir halkından birinin karanlıkta çıplak çeliğe basıp kendini yaralamasına sebep olmak istemiyordu. Ayrıca kılıcı satıp birkaç sikke de kazanabilirlerdi. Adamın borcuna karşılık ödediği paradan daha çok edeceği kesindi. "Pekâlâ. Hadi onu yargıca götürelim."

"Emredersiniz komutanım."

"Yani Cithrin'le konuşmak işleri düzeltebilir de düzeltmeyebilir de. Ama sessiz kalmanın işe yaramayacağı kesin, öyle mi?"

"Evet, komutanım," dedi Yardem yavaş bir yürüyüş tuttурdukları sırada. Canin Mise'ın baygın bedeni aralarında gevşek bir çuval gibi sarkıyordu.

"Sadece bunu söyleyemez miydin yani?"

Marcus taşıdıkları bedenden yayılan titreşimden yardımcısının omuz silktiğini anladı. "Bir zararı olmaz diye düşündüm komutanım. Yapacak başka işimiz yoktu."

Porte Oliva açık cezaevi, şafağın ilk ışıklarında bir heykel bahçesi gibi görünüyordu. Mavi dudaklı mahkûmlar, kraliçe-muhafızlarının onlara layık gördüğü paçavra ve battaniyelere sarınmış bir şekilde titriyordu. Üzerlerinde durdukları ya da çömeldikleri ahşap platformlar yağmurdan kararmıştı. Postundaki tüm boncukları sökülüp atılmış bir erkek Kurtadam, kalçasında vergi borcunu ödemediğini gösteren ahşap bir sembolle iki büklüm olmuştu. Çocuklarını terk ettiği için zincire vurulan Cinnae bir kadın, solgun teninde pas lekeleriyle ağlayıp sızlıyordu. Ortadaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

darağaçlarındaysa soğuğu umursayamayacak hâldeki üç İlkkan erkeğin cesetleri sallanıyordu.

Batıda Vali Konağı'nın tuğla ve camdan oluşan cüsseli yapısı, doğuda ulu tapınağın yankı yapan beyaz mermerleri vardı. Bir yanda ilahi, öteki yanda fani yasalar... Ortadaysa yakalanma bahtsızlığına uğradıkları için soğuktan ölen bir avuç zavallı piç kurusu. Marcus karşısındaki manzaranın tüm dünyanın özeti gibi olduğunu düşündü.

Açık yeşil renkli, geniş ejderha yolu kuzey yönünde şehirden çıkıp uzak diyarlara doğru uzanıyor, dünyanın deliliğe ve savaşa kapılıp düşen efendilerinden kalma o dayanıklı ve ebedî yollar ağına katılıyordu. Marcus bir anlığına meydanın geniş basamaklarında durup kraliçe-muhafızlarının Canin Mise'la güreşmelerini, adamı başı açıkta kalacak şekilde küçük bir metal kutuya kilitlemelerini seyretti. Ufak tefek tüccar, yargıç durumu yeniden değerlendirmeye aldığında kolayca bulunabileceği bir yerde olacaktı. Vali, özel bir sözleşmeyi ihlal etme suçuyla adamı tutuklatarak borçlarının yüzde onluk bir kısmının kendisine ödenmesini garanti altına almıştı. Yasaların tüccarın suyunu sıkıp ondan ne kadar para çıkarabileceği artık ne Marcus'un ne Cithrin'in ne de Medean Bankası'nın sorunuydu.

Bu meydan geçen milenyum içerisinde bizzat ejderhalar tarafından inşa edilmişti ve o zamandan beri üzerine güneş doğuyordu. Taşları yağmur, kar veya tipi yağışları tarafından ya dövülüyor ya da okşanıyordu. İnsanlığın on üç ırkının yaratıldığı ilk günlerde bu binaların hiçbirisi burada değildi. Aradan geçen süre içerisinde birçok imparatorluk kurulup yıkılmıştı ve her ne kadar Porte Oliva bugüne dek hiçbir düşman ordusu tarafından işgal edilmemiş olsa da çoğu şehir gibi o da isyanlardan, katliamlardan ve ölümlerden nasibini almıştı. Yangınlar ve kayıplar yaşamıştı. Karmaşık bir yer hâline gelmiş, geçmişini örgü bir şal gibi etrafına dolamıştı. Bu meydan suçlulara ve çilekeşlere ev

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sahipliği yapması için inşa edilmemişti aslında ama bu amaca ziyadesiyle hizmet ediyordu.

Griliklerin içerisindeki bir grilikten ibaret olan bir güvercin havalanıp meydanın üzerinde şöyle bir tur attı, sonra da darağaçlarının üstündeki direğe kondu. Marcus ansızın bir harabede yaşadığına dair münasip bir hisse kapıldı. İlkkan, Kurtadam ve Cinnae ırklarından gelen pek çok nesil bu duvarlar arasında doğup ölmüş, sevip yaşamıştı. Aynı şey güvercinler, fareler, tuz kertenkeleleri ve sokak köpekleri için de geçerliydi. İnsanların inşa ettiği duvarlar, çatılar ve geçitler ile kuşların saçaklara yaptığı yuvalar arasında çok fark olduğu söylenemezdi. Kuşların başparmakları yoktu gerçi. Ve hiçbiri ejderha değildi.

Canin Mise'ın kılıcını inceledi. Güzel bir silahtı; düzgünce dövülmüş ve iyi bakılmıştı. Kabzasına *SRB* harfleri kazınmıştı ama ne anlama geldiklerini kimse bilmiyordu. Bir sevgiliye ya da komutana hediye edilmek için dövülmüştü belki de. Ya da Canin Mise'tan önceki sahibinin ismi de olabilirdi. Her hâlükârda bir zamanlar birilerine bir şey ifade ediyorlardı ama artık bunu bilen kimse yoktu.

"Pekâlâ," dedi Marcus. "Yemek yiyip uyumam lazım. Duygusallaşmaya başladım."

"Emredersiniz komutanım."

Ama şubeye vardıklarında Pyk Usterhall'u kendilerini beklerken buldular. Binanın bir kumarhane olduğu zamanlardan kalan yazı tahtası hâlâ duvarda asılı duruyordu. Eskiden bahis oranlarının yazılı olduğu yüzeyinde şimdi görev çizelgesi vardı. Yardem'in küt harfleri bugünkü nöbetin Corisen Mout, Hamamböceği ve Enen'de olduğunu gösteriyordu ancak üçü de görünürlerde yoktu. Yemmu noter ne zaman ön ofise gelse acilen arka tarafta yapılması gereken işleri olduğunu hatırlıyorlardı nedense...

Pyk alçak bir masada oturuyor, devasa dirseklerinden birine yaslanıyordu. Önünde talihsiz Canin Mise'ın kredi evrakı duruyordu. Dudakları, alt çenesinden çıkıntı yapan dişlerinin bulunması gereken noktalarda sarkmış, ön ve arka dişlerinin arasındaki boşluk ona at suratlı bir görünüm kazandırmıştı. İnanılmaz derecede çirkin, obez bir İlkkan kadın gibi görünüyordu neredeyse. Ama sadece neredeyse...

"Döndünüz," dedi Pyk.

"Evet, hanımefendi," dedi Marcus.

"Hâlâ uyuyor."

"Efendim?"

"Gözlerinin kızı aradığını görebiliyorum. Burada değil. Hâlâ uyuyor. Neler oldu?"

Marcus kılıcı masanın üstüne bıraktı. Pyk kaşlarını çatarak önce silaha, sonra da adama baktı.

"Tahmin ettiğimiz yerdeydi ve onu aradığımızı biliyordu. Onunla konuşmaya çalıştığımda beni öldürmeye çalıştı."

"Sonra?"

"Başaramadı."

Pyk kısaca kafa salladı. "Onu yargıçlara mı teslim ettiniz?"

"Geri gelmeden önce kutuya yerleştirildiğini bizzat gördük."

Yemmu kadın dişlerini şaklattı, sonra da bir hokkanın içindeki tüy kalemi alıp asıl sözleşmenin kenarına yeni bir satır ekledi. Böylesine büyük elleri olan biri için yazısı küçük ve titizdi. İşini bitirince kalemi yerine koydu ve kocaman bir iç çekti. "Muhafızlarının yarısını kovmanı istiyorum," dedi. "İstediğini seçmekte serbestsin. Kararı sana bırakıyorum."

Marcus kısa bir kahkaha attı ama kadının gülmediğini görünce sustu. Yardem öksürdü. Pyk bir kolunu kaşıyıp kaşlarının altından yüzbaşıya baktı.

"Bunu yapamayız," dedi Marcus. "Onlara ihtiyacımız var."

"Peki," dedi kadın. "O zaman maaşlarını yarıya düşür. Benim için fark etmez. Ama banka holdingine göndermem gereken raporlar var ve harcamalarımızı azaltmamız lazım. Eğer bunun gibi birkaç dikkafalıyla daha karşılaşırsak," Canin Mise'ın kılıcını işaret etti, "sonbaharda tekrar adam alabiliriz."

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama muhafızlarım sonbahara kadar aç kalamazlar. Onları tekrar işe almaya kalktığımda çoktan başka yerlerde çalışmaya başlamış olurlar. Daha önce de paralı asker bölükleri yönettim. İhtiyacınız olmayan birkaç adama ödeme yapmak, yenilerini tutmaya çalışmaktan daha ucuza gelir."

"Ama daha önce hiç banka yönetmedin," dedi Pyk. "İşten çıkaracağın elemanların isimlerini bu gece masamda istiyorum. Bunu becerebilir misin, yoksa yardım edeyim mi?"

Marcus bir elini kılıcının kabzasına koyup öne doğru eğildi. Yorgundu, açtı ve içinde biriken öfkenin özgürleştirici bir yanı vardı. Kendini iyi hissetmesine neden olan her şeye yaptığı gibi buna da itimat etmedi. Göz ucuyla Yardem'e baktı ve Tralgu'nun yüzünde son derece ifadesiz bir bakış gördü. Pyk az önce onlara dışarıda yağmur yağıp yağmadığını sormuştu sanki...

"Becerebilirim," dedi Marcus.

"O zaman yap."

Yüzbaşı kafasını olumlu anlamda salladı, sonra da dönüp sokağa çıktı. Güneş doğu ufkunda yükseliyor, çatıların üzerinde ışıl ışıl parlıyordu. Yağmur bulutları mağlup bir ordu gibi dağılmıştı ve parke taşlarından buharlar yükseliyordu. Marcus gerinip boynunu esnetti, sonra da bir dövüşe girmeden önce yaptığı hareketleri tekrarladığını fark etti ansızın. Derin bir nefes aldı. "Galiba bu kadın beni sinirlendirmeye çalışıyor."

"Peki bu işte nasıl komutanım?"

"Oldukça iyi. Ee? Beni bir hendeğe atıp birliğin komutasını alacağın gün bugün mü dersin?"

"Henüz değil. Kahvaltı edip biraz uyumaya ne dersiniz komutanım? Yoksa bu işi aç ve yorgunken yapmayı mı tercih edersiniz?"

Marcus herhangi bir yanıt vermeksizin batıya doğru yürümeye başladı. Bir sokak köpeği sürüsü yolun sonuna kadar onları takip etti, sonra da kokusunu sadece kendilerinin duyabildiği bir şehir avının peşine düştüler. Porte Oliva artık uyanıktı. Satıcılar pazara gidiyor, kraliçe-muhafızları sabah devriyelerini atıyordu. Omuzlarına siyah renkli, ahşap bir boyunduruk asmış olan bir Timzinae oğlan geldi karşıdan; her iki yanında sidik dolu iki büyük kova sallanıyor, meyhanelerin arka sokaklarındaki lazımlıklardan topladığı idrarı ağartıcı olarak satmak için çamaşırcılar meydanına gidiyordu. Marcus oğlana yol vermek için kenara çekildi.

Neredeyse Timzinaelerin kabukları kadar kara bir teni olan İlkkan bir kızın baharatlı tavuk ve büyük yapraklara sarılı arpa lapası sattığı kırmızı kapılı, küçük bir evin önünde durdular. Marcus bir duvara yaslandı, Yardem de hemen yanına yerleşti. Yüzbaşı yemeğini bitirdiğinde parmaklarını yalayarak söze girdi. "Hani Cithrin ile banka holdingi arasında çıkmasından korktuğun şu savaş ya?"

"Evet, komutanım."

"Bence çoktan başladı. Üstelik ilk yumruğu atan da Cithrin değil."

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim komutanım," dedi Yardem. "Cithrin'le yine de konuşacak mısınız?" diye sordu kısa bir duraksamanın ardından.

"Evet."

"Sabırlı olup işlerin kendiliğinden değişmesini beklemesi konusunda mı?"

"Hayır."

Geder Palliako
Ebbingbaugh Baronu ve Prensin Koruyucusu

Tarih doğası gereği bize karşı koyar. Son Ejderha İmparator'un ne düşündüğünü, ne planladığını ya da ne tür entrikalar tertiplediğini kesinkes bilebilmek için sadece insanlık tarafından bir muamma olan ejdersel düşünce biçimini (tabii eğer böyle bir şey gerçekten de varsa) değil, hükümdarlığının vahşet dolu son yıllarında onu pençesine alan deliliği de anlamamız gerekir. Bildiğimiz bazı kesin gerçekler şunlar: Morade'nin kuluçka-eşleri tahta seçilebilmek için birbirleriyle mücadele etmiştir, aralarındaki savaş üç insan nesli boyunca sürmüştür ve ejderhaların sonu insanlık çağının başlangıcı olmuştur. Ama tüm bunlar belirsiz genellemelerdir. Kestirilemeyen şeyler.

Elimizdeki bilgilerin kesinliği arttıkça katiyet azalır. Örneğin yüzlerce yıl boyunca ilk Ejderha İmparator Seriskat, yarı vahşi babalarıyla savaşıp kendi uygarlığını kurmadan önce Cenner Sıradağları'nın doğusundaki Çorak Topraklar'ın boş olduğuna inanılırdı. Bu bilgi-

nin doğruluğu ancak Fulsin Sarranis adlı bir kimyacı kadim Tüyler Kitabı'ndaki mürekkeplerden bazılarının metalik yapısından şüphelendiğinde sorgulanmaya başlandı. Böylece o evrakın aslında sahte olduğu ve Drakkis Felakettellalı'nın kâtibi tarafından değil, Morade'nin ölümünden bin yıl sonra Sammer saray kâtibi tarafından yazıldıkları ortaya çıktı. O günden beri Çorak Topraklar'a birçok keşif gezisi düzenlendi ve Ölü Kasabalar'ın, yani aktif bir çiftlik yaşamına işaret eden Timzinae tarım kültürü merkezlerinin varlığı doğrulandı. Timzinae ırkı son büyük savaşa dek yaratılmadığından bu kasabaların insanoğlunun özgürleşmesinden sonra kurulduğu ve Çorak Topraklar'ın bir başka büyük felaketin sonucu olarak ortaya çıktığı farz edilmelidir.

Hayatımı bu tür sahte tarihî olayları belgelendirerek geçirdim. Samin ve Urgoloth'taki büyük üniversitelere gitmek için yola koyulduğum ilk günden beri yazgımın tarihçi meslektaşlarımın ahmaklıklarını kaleme almak ve tarih irfanının sınırlarını belirlemek olacağını biliyordum. Bu vazifeme yedi yaşımda, şair Merimis Cassian Clayg'in bir hayranı olduğum zamanlarda ve rakiplerinden birinin, kendi felsefesiyle aynı ismi taşıyan o iğrenç yarı kertenkele Amidizm'in beyitlerinden birindeki hatalı atfı bulduğumda başladım.

Geder kitabı kapatıp parmaklarını gözlerine bastırdı. Sayfaları yumuşak paçavradan, kalın ve gevşekti. Deri cildi çatlamıştı. Yirmi üçüncü isim gününde kendisine hediye edildiğinde kitaba dair büyük umutlara kapılmıştı. Örümcek Tanrıça'nın tapınağını bulduğundan ve ejderhalardan bile daha eski bir çağa ait olduğunu duyduğundan beri bunun doğruluğunu ispatlayacak bir kanıt arıyordu. Tarihteki yalanları ve üçkâğıtları konu alan

bir kitap, böyle bir araştırmaya başlamak ve küçücük de olsa bir işaret bulmak için ideal görünüyordu.

Ama bunun yerine kitabın neredeyse olağanüstü derecede zeki bir yazar tarafından yazılan, güya dünyayı temellerinden sarsacak bir sürü uydurma keşiften bahseden ve birçok kez cinsel istismarın utanılacak değil, övünülecek bir şey olduğunu iddia eden bir kâğıt yığını olduğu ortaya çıkmıştı. Yazar her on ila yirmi sayfada bir bu tezini yineliyor, sıklıkla da aynı cümleleri kullanıyordu. Dahası, ne zaman kitabın bariz samimiyeti karşısında ikna olmaya başlasa karşısına yeni bir imkânsızlık çıkıyordu. Amidizm adında bir yarı kertenkele mi?

Geder hayal kırıklığının neden olduğu o idrak anında denemenin yazarı ile Örümcek Tanrıça'nın en kıdemli hizmetkârı Başrahip arasında bir paralellik bulmayı umduğunu fark etti. Ne de olsa her ikisi de insanoğlu tarafından bilinmeyen tarihî gerçeklerden bahsetme sözünü vermişti. Ancak Başrahip'in arkasında Sınır Kuşku, Dürüst Hizmetkâr ve örümceklerin Tanrıça'sı gibi kuvvetli deliller varken bu adamın elindeyse kibirli öykülerden başka hiçbir şey yoktu. Keşke Başrahip'in dile getirilen sözcüklerin doğru olup olmadığını anlama yeteneği yazılı metinlerde de işe yarasaydı...

"Ebbingbaugh baronu?"

Geder rahatsız edilmesine yarı sinirlenip yarı memnun olarak başını kaldırdı. Başkâhyası uzun, beyaz sakalları ve aynı renkte çalı gibi kaşları olan bir İlkkan'dı. Geder'e çocukken okuduğu kitaplardan birindeki Kar Amca'yı hatırlatıyordu.

"Efendim?"

"Sizinle görüşmek isteyen biri var lordum."

Geder masasından kalktı. Özel yazıhanesi kâğıtlarla, parşömenlerle, not defterleriyle ve kil tabletlerle dolu bir afet bölgesiydi. Çaresizlikle etrafına bakındı. Kimsenin burayı böyle görmesine izin veremezdi.

"Pekâlâ," dedi. "Beyefendiyi... beyefendiyi bahçede ağırlayalım."

"*Hanımefendiyi* kuzey misafir odasına buyur ettim bile," diye düzeltti onu başkâhya.

Geder adamdan çok kendi kendine kafa salladı. "Kuzey misafir odası," dedi. "O hangisiydi?"

"Sizi ben götürürüm lordum."

Hem malikâne hem de etrafındaki arazi Geder için hâlâ çok yeniydi. Bir yıl önce sadece Rivenhalm vikontuydu. Şimdiyse Başrahip'in yardımıyla Feldin Maas'ın entrikalarını ortaya çıkarmasının ardından yalnızca Ebbingbaugh baronu olmakla kalmamış, aynı zamanda Prens Aster'in koruyucusu konumuna getirilmişti. Günün birinde Antea'ya hükmedecek olan çocuk onun vesayetindeydi. Bir zamanlar onun için erişilemez olan şeylerle dolup taşan bu yeni hayatında bile hayal dahi edemeyeceği bir onurdu bu.

Kral'ın Av Partisi'nin peşinde koşturmadığı zamanlarda kışı Ebbingbaugh'ta geçirmişti. Camnipol'deki yeni malikânesine dönmek bir rüya kadar tuhaf geliyordu gözüne. İşte şurası Feldin Maas'ın, yani kendisinden önceki Ebbingbaugh baronunun karısını katlettiğini gördüğü depoydu. Şurası da gecenin bir yarısı, kucağında Maas'ın suçunu kanıtlayan mektuplarla birlikte kaçtığı bahçe yoluydu. Ama tüm bunlar artık ona aitti.

Kuzey misafir odası zihnen "avlunun yanındaki oturma odası" olarak etiketlediği yerdi. İçerideki konuğuysa kesinlikle beklediği kişi değildi.

Bu genç kadını daha önce sarayda da görmüştü. Gerçi sarayda aşağı yukarı herkesi görmüştü ya, neyse... Cildi sütlü kahveyi andıran bir tona sahipti ve saçları geniş yanaklı, uzun yüzünün yanlarından efil efil dökülüyordu. Vücuduna hafif büyük gelen siyah bir deri pelerinin altına (Geder'in istemeden başlattığı bir moda akımıydı bu) parlak yeşil bir elbise giymişti. Odanın bir

köşesinde fırfırlı kıyafetleri içerisinde neredeyse komik görünen dişi bir Tralgu refakatçi duruyordu.

"Ah, şey," dedi Geder.

"Lord Koruyucu Geder Palliako," dedi başkâhya makamlı bir sesle. "Sizi Leydi Sanna Daskellin'le tanıştırmama müsaade edin. Lord Canl Daskellin'in üçüncü kızı."

"Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir," dedi kız odanın karşısından süzülürcesine yaklaşıp bir elini uzatarak.

Geder onunla tokalaştı. "Hayır," dedi kafa sallayarak. "Hayır, sorun değil."

Genç kızın tebessümü çabuk ve içtendi. "Sarayın bu yılki açılış şölenini babam düzenliyor. Davetiyenizi özel olarak kendim getirmek istedim. Cüretkârlık ettiğimi düşünmezsiniz umarım."

"Hayır," dedi Geder. "Hayır, hiç de bile. Hayır. Uğrayabilmenize çok memnun oldum."

Genç kız nazikçe parmaklarını sıkınca Geder hâlâ onun elini tutmakta olduğunu fark etti. Çabucak kızın elini bıraktı.

"Camnipol'e yeni döndük," dedi Sanna. "Yeni malikânenizi nasıl buldunuz?"

Geder kollarını göğsünde kavuşturup hissetmediği bir rahatlık sergilemeye çalıştı. "Bir harita ve bir rehberin yardımıyla," dedi. "Mass beni evine hiç davet etmemişti. Yılın farklı zamanlarında seyahat ederdik. Kışın büyük bir bölümünü neyi nereye koyduğunu bulmaya çalışarak geçirdim."

Sanna bir kahkaha atıp ipekle kaplı, kırmızı bir divana oturdu. Geder o anda kızın bir yere gitmeye niyeti olmadığını anladı. Hissettiği huzursuzluk ve heyecan karışımı biraz mide bulandırıcıydı. Kendi evinde, refakatçisinin huzurunda bir genç kızla sohbet ediyordu. Ortada adabımuaşeret ya da edebe aykırı olan bir şey yoktu ama yine de kanı her zamankinden biraz daha hızlı akıyordu. Gergince dudaklarını yaladı.

"Ee, babanızın açılış töreni için planları nedir? Her zamanki şölenlerden birini verecektir sanırım."

"Bir ateş gösterisi düzenleyecek," dedi Sanna Daskellin. "Borjalı, harika bir büyücü hekim buldu. Alevleri yönlendirebilen ve farklı renklerde çıkmalarını sağlayan düzenekler yapabiliyor. Onu alıştırma yaparken izledim." Ağırlığını öne verip hafifçe genç adama doğru eğildi. Bir sır paylaşmak üzere olduğunu gösteren evrensel bir hareket... "Çok güzeller ama sülfür kokuyorlar."

Geder güldü. Kızın arkasındaki Tralgu refakatçi, muhasebe ofislerindeki korumalar kadar hareketsiz duruyordu. Geder oturmak için deri sandalyelerden birine doğru ilerledi fakat Sanna yana kayıp ona yer açtı ve bir eliyle hafifçe divana vurarak onu yanına davet etti. Genç adam bir anlığına tereddüde kapıldı, sonra da misafirine temas etmemeye özen göstererek kızın yanına yerleşti. Sanna'nın tebessümü gölgeli bir güneş gibiydi ve Geder ona bakarken kendisini aynı anda hem rahatsız edici derecede tahrik olmuş hem de hafiften alaya alınmış gibi hissediyordu.

"Curtin Issandrian'la aynı avluyu paylaşmayı tuhaf bulmuyor musunuz?" diye sordu kız.

"Pek değil," dedi Geder. "Kendisi henüz şehre dönmedi elbette. O geri geldikten sonra öyle olabilir belki. Onun yakınında bulunmayı nahoş bulabilirim. Anlaşmazlıklar çıkabilir."

"Sanmıyorum. Hainlerle arkadaşlık edecek kadar kör biri olabilir ama bir aslanla karşılaştığında bunu anlar bence."

"Eh, bilemiyorum." Sanna'nın yüz ifadesi onu gülümsemeye davet ediyordu ve buna karşı koymakta epey güçlük çekti. "Şey... Belki de anlar." Bir elini pençe hâline getirip havayı tırmaladı. "Grrr."

Genç kız bir kahkaha atıp ona biraz daha sokuldu. Gül suyu ve misk kokuyordu. Sanna parmaklarını onun kolunda gezdirince Geder'in boğazı tuhaf bir şekilde sıkıştı.

"Ah, çok susadım. Ya siz?" diye sordu kız.

"Ben de," dedi Geder neredeyse soruyu bile anlamadan.

"Seribina?"

"Hanımım?" dedi Tralgu kadın.

"Bize biraz su getirebilir misin?"

"Elbette hanımım."

Ama o senin refakatçin, diye düşündü Geder. Sonra da bu düşünceyi dile getirmeden, gerisin geri yuttu. Bir kadınla baş başa kalacaktı. Soylu bir kadın onun evinde, kendisiyle birkaç dakika yalnız kalabilmek için ortam hazırlıyordu. Sertleşmeye başladığını gösteren o heyecan verici ilk kıpırtıları hissetti ve buna engel olmak adına dudağını sertçe ısırdı. Tralgu kadın okyanusta giden bir gemi kadar sakin ve azametli bir biçimde kapıya doğru ilerledi. Geder gitmesine izin vermek ile onu geri çağırmak arasında ikileme düştü.

Ama sorun kendiliğinden çözüldü.

"Lordum," dedi başkâhya, Tralgu henüz oraya varamadan önce kapıyı açıp eşikte belirerek. "Rahatsız ettiğim için affedin. Sör Darin Ashford geldi ve sizinle görüşmek istiyor."

"Ashford mu?" dedi Sanna. Geder'e önceki kadar cilveli olmayan fakat daha büyük bir saygı içeren gözlerle baktı. "Büyükelçiyle görüştüğünüzü bilmiyordum."

"Bir iyilik," dedi Geder kelimeleri güçlükle bir araya getirebiliyordu. "Bir arkadaşım için."

Genç kızın kusursuz tenli pürüzsüz yüzü durgunlaştı. Geder –ya son derece isabetli bir tahminle ya da tamamen hayal gücünün ürünüyle– karşısındaki kara gözlerin ardında karmaşık bir hesaplamanın gerçekleşmekte olduğunu hissetti.

"Eh," dedi kız. "O zaman sizi devlet işlerinden alıkoymayayım. Ama babamın partisine katılacaksınız, değil mi?"

"Evet," dedi Geder misafiriyle beraber ayağa kalkarak. "Söz veriyorum. Orada olacağım."

"Şahitlerim var, ona göre," dedi Sanna hizmetkârları gösterip gülerek. Sonra da bir elini genç adama doğru uzattı, Geder de elini tutup nazikçe öptü.

"Sizi kapıya kadar geçirmeme müsaade edin."

"Ah, teşekkürler Ebbingbaugh baronu," dedi kız onun koluna girerek.

Hep birlikte malikânenin arka odalarından çıkıp geniş taş basamaklardan aşağıya, genç kızın faytonunun –köleler yerine atlar tarafından çekilen eski bir modeldi– beklediği yere indiler. Geder misafiriyle ilgilenmeyi uşaklara bırakırken hem iliklerine dek işleyen bir üzüntü hem de rahatlama hissetti. Sanna faytona tırmanıp dantel bir perdenin arkasına oturdu. Geder'in burnuna yeniden gül ve misk kokusu çalındı fakat bu seferki sadece bir hayal ya da canlı bir hatıradan ibaretti. Atlar nal takırtıları eşliğinde avluyu terk etti. Geder faytonun Curtin Issandrian'ın boş malikânesinin önünden geçip gitmesini seyretti ve sırtından aşağı rahatsız edici bir ürperti dolaştı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz lordum," diye geldi tanıdık olmayan bir ses hemen arkasından.

Konuşan adam açık sarı saçlara ve saf, art niyetsiz bir yüz ifadesine sahip olan bir İlkkan'dı. Deri binici kıyafetleri ve baştan aşağı nakışlarla kaplı, yün bir pelerin giyiyordu. Geder başta pelerinin gösterişsiz bir şey olduğunu düşündü ancak daha yakından baktığında durumun bunun tam tersi olduğunu fark etti. Karşısındaki adamın kendisine takdim edilmesine hiç gerek yoktu. Sör Darin Ashford kendi kendini takdim ediyordu.

"Lord Büyükelçi," dedi Geder.

Ashford başıyla onu selamlasa da gözleri daha uzaktaki bir noktaya, avluya odaklanmıştı. "O giden Lord Daskellin'in kızıydı, değil mi? Güzel bir kadın. Sosyeteye katıldığı ilk zamanları hatırlıyorum. O zamanlar bir deri bir kemikti. Zamanın

üç yıl içerisinde bir insanı ne kadar değiştirebildiğini görmek gerçekten de şaşırtıcı."

"Babasının davetiyesini getirmek için gelmiş," dedi Geder tam olarak neyi savunduğunu bilmeden savunmaya geçerek.

"Eminim öyledir. Sanna'nın size bu tür ziyaretlerde bulunan son kadın olmayacağına da eminim. Baronesi olmayan bir baron oldukça nadir ve kıymetli bir şeydir. Prensin koruyucusu olmak da en az sarayda bir makam sahibi olmak kadar çekici... Hatta belki daha bile fazla. Adımlarınıza dikkat etmenizi tavsiye ederim, yoksa farkına bile varmadan kendinizi birileriyle evlenmiş bulursunuz." Ashford'un yüzünde cana yakın bir tebessüm belirdi. "Aklıma gelmişken, prens burada mı?"

"Hayır. Siz buralardayken kendisinin yakınlarda bulunmasının sakıncalı olacağını düşündüm."

Büyükelçinin yüzünden hüsran benzeri bir ifade geçti. "Eh, bu benim için hayra alamet değil. Eğer daha şimdiden beni bir suikastçı gibi görüyorsanız yardımınızı istemek zor olacaktır."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet ama öyle hareket ettiniz," dedi Ashford. "Bu da hakkınızda söylenenlere epey uyuyor Lord Koruyucu. İçeri geçelim mi?"

Geder adamı aynı odaya götürmedi. Asterilhold'un yüzü ve temsilcisi olan birini Sanna Daskellin'le aynı yerde ağırlamak, hiçbir zaman lekelenmesini istemediği bir şeyi kirletmek gibi görünmüştü gözüne. Onun yerine Feldin Maas'ın hem karısı Phelia'yı öldürdüğü hem de Antea ile Asterilhold'u birleştirmeye dair tüm tafsilatlı, gizli saklı planlarını yok ettiği özel yazıhaneye girdiler. Ashford bunu bilmiyordu elbette ama Palliako seçtiği odanın öneminin farkındaydı.

Geder geniş arkalıklı bir sandalyeye oturup sediri büyükelçiye bıraktı. Hizmetçi bir çocuk bir sürahi dolusu sulandırılmış şarap ve iki kadeh getirip her ikisine de içki doldurdu, sonra

da tek kelime etmeden ve edilmeksizin odadan çıktı. Şarabı ilk yudumlayan Ashford oldu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler Lord Palliako," dedi adam. "Talebimi reddetseydiniz bunu anlardım."

"Sizinle görüşmemi Jorey Kalliam tavsiye etti."

"Evet. Arkadaş olduğunuzu duymuştum. Birlikte Alan Klin'in emri altında Vanai seferine çıkmıştınız, değil mi?"

"Evet."

"Klin, Issandrian ve Maas. Kutsal üçlü. Ve o yaz Camnipol'den sürülmeyen tek kişi Feldin Maas'tı. Kral Simeon onun yerine Dawson Kalliam'ı kovmuştu."

"Yani?"

Ashford kederli bir tavır takınıp daha dik oturdu; şarap kadehi parmak uçlarının arasında duruyordu. "Kral Simeon iyi bir adam," dedi. "Buna hiç şüphe yok. Kral Lechan da öyle. Ama hiçbir kral danışmanlarından daha iyi olamaz. Eğer hükümdarınız o zaman da bu gerçeğin farkında olsaydı Dawson Kalliam'ın yerine Feldin Maas'ı sürgüne yollardı. Simeon'un kendisine yol gösterebilecek, iyi adamlara ihtiyacı var. Lord Kalliam ile sizin gibi."

"Devam edin."

"Oğlunun canına kastedildi. İster köylü olsun ister soylu, gidip de birinin çocuğunun boğazına bıçağı dayadınız mı o kişi ailesini korumak adına sizi öldürür. Bu, doğanın bir kanunu. Sayenizde prensin hayatı kurtuldu, Simeon da Maas'ın işini bitirdikten sonra adaletin yerine getirilmesini sağladı. Ama bu iş daha fazla uzamamalı. Şayet Lechan'a birkaç ay –ya da bir yıl– mühlet tanırsanız Asterilhold'daki komplocuların kökünü kazıdığını ve adaletin orada da yerine getirildiğini göreceksiniz. Ama kılıçlarınızı çekip sınırımıza dayanırsanız birkaç kişinin ahmaklığı binlerce kişinin trajedisine dönüşecektir. Üstelik ortada hiçbir sebep yokken."

Geder dalgın dalgın tırnaklarını kemirdi. Ashford'un samimiyetinin ikna edici bir yanı vardı ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Konuşacak gibi oldu, sonra da sustu.

"Her iki ülkenin sarayında da yozlaşmışlık var," dedi büyükelçi. "Siz kendinizinkinden kurtuldunuz. Tek istediğim aynı şeyi yapabilmemiz için bize biraz zaman tanımanız."

"Maas iki ülkeyi de birleştirmek istiyordu," dedi Geder. "Planı her iki krallığı tek bir taht altında toplamaktı."

"Maas güç elde etmek istiyordu ve bunu haklı göstermek için her türden yalanı uydurdu. Eğer bu dedikleriniz Kral Lechan'ın kulağına gitmiş olsaydı tüm bunlara anında son verirdi."

Geder kaşlarını çattı. "Kralınızın bu olanlardan haberi yok muydu yani?" diye sordu. Sesinin bu kadar mızmız çıkması canını sıktı.

Büyükelçi dosdoğru gözlerinin içine baktı. Yüz ifadesi ciddiydi. Vakur.

"Yoktu."

Geder başını aşağı yukarı salladı ancak bununla kastettiği bir şey yoktu. Sadece bir hareket, sessizliği doldurmak için yapılmış bir şeydi bu. Eğer Asterilhold hükümdarının Maas'ın yaptıklarına en az Kral Simeon kadar karşı olduğu doğruysa iki ülke arasında barışı sağlamak herkesin iyiliğine olurdu. Yapılacak en doğru şey olacağı kesindi. Öte yandan, büyükelçi pek çok küçük sahneden oluşan büyük bir oyunda rolünü başarıyla oynayan bir aktörden ibaretse onun yanında yer almak komplocularla iş birliği yapmak anlamına gelirdi. Krallığın, daha da önemlisi Aster'in kaderi Geder'in vereceği karara bağlıydı. Genç adam kaşlarını çatıp durumun ciddiyetine ciddiyetle karşılık vermeye çalıştı.

İşin aslı, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Yazı tura atmaktan farkı yoktu bunun.

"Bunu düşüneceğim," dedi dikkatle.

* * *

Uzun kış aylarının, Geder'in himayesinin ve Keshet'in ötesindeki dağlardan on kadar rahibin daha gelmesinin ardından tapınak daha görkemli ve gösterişli bir hâle gelmişti. Duvarlarındaki asırlık kir ve kurum lekeleri gitmiş, çini işlemeleri tekrar parlar olmuştu. Geleneksel dinî görsellerle ikonaların büyük bir kısmı çıkarılmış, asıl materyaller farklı görseller oluşturmak için kullanılmıştı. Çoğu ana girişin üstünde dalgalanan, örümcek ipeğinden yapılma kızıl sancakla uyumlu bir şekilde sekiz köşeliydi. Hava, lambalarda yakılan ısırgan otu yağı kokusuyla ağırlaşmıştı.

Altı rahip kutsal mekânın ortasında yarım daire oluşturan şekilde duruyor, birbirlerinin açık vaziyetteki ağızlarına çiğ kuru fasulye atmaya çalışarak gülüp oynuyordu. Altı rahip ve bir prens... Aster'in solgun teni ve yuvarlak hatları diğerlerinin arasında öne çıkıyordu. Bütün rahipler sanki aynı sülaleden geliyorlarmışçasına benzer uzun suratlara ve kıvırcık saçlara sahipti. Kahverengi cübbeleri oğlanın parlak ipekten, sırmalı kıyafetinin yanında tozlu görünüyordu. Serçeler arasındaki bir ötücü kuş...

"Geder!" diye bağırdı Aster. Palliako da karşılık olarak ona el salladı. Prensin güldüğünü görmek güzeldi. Hiç şikâyet etmemiş olmasına rağmen kış onun için zor geçmişti. Özellikle de Kral'ın Av Partisi sona erip yeni saray döneminin açılışını beklemek için Camnipol'e döndükleri şu son haftalar... Bu süre zarfında Aster ilk kez babasından bu kadar ayrı kalmıştı, Ebbingbaugh malikânesinin karanlığı da üstüne tuz biber ekmişti. Geder onu neşelendirmek için elinden geleni yapmıştı elbette ama o güne dek ne gerçek bir kardeşi ne de akranları arasında arkadaşım diyebileceği biri olmuştu onun da. Karanlık gecelerde birlikte kart oynamışlardı. Oğlana sunabildiği tek teselli bu olmuştu.

Başrahip özel odasındaydı. İri yarı adam alçak bir minderin üstüne oturmuş, gözleri kapalı vaziyette meditasyon yapıyordu.

Geder ilk bakışta odanın neden boş göründüğünü anlamakta zorlandı. İçeride bir yatak, bir çalışma masası ve üstünde gül oymalarıyla fil dişi ve kara kehribar kakmalar bulunan uzun bir dolap vardı. Şömine tutuşturulmaya hazır odunlar ve çıralarla doldurulmuştu. Altın işlemeleri lambanın ışığında dalgalanıyormuş gibi görünen koyu kırmızı bir halı serilmişti zemine. Fakat yerlere saçılmış kitaplardan ve parşömenlerden eser yoktu. İşte fark buydu.

Eşikte duran Geder genzini temizleyince koca adam gülümsedi.

"Prens Geder," dedi Başrahip.

"Lord Palliako. Ben Lord Palliako'yum. Ya da Ebbingbaugh baronu. Prens unvanının burada çok özel bir anlamı var. Doğudaki gibi değil."

"Tabii, tabii," dedi adam. "Özür dilerim."

Adamın gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen Geder bu özrü elini şöyle bir sallayarak geçiştirdi. Ardından ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek orada öylece bekledi; ta ki Başrahip'in ne gözlerini açmaya ne de kendisini başından defetmeye niyeti olduğunu anlayana kadar...

"Bugün Aster'e göz kulak olduğunuz için teşekkürler. Büyükelçi ziyaretini tamamlayıp gitti."

"Genç prensi burada görmekten her zaman mutluluk duyuyoruz," dedi Başrahip.

"Güzel. Her neyse. Yine de teşekkürler."

"Başka bir şey var mı?"

"Ne? Hayır, hayır yok."

Başrahip kara gözlerini açıp Geder'e odaklandı.

"Tamam, tamam," dedi genç adam. Sınır Kuşku'nun esrarengiz güçlerini birçok kere test etmişti. Onlara yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Bir bakıma o da buna bel bağlamıştı zaten. "İçeri girebilir miyim?"

Başrahip koca ellerinden biriyle küçük çalışma masasını işaret etti. Geder oturdu. Kendisini öğretmenine hesap veren bir öğrenci gibi hissediyordu. Gerçi onun öğretmenleri hiçbir zaman yerde bağdaş kurup oturmazdı.

"Geçen seneyi hatırlıyor musun?" diye başladı söze. "Hani saraya gitmiştik ve bana kimlerin yalan söyleyip söylemediğini göstermiştin. Büyükelçi bugün ziyaretime geldiğinde senin de orada olmanı ve bana adamın gerçekte ne söylemeye çalıştığını anlatabilmeni diledim. Bunun... büyük yardımı dokunurdu."

"Dürüst Hizmetkâr'ın gücü bu günahkâr dünyanın yalanlarını yakıp geçiyor," dedi koca adam onunla hemfikirmişçesine.

"Tapınakla ilgilenmen gerektiğini biliyorum ve seni işinden alıkoymak istemem... Yani istiyorum ama istemem."

"Tanrıça'nın yardımını istiyorsun."

"Evet. Ama istemeye de çekiniyorum. Nasıl bir durumda olduğumu görebiliyor musun?"

Başrahip güldü. Gür bir sesi vardı, odayı bir gök gürültüsü gibi doldurdu. İri yarı adam bir dansçının gücü ve zarafetiyle yerden kalktı. "Zaten sahip olduğun bir şeyi istiyorsun Prens Geder. Bu tapınağı Tanrıça'ya adadın. Onu vahşi topraklardan çıkarıp tekrar medeniyete kavuşturdun. Tüm bunlardan ötürü onun gözünde değerlisin."

"Yani böyle bir iyilik istemek aşırıya kaçmak anlamına gelmez, öyle mi?" diye sordu Geder içi umutla dolarken.

"İstediğine zaten sahipsin. Ben senin Dürüst Hizmetkâr'ınım. Ne zaman istersen sana hizmet etmeye hazırım. Hatta dilersen her zaman. Tek yapman gereken Tanrıça'ya verdiğin sözü tutmak."

"Ah," dedi Geder. "O söz neydi peki?"

"Hükmün altına giren her şehirde onun adına bir tapınak dikmek. Bunun kadar büyük olmalarına gerek yok. Bunu yaptığın takdirde yanından asla ayrılmam."

Genç adamın hissettiği rahatlama, yanan bir uzvunuzu soğuk suyun altına tutmaya bedeldi. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi. "Cidden. Ben saray hayatına uygun biri değilim."

Başrahip iri ellerinden birini genç adamın omzuna koyup kibarca gülümsedi. "Öylesin Prens Geder. Dürüst Hizmetkâr'ın seninle birlikte olduğu sürece öylesin."

Clara Kalliam
Osterling Kırları Baronesi

Kış mevsiminin erkekler için farklı bir anlamı vardı. Clara geride bıraktığı yıllar içerisinde buna birçok kere şahit olmuştu. Onlarca yıldır görüyordu bunu artık. Onlarca yıldır... Sonbahar gelip saray döneminin kapanmasıyla birlikte bütün entrikalar, düellolar ve siyasi kavgalar sona eriyordu. Büyük haneler eşyalarını topluyor, mobilyaları toz tutmasın diye üzerlerine örtüler seriyor ve servetlerini borçlu oldukları arazilere geri dönüyorlardı. Bütün lordlar bir iki ay boyunca topraklarının işleriyle ilgileniyordu. Çiftçilerden, çömlekçilerden ve sepicilerden onlar adına vergi toplanıyor, yükümlülüklerini yerine getirmeyenlerin isimleri not ediliyordu. Hangi meselelerde lordlarının hüküm vermesi gerektiğini görevlendirdikleri yargıçlar belirliyordu. Adaletin dağıtılması, köylere ve çiftliklere ziyaretlerde bulunulması ve arazilerinin gelecek yıla hazır olması için planlar yapılması gerekiyordu. Üstelik tüm bunları olabildiğince hızlı bir şekilde tamamlamalılardı ki Kral'ın Av Partisi başladığında o arazi senin bu arazi benim at koşturup karlar erimeye başlayıncaya kadar yaban domuzlarını ve geyikleri kovalayabilsinler.

Ya da eğer şanssızlarsa kralı ve kraliyet avcılarını ağırlamak için kendi evlerini hazırlamaya koyulurlardı.

Dinlenmek için hiç vakitleri yoktu ve Clara bunu nasıl başarabildiklerini anlamıyordu. Kocasının nasıl başarabildiğini...

Gündüzlerin kısalıp gecelerin uzadığı bu zaman dilimi onun için dinlenmek anlamına geliyordu. Enerjisini toplamak. Clara yılın en uzun gecesinden önceki ve sonraki haftalarda derin, uzun uykular çekmişti. Gündüzleri bir ateşin başına oturmuş, parmaklarını el işiyle meşgul ederken zihnini dinlenmeye almıştı. Kışın durağanlığı Clara için âdeta bir sığınaktı ve onsuz geçen bir yılın düşüncesi bile uykusuz geçirilen bir gece kadar berbattı. Artık yaşını başını almış bir kadındı o; saçlarındaki beyazlar çekip koparmaya değecek kadar seyrek değildi. Kızı evlenmiş, çoluk çocuk sahibi olmuştu. Yine de Clara daha genç olduğu zamanlarda bile kış aylarını dünyanın geri kalanından uzaklaşabileceği bir mevsim olarak görmüştü hep.

İlkbaharsa geri döndüğü zamandı.

"Daha önce de bazı dinî tarikatlar vardı," dedi Clara. "Örneğin Leydi Ternigan bir ara Avish ayinlerine katılırdı ama bunun ona herhangi bir zararı olduğunu hiç duymadım."

"Ben sadece gerçek rahiplerin yakında meteliksiz kalacağından korkuyorum hepsi bu," dedi Lachloren Düşesi Leydi Casta Kiriellin. "Senin oğlun da rahiplik eğitimi alıyordu, değil mi Clara?"

"Vicarian, evet," diye doğruladı Clara. "Ama oğlum ibadet edecek kimseler olduğu müddetçe ibadet etmenin de birçok yolunun bulunacağını söyler her zaman. Yeni bir ayin türü ortaya çıkarsa onları da öğrenmeye hazır olduğundan gayet eminim."

Grubun en genç üyesi olan Leydi Joen Mallian öne eğildi. Cildi papatyalar kadar beyazdı ve damarlarındaki her bir kan damlası görülüyordu âdeta. Büyükannesinin bir Cinnae olduğuyla ilgili ahlaksız bir dedikodu vardı etrafta. "Duyduğuma

göre," diye fısıldadı, "Avish ayinlerinde insana kendi idrarını içiriyorlarmış."

"Leydi Ternigan'ın çayının tadı düşünülürse buna hiç şaşırmadım," dedi Casta Kiriellin ve hep birlikte kahkahalarla güldüler. Clara bile. Gereksiz ve zalim bir şakaydı fakat Issa Ternigan hakikaten de çok tuhaf çaylar ikram ederdi.

Yedi kişiydiler ve her biri parlak renklere sahip, yepyeni elbiseler giymişti. Clara böyle günleri her zaman bir tür dinî ayine benzetirdi. Cıvıl cıvıl konuşup dedikodu yapıyor, çiçeklerin görkemini taklit ederek sanki onlar da tomurcuklanmışçasına parlak renkler kuşanıyorlardı. Anesli Dowager Düşesi Sara Kop'un bahçesindeydiler; yaşlı kadın en az saçları kadar beyaz olan, dantelli bir kıyafet içerisinde masanın başında oturuyordu. Yıllardır bir duvar kadar sağırdı ve hiç konuşmamıştı ama sıklıkla tebessüm ediyor, misafirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

"Clara, canım," dedi Leydi Kiriellin, "kulağıma son derece olasılıksız bir dedikodu çalındı. Birisi en küçük oğlunun bizim şu Sabiha Skestinin'e kur yaptığını söyledi. Bu doğru olamaz, değil mi?"

Clara cevap vermeden önce çay fincanından büyük bir yudum aldı.

"Jorey onlardan resmî bir takdim mektubu aldı," dedi. "Bu öğleden sonra kızla buluşacağım. Ama sadece formalite icabı elbette; Sabiha'yı yürümeye başladığı zamanlardan beri tanırım. Zaten yakından tanıdığımız insanlarla ilk defa tanışıyormuşuz gibi yaptığımız bu tür âdetlere neden katlandığımızı anlayamıyorum. Özellikle de Sabiha'nın asıl Dawson'ın gözüne girmesi gerekirken... Ama gelenek gelenektir, değil mi?"

Tam bu noktada gülümseyip başını kaldırdı ve beklemeye koyuldu. Eğer içlerinden biri kızın geçmişiyle ilgili bir yorum yapacaksa o an bu andı. Ama sadece nazik gülümsemeler ve

kaçamak bakışlarla karşılaştı. Anlaşılan Jorey'nin genç kızla olan talihsiz ilişkisi dikkatlerden kaçmamıştı ama kimse bununla açıkça alay etmiyor ya da yapmacık bir endişe sergilemiyordu. Bunu bilmek güzeldi. Clara daha sonra ihtiyacı olursa diye bu bilgiyi zihninin bir köşesine not etti.

Joen Mallian ansızın ciyaklayıp ellerini çırptı. "Size Curtin Issandrian'ı gördüğümü anlattım mı? Dün gece Leydi Klin'in düzenlediği bir davetteydim. Resmî bir şey değildi, bilirsiniz... Sadece birkaç kişiyle birlikte yenen bir akşam yemeği. Ayrıca o benim kuzenim, o yüzden gitmem gerekiyordu. Peki sanki ortada hiç tuhaf bir şey yokmuşçasına güllerin yanında kim oturuyordu dersiniz? Tabii ki Curtin Issandrian! İnanamayacaksınız ama saçlarını kısaltmış!"

"Olamaz!" dedi diğer kadınlardan biri. "Ama onu çekici gösteren tek şey o uzun saçlarıydı."

"Hâlâ Alan Klin'le görüştüğüne inanamıyorum," dedi bir başkası. "Feldin Maas'la aynı kefeye koyulmalarının ardından bir müddet birbirlerinden uzak duracaklarını düşünüyor insan."

Clara arkasına yaslandı, konuşulanları dinleyip güldü ve neredeyse hiç şeker içermeyen kekten yiyip limonlu çay içti. Bir saat boyunca hemen hemen her konudan bahsederek boş boş muhabbet ettiler; kelimeler ağızlarından bir sel gibi dökülüyordu. Clara bile kış mevsimine duyduğu sevgiye rağmen, yalnız geçen onca haftanın ardından birileriyle sohbet edebilmeyi keyifli buldu. Saray erkânı işte bu şekilde, kendi içinde dokunup tek bir duvar halısı hâline geliyordu. Ufak tefek dedikodular ve havadisler, spekülasyonlar ve sorgu sualler, moda ve gelenekler. Kocası ve oğulları burada konuşulanları kuş cıvıltısı kadar anlamsız bulurdu fakat Clara için her şey bir kitap kadar okunaklıydı.

Malikânesine yürüyerek gidebilmek için buluşmadan erken ayrıldı. Camnipol ilkbahar aylarında çarpıcı bir güzelliğe bürünürdü. Clara ne zaman bu şehri düşünse anıları siyah ve

altın renkli şeylerle doluyordu, o yüzden gerçek taşları ve sarmaşıkları görmek onu her seferinde şaşırtıyordu. Evet, sokaklar parke taşlarıyla kaplıydı ve pek çok duvar is lekeleriyle doluydu. Evet, şehir boyunca büyük generallerin –bazıları nesiller önce ölmüştü– zaferlerine adanmış kocaman, cilalı kemerler vardı. Ama aynı zamanda çift sıra hâlindeki begonya ağaçlarıyla bezeli bir meydan ya da annesi eski bir keman çalarken para için bir sokak köşesinde dans eden, solgun tenli ve sıska bir Cinnae oğlan gibi şeylerle de karşılaşıyordunuz. Clara Yarık'ın kıyısındaki bir meydanda kısa süreliğine durup küçük, hüzünlü arabalarının sahnesinde bir gösteri sergileyen bir tiyatro ekibini izledi. İki genç âşığın trajik hikâyesini oynayan aktörler gayet iyiydi ama arkalarındaki manzaranın muhteşemliği Clara'nın dikkatini dağıtıp durdu.

Ya manzaranın muhteşemliği ya da iki genç âşığın trajik hikâyesini düşünmek istemeyen zihni... En azından bugün için.

Evine vardığında kapı köleleri olan Tralgu'yu, yani Andrash rol Estalan'ı gümüş zincirinin ucunda beklerken buldu. Kulaklarını dikkatle havaya dikmişti. Tralgu'nun babası eskiden Clara'nın babasının avcılarından biriydi, o yüzden bu köleye bir zaafı vardı.

"Oğlunuz, Lord Skestinin'in oğlu ve kızıyla birlikte leydim," dedi Andrash. "Batı kanadındaki bahçedeler."

"Teşekkürler Andrash. Kocam evde mi peki?"

"Hayır, leydim. Yanılmıyorsam Lord Daskellin'le birlikte Koca Ayı'ya gittiler."

"Muhtemelen böylesi daha iyi," dedi Clara. Ardından derin bir nefes aldı. "Pekâlâ."

Tralgu başını eğip onu selamladı. Sempatisini zarifçe göstermeyi hep başarırdı.

Batı bahçesinin büyük bir bölümü güllerden ve leylaklardan oluşuyordu fakat henüz ikisi de çiçek açmamıştı. Jorey, genç bir

kız ile bir delikanlının oturduğu alçak bir taş masanın hemen yanında duruyordu. Misafirlerinin her ikisinin de buğday rengi saçları vardı ve vücutlarının yuvarlak hatları kıza daha çok yakışmıştı. İlkbaharın ilk günleri hafif rüzgârlı olduğundan üçü de pelerin giyiyordu fakat Jorey'ninki yün ve parafinli pamuktan yapılmayken iki kardeşinki cömertçe kesilmiş, siyah deridendi.

"Anne," dedi Jorey, Clara yaklaşırken başını kaldırarak. "Geldiğin için teşekkürler."

"Saçmalama hayatım. Bu gidişle neredeyse kahvaltı masasında size katıldığım için bile bana teşekkür edeceksin," dedi Clara. "Bu da Sabiha olmalı. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Ne kadar da güzelleşmişsin. Yoksa bu da Bynal mı? Oysa seni en son gördüğümde Amada Masin'in güllerini oyuncak kılıcınla kesen küçük bir çocuktun."

"Leydi Kalliam," dedi Lord Skestinin'in en küçük oğlu ayağa kalkarken. "Babam bizi evinize kabul ettiğiniz için teşekkürlerini sunmamı istedi."

Sabiha, Clara'yı başıyla selamlasa da ayağa kalkmadı. Bakışlarını yere dikmiş, metanetli ve küçük düşmüş birinin maskesini takınmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse Clara'nın gösterdiği bu yakınlık normalde gerekenden biraz fazlaydı. Ama bunun bir önemi yoktu; dile getirmeseler bile işin aslını hepsi biliyordu. Lord Skestinin ve ailesi bunu bir acıma olarak görüyordu. Kalliam Hanesi, Sabiha'yı kapılarından içeri alarak kendini inayetli bir şekilde alçaltıyordu. Antea Sarayı'ndaki pek çok kişi bunu böyle görecekti. Clara bu durumdan hoşlanmıyor olabilirdi ancak bunu inkâr etmek rüzgârı görmezden gelmeye çalışmak gibi bir şey olurdu.

O nedenle Leydi Kalliam kelimelerini özenle seçti.

"En büyük oğlum yıllardır Lord Skestinin'in emrinde görev yapıyor," dedi. "Lordumun çocuklarının evimde her zaman yeri vardır."

Oğlan eğildi. Elinin arkasında bir düellodan kalma bir yara izi vardı. Clara bir anlığına şaşırdı, sonra kendini çabucak toparladı. Ne de olsa Bynal düello meydanına çıkacak kadar büyümüştü, hatta yıllardır öyleydi. Şu anda kız kardeşinin onurunu korumak için buradaydı. Muhtemelen geçmişte bu konuyla ilgili birileriyle tartışmış, hatta kılıç tokuşturmuştu.

"Anne," dedi Jorey, "Lord Skestinin bana Sabiha için resmî bir takdim mektubu yolladı. Yarın babasından onu isteyeceğim."

Clara kaşlarının aniden saçlarına kadar kalktığını hissetti ve bakışları genç kızın üstünde dolaştı. Sabiha üzerindeki geniş kesimli pelerine rağmen otururken bile şiş bir karnı gizleyemezdi. Özellikle de ikinci hamileliğini yaşıyorsa... Ayrıca resmî bir takdim mektubu istemek, ulaşmasını beklemek ve Osterling Kırları'ndan Camnipol'e dönmek için gereken zaman hesaba katıldığında kızın hamile kalması pek de olası görünmüyordu. Sabiha yutkundu; yüzü son derece ifadesizdi. Oradaki herkes Clara'nın aklından geçen hesaplamaların farkındaydı. Hepsi bunu beklemişti.

"Bu çok ani oldu," dedi Leydi Kalliam. "Bugünlerde insanlar bir iki mevsim boyunca nişanlı kalıyorlar."

"Beklemek benim için sorun olmaz," dedi kız.

Jorey'nin yüzünde acı dolu, öfkeli bir ifade belirdi. Bu, kızın fikri değildi o zaman. Oğlunun fikriydi. Sabiha'yı sarayın açılış törenine götürmek istiyordu. Danslara, şölenlere ve ateş gösterilerine Lord Skestinin'in gözden düşmüş kızı olarak değil, Sabiha Kalliam olarak katılmasını arzuluyordu. Kalliam Hanesi'ne gelin olmak insanların onun hakkında söylediği şeyleri değiştirecekti; bilhassa da ailelerinin şu sıralar yükselişte olduğu düşünülürse... Ve bunun değişmesi kızın da değişeceği anlamına geliyordu.

Genç bir adamın sevdiği kadına verebileceği içten bir hediyeydi bu.

"Jorey, hayatım," dedi Clara. "Bana Bynal'ın atları sevdiğinden bahsetmemiş miydin sen? Babanın arazimizden getirdiği kısrağı beğeneceğinden eminim."

"Ben öyle... bu bence..." Jorey renkleri kaçıp bembeyaz kesilinceye kadar dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki, anne."

İki delikanlı yanlarından ayrıldıktan sonra Clara kızın karşısına oturdu. Sabiha güzel bir yüze sahipti ama yıpranmıştı. Ama bunun sebebi sadece doğum yapmış olması değildi. Gerçi Tanrı biliyordu ya, çocuk doğurmak bir kadının vücudunu ebelerin asla itiraf etmeyeceği şekillerde değiştirirdi. Kızı bu kadar yıpratan asıl şey kederdi. Ve utanç. Bedenine kurum lekesi gibi yapışmışlardı. Tabii ki öyle olacaktı.

"Leydi Kalliam," dedi kız. Duraksama beş kalp atımı boyunca sürdü. Altı. Kızın gözlerinde yaşlar birikti ve Clara kendisinin de aynı şekilde karşılık verdiğini hissetti. Gözlerini kırpıştırıp onları uzaklaştırdı. Empati güzel bir şeydi ama şimdi ne yeriydi ne de zamanı.

"Sakın ona minnet duyma," dedi Clara.

Sabiha kafası karışmış bir hâlde ona baktı. Bir damla yaş gözlerinden kaçarak yanağından aşağı akan gümüşi bir iz bıraktı. "Leydim?"

"Jorey. Eğer onu seviyorsan ve o da sana âşıksa... O zaman Tanrı biliyor ki hiçbir şey size engel olamaz. Ama ona minnettar olmamalısın. Aksi takdirde bu duygu her şeyi zehirler."

Sabiha başını iki yana salladı ve gözünden bir damla yaş daha süzüldü. Ama bu sonuncuydu; gözyaşları kuruyordu. "Anlamıyorum," dedi.

Clara başını iki yana salladı. Bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Aşktan –hatta aşktan bile öte, bir suç ortaklığından– doğan bir evlilik ile daha en başından itibaren eşitsiz şartlarla yapılan bir evlilik arasındaki farkı nasıl anlatabilirdi? Büyük bir hevesle evlenen birçok kadın görmüş, başlarına neler geldiğine

şahit olmuştu. Oğlunun o türden bir kadınla evlenmesini istemiyordu. Ama karşısındaki kız henüz çok gençti. Zor zamanlar geçirmiş olabilirdi fakat ötücü bir kuş ne kadar yüzebilirse Sabiha da Clara'nın dediklerini o kadar anlayabilirdi.

"Sabiha, canım," dedi kadın. "Jorey seni güldürüyor mu?"

Genç kıza baktığında gözlerinin ardında buna dair herhangi bir emare göremedi ama bu durum uzun sürmedi. Sabiha'nın bakışları değişti, gözleri parladı ve birbirine bastırmayı unuttuğu dudakları bir nebze dolgunlaştı. Clara, başını olumlu anlamda sallamadan önce bile genç kızın vereceği cevabı biliyordu.

"Peki o zaman," dedi Leydi Kalliam. "Ama biraz daha zamana ihtiyacım olacak. Jorey'nin babası bir köpek kadar sadıktır fakat bu tür değişimler onu rahatsız eder. Bana... bir hafta mühlet verin. Jorey seni istemeden önce o kadar bekleyebilir misiniz?"

"Mecbur kaldığımız takdirde her şeyi yapabiliriz."

Clara ayağa kalktı ve eğilip kızın başını öptü. "Tam bir Kalliam gibi konuştun," dedi. "Gidip onları bul o zaman. Dediklerimi Jorey'ye de anlat."

"Onunla siz konuşmak istemez misiniz?"

"Şimdi olmaz," dedi Clara yüreği ezilerek.

Kızın ayağa kalkıp uzaklaşmasını seyretti. Yürüyüşünde ve omuzlarının duruşunda mutluluk ve rahatlama vardı. Âdeta ışık saçıyordu. Çok uzun sürmeyecekti elbette, hiçbir şey sürmezdi ama yine de bunu görmek güzeldi. Clara göz ucuyla parlak bir şeyin hareket ettiğini, dikkatini talep ettiğini gördü. Leylaklardan biri serpilmiş, güneşin altında parlayan bir düzine küçük çiçek açmıştı. Sanki bir tür işaretti bu.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Clara. Bu kızla konuşmak, yapması gereken bir başka işi açıklığa kavuşturmuştu.

Camnipol'de avcılara çok fazla ihtiyaç olmuyordu. Muhafızlara evet. Hizmetçilere de evet. Fazladan görevler yapabilecek ya da soylu bir adamla eşinin isteklerini yerine getirecek türden

kişisel hizmetkârlara da öyle. Vincen Coe'yu hizmetçi kanadında, kaymak tabakayı düşük seviyeli insanlardan ayıran mimarinin dar koridorları ve küçük odaları arasında buldu. İri gözleri ve çok çalışmaya müsait bir vücudu olan genç bir adamdı; Jorey'den olsa olsa birkaç yaş büyüktü. Clara bir keresinde onu kocasının öfkesinden kurtarmış, işinden olmasına mâni olmuştu. Vincen da onu Feldin Maas'ın kılıcının ucunda can vermekten kurtarmıştı.

Genç adam onu görür görmez ayağa kalktı ve Clara avcının dudaklarıyla, ağzında bıraktıkları kan tadıyla ilgili hatıraları zihninden uzaklaştırdı. Sadece tek bir kaçamak öpücüktü o. Ayrıca genç adam o sırada kan kaybından neredeyse bembeyaz kesilmişti ve o zamandan beri bu konudan hiç bahsetmemişlerdi. Bir kere bile. Hiç.

Hiçbir zaman da bahsetmeyeceklerdi.

"Leydim," dedi avcı havlarcasına.

"Coe," dedi kadın.

Devam etmesini gerektiren bir şey yoktu. Onun işi emir vermekti, adamın işiyse kendisine verilen emri yerine getirmek. Açıklama yapması gerekmiyordu fakat buna ihtiyacı vardı.

"Bir sorun mu var leydim?"

"Ailemi çok seviyorum," dedi kadın. "Onları elimden geldiğince her tür tehlikeden korumaya hazırım. Bedeli ne olursa olsun."

"Şüphesiz." Clara'nın ne söylemeye çalıştığını anlama konusunda en az Sabiha Skestinin kadar kötüydü.

Sen daha bir çocuksun, demek istedi kadın ona. *Gidip yaşıtın olan bir kız bul ve onunla bir sürü güzel, sevimli çocuk yap. Benimle işin yok.*

"Osterling Kırları'na dönmen gerek," dedi Clara. "Kocamın yeni köpek kulübelerinin yapımına nezaret etmeni istiyorum."

Avcının yüzünde sanki bir darbe yemişçesine büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Beti benzi attı. "Anlamıyorum," dedi. "Bir kabahat mi işledim? Ne yaptım?.."

Clara ellerini arkasında kavuşturdu. Hizmetçi kanadı her nasılsa evin geri kalanına nazaran daha havasızdı. Burada nefes almak zordu. "Sebebini ikimiz de biliyoruz," dedi. "Açıklama yapmama gerek var mı gerçekten?"

"Ben..."

Avcı başını öne eğdi. Bir müddet sonra, kafasını tekrar kaldırdığında yüzünde efendisiyle konuşan bir hizmetkârın ifadesi yoktu ve sesindeki derinlik kelimelerine salt gramerin yapabileceğinden daha büyük bir anlam katıyordu.

"Leydim nasıl uygun görürse kendisine o şekilde hizmet etmeye hazırım," dedi. "Başka bir vazifem yok."

"Peki, seni köpek kulübelerine nezaret etmen için geri gönderirse?"

"Cehenneme bile gönderse hazırım."

"İşi dramatikleştirme," diye fısıldadı kadın.

Bir anlığına zaman durmuş gibi göründü. Bir mevsim kadar uzun geçen tek bir saniye... Çünkü bu sondu. Clara arkasını dönüp yavaşça evin ana odalarına doğru uzaklaştı. Solukları yavaşça normale döndü. Omuzlarını yuvarladı. Odasına çekilmek, el işini alıp oturmak, piposunu tüttürmek ve birkaç dakikalığına da olsa kış aylarının sessizliğini yeniden yaşamak istiyordu. Sakinleşmek. Durgunlaşmak.

Ama tam içeri girdiği sırada giriş salonu Dawson'ın sesiyle yankılandı. Kocasının ses tonundan canının sıkkın olduğunu fakat tam manasıyla öfkelenmediğini anlayabiliyordu. Dawson'ın ruh hâlleri ve mizacı onun için en az kendi kıyafetleri kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı. İki av köpeği adamın yazıhanesinin önünde gergince dolaşıyor, hafif hafif inildiyor ve bir kapalı

kapıya bir Clara'ya bakıp duruyorlardı. Clara hayvanların kulaklarının arkasını kaşımak için kısa bir süreliğine durakladı.

Dawson çalışma masasında oturuyordu. Önünde bir mektup vardı. Kimden geldiğini anlamak için kraliyet mührünü görmeye gerek yoktu. Kâğıdın kalitesi ve üzerindeki el yazısının keskinliği Kral Simeon tarafından yollandığını anlamak için yeterliydi. Clara rahatladı. Demek ki meselenin Jorey'yle alakası yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Clara.

"Simeon, Asterilhold'dan gelen şu yarım akıllıyla yapacağı görüşmeyi ötelemiş," dedi Dawson.

"Büyükelçiyi mi kastediyorsun?"

"Evet, o herifle," dedi Dawson. "Üstelik belirlediği yeni tarih Lord Bannien'ın şöleniyle çakışıyor. Bu kadarı yetmezmiş gibi önümüzdeki hafta, tam da Daskellin ve kartlardan anlamayan şişman kuzeniyle birlikte Koca Ayı'da oyun oynayacağımız gün benimle özel bir görüşme yapmak istiyor."

"Ah," dedi Clara. Kocasına yaklaşıp bir elini onun omzuna koydu. Dawson farkında olmadan kadının parmaklarını kavrayıp onları kibarca öptü. Bu tür sevgi gösterileri onların arasında bir alışkanlıktı ve düşünmeden yapıldığı için daha hakikiydi. Kocasının içini çektiğini duymaktan ziyade omuzlarının yükselip alçalışını hissetti.

"Bu adam onun için neleri feda ettiğimin farkında değil," dedi Dawson.

"Hiçbir zaman da olmayacak."

Dawson

Kralkulesi ismine sahip olan ilk yapı bu değildi. Camnipol'ün tarihi boyunca hep bir Kralkulesi olmuştu ve bu yüzden şehrin her yeniden inşasında, her tarih ve kalıntı katmanında yeniden dikilen bir kale vardı. İlk Kralkulesi derinlerde bir yerde, ilk kralların kemikleriyle birlikte taşların arasında unutulmuş bir vaziyette yatıyordu.

Dawson'ın çocukluğundan beri tanıdığı, şu anda içinde yürüdüğü yapı şehrin kuzey ucunda yükseliyor ve Yarık'a tepeden bakıyordu. Kral Simeon tıpkı babasının, ondan önce de büyükbabasının yaptığı gibi alt katlardaki köşklerden birinde yaşıyordu; Kara Sular Savaşı'ndan beri devam eden bir gelenekti bu. Bahçelerin arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen, beyaz çakıllarla kaplı yolun matematiksel bir keskinliği vardı. Hiçbir yaprak oraya ait değilmiş gibi durmuyor, hiçbir taş merkezinden sapmıyordu. Burada ehlileştirilmemiş olan tek bir şey varsa o da güney düzlüklerinden gelip şehre doğru esen ve sokaklarda iyice hızlanan rüzgârdı. Ağaçlardaki çiçekleri koparıyor, taç yapraklarını kar taneleri misali etrafa saçıyor ve iyice yukarılara taşıyıp yavaşça yere düşmeye bırakıyordu.

Bir köşede eski tapınak duruyordu. Bronz kapıları Simeon'un büyükbabası tarafından kilitlenmiş, Dawson'ın ömrü boyunca

da hiç açılmamıştı. Özel tapınak inci beyazı pencereleri ve yeşil mineli çelik levhalarıyla devasa bir kertenkeleyi ya da ejderhayı andırıyordu. Yüz adam boyundaki büyük kule ise pürüzsüz yüzeyiyle hepsinin üzerinde tüm haşmetiyle yükseliyor ve yüksek kubbeli tavanları ziyaretçilerin tepesinde mimari bir rüya gibi asılı duruyordu. Dawson bu büyük kuleye daha önce sadece üç kez gelmişti. Bunlardan ikisini Simeon'un henüz bir prens olduğu zamanlarda, her ikisi de çok genç ve toyken gerçekleştirmişti. Ara sıra o kubbeleri hayal ederdi hâlâ. Ziyaretçilerde huşu uyandıracak şekilde yapılmışlardı ve bunda çok başarılıydılar.

Kralın dairesi mekânın geri kalanıyla kıyaslandığında şaşırtıcı derecede ölçülüydü. Gerçi başka bir yerde olsaydı son derece şatafatlı, hatta görgüsüzlük derecesinde süslü olduğu düşünülebilirdi ancak büyük kulenin gölgesi altındayken altın varaklarla ve güllerle kaplı bir bina bile mütevazı görünürdü. Aslında taştan ve ahşaptan yapılma geniş bir mekândı. Duvarlara cam fenerler monte edilmişti ki içlerinde yanan mumlar hem içeriyi hem de dışarıyı aydınlatsın. Ancak o anda, ikindi vaktinin parlak ışığı altında sönük vaziyetteydiler ve meşum bir görünüşleri vardı.

İpek kıyafetler ve bronz bir zırh kuşanmış olan erkek bir hizmetkâr, Simeon'un misafir odalarına giden taş bahçede Dawson'ı bekliyordu. Osterling baronu, adamın eğilerek verdiği selama kafa sallayarak karşılık verdi ve içerideki gölgelerin serinliğine götürülmesine müsaade etti.

Kral Simeon küçük bir çeşmenin yanında oturuyordu. Beyaz renkli, basit bir pamuklu entari giymişti ve saçları uykudan yeni kalkmışçasına dağınıktı. Akan suları izliyor, neredeyse tamamen oksitlenmiş bir bronz ejderhanın tepesine dökülen beyaz ve gümüşi akıntıları seyrediyordu.

"Demek gayriresmî bir buluşma majesteleri?" dedi Dawson.

Eski dostu dönüp ona baktı. Yüzünde melankolik bir tebessüm vardı. "Ayağa kalkmazsam kusura bakma," dedi Simeon su şırıltılarının arasından.

"Siz benim kralımsınız. Ne kadar alçakta otururşanız o kadar diz çökmek benim vazifem."

"Gelenekleri hep sevmişsindir," dedi Simeon. "Öf, kes şunu. Ayağa kalk. Ya da en azından gel yanıma otur."

"Bu dünyaya şeklini veren şey geleneklerdir," dedi Dawson doğrularak. "Âdetlerimize bağlı kalmazsak geriye ne kalır ki? Her biri kendince bir adalet fikrine sahip olan ve düşüncelerini diğerlerine zorla kabul ettirmeye çalışan binlerce insan mı? Bu işin nereye vardığını daha önce gördük."

"Anninfort," dedi Simeon karamsarca. "Eğer bizi öyle bir olaydan ayıran tek şeyin adabımuaşeret kuralları olduğuna inanıyorsan korkutucu bir dünyada yaşıyorsun eski dostum."

"Düzen her zaman kıymetli ve kırılgan bir şey olagelmiştir. Küçük şeyler yitip gittiğinde geriye kalan büyükler durdurulamayacak kadar kuvvetli olur. Herkesin yerini bilmesi gerek. Yönetmesi gerekenler yönetmeli. Emirlere uyması gerekenler de uymalı. Medeniyetler anarşiyle yönetilemez. Bu böyle olmak zorunda. Ve siz de aynı dünyada yaşıyorsunuz majesteleri."

"Öyle," dedi Simeon. "Aynen öyle. Yine de Aster'e daha iyi bir dünya bırakmak isterdim."

"Tek bir çocuk için tarihin doğasını mı değiştireceksiniz?"

"Yapardım. Tanrı şahidim olsun ki eğer elimden gelseydi bunu yapardım. Her şeyin oğlumun omuzlarında olmadığı bir dünya. Kendi halkının onu öldürmek için komplo kurmadığı bir yer." Simeon çökmüş görünüyordu. Cildi Dawson'ın hatırladığından daha gri, çok fazla yıkanmaktan solmuş bir gömlek gibiydi. Kral dalgınca bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Çeşmenin sularından yansıyan sureti beyaz bir lekeden ibaretti.

"Üzgünüm. Issandrian ve Maas konusunda haklıydın. Barışı koruyabileceğimi düşünmüştüm."

"Korudun da. Tek hatan bunu birilerini idam ettirmeden yapabileceğini düşünmekti."

"Ve şimdi de..."

"Asterilhold," dedi Dawson ve bu ismin bir müddet aralarında asılı kalmasına müsaade etti. Demek buraya bunun için çağrılmıştı. Simeon konuşmadı. Sular şırıldayarak akmaya devam etti. Dawson kralın devam eden sessizliği karşısında giderek artan bir huzursuzluğa kapıldı. Düşünceli bir duraksama olarak başlayan şey neredeyse bir kınamaya dönüşmüştü. Kendini savunmaya veya özür dilemeye hazırlanarak başını kaldırdı.

Onun yerine endişe dolu bir çığlık attı. Simeon gözleri ardına dek açılmış bir vaziyette, görmeyen ve boş bakışlarla ileri bakıyordu. Çenesi sarkmıştı. Havayı keskin bir sidik kokusu sararken kralın kucağında sarı bir iz belirdi. Âdeta kâbuslardan fırlamış gibi bir görüntüydü bu.

Derken Simeon öksürüp başını iki yana salladı, sonra da aşağı baktı. "Ah," dedi. Sesi çok yorgun çıkıyordu. "Dawson? Buradasın. Bu seferki ne kadar sürdü?"

"Sadece birkaç saniye," dedi baron. Sesi titriyordu. "Bu da neydi?"

Simeon ayağa kalkıp üzerindeki sarı lekeye ve bacaklarından aşağı akan idrar damlalarına baktı. "Bir nöbet," dedi. "Sadece küçük bir nöbet. Buna tanık olduğun için üzgünüm. Bugün başka olmaz sanıyordum. Adamımı çağırır mısın?"

Dawson hızlı adımlarla koridora doğru ilerleyip hizmetkâra seslendi. Adam temiz bir çamaşırı çoktan hazır etmiş bir şekilde karşısında belirdi. Yüzünde ne bir şok ifadesi vardı ne de şaşkınlık. Kral pis kıyafetini çıkarıp yenisini giyerken Dawson ve hizmetkâr başka tarafa baktılar. Bir kez daha baş başa kaldıklarında Osterling baronu çeşmenin kenarına oturdu. Her

şey tıpkı az önceki gibiydi ama artık etrafına farklı bir gözle bakıyordu. Sanki Simeon'u ilk kez görüyormuş gibi hissetti kendini. Şahit olduğu şey –başından beri fark edilmez bir biçimde orada olan gerçek– onu şoke etmişti. Bir taç taşımanın verdiği ağırlık gözlerinin önünde daha şeytani ve yoğun bir şey hâline dönüşmüştü.

Simeon bilmiş bilmiş gülümsedi. "Ömrünün son günlerinde babam da böyleydi. Bazı günler neredeyse iyi oluyorum. Diğer günlerdeyse... aklım başımdan gidiyor. Babam öldüğünde benden daha gençti. Artık ondan üç yaş büyüğüm. Böyle bir şeyi kaç kişi söyleyebilir ki?"

Dawson konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti. Nihayet bir şeyler söylemeyi başarabildiğinde sesi bir fısıltı hâlinde çıktı.

"Ne kadar zamandır böylesin?"

"İki yıldır," dedi Simeon. "Çoğunlukla hastalığımı gözlerden gizlemeyi başardım. Ama giderek kötüleşiyor. Eskiden iki nöbetimin arasında haftalar ya da aylar olurdu. Şimdiyse sadece saatler..."

"Büyücü hekimler ne diyor?"

Simeon gevrek gevrek güldü; sesi suyun şırıltısından bir nebze daha derindi. Daha kibar. "Bütün insanların fâni olduğunu. Kralların bile." Ardından derin bir nefes alıp öne yaslandı ve dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini kenetledi. "Hastalığıma iyi gelmesi gereken bir çiçek var. Çayını yapıp içiyorum ama şimdiye dek bir fark göremedim. Belki de onu içmeseydim şimdi çok daha kötü olurdum."

"Bir şeyler olmak zorunda. Birilerini çağırtabiliriz..."

Eski dostu cevap vermedi. Bir şey demesine gerek yoktu. Dawson sesindeki çaresizliği duydu ve kendinden utandı. Herkes ölürdü; bu hep böyle olagelmişti ve bundan sonra da böyle olmaya devam edecekti. Göğsündeki boşluk sadece hissettiği şaşkınlıktan ileri geliyordu.

"Keşke Eleanora'yla daha erken çocuk yapmış olsaydık," dedi kral. "Aster'i yetişkin bir erkek olarak görebilmeyi çok isterdim. Ya da kendi çocuğuyla. Barriath'ın doğduğu günü hatırlıyorum. Herkes çocuğun seni yuttuğu konusunda şakalaşıp duruyordu. Nerede olduğunu veya ne yaptığını kimse bilmiyordu. Eski uğrak yerlerimizin hiçbirinde görülmüyordun. Bu yüzden sana gücenmiştim. Kendimi geride bırakılmış gibi hissetmiştim."

"Özür dilerim majesteleri."

"Özür dilenecek bir şey yok. O zamanlar bunun sebebini anlamamıştım, hepsi bu. Ama Aster doğduğunda anladım. Eğer onu daha önce yapmış olsaydık... Gerçi o zaman onun yerine farklı bir çocuk doğardı, değil mi? Tıpkı Jorey'nin ağabeyi Barriath'ın daha genç bir kopyası olması gibi. Yani bunu bile dileyemiyorum. Oğlumun içinde yaşaması gereken dünya bu, o yüzden bundan nefret edemem. Ne kadar çok istesem de..."

"Çok üzgünüm majesteleri," dedi Dawson.

Simeon başını iki yana salladı. "Boş ver," dedi. "Bu şekilde konuşmaya başladığımda kendimden nefret ediyorum. Bir çocuk gibi sızlanıyorum. Yeter. Seninle konuşmak istediğim başka meseleler var, mesela Ashford'la olan şu görüşme gibi... Ne düşünüyorsun?"

"Onunla görüşmeniz gerektiğini," dedi Dawson. "Daha önce de dediğim gibi..."

"Daha önce ne dediğini biliyorum. Ama şimdi daha fazla şey biliyorsun. Bir görüşmenin ortasında altıma kaçıracaksam kimseyle konuşamam. Şu anda benden korkuyorlar. Yapabileceklerimden. Ve geri çekiliyorlar. Ama Ashford artık ölüm döşeğindeki yarı delinin teki olduğuma dair raporlarla ülkesine dönerse işin rengi değişir. Bana en son bir tavsiye verişinde seni geri çevirmiştim ve oğlumu onu öldürmeyi planlayan adamın ellerine teslim etmeme ramak kalmıştı. Yani bildiğim kadarıyla

hâlâ mesaneni kontrol edebiliyorsun. Bu da seni kralından daha yetkin kılıyor. O yüzden söyle bana. Ne yapmalıyım?"

Dawson ayağa kalkıp darmadağın olmuş zihnini toplamaya çalıştı. Kendini sanki az önce bir düellodan çıkmış gibi hissediyordu. Odayı geçip bir hizmetkâr çağırmaktan başka bir şey yapmamasına rağmen tüm vücudu yorgun ve bitkindi. Birdenbire yağmurlu bir sokakta, yanında Prens Simeon'la birlikte yürüdüğüne dair bir anı canlandı zihninde. Ne zaman ve nerede olduğunu hatırlamıyordu ama sokağın yağmur koktuğunu ve Simeon'un yeşil, kendisininse kahverengi kıyafetler giydiğini anımsıyordu. Yutkunup elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Eğer nöbetleri kontrol edebiliyorsan görüşmeyi derhâl yap," dedi. "Önceden hazırlan ve olabildiğince kısa tut. Şölenler, özel yemekler, ikinci görüşmeler yok. Resmî bir şey."

"Peki ne diyeyim?"

"Asterilhold'a kendi saraylarını temizlemeleri için gereken vakti tanıyacağını fakat eksiksiz bir hesap sorulmasını beklediğini ve Maas'ı destekleyen herkesin kellesini istediğini. Elindeki tek seçenek bu. Savaşa giremeyiz. Sen bu hâldeyken olmaz."

Simeon başını yavaş yavaş sallayarak onayladı. Sırtı biraz evvelkine nazaran daha bükük duruyordu sanki ama bunun sebebi Dawson'ın artık gerçeği bilmesi de olabilirdi.

"Peki ya nöbetlerimi kontrol edemezsem?"

"O zaman yerine başka birini görevlendir. Bir büyükelçi ya da bir muhafız. İllaki özel biri olsun istiyorsan onu Ak Kule Muhafızı olarak ata. Odderd Faskellin öldüğünden beri o mevki boş. Ya da... Ah, Tanrım."

Dawson tekrar oturdu.

"Ya da ne?" diye bastırdı kral.

"Eğer sağlığın çok hızlı bozuluyorsa görüşmeyi ertele ve bırak ne yapılacağına sen öldükten sonra bir vekilharç karar versin."

Simeon'un nefesi sanki bir tokat yemişçesine kesiliverdi.

"Geldiğimiz nokta bu, değil mi?" diye sordu Dawson.

"Olabilir," dedi kral. "Teşekkürler eski dostum. Duymak istediğim şey de buydu. Başka hiç kimsenin bu sözleri yüksek sesle dile getirebileceğini sanmıyorum. Herkes aynı şeyi düşünüyor olsa bile... Şimdi, senden beni yalnız bırakmanı istersem lütfen alınma. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette majesteleri."

Kemerli çıkışın altına vardığı sırada durup arkasına baktı. Kral Simeon öteki tarafa dönmüştü ve yüzü görünmüyordu. *Bu onu son görüşüm*, diye düşündü Dawson. Sonra da çıkıp gitti.

Kralkulesi'nin kapılarına ulaştığında bir elini sallayıp faytonunu uzaklaştırdı. Şu anda bir arabaya binmek istemiyordu. Yürümeye ihtiyacı vardı. Kralkulesi'yle malikânesinin arasında kilometreler vardı ama umurunda değildi. Kemerindeki kılıcını düzeltip yola koyuldu. Camnipol'ün karanlık sokaklarında birçok geceler boyunca yürüyüp koşmuş, boş pazar meydanlarında at yarıştırmış, düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar sarhoş olmuş ve yüksekten başı dönünceye dek köprülerin yanlarından aşağı sarkmıştı. Buna benzer gecelerde on kilometre yürümüşlüğü vardı. Hatta on beş. Eceli yaklaşan kralıyla oturma odası arasındaki mesafe bunun yarısı kadar bile değildi.

Gümüş Köprü adına rağmen taş ve ahşaptan yapılmaydı. Destek sütunları büyük kanyonun duvarlarına yaslanıyordu ve en az Kralkulesi kadar uzundu. Dawson köprünün ortasında duraklayıp güneye baktı. Altındaki gölgelerden bir güvercin sürüsü yükselip sis ve karanlıklar tarafından gizlenen mezbele yığınının üstünde daireler çizdi. Orada uzunca bir müddet, zihni karmakarışık hâlde durdu. Arkasında şehir trafiği akmaya devam ediyor ve adamlarla kadınlar, atlarla öküzler, soylularla köylüler köprünün her iki tarafına geçip duruyordu. Dawson kısa bir süreliğine gözyaşlarına boğuldu.

Malikânesinin önündeki avluya vardığında kapıda yabancı bir faytonla karşılaştı. Yanlarındaki armalara ve kullanılan kumaşların rengine bakılırsa Skestinin Hanesi'ne aitti. Kapı kölesi olan yaşlı Tralgu ayağa kalkıp onun önünde saygıyla eğildi ve bu esnada zinciri şıkırdadı.

"Lordum," dedi. "Sizi yeniden görmek büyük mutluluk. Faytonunuz boş dönünce leydim endişelendi. Kendisi şu anda Sabiha Skestinin'le birlikte özel odasında. Lord Jorey de müsait olduğunuzda sizinle konuşmak istediğini söyledi. Yazıhanenizde bekliyor."

Dawson başını olumlu anlamda salladı ve köle tekrar eğildi. İçeri girer girmez onu av köpekleri karşıladı; geniş kuyrukları havayı dövüyordu ve içten bir sırıtışları vardı. Dawson hayvanların kulaklarını kaşırken gülümsemesine engel olamadı. Bir köpeğin efendisine duyduğu sevgi kadar saf bir şey yoktu.

Oğlunu görmeden önce Clara'nın yanına gitmeyi düşündü fakat kadının odası malikânenin en sonundaydı ve yürümekten kalçaları ağrımaya başlamıştı. Hem zaten Jorey'nin hangi konu hakkında konuşmak istediğini de biliyordu. Clara'yla gerçekleştirdikleri o sohbetten beri bu anı bekliyordu. Köpeklere oturmalarını işaret etti, sonra da yazıhanesine girip kapıyı arkasından kapattı.

Jorey pencerenin önünde duruyor, ikindi güneşinin ışığı yüzüne vuruyordu. Dawson bir kez daha çocuğun, annesine ne kadar çok benzediğini düşündü. Sadece çenesinin şekli değil, gözleri ve saçlarının rengi de aynıydı. Oysa oğlunun çırpı gibi uzuvlarıyla ağaçlara tırmandığı ve yere düşen dallarla kılıççılık oynadığı günleri dün gibi hatırlıyordu. Ama artık geniş omuzlu ve ciddi bakışlı bir delikanlıydı. Ve taşıdığı kılıçlar yara açıyordu.

"Baba," dedi Jorey.

"Evlat," diye karşılık verdi Dawson kısa süre önce durdurmayı başardığı gözyaşlarının bir kez daha gözlerinin arkasında biriktiğini hissederek. "İyi görünüyorsun."

"Kendimi... senden bir konuda izin almam gerekiyor. Ve bunu duymak hoşuna gitmeyebilir."

Dawson homurdanarak oturdu, ardından keşke içecek bir şeyler isteseydim diye düşündü. Şarap değil. Ama bir bardak suya hayır demezdi.

"Skestinin'in kızıyla evlenmek istiyorsun."

"Evet."

"Ailemize şeref getirmeyecek olmasına rağmen."

"Ama getirecek. Dünyanın geri kalanı bunu görmüyor olabilir fakat o onurlu biri. Eskiden aptalca bir şey yapmış ve hayatının geri kalanı boyunca bunun gölgesi altında yaşamak zorunda kalmış. Ama o iyi bir kadın. Seni utandırmayacaktır."

Dawson dudaklarını yaladı. Clara ona Sabiha Skestinin'in kim olduğunu ilk açıkladığında aklından onlarca itiraz ve endişe geçmişti. Ardından bunları daha fazlası takip etmiş, hepsi budanıp küçültülmüş fakat sonra Camnipol'e gelinceye dek tekrar budaklanmışlardı. Malum çocuğun babası kimdi? Bu skandalı Jorey'nin hayatı boyunca sarayda bir koz olarak kullanacak mıydı? Hâlihazırda Skestinin'in donanmasında hizmet veren Barriath bu kız için daha iyi bir eş olmaz mıydı? Bekârken cinsel arzularını kontrol edemediğini ispatlayan bir kadına evliyken nasıl güvenecekti?

"Rüyalarında hâlâ Vanai'yi görüyor musun? Yangını?"

"Görüyorum," dedi Jorey karamsar bir yüz ifadesiyle.

"Gözden düşmüş bir kadınla evlenmek istemenin sebebi suçluluk duygusu mu? Ona kurtarabileceğin biri gözüyle mi bakıyorsun?"

Delikanlı cevap vermedi. Buna gerek yoktu.

"Bu ittifakı kurmaman daha akıllıca olur," diye devam etti Dawson. "Kızın geçmişi onun nasıl biri olduğunu açıkça gösteriyor. Skestinin'le zaten bir bağlantımız var, dolayısıyla ailemizin bu evlilikten pek bir kazancı olmuyor. Ağabeylerinin ikisi de

hâlâ bekâr ve en küçüklerinin hepsinden önce evlenmesi bana tuhaf geliyor. Babam gelip bana kiminle evlenmem gerektiğini söylediğinde rehberliği ve bilgeliği için ona minnettar kaldığımı hatırlıyorum. Sahipsiz birini eve getirip ona bakabilmek için babama yalvarmadım ben."

"Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, baba."

"Şimdi sana gidip o kızdan ayrılmanı söylesem bunu yapar mısın? Bana ve ailene olan sadakatin için?"

"İstediğiniz bu mu efendim?"

Dawson önce gülümsedi, sonra da bir kahkaha attı. "Yapmazsın," dedi. "Onun yerine annene gidip beni mecbur etmenin bir yolunu bulur ya da gizlice Borja'ya kaçar veya bunun gibi aptalca bir şey yaparsın. Seni tanıyorum evlat. Küçükken bezini değiştirdim. Beni kandırabileceğini sanma."

Jorey'nin dudaklarının kenarı utangaç ve belirsiz bir şeyle kıvrıldı. Bir adım öne çıktı.

"Git," dedi Dawson. "Sana izin veriyorum. Canın ne istiyorsa onu yap. Hayır dualarım seninle. Senin gibi bir kocası olduğu için yeni kızım çok şanslı."

"Teşekkürler baba."

"Jorey," dedi Dawson oğlunu kapıda yakalayarak. "Hayat düşündüğümüzden çok daha kısa ve belirsiz. Çocuk yapmak için çok beklemeyin."

Cithrin

Felaket Tellalı, Cithrin'in sigortaladığı ilk gemilerden biriydi ve nasıl kaybolduğunu anlamak epey zaman aldı. Derin bir omurgaya ve iyi bir mürettebata sahip, üç direkli bir tekneydi. Sözleşmeyi imzaladıkları gün geminin kaptanı –gözleri alışılmışın aksine sarı yerine yeşil yeşil parlayan bir Dartinae– Cithrin'le birlikte güvertede dolaşmıştı. Adamın sesindeki gururu hâlâ hatırlıyordu. Emekli olmadan önce gemisiyle açık deniz ticareti için kaç kez Uzak Syramys'e gittiğinden bahsetmişti. Artık yönlerini sadece yıldızlar vasıtasıyla bulup uzak bir sahile varmayı ümit ettikleri uzun, karasız haftalar onun için sona ermişti. Bundan böyle Özgür Kentler, Pût, Birancour ve Narinisle arasında basit, risksiz işler yapacaktı. İç Deniz'in fırtınaları küçük kalyonları kaçırabilirdi belki ama *Felaket Tellalı* gibi gerçek bir gemiye bunlar sökmezdi; okyanusların kasırgalarına göğüs germişti o. Kaptan, Cabral sahillerine musallat olan korsanlarla da alay etmişti. *Karacı ezikler*, demişti onlara. *Biri size sorun çıkardı mı onları açık denize çekin ve bırakın kendi korkuları işi sizin yerinize halletsin.*

Cithrin adamı sevmiş, teslimat kayıtlarını da etkileyici bulmuştu. Kaptanın kendine güveni o kadar yüksekti ki sözleşmeyi banka için olabilecek en iyi şartlarda kabul etmeye bile hazırdı.

Sadece taşıdığı yükü sigortalatmıştı. *Eğer gemimi kaybettiysem zaten ölmüşüm demektir, o zaman da paranın bir önemi kalmaz*, demişti. O zaman bir kehanet gibi görünmemişti bu.

Gemi kışı geçirmek için Stollbourne'ün büyük limanına demirlemiş, Boş Hisar'ın yüzen kulelerinin gölgesi altında uykuya çekilmişti. Buzlar çözülür çözülmez Narinisle'a yelken açmış, fırtınalara ve sulu sepkene rağmen yönünü güneydeki daha sıcak sulara ve Porte Oliva'ya doğru çevirmişti. Güneye yaptıkları yolculuk güvenli ve sakin geçmişti. Yollarının üstünde Herez'e giden bir grup gemiye katılmış ve bir hafta boyunca onlarla birlikte seyahat etmişlerdi. Öteki gemiler evlerinin yolunu tuttuğundaysa Cyrin'i geçip güneye doğru devam etmiş ve Amberlerin, Cabral burnunun sularından çıkıntı yapan o keskin taşların etrafından dolaşmıştı.

Upurt Marion'dan geçerken Lyoneia'nın kuzeyinden yola çıkan başka bir geminin kaptanı tarafından selamlanmış, ona aynı şekilde karşılık vermişti. *Felaket Tellalı* artık eve yakındı fakat Porte Oliva'ya hiçbir zaman ulaşamadı. Diğer geminin kaptanının anlattıklarına bakılırsa *Felaket Tellalı* ufukta kaybolduktan yarım gün sonra hiçbir ülkenin bayrağını taşımayan küçük ve hızlı üç gemi güneylerinden geçip açık denize yollanmıştı.

Bundan sonrası daha fazla tahmine dayanıyordu. Geminin en son görülüşünden üç gün sonra bir fırtınanın patlak verdiğine şüphe yoktu. O yüzden *Felaket Tellalı*'nın yelkenlerini toplayıp ambar kapaklarının üstüne kalaslar çaktıklarını, beyaz köpüklü koca dalgalara ve şiddetli yağmura göğüs germeye hazırlandıklarını düşünmek mantıklıydı. Kaptan sert rüzgârlar yüzünden denize düşmesinler diye gözcü direğindeki adamlarını aşağı indirmiş olabilirdi. Eğer öyleyse korsan gemilerini –karanlık suların üstündeki kara silüetleri– iş işten geçene dek fark etmemiş olmaları mümkündü.

Felaket Tellalı'nın savunması denizden gelen bir düşmana karşı çok zayıftı. Uzun yolculukların gerektirdiği teçhizata ihtiyaçları olmadığından korsan gemilerinin ebatları daha küçük, manevra kabiliyetleriyse daha fazlaydı. *Felaket Tellalı* açık denize kaçmaya çalışmış ama yolu kesilmiş olabilirdi. Belki de kıyıya varmayı denemiş ve takip edilmişti. Karaya vuran enkazı bezir yağı kokuyordu. Suya yağ dökmek dalgalı denizlerde iyi bilinen bir bordalama taktiğiydi, bu yüzden saldırının karaya yakın bir yerde gerçekleşmiş olması daha olasıydı.

Felaket Tellalı hayatta kalmak için en iyi ve son şansını saldırganlar güverteye çıkarken elde etmişti. Zincirli borda kancaları bu gibi durumlarda kullanılan en yaygın araçlardı fakat yetenekli kimselerin geminin ahşap yüzeyine bir böcek gibi tutunup yukarı tırmanabilmesine imkân sağlayan çivili çizmeler ve kolçaklar da vardı. Muhtemelen korsanlardan bazıları güverteye tırmanmaya çalışırken öldürülmüş, cesetleri dalgalı denize düşüp anında yutulmuştu. Ama giderek daha fazlası çıkmış olmalıydı yukarı. Cithrin son çatışmanın uzun ve kanlı geçtiğini, mürettebatın santim santim bastırıldığını, güvertenin yağmur ve kandan karardığını hayal etti. Savaşa tutuşan dalgalarla rüzgârın tepesinde gök gürültüleri kopmuş, fırtına bulutlarının arasında şimşekler çakmıştı. Ama kaptanın teslim olmaya çalışması ve denize atılıp ölümüne terk edilmesi de bir o kadar mümkündü. Artık hangisi gerçekleşmiş olursa olsun, en nihayetinde geminin kalasları ve mürettebatın cesetleri kıyıya vurmuştu. Ama taşıdıkları kargodan tek bir iz bile yoktu.

Pyk kalın parmaklı yumruklarından birini havaya kaldırdı. Avucunun içinde onlarca sayfa vardı. Taşıma senetleri, niyet mektupları ve *Felaket Tellalı*'na güvenip hayal kırıklığına uğrayan on bir tüccarın Medean Bankası'na yazdığı tazminat dilekçeleri.

"Ne yapacağım şimdi ben bunlarla?" diye sordu Yemmu kadın.

Cithrin oturduğu yerde ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı. Kafenin arka tarafındaki küçük odanın dışında ötücü kuşlar yuva yapıyordu. Asanpur Usta'nın hazırladığı kahvenin kokusu kapalı kapının ardından içeri sızıyor, yan odada gülen bir arkadaşının sesi misali Cithrin'i çağırıyordu. Genç kız sinirlerine hâkim oldu.

"Borçları mı ödeyeceksin?" dedi.

Yemmu gözlerini devirdi. "Evet, teşekkürler. Sözleşmeyi okuyabiliyorum. Tüm bunları banka holdingine nasıl açıklayacağım demek istiyorum."

Pyk son derece karmaşık bir kart oyunu oynuyormuşçasına kâğıtları destelere ayırmaya koyuldu. Cithrin evrakı kadının elinden almak istedi. Tüm belgeleri bu şekilde önünde görüp de onlara bakamamak, açlıktan yarı yarıya ölmek üzere olmanıza rağmen bir ekmek fırınına girmenize izin verilmemesi gibi bir şeydi.

"Bu alınmaya değer bir riskti," dedi kız.

"O zaman neden ödeme yapıyorum?"

"Bazen en düşük riskler bile başarısızlığa uğrar. Bu yüzden onlara risk diyoruz. Eğer sadece başarılı olacağı kesin olan şeylere yatırım yaparsak kâr edemeyiz."

"Parmağını kesip bu kontrata imza atmış ve karşılığında yüz standart gümüş almışsın. Bense neredeyse bin gümüş ödemek zorundayım. Şimdi bu iyi bir anlaşma mı oluyor? Eh, daha fazla riskli anlaşma yapmadığımız için Tanrı'ya şükürler olsun o hâlde."

"Şubemiz bu kaybı gözden çıkarabilir," dedi kız, Pyk başka bir kâğıdı evrak yığınlarının üstüne çarparken. Pas rengi mürekkeple yazılmış sarı bir belgeydi. "Onu ödeme," dedi Cithrin bir parmağıyla kâğıdı göstererek.

"Ne?"

"Şu belgeyi diyorum. Mezlin Kumaş'a ait. Gerçekte satın aldığından daha fazla kargosu varmış gibi yapmasıyla ünlüdür.

Kendi yazısıyla yazdığı bir liste yetmez. Kaptanın parmak izini taşımayan hiçbir belge için ödeme yapmamalısın."

"Neden dışarı çıkıp arkadaşlarınla oyun falan oynamıyorsun sen?" dedi Pyk içini çekerek.

Cithrin öfkelendiğini hissetti; sanki midesinde bir kazan kaynıyordu da boğazından yukarı bir sıcaklık yayılıyordu. Gözlerindeki yaşlar öfke ve hüsrandandı. Pyk şüpheli listenin üstüne bir kâğıt daha koydu, başparmağını yaladı ve evrakla ilgilenmeye devam etti. Cithrin'e bakmadı bile.

Genç kızın çatık kaşlı ifadesi yanaklarında yüzlerce küçük çizgi oluşturdu. "Benden neden hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

"Ah, bilemiyorum ufaklık," dedi Pyk. "Neden senden hoşlanmıyorum? Hımm. Senin bütün işlerini yapmak, tüm kararları almak, bütün sorumluluğu üstlenmek, raporları yazmak ve yaptıklarımın doğruluğunu Komme Medean ile banka holdingine kanıtlamak zorundayım. Ama bütün bunlara rağmen bankanın gerçek temsilcisi olamıyorum. Çünkü o sensin, değil mi? Kendi sözleşmelerini bile imzalayamayacak kadar küçük olmana rağmen şehirde dört dönüp büyük bir hanımefendiymiş gibi davranıyorsun."

"Seni buraya göndermelerini ben istemedim."

"Neyi isteyip istemediğin umurumda değil. Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen ne istersen iste, *ben* ne istersem isteyeyim bir hata olduğunda hesap verecek kişi ben, bir başarı elde edildiğinde akşam yemeğine çıkarılacak kişi ise sensin."

"Sana yardım etmeme izin verebilirsin," dedi Cithrin. "Yükünün bir kısmını üstlenebilecek kadar zeki olduğumu biliyorsun."

"Hayır."

"Ama neden?"

Pyk kâğıtları masaya bırakıp dosdoğru kıza baktı. Yüz ifadesi çelik gibi katı ve soğuktu. "Çünkü hesap vermesi gereken kişi sen değilsin. Hayır, sessiz ol. Madem sordun cevabını alana kadar

o küçük, tatlı dudaklarını kapatıp beni dinle. Sen bir bankacı değilsin. Şansı yaver giden bir şantajcısın, hepsi bu."

"Bu hiç..."

"Bu sayede şehrin gözünde bir statü elde ediyor, kendine bankanın temsilcisi diyebiliyor, güzel elbiseler ve yiyecekler satın alıp bir çatı altında uyuyabiliyorsun ve tüm bunları benim sırtımdan geçinerek yapıyorsun. İmzaladığın tüm o zehirli sözleşmeleri temizleyip yerlerine zorla kabul ettirebileceğimiz bir şeyler getirene dek seni kovamazlar. Ve bu yıllar alacak. Peki ya ben? Yarın sabah bir mektup yollayıp beni kapının önüne koyabilirler. Yapmayacaklar elbette ama yapabilirler. Tüm mükâfatı sen topluyorsun fakat bütün işi ben yapıyorum. Bu kadarı yetmez mi? Bir de senden *hoşlanmam mı* gerekiyor? Şu evcil paralı asker komutanına yaptığın gibi beni de mi avucunun içine almak istiyorsun? Avcunu yalarsın çocuk."

Noter bunun ardından sessizleşti. Cithrin ayağa kalktı. Kendini yumruk yemiş gibi hissediyor, vücudu noterin derin öfkesi karşısında titriyordu ama aklı başında ve son derece sakindi. Sanki korkan tek yeri vücuduydu.

"O zaman ben işine engel olmayayım," dedi. "Eğer şube için yapabileceğim bir şey olursa beni haberdar et lütfen."

Pyk genzinden sabırsızlık dolu bir ses çıkardı.

"Bu arada, ciddiyim," dedi Cithrin masadaki kâğıtları işaret ederek, "o listeyi ödeme."

Cithrin şehre en yakın limanın güney ucundaki sokaklarda dolaşıyordu. Kuklacılar hep birlikte dışarı çıkmış, bazen iki geniş caddenin kesiştiği noktalarda üç farklı köşede birden iş tutmuşlardı. Çoğu eski oyunların çeşitli varyasyonlarını sergiliyordu: Jasuru PeniPeni'nin komik öfke ve şiddet nöbetleri, Timzinae Hamamböceği'nin zekâsı ve işlediği suçlar... Sonuncusunda sıklıkla tek bir çıtaya bağlanan ve aynı anda hareket etmeleri

sağlanan kara kabuklu üç kukla kullanılıyordu. Diğer oyunlarsa yerel halkı daha çok ilgilendiren hikâyeler üzerineydi. Kötürüm bir dulun üç çocuğunu satmak zorunda kaldığı ancak bakımları çok zor olduğundan her birinin sırayla geri döndüğü oyun, ilk bakışta birkaç açık saçık şakanın ve canavarımsı dişleri olan sahte bir bebeğin yer aldığı bir komedi gibi görünse de yerel halk için yozlaşmışlığıyla tanınan valiyi hedef alan zarif bir eleştiri anlamına da geliyordu. Cithrin tuhaf bir şarkı söyleyen ve kan revan içindeki erkeklere benzeyen kuklalarla birlikte dans eden iki safkan Cinnae kızı –ondan çok daha açık tenli ve inceydiler– izlemek için bir meydanda durdu. Dişlerini bileyip köpekbalıklarını andıracak şekilde sivrilttiklerini fark etti. Bunun korkutucu mu, yoksa kendini beğenmişlik mi olduğuna karar veremedi. Sergileyebilecekleri gösterilerin çeşitliliğini sınırlayan, büyük bir kişisel yatırım olduğu kesindi.

Cithrin oyunculuk mesleğinin ne kadarının küçük çaptaki bazı şeylerde mükemmel bir yeteneğe, ne kadarının geniş çaptaki farklı şeylerde durumu idare edecek derecede bilgiye sahip olmaya dayandığını düşündü. Bu daha genel bir problemin tek bir örneğiydi elbette ve bankaya da uyarlanabilirdi. Sözleşmelerin belirli bir kısmı –sigortalar, krediler, ortaklıklar, teminat mektupları– fazladan bir uzmanlık gerektirmezdi. İşi genişletip muhafızlarınızı başkalarına kiralamak ya da bankanın sahip olduğu depolardaki malları garanti altına almak daha fazla kaynak gerektirir, daha çok masraf etmenize neden olurdu fakat başka türlü kazanamayacağınız bir gelir elde etmenizi de sağlardı.

Cinnae kızlar huzursuz edici bir ahenkle yüksek perdeden, titrek bir şarkıya başladı. Cithrin'in solundaki kız kendi etrafında bir tur attı ve havalanan siyah eteğinin altından mavi lekeli bacakları görüldü. Cithrin bakıyor ama görmüyordu.

Pyk ile bu keskin dişli kuklacılar arasındaki tek benzerlik Yemmu kadının kesik dişleri değildi. Pyk de bankanın yaptık-

larını kısıtlamaya çalışıyor, onu kendini güvende hissedeceği dar bir alana çekiyor ve masrafları azaltarak kâr ediyordu. Küçük çapta mükemmellik... Güvenli, küçük ve Cithrin'in bütün içgüdülerine sonuna dek aykırı.

"Müdire hanım," dedi Marcus.

Genç kız adamın arkasından yaklaştığını fark etmemişti bile. "Yüzbaşı," dedi. "Muhafızlarımız nasıllar?"

"Birkaçını kaybettik," dedi Marcus. "Darbeyi en aza indirmek için Yardem'le benim maaşımı olabilecek en düşük seviyeye çektim. Yine de çocuklar somurtmayı bırakıncaya dek ikimizden birini sürekli şubede tutuyorum. Korudukları bankanın kasasını soyan muhafızların komutanı olmaktan nefret ederim."

Cinnae kızlar kaşlarını çattı ve sesleri bu değişimle birlikte bir kerte daha sertleşti. Cithrin birkaç bakır sikke çıkarıp onları dansçıların arasındaki açık keseye fırlattı, sonra da Marcus'un koluna girip batıya, dalgakırana doğru yürümeye başladı.

"Pyk'in dostluğunu kazanamayacağım," dedi. "Hem de hiçbir zaman. Sorun sadece birbirimizden hoşlanmamamız değil. Düşünce yapılarımız farklı."

"Bu bir sorun."

Cithrin zihninin çalıştığını hissetti. Kendini bildi bileli bankacılık onun her şeyiydi. Sikkeler, senetler, kur oranları, fiyat belirleme, başkalarının hatalı fiyat biçtiği şeylerden kâr etme... Sevgi yerine bunlarla büyütülmüştü o.

"Servetini kayıp şeyleri arayarak kazanan bir adamdan bir teklif aldım," dedi. "Bu, Pyk'in hoşuna gidecek bir şey değil, ne dersin?"

Marcus ona yan yan baktı. "Onun yapacağı türden bir şeye benzemiyor," dedi. "Bankalar böyle şeyler yapar mı?"

"Bankalar onlara para kazandıracak her şeyi yapar," dedi Cithrin. "Yine de bu bana bir fikir verdi ve bu işle senin ilgilenmeni istiyorum. Tabii mümkünse."

"Kimseyle herhangi bir anlaşma imzalayamayacağını biliyorsun..."

"Sorun olacağını sanmıyorum. Ayrıca bu işten hiçbir şey çıkmayabilir. Ama eğer çıkarsa Pyk'e muhafızlarımızı geri alacak kadar para kazandırabiliriz."

"Bu ilginç bir düşünce," dedi Marcus. "Ne tür bir işe girmeyi düşünüyorsun?"

"Bankayla alakası olmayan bir şey değil. Yeni bir iş bile sayılmaz."

"Kayıp şeyleri aramakla ilgili?"

"Evet."

"Kaybettiğimiz bir şeyi?"

"Evet."

Dalgakıran kireç badanalı taşlardan yapılmaydı ve körfezin açık renkli sularına tepeden bakıyordu. Suların derinleşmeye başladığı noktada deniz neredeyse çivit mavisine dönüşmüştü. Rıhtımların yakınındaysa dipteki kumların rengini alacak kadar sığdı. Bir refakat teknesi, altı düz bir kalyona şehrin deniz tarafını koruyan mercanlarla sığlıklar arasında kılavuzluk ediyordu. Porte Oliva geçmiş yüzyıllar içerisinde birkaç kez düşse de bu asla istilacı bir güç sayesinde olmamıştı.

Marcus duvara yaslanıp denize baktı. Güneşin açısı kahverengi saçlarının arasındaki beyaz telleri açığa çıkarıyordu. Gözlerini ışığa karşı kısmıştı. "Peki kaybettiğimiz ve aramayı düşündüğün şu şey nedir?"

"*Felaket Tellalı*'nın yükü," dedi kız. "Yakında tazminatlar için ödeme yapmaya başlayacağız. Korsanların bir noktada karaya çıkmış olması lazım. Eğer bunu nerede yaptıklarını bulabilirsek kaybettiğimiz malların bir kısmını geri alabiliriz. Gümrük beyannamesinde yer alanların onda birini bile bulsak muhafızlara bir kez daha tam ücret ödememize yeter."

Martılar geniş kanatlarıyla dalgakıranın üstünde, denizden gelen rüzgârın şehir surlarına çarpıp azaldığı noktada daireler çiziyordu. Denizci kıyafetleri giyen yedi genç Timzinae kahkahalar atıp yüksek sesle konuşarak ikilinin yanından geçti. İçlerinden biri bağırarak müstehcen bir şaka yaptı. Marcus dönüp onların uzaklaşmasını izledi.

"Sanırım bunu soruşturabilirim," dedi yüzbaşı. "Bir zararı olmaz."

"Hızlıca halledilmesi gerekiyor."

"Hızlı konuşabilirim. Peki bununla ne başarmayı amaçlıyoruz? Kargoyu bulup geri getirebilirsek bundan ne gibi bir kazanç elde edeceğimizi düşünüyorsun?"

"Şubenin parasını kurtarmış olacağız," dedi Cithrin.

"Pyk bunun için bize teşekkür etmeyecektir."

"Bunu onun için yapmıyoruz zaten."

"Ah," dedi Marcus. "Yani asıl sorunumuzu çözmemize hiçbir yardımı olmayacak."

"Direkt olarak değil. Ama eğer bu sayede şubenin daha iyi bir konuma gelmesini sağlarsak sonradan işimize yarayabilir. Pyk gittiğinde."

"Peki bu ne zaman olacak sence?"

Cithrin can sıkıntısının kürek kemiklerinin arasında bir düğüm oluşturduğunu hissetti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Üzerlerinden bir martı geçerken kızın yüzü çok kısa bir anlığına gölgelere büründü. "Bir şeyler yapmak zorundayım," dedi. "Pyk oyunu aşırı güvenli oynayıp kaybetmemize neden olurken öylece oturup seyredemem."

"Katılıyorum. Ayrıca adamlarıma maaş ödeyebilmemizi sağlayacak her şeye varım. Kendi maaşımdan söz etmiyorum bile. Pyk'in arkasından iş çevirmek bunu daha da tatlı kılacaktır. Ama eğer planımız işe yarar ve şube kâr ederse noterimiz de hiçbir yere gitmez."

"Ama ondan kurtulmak için bankanın aleyhine çalışırsak bu sefer de şubeye zarar vermiş oluruz." Cithrin avuçlarını şakaklarına bastırdı. Aslında o da Pyk de aynı dertten muzdaripti. "Keşke yer değiştirebilseydik," dedi. "Ziyafetlere ve şölenlere katılıp katılmamak umurumda değil. Ben sadece hesap defterlerinin kontrolünü istiyorum."

"Bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Onu öldürebiliriz," dedi Cithrin şakasına.

"Öyle bir hareketin banka holdinginin güvenini ve takdirini kazanmamıza yardım edeceğinden emin değilim," dedi Marcus. "Ama gerçekten de bir şeyler yapmamız lazım."

Genç kız başını iki yana salladı. Marcus'un söyledikleri midesine taş gibi oturdu. Meyhaneye gitmeyi düşündü fakat bu fikri çabucak kafasından uzaklaştırdı. Biranın bir faydası olmazdı. Kendini mutlu hissetmesini bile sağlamıyordu. Ama belki uyumasına yardımcı olabilirdi.

"Bana hiçbir zaman güvenmeyecekler, değil mi?" diye sordu. "Komme Medean. Banka holdingi."

"Seni daha yakından tanıdıkları zaman güvenmeye başlayabilirler."

"Belki de onlara sevimli mektuplar yazarım."

"Bir zararı olmaz," dedi Marcus. "Neyse, senin şu korsanları bulup bulamayacağımıza bir bakalım."

Geder

Geder çok uzun boylu biri olmamasına rağmen Aster ondan yarım baş daha kısaydı. Kol mesafesi de onunkine göre daha azdı ve güçleri neredeyse denkti. Prensin tek bir avantajı vardı: hız...

Geder saldırıyı karşılamaya çalışırken rakibinin kılıcı havada ıslık çalarak yaklaştı. Yalımlar bir çınlama eşliğinde çarpıştı ve darbenin etkisiyle Geder'in parmakları karıncalandı. Aster kılıcını gövdesine yaklaştırıp kendi etrafında döndü, ardından tekrar saldırdı. Geder neler olduğunu çok geç fark etti. Prensin kılıcı önce omzuna çarptı, sonra da düello zırhından sekip kulağına geldi. Keskin ve kafa karıştırıcı bir acı hissetti. Kılıcını unuttu, bir elini kulağına bastırdı, geri geri tökezledi ve kıç üstü yere düştü. Parmaklarında kan vardı. Aster'in kılıcını düşürdüğünü duydu ve başını kaldırıp ona baktı. Prensin gözleri telaşla ardına dek açılmıştı.

Geder gülüp kanlı elini havaya kaldırdı. "Bak!" dedi. "İlk düello yaram. Tanrı'ya şükür kılıç keskin değildi, yoksa kulak mememi uçuracaktın."

"Özür dilerim," dedi oğlan. "Özür dilerim. İstemeden oldu..."

"Ah, kes şunu. Kasten yapmadığını biliyorum. Ben iyiyim."

Yuvarlanıp doğruldu. Düello sahası malikânesinin arka bahçesinde, sokaklardan uzak bir noktadaydı. Sıkıştırılmış toprağın yanına sıra sıra yaşlı toz ağaçları dikilmiş, kökleri kadim taş duvarı çatlatıp yükseltmişti. Beyaz gül ağaçları yaprak bürümüş fakat henüz tomurcuklanmamıştı. Çiçek açtıklarında burası beyaz taç yapraklarına boğulacaktı. Geder ayağa kalktı. Hâlâ kulağı çınlıyordu ama çok kötü değildi. Aster tereddütle gülümseyince genç adam ona bakıp sırıttı.

"Siz hem bir savaşçı hem de sonsuz meziyetleri olan bir adamsınız prensim," dedi Geder gösterişli bir reverans yaparak. "Bu er meydanında size teslim oluyorum."

Aster gülüp resmî bir şekilde eğildi. "O kulağa biraz bal sürsek iyi olacak."

"O zaman hadi eve dönelim."

"Yarışalım."

"Ne? Zavallı, yaralı bir adamı koşturacak mısın..." diye başladı Geder, sonra da lafını bitirmeden eve doğru hızla koşmaya başladı. Aster'in itiraz çığlıkları ve yeri döven ayak sesleri hemen arkasındaydı.

Geder'in çocukluğunun büyük bir bölümü Rivenhalm'da geçmişti. Vikontun oğlu olduğundan soylu bir aileden gelmenin tüm ayrıcalıklarına sahip biri olarak doğmuş ancak bunlardan çok az faydalanabilmişti. Yeterince hizmetçileri ve köleleri vardı ama en asil köylü ile o toprakların vârisi arasındaki uçurum kapatılamayacak kadar büyüktü. Babası saraydan hoşlanmazdı, o nedenle Geder'in kendisiyle aynı sınıftan gelen diğer çocukları tanıma fırsatı olmamıştı. Kütüphanedeki kitapları okur, dallar ve tellerden ayrıntılı binalar yapardı. Kışın kara kürklere bürünüp donmuş nehir kıyısında yürüyüşe çıkardı. Bahar aylarındaysa annesinin mezarına kitap götürür, akşam güneşi vadiye gölgeler düşürene dek yanında oturup ona bir şeyler okurdu.

Hiçbir zaman kendini yalnız biri olarak görmemişti. Hayatını kıyaslayabileceği hiçbir şey yoktu, o yüzden her şey gözüne son derece normal görünüyordu. Her zaman öyle olmuştu. Her zaman da öyle olacaktı.

Rüştüne erip saray hayatına adım attığı ilk gün etkileyici, heyecan verici ve küçük düşürücü bir deneyim olmuştu. Herkes her konuda ondan daha bilgiliydi. Bazen kendisi hariç herkese öğretilen gizli bir dilde konuşuyorlarmış gibi hissetmişti. Birisi ona son derece masum bir şey söylediğinde –pelerininin kollarının uzunluğu, basit bir tekerleme, Rivenhalm'ın yanından geçen ama asla içine girmeyen ejderha yollarıyla ilgili bir yorum– arkadaşları kıs kıs gülerdi. Geder neye güldüklerini anlamaz ve kendisiyle alay ettiklerini farz ederdi. Çok geçmeden, ister en başından beri onunla alay etsinler ister etmesinler, hepsi öyle yapmaya başlamıştı zaten.

Aster ise gerçek bir arkadaştı. Evet, kendisinden neredeyse on yaş daha küçüktü ve tüm hayatı boyunca birçok dostu ve oyun arkadaşı olmuştu. Evet, saray hayatı hakkında Geder'den daha fazla şey biliyordu. Ama en nihayetinde hem bir çocuktu hem de Geder'in vesayeti altındaydı ve birbirlerine güveniyorlardı. Geder onunla beraber ağaçlara tırmanabilir, düello antrenmanı yapabilir, koşabilir, gülebilir ve gecenin bir yarısı süs havuzlarında yüzebilirdi. Onun yaşındaki bir adamın aptal gibi görünmemek ya da çaresiz bir arkadaşlık girişiminin romantik bir aşk olarak algılanmamasını sağlamak için dikkatli davranması gerekirdi. Bir kadınla konuşurken doğru dürüst cümle bile kuramazdı muhtemelen. Ama prensle birlikteyken gönlünce gülebilir, şakalaşabilir ve oyun oynayabilirdi çünkü başkalarının gözünde sadece bir çocuğa şefkat gösteren biri olarak görünecekti.

Kulağındaki kesik küçük ama kanlıydı. Uşaklardan biri –bir gözü kör, diğeri parlayan bir Dartinae– yaraya ısırgan otu ve baldan oluşan bir merhem sürdü, sonra da bandajladı. Aster'in

eğitmeni –Kral Simeon'un tuttuğu, sert bir adamdı– onları buldu ve yüzünde ikisinin de kıkırdamasına neden olan, nevi şahsına münhasır bir yılgınlık ifadesiyle oğlanı oradan götürdü. Yalnız kalan Geder bir divana uzanıp gözlerini kapadı. Kulağı Aster'e belli ettiğinden daha çok acıyordu ama merhemin faydası olmuştu. Tam uykuya dalmak üzereydi ki eşikten gelen hafif bir ses duydu. Gözlerini açtı. Başkâhya odanın ortasında dikiliyordu.

"Hımm?" dedi Geder.

"Ziyaretçiniz var lordum."

"Ya," dedi genç adam. Sonra da geçen sefer olanları hatırladı. "Kimmiş?"

"Sör Jorey Kalliam lordum. Onu kuzey kanadındaki..."

"Kuzey misafir odasına götürdün," diye adamın lafını böldü Geder. "İyi yapmışsın. Birazdan orada olurum."

Başkâhya başını eğip uzaklaşırken Geder yattığı yerde gerindi ve gömleğini içine sokup ayağa kalktı. Eğer arkadaşım diyebileceği bir yaşıtı varsa o da Jorey Kalliam'dı. Sör Alan Klin'in Vanai seferinde birlikte çarpışmışlar, komutanları şehrin koruyucusu olarak atandığında da uzun haftalar boyunca orada görev yapmışlardı. Geder şehri yaktığında Jorey de onun yanındaydı. Maas, Klin ve Issandrian'ın planladığı paralı asker isyanını da birlikte bastırmışlardı. Geder cezalandırılmayı ya da daha kötü bir kaderle yüzleşmeyi bekleyerek Camnipol'e döndüğünde Jorey'nin babası onu bir kahraman gibi karşılamıştı. Eğer Jorey ile ailesi olmasaydı şu anda hâlâ küçük bir vikontun oğlu olarak kalacak ve spekülatif denemelerden daha heyecanlı bir şeyi hiç tatmamış olacaktı. Şayet Dawson Kalliam'dan daha kıdemli bir konuma getirilmemiş olsaydı ona hamim bile diyebilirdi.

Kış mevsimi Jorey'ye yaramıştı. Sanki büyük bir hüznü geride bırakmışçasına, yüzü Geder'in hatırladığından daha sakin görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti ve çaba göstermeden gülümseyebiliyordu.

"Geder," dedi genç adam onu görünce ayağa kalkarak. "Habersiz gelmeme rağmen beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Maalesef biraz dağılmış vaziyetteyim. Umarım seni rahatsız etmemişimdir."

"Rahatsız edilecek bir şey yok," dedi Geder onunla tokalaşarak. "Artık bir baron olduğum için hayatım sefahat ve miskinlikle dolu. Sen de denemelisin."

"Baron olabilmek için önce gömmem gereken iki ağabeyim var."

"Şey, evet. Eğer mümkünse bundan kaçınmanı tavsiye ederim."

Jorey bir kolunu huzursuzca sıvazladı. Tebessümü biraz öncekine nazaran biraz daha tereddütlüydü. "Senden..." diye başladı, ardından susup başını inanmazlıkla iki yana salladı. "Senden bir iyilik istemeye geldim."

"Elbette. Senin için ne yapabilirim?"

"Evleniyorum."

"Dalga geçiyorsun," dedi Geder, sonra da arkadaşının gözlerindeki ifadeyi gördü. "Şaka yapıyor olmalısın. Aynı yaştayız. İnanamıyorum... Kiminle?"

"Sabiha Skestinin," dedi Jorey. "Düğünüme katılmanı istememin bir sebebi de bu. Yıldızın bu aralar yükselişte ve sarayın gözdelerinin törende hazır bulunması dedikoduları dindirmek için çok faydalı olacaktır."

"Dedikodular mı?" diye sordu Geder, bir süre önce Sanna Daskellin'in oturduğu divana yerleşerek. Bir anlığına kadının parfümünün kokusunu alabildiğini düşündü. Bu divanı seviyordu. Onunla güzel anıları vardı.

Jorey onun karşısındaki koltuğa oturup ellerini önünde kavuşturdu. "Şey, Sabiha'nın sorununu biliyorsundur."

"Hayır."

"Ya," dedi Jorey. "Birkaç yıl önceydi. Bir skandal yaşandı. İnsanlar hâlâ bu konu hakkında konuşuyor, bilhassa da Sabiha'nın

arkasından. Onu bundan kurtarmak istiyorum. Dedikodularda anlatılan kız olmadığını görmesini arzuluyorum."

"Peki," dedi Geder. "Ama nereye gidip ne yapacağımı bana anlatman gerekecek. Daha önce bir düğüne katıldığımı sanmıyorum. Ah! Bir rahip. Başrahip'i kullanabiliriz!"

"Sanırım... sanırım olabilir."

"Onunla ben konuşurum. Gerçi o geleneksel bir rahip değil. Belki de iki tane çağırmalısın."

"Âdetlere göre sadece bir tane olması gerekiyor galiba. Ama bir araştırırım. Peki bu senin için bir sorun olmaz mı? Düğüne katılmak yani?"

"Tabii ki olmaz. Neden olsun ki?"

Jorey başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı. Sanki Geder sadece bir kısmını çözebildiği bir bilmeceymiş gibi hem şaşırmış hem de bir parça tereddüde kapılmış görünüyordu. "Çok cömert bir adamsın," dedi.

"Umarım aşırıya kaçmıyorumdur," dedi Geder. "Demek istediğim, sadece bir merasime katılacağım. Orada olmak dışında yapmam gereken özel bir şey yok, değil mi?"

"Yine de teşekkürler. Bu benim için önemli. Sana borçluyum."

"Hayır, değilsin," dedi Geder. "Ama hazır buradayken sana sormak istediğim bir şey var. Babanın görüşmemi istediği şu Asterilhold büyükelçisini hatırlıyor musun?"

"Lord Ashford. Evet."

"O işten bir şey çıktı mı? Çünkü kralla konuştum ama bildiğim kadarıyla adamla herhangi bir görüşme yapmadı. Yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkuyorum."

"Hazır olmalısın," dedi Kral Simeon.

"Hayır, majesteleri," dedi Geder. "Eminim bu sadece gelip geçici bir şeydir. Yaz bitmeden tekrar sağlığınıza kavuşacaksınız.

Öyle bir şey olması için daha önümüzde... önümüzde... Ayrıca Aster asla... hiçbir zaman..."

Geder'in konuşması giderek yavaşladı, sonra da tamamen sona erdi. Zihni sonraki cümleyi kurmak için çırpınıyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hafifçe inleyip nefes nefese kaldığını hissetti ve başı dönmeye başladı. Öne eğilip alnını dizlerine dayadı.

Kusmamalıyım, diye düşündü. *Ne olursa olsun kusmamalıyım.*

Gün batarken saraydan çağrılmıştı. İlkbahar güneşi alçalmış, gölgeler uzamış ve caddelerle sokaklar karanlığa bürünmeye başlamıştı. Geder malikânesinden çıkarken gece sarmaşıkları mavi beyaz çiçekler açmıştı ve Curtin Issandrian'ın pencerelerinden hafif bir ışık yayılıyordu. Bir sene önce olsaydı kraliyet armasını taşıyan ulağı kabul eden kişi Issandrian olabilirdi pekâlâ. Ya da Maas. Veya nefret ettiği Alan Klin. Kralkulesi'ne vardığında dört bir yanı alaca karanlığa bürünmesine rağmen büyük yapının zirvesi hâlâ güneşliydi. Kuzeyden soğuk ama ısırmayan bir rüzgâr esiyor ve ağaçları sallıyordu. Geder'i bir uşak ya da köle değil, soylu bir kral-muhafızı karşılamış ve onu Simeon'un özel dairesine götürmüştü.

Geder o anda, kafasını önüne eğmiş ve dünya etrafında dönerken bile bundan ne kadar hoşnut kaldığını hatırlayabiliyordu. Ebbingbaugh baronu ve prensin koruyucusu Ayrık Taht'tan gelen acil bir çağrıya cevap veriyordu. Bu şekilde bakıldığında oldukça romantik ve soylu, yalnızca boş hayallerinde görebileceği bir şeydi bu. Ve şimdi de bu...

Vekilharç. Bu kelime, baş dönmesinin üstüne boğuculukla yazılmıştı âdeta.

"Ona yardım edin," dedi Simeon. Sesi ıslak bir homurtudan ibaretti. Kibar eller genç adamı omuzlarından kavrayıp geriye çekti. Kralın büyücü hekimi, tıpkı Haaverkinler gibi göğsünde sarmallar çizen bir dövme bulunan bir İlkkan'dı. Usulca mı-

rıldanıp parmaklarının ucuyla Geder'in boynuna ve dirseğinin içine dokundu. Palliako'nun içine bir sıcaklık aktı ve daha rahat nefes alır oldu.

"İyi mi?" diye sordu kral.

Büyücü hekim gözlerini kapatıp avucunu Geder'in alnına bastırdı. Genç adam yalnızca kendisinin duyduğu, çan sesine benzer bir şey işitti.

"Sadece şok geçiriyor majesteleri," dedi büyücü hekim. "Sağlığı yerinde."

"Buna inanamıyorum," dedi Geder. Sesi titriyordu. "Aster'i yanıma aldığımda böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yani, çok sağlıklı görünüyordunuz. Hayatta aklıma gelmezdi... Ah, majesteleri, çok ama çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Beni dinle," dedi Simeon. "Gün batımında daha enerjik oluyorum fakat kafa karışıklığım geri geliyor. Çok fazla vaktimiz yok. Lord Ashford'la sen görüşmek zorundasın. Anlıyor musun? Vakit geldiğinde bu iş sana kalacak. Aster'i koru. Asterilhold'la barış imzala."

"İmzalayacağım."

"Her şeyi elimden geldiğince düzgün bırakmaya çalışacağım ama eskisi kadar güçlü değilim."

Simeon odanın o loş ışığında daha şimdiden yarı hayalet gibi görünüyordu. Sol gözü sanki altındaki etler kemikten ayrılmaya hazırlanıyormuş gibi aşağı sarkmıştı. Kelimeleri ağzında yuvarlıyor, takatten düşmüş sırtını dik tutabilmek için arkasına tıkıştırılan bir yastık dağına yaslanarak oturuyordu. Geder adamın hastalığının tedavi edilebilecek bir şey olduğunu düşünmek istese de ortada buna delalet eden hiçbir şey yoktu. Simeon bir şey daha söyleyecek gibi oldu, ardından bir anlığına odağını kaybetti. "Buraya neden geldiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi bir müddet sonra.

"Beni siz çağırdınız majesteleri."

"Sen değil. Öteki. Kapıda duran. Ne giymiş bu böyle?" diye sordu kral sıkkın bir ses tonuyla. "Aman Tanrım," dedi sonra da korkuyla. "Neden giymiş *bunu?*"

Geder dönüp boş eşiğe baktı ve sırtından aşağı bir endişe dalgası dolaştı.

Büyücü hekim bir elini onun omzuna koydu. "Majesteleri bu gece size daha fazla yardımcı olamayacak," dedi adam. "Eğer aklı başına gelirse sizi tekrar çağırırız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Geder. "Teşekkürler."

Gece daha yeni başlamıştı ama hilal şeklindeki ay çoktan tepelerindeki karanlığa tırmanmıştı bile. Geder uşaklardan birinin kendisini faytonuna bindirmesine izin verdi ve ince tahtadan yapılma koltuğa sırtını yaslayıp oturdu. Sürücünün bağırmasıyla birlikte atlar ileri atıldı ve altlarına çelik çakılmış toynaklar ile demir çerçeveli tekerlekler parke taşlarını cezalandırmaya başladı. Geder öne fırlayıp ince pencereden adama seslendiğinde neredeyse Gümüş Köprü'ye varmışlardı bile.

"Eve değil. Beni tapınağa götür."

"Emredersiniz lordum," dedi sürücü faytonun yönünü değiştirerek.

Duvarlardaki meşaleler tutuşturulmuştu; o kadar temiz yanıyorlardı ki sütunlarda hiç is bırakmıyorlardı. Örümcek ipeğinden dokunmuş sancak hâlâ aynı yerde asılı duruyordu ama karanlıkta kırmızısı en az ortasındaki sekiz köşeli sembol kadar karaydı. Geder basamaklarda duraklayıp arkasına döndü. Şehir önünde uzanıyor, fenerler ve mumlar tıpkı bir su birikintisi misali tepelerindeki yıldız ışıklarını yansıtıyordu. Kralkulesi, Yarık, soyluların malikâneleri ve sıradan halkın derme çatma evleri... Tüm bunlar onun emrine girecekti. Bu toprakların, Antea'nın ve Aster'in koruyucusu olacaktı. Vekilharçlık yapacak, dolayısıyla da bir bakıma kral olacak ve tüm Antea ona hesap verecekti.

Başrahip'in dışarı çıkıp yanına geldiğini duymadı bile. Ama iri yarı adam sessizce hareket ettiğinden değil, zihninin bir yarısı başka yerlerde olduğu için... Öteki yarısıysa büyük bir neşe ve panik içerisindeydi.

"Prens Geder?"

Adamın geniş yüzünde endişeli bir ifade vardı. Geder merdivene oturdu. Taş basamaklar hâlâ güneşin ısısıyla bir parça sıcaktı. Başrahip cübbesinin eteğini toplayıp onun yanına yerleşti. Uzun bir müddet boyunca, gün sonunda yorgun düşüp bir ara sokağı gözleriyle tarayan çocuklar misali orada sessizce oturdular.

"Kral ölmek üzere," dedi Geder, "ve yerine ben geçeceğim."

Başrahip sakince tebessüm etti. "Tanrıça sana lütufta bulunuyor," dedi. "Onun inayetine sahip olanlar için dünya böyle işler."

Geder arkasına baktı. Kara sancak hafif bir rüzgârla dalgalanıyordu. İçini bir endişe kapladı. "Sakın o... yani, Tanrıça kralı benim için öldürmüyor, değil mi?"

Başrahip usulca, içten bir kahkaha attı. "Onun yöntemi bu değildir. Dünya o böyle istediği için küçük hayatlar ve küçük ölümler üstüne kurulu. Hayır, Tanrıça dalgaları yaratmaz; o sadece seçtiği kişileri onun için zorluklara katlandıkları yerlere yerleştirir. O kurnaz ve kendinden emindir."

"Peki. Güzel. Aster'in benim iyiliğim için babasız kalmasını istemiyorum, hepsi bu." Geder arkasına yaslanıp sırtını basamaklara dayadı. "Bunu ona söylemem gerek. Ama nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir çocuğa babasının öleceğini nasıl söylersin?"

"Nazikçe," dedi Başrahip.

"Peki ya Asterilhold büyükelçisi? Benden kralla konuşup onun için özel bir görüşme ayarlamamı isteyen şu adam? Anlaşılan onunla benim görüşmem gerekecek."

"Yanında olacağım," dedi Başrahip.

"Kral bana ne istediğini söyledi gerçi, o yüzden ne yapmam gerektiğini biliyorum. En azından bu meselede... Ayrıca bana yardım edecek insanlar da olacak. Vekilharçların da tıpkı krallar gibi danışmanları olur. Yani Vanai'deki gibi olmayacak; herkes başarısız olmamı istemeyecek." Zihninin derinliklerinde küçük bir hatıra parçacığı canlandı. Vanai'yi saran alevler bir kez daha önünde dans ederek çaresiz, yalnız bir silüeti aydınlattı. Alevler gürledi ve Geder bu hatırayı bir kez daha zihninin karanlık köşelerine kilitlemeden önce çok canlı bir suçluluk ve korku hissetti. Hayır. O, Antea kahramanıydı. Vanai'de olanlar iyi bir şeydi. Tekrar konuştuğunda sesi daha güçlü çıktı. "Vanai gibi olmayacak."

"Sen nasıl diyorsan."

Geder gevrek gevrek güldü. "Alan Klin bunu duyduğunda altına sıçacak," dedi sırıtarak.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu Başrahip.

"Hı?"

"Büyükelçiyi diyorum."

"Ah. Simeon benden Aster'i korumamı ve Kral Lechan'la barış imzalamamı istedi. Ben de öyle yapacağımı söyledim."

"Ya," dedi Başrahip. "Peki," diye ekledi bir süre sonra, "ikisini birden aynı anda yapamadığında hangisini seçeceksin?"

Marcus

Ejderhaların düşüşünden günümüze dek insan ırklarının yaptığı her şeyin sınırları, kendilerinden daha büyük ve zalim olan bu canlıların yarattığı yapılar tarafından belirlenmişti. Büyük anıtlar bunların arasında en önemsiziydi belki de. Esasmadde[1] Gölü'nün ortasındaki erişilmez kule, Carse'taki Ejderhalar Kabri, Boş Hisar... İnsanda korku, huşu ya da gizem hissi uyandırabilirlerdi fakat daha büyük bir güç tarafından yaratıldıkları duygusu hep bakiydi. Ejderha yolları ülkeleri boydan boya kateder, birleştikleri noktalarda şehirler yükselir, yolların sağladığı avantajlardan ve trafikten faydalanırlardı. On üç ırkın kendisi de onları yaratan yüce efendilerinin iradesi tarafından kısıtlanıyordu. Soluk tenli ve narin Cinnae halkı savaşmaya uygun bir yapıları olmadığından korunaklı tepelerde ve Princip C'Annaldé vadilerinde toplanmıştı. Savaşmak için yaratılan, şiddete yatkın Tralgu, Jasuru ve Yemmu ırklarıysa istilacılara karşı hiçbir doğal savunmanın bulunmadığı ve kazanılan zaferlerin sonraki mevsimde korunmasının mümkün olmadığı Keshet düzlüklerine yerleşmişlerdi. Toprakların savaşmaya en yatkın olduğu yerlerde savaşçı ırklar, şiddetten koruma sağlayan bölgelerdeyse barınma

1 İngilizce metinde geçen orijinal kelimedir. (ç.n.)

ihtiyacı duyan halklar türemişti. Ejderhaların etkisi tarihin ta en başından beri dünyayı şekillendirmişti ve her şey sona erene dek de öyle olacaktı.

Ama bu etki hiç değişmiyor da değildi.

Ejderha yeşimiyle kaplı yollardan beslenen her büyük şehrin etrafında insanların kendi elleriyle döşediği başka yollara sahip, farklı yerleşim yerleri de vardı: kasabalar, köyler ve bazıları bir konaklama yerinden daha büyük olmayan yerleşkeler... Büyük yolların kesişip büyük şehirlerin serpildiği yerlerdeki tarım arazileri aradan geçen yüzyıllar içerisinde tükenip bitmişti. Böylece daha uzaklardaki zengin toprakların değeri artmış ve yeni mekânlar –bilhassa da daha insani yerler– doğmuştu.

Arazi değiştikçe insan ırkları da değişmiş, kanlarıyla örülmüş bağları zorlamaya başlamışlardı. Irklar sadece insanların zihninde karıştırılamaz ve saftı. Evet, ırklar arası evlilik hepsi için geçerli değildi. Cinnae bir kadının Yemmu bir erkekten hamile kalma şansı, bir teriyerin bir çomar doğurması kadar düşüktü. Çocuğu olmayan başka kan karışımları da vardı, bazıları da kısırdı. Melez çocuklar doğurmanın zorluğu on üç ırkın birbirinden uzak durmasına neden olmuştu fakat enine boyuna düşünüldüğünde Batıklar dışında hakikaten safkan olan başka bir halk yoktu. Daha geniş bir yapıya ve kapkara gözlere sahip bir Tralgu'nun birkaç nesil önceki atalarından biri Güneygil olabilirdi. Haaverkin ve Jasuru ırkları arasında gerçekleştirilen gizli evlilikler de vardı. İlkkan ile Cinnaeler arasındaki hariç, bu tür tüm birliktelikler nahoş ve çirkindi. Tarihte daha tatsız birlikteliklere de rastlanıyordu; düşman askerleri tarafından tecavüze uğrayan kadınlardan bazıları bebeklerini katletmeyi kendine yedirememişti.

Irkların tarihi aşk ve tiksinme, tabiat ve dizayn, savaş ve ticaret, sırlar ve patavatsızlıklardan örülü, karmaşık bir duvar halısı gibiydi âdeta. Cithrin bel Sarcour, Marcus'un engin tecrü-

belerindeki tek bir örnekti sadece. Önündeki alçak masanın öteki tarafında oturan adam da bir başkası... Capsen Gostermak, Jasuru bir anne ve Yemmu bir babadan doğmaydı. Annesinin bronz renkli pullarını tam olarak alamadığından cildi çukurcuklarla doluydu ve ağzının içi ne Yemmularda ne de Jasurularda görülen türden çarpık ve sivri dişlerle doluydu. Bir çocuk masalından fırlamıştı sanki, ne şuydu ne de bu. Savaşmaya bütünüyle yatkın bir yapısı vardı. Onu tanımayan biri kendisini bir şair olarak gördüğünü ya da güvercin yetiştirdiğini asla tahmin edemezdi.

Cemmis Kasabası'nın merkezine yakın olan ev taş ve harçtan inşa edilmişti. Capsen'in oğulları çöken alacakaranlıkta kasabanın diğer çocuklarıyla birlikte oyun oynuyor, bir güvercinliğin dibinde ölü bir fareyi aralarında tekmeliyor, tiksinme ve merhametsizlikten doğan neşeli çığlıklar atıyorlardı.

"Bir yer var," dedi melez adam. "Yakın değil ama uzak da değil. İnsanların gitmediği bir koy."

"Bizi oraya götürebilir misin?"

"Hayır," dedi Capsen. "Size onu nerede bulabileceğinizi söyleyeceğim ama hepsi bu kadar. Bir ailem var. Bu mesele beni ilgilendirmez."

Marcus eşikten tarafa bir bakış attı. Yardem Hane ifadesiz bir suratla kollarını göğsünde kavuşturmuş ve taştan yapılma kapı pervazına yaslanmıştı. Porte Oliva'dan yarım günlük mesafede, sahili dolaşan bir yolun üzerindeydiler. Marcus hem bankadan hem de kasadan aynı anda uzaklaşmaları fikrinden hoşlanmamıştı ama Yardem onunla gelme konusunda ısrar etmişti. Dışarıdaki çocuklardan biri ya acı ya da neşe dolu bir sesle bağırdı.

"Peki," dedi Marcus. "Sana bir harita karşılığında iki gümüş veririm. Oraya vardığımızda korsanlar koyda olursa iki gümüş daha alırsın."

"Önce konuşmam, sonra da sessiz kalmam için mi para ödeyeceksin yani?"

"Her iki durumda da kârlısın."

Capsen ayağa kalkıp bir dolaba doğru yürüdü. Kıyıya vuran tahtalardan yapılmıştı ve odaya hafif bir zift ve tuz kokusu yayıyordu. Marcus bakarken adam en üst rafa uzandı ve yüzbaşının elinden biraz daha büyük duran bir parşömen parçası çıkardı. Üstünde siyah mürekkeple çizilmiş bir şeyler vardı. Onu masaya koydu.

Marcus parşömeni alıp incelemeye başladı. Sahil şeridinin kıvrımını başka şeyle karıştırmaya imkân yoktu, ayrıca bu civarda yön bulmak için kullanılan dört arazi şeklinin yeri de şimdiden çizilip işaretlenmişti. Adam hazırlıklıydı. Marcus bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi. Kasabalıların korsanlara karşı ona yardım etmeye hazır olması kayıp kargolarını bulma ihtimalini arttırırdı. Ama eğer Capsen birilerinin adalete teslim edileceğini düşünüyorsa işler biraz tuhaflaşırdı.

Bunu sonra düşünürdü. Marcus kemerindeki para kesesinden dört gümüş çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Sonra onlara iki tane daha ekledi. Capsen kaşlarını kaldırdı.

"İsim için," dedi Marcus. "Kiminle uğraştığımı bilmek istiyorum."

"İsmini bildiğimi de nereden çıkardın?"

Yüzbaşı omuz silkip birkaç sikke daha çıkarmaya koyuldu.

"Rinál. Maceo Rinál. Cabrallı bir tür soylu."

"Peki," dedi Marcus haritayı katlayıp kemerine sıkıştırarak. "Seninle konuşmak güzeldi."

"Umarım tekrar görüşürüz?"

Marcus başını eğip alçak kapıdan dışarı çıktı, Yardem de hemen peşine takıldı. Deniz güneye doğru uzanıyordu ve kurşun grisi suları sakindi. Gün batımının sarı-kırmızı renkli son ışıkları hâlâ batı göğünü lekeliyordu. Marcus'un bir yanı atına binip biraz daha batıya gitmek istiyordu. Koy çok uzakta olamazdı; ikisi birlikte at binerek gece yarısı oraya varabilirlerdi.

En kötü ihtimalle fark edilirler, o zaman da en azından bir çatışma çıkardı.

Ama adamları Porte Oliva'daydı. Ayrıca Cithrin de ondan haber bekliyordu. Daha fazla batıya gitme riskine giremezdi, şimdi olmazdı. Lakin baştan çıkarıcı bir düşünce olduğu kesindi. İçinde biriken huzursuzluk bir çıkış noktası arıyordu.

"Komutanım?"

Hadi gidip bir bakalım, demesine ramak kaldı. "Şehre dönüyoruz," dedi onun yerine. "Yanımıza birkaç adam alıp öyle gideriz."

Yardem'in kulakları havaya dikildi.

"Ne oldu? Şaşırdın mı?"

"Yola devam edeceğimizi düşünmüştüm komutanım."

"Bu aptalca olurdu."

"Size karşı çıkmıyorum komutanım. Sadece bu bizim yapacağımız türden bir hataymış gibi görünmüştü, hepsi bu."

Marcus omuzlarını silkti ve eğer tek başına olsaydı bu hataya düşeceğini bilmenin verdiği can sıkıntısıyla atlara doğru ilerledi.

Kamplarını yemyeşil bir meşe sırasının yanına kurmuşlardı. Atları ağaçların arasına sıkışıp kalmış, aşınıp unutulmaya yüz tutmuş, sarmaşıklarla kaplı, kadim bir sunağa bağlıydı. Marcus sabah kahvaltısında bir dilim kurutulmuş keçi eti ile kabukları hâlâ üzerinde olan bir avuç bahar bezelyesi yemişti. Porte Oliva'ya batıdan yaklaşmak göründüğünden daha zordu. Tepeler yeşil çimenlerle ve süpürge otu çalılarıyla kaplı olsa da arazi burada inişli çıkışlıydı. Her yer yanlış atılan bir toynağın altında dönmeye hazır, kırık taşlarla doluydu. Eski Cabral kralının Birancour'u fethetmek için bu kıyılarda bir akın başlattığına ama daha ilk savaş sona ermeden bütün atlarının topal kaldığına dair bir rivayet vardı. Marcus bunun doğru olduğuna inanmıyordu elbette fakat tamamen göz ardı da edemiyordu.

Şehrin beyaz renkli, yüksek surları güneş arkalarından yansırken daha koyu görünüyordu. İçeri girip çıkan kalabalığın arasında bir sürü dilenci de vardı fakat Marcus artık şehirde yeterince tanındığından onu çok fazla rahatsız etmiyorlardı. Yalancılardan ve hırsızlardan oluşan bu grubun palavraları gelip geçen yolcuların üzerinde daha etkiliydi; sanki sırf Porte Oliva'nın havasını soluyarak hasta bebeklerle ve kimse bakmazken iyileşen sakat bacaklarla ilgili uydurma hikâyelere suç ortağı olmuşlardı. Dilenciler tarafından görmezden gelinmek o şehrin vatandaşı olduğunuza dair bir nişaneydi ve her ne kadar görünmez bir şey olsa bile Marcus o anda bunu göğsünde taşıyordu. Tezgâhların, evlerin ve karmaşık sokak sarmalının arasından geçip surları geride bıraktılar ve şehir merkezine vardılar.

Marcus tam ahırlardan çıkmak üzereyken beklenmedik birinin kendisine seslendiğini işitti. Küçük bir ara sokağın girişinde uzun, kıvırcık saçları ve Pût'a özgü, esmer bir teni olan uzun suratlı bir adam duruyordu. Üzerinde basit bir kahverengi cübbe, elindeyse hep aynı yerden tutulmaktan ötürü belirli bir bölümü kararmış bir yürüyüş sopası vardı. Yüzbaşı haftalardır ilk kez gülümsediğini hissetti.

"Kit? Burada ne arıyorsun?"

"Aslına bakarsan seni bulmayı umuyordum," dedi usta aktör. "Ve Yardem Hane! Seni tekrar gördüğüme sevindim. Sanırım şehir hayatı sana yaramış, ha? Daha önce seni bu kadar sağlıklı gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Şişman demek istiyor," dedi Marcus.

"Ne demek istediğinin gayet farkındayım komutanım," dedi Yardem sahte bir hoşnutsuzlukla. Sonra da köpeklere özgü, geniş bir sırıtış takındı. "Kumpanyanın şehre bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum doğrusu."

Üstat Kit durakladı. "Dönmedi zaten. Tek başıma seyahat ediyorum. Seninle konuşmak istediğim konu da buydu Marcus.

Tabii eğer vaktin varsa. Yardem'le yapacak işleriniz varsa size engel olmak istemem."

Marcus, Yardem'e bir bakış attı. Tralgu'nun başını eğiş şekline bakılırsa o da aynı şekilde algılamıştı bunu. Özel bir görüşme talebi... Hem de yardımcısı olmadan.

Yardem omuz silkti. "Raporumuzu müdireye ben iletirim," dedi.

"Beni gördüğünden bahsetme, olur mu?" dedi Kit.

Tralgu'nun kulakları artık iyice havaya dikilmişti. Marcus başını olumlu anlamda salladı. "Nasıl istesen," dedi Yardem. "Ben şubede olacağım komutanım."

"Ben de birazdan yanında olurum," dedi ona yüzbaşı. "Kit'in neden bu kadar gizemli davrandığını öğrenir öğrenmez."

Kit onu denizci mahallesindeki meydanlardan birinde bulunan ucuz bir pansiyona götürdü. Tam ortada neredeyse bir adam yüksekliğinde, kuru bir çeşme vardı ve buraya ait olamayacak kadar büyük görünüyordu. Güvercinler şişine şişine etrafta geziniyor, birbirlerine kur yapıyor ve taşlara pisliyorlardı. Marcus ve Kit bir banka otururken kumral saçları, kahverengi gözleri ve boynunda mor bir doğum lekesi olan İlkkan bir kadın onlara iki kupa elma şarabı getirdi. Bir süre kumpanyadan bahsettiler. Sandr, Smit ve Hornet. Mikel ve Cary. Kuzeye doğru yola çıkmadan önce Porte Oliva'da işe aldıkları Charlit Soon. Hepsi de sıradan dedikodular ve havadislerdi ama Marcus arkalarında bir tür korkunun yattığını hissedebiliyordu.

Kit gereğinden biraz fazla duraklayınca yüzbaşı bu konunun üstüne gitmeye karar verdi.

"Kumpanyaya bir şey mi oldu?"

"Bir aktör kaybetmiş olmaktan daha büyük bir sorunla karşılaşmadıklarını umuyorum. Bence çok yetenekli bir gruplar. Ben olmadan da şansları yeterince yaver gidecektir."

"Ama onları bıraktın."

"Evet. Bunu istediğimden değil. Onları bulaştırmak istemediğim bir şey yapmak zorundayım. Opal'i kaybetmek zaten yeterince zordu ve onun başına gelenler tamamen kendi suçuydu."

Marcus sandalyesinde öne doğru kaydı. Kit'in başaktrisi olan, Cithrin'e ihanet eden Opal'in öldüğü duvar sırasından çok uzakta değillerdi. Marcus kadının nasıl öldüğünü daha net hatırlaması gerektiğini düşündü ancak tek anımsadığı bunu kendisinin yaptığı ve cesedi dalgakırandaki bir boşluktan aşağı attığıydı.

"Benimle bu yüzden mi konuşmak istedin?" diye sordu. "Opal yüzünden mi?"

"Hayır," dedi Kit. "Hayır, o yüzden değil."

"O zaman sorun nedir?"

Yaşlı adam kahkaha attı ama sesinde neşeden eser yoktu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kupasını sanki çok yorgunmuş gibi iki eliyle birden tutuyordu. "Seninle konuşabilmek için ta Camnipol'den kalkıp buraya kadar geldim ama şimdi cümle kurmakta bile zorlanıyorum. Pekâlâ. Bir işe kalkışmak üzereyim. Tehlikeli olacağını düşünüyorum. Bundan sağ çıkamayabilirim."

"Nedir o Kit?"

"Şeytani bir şeyin... serbest kaldığına inanıyorum. Ve benim dışımdaki hiç kimsenin ona karşı koyabileceğini sanmıyorum. Harekete geçmem gerektiğini hissediyor ama ziyadesiyle karmaşık bir sebepten ötürü bunu yalnız yapmak istemiyorum. Tüm seyahatlerim boyunca bunun gibi bir göreve uygun olabileceğini düşündüğüm çok az kişiyle tanıştım. Onlardan biri de sensin. Benimle gelmeni istiyorum."

Güvercinler sanki buna cevap verircesine, hep beraber havalandılar: hızla çırpılan inci rengi kanatlar ve kuş boku kokan hafif bir rüzgâr... Marcus kendisine düşünecek zaman tanımak için elma şarabından birkaç yudum aldı. "Bana soracak olursan

senin şu tiyatro oyunlarını oynayarak çok fazla zaman geçirmişsin ve tüm bunlar artık iyice kafana işlemeye başlamış."

"Keşke öyle olsaydı," diye iç geçirdi Kit. "Eğer deli olsaydım pek çok insanla dolu olan bu dünyadan sadece bir kişi eksilirdi. Ama sanırım aklım başımda."

"Deliler çoğunlukla öyle olmadıklarını düşünürler. Yenmen gerektiğini düşündüğün şu şey nedir peki?"

"Detayların beni daha aklıselim sahibi göstereceğini sanmıyorum," dedi Üstat Kit. "Ayrıca onları paylaşmam güvenli olmaz. Henüz değil. Burada olmaz. Ama eğer benimle geleceğini söylersen en azından söylediklerimin bir kısmının doğruluğunu sana kanıtlayacağıma söz veririm. Önce güneye inip ardından doğuya döneceğim. Uzak doğuya. Güvenli bir yolculuk olacağını sanmıyorum fakat eğer yanımda sen olursan daha emniyette olacağımdan eminim."

"İstersen sana birkaç koruma önerebilirim," dedi Marcus. "Elimde tutmak istediğim birkaç kişiyi işten çıkarmak zorunda kaldım. O yüzden para kazanmak isteyebilecek birkaç paralı askerin yerini biliyorum. Ama ben bir yere gidemem. Zaten bir işim var."

"Cithrin ve banka için çalışmaktan hâlâ memnunsun o hâlde?"

"Yaptığım işin mutlulukla bir alakası yok," dedi Marcus. "Benim işim bu."

"Sözleşmen kaç yıllık?"

"Ben Cithrin için çalışıyorum."

Kit'in kaşları tırtıllar misali birleşip çatıldı. "Anlıyorum."

"Sana birkaç iyi adam ayarlayabilirim."

"Ben iyi adam istemiyorum. Seni istiyorum," dedi Kit, sonra da güldü. Endişelerine rağmen kahkahası içtendi. "Ah, sanırım

bu laf çok yanlış yere gitti. Sadece teklifimi kabul etmeni dilerdim Marcus. Seni zorlamak istemem."

"Zorlayamazsın zaten."

"Yapabilirim," dedi Kit. "Hatta bu fikir beni cezbediyor. Ama arkadaşım olduğun için yapmamayı seçiyorum. Umarım bunun senin için bir önemi vardır. Hâlâ yapmam gereken bazı hazırlıklar var. Olur da fikrini değiştirirsin diye mümkün olduğunca bu yakınlarda kalacağım. Ama burada olduğumdan kimseye söz etmezsen minnettar kalırım."

"Peşinde birileri mi var?"

"Evet," dedi Kit elma şarabından uzun bir yudum alarak.

Doğum lekeli kadın bir kez daha yanlarına gelip kupalarını işaret etti. Marcus başını iki yana salladı. Daha fazla alkol almamalıydı.

"Eğer yardıma ihtiyacın varsa bankanın bana ihtiyacı olmadığı, sakin günlerde elimden geleni yaparım," dedi yüzbaşı. "Sana sunabileceğim en iyi şey bu."

"Buna minnettarım."

Marcus kısa bir süreliğine sessizleşip söyleyecek başka bir şey aradı. Sonra da adamın omzunu sıvazladı ve ayağa kalkıp yarısı içilmiş şarap kupasını bankın üstüne bıraktı. Şube çok uzakta değildi ama Marcus yavaş yürümeyi tercih etti. Cithrin bel Sarcour ve bankası için çalışmaya başladığından beri başka işleri reddetme fırsatı olmamıştı. Sokağın ortasındaki at pisliğinin ve altın sarısı-yeşil üniformaları içindeki kraliçe-muhafızlarının etrafından dolaşırken hayatının son kontratını almış olabileceğini ilk kez fark etti.

Banka için çalışmanın net bir sonu yoktu. Yaz ayları boyunca koruması ya da sonbahar gelince fethetmesi gereken bir kale bulunmuyordu. Adamları asker değil, muhafızdı. Hatta bazen muhafız bile değil, özel kuvvettiler. Bir tefeci için çalışan tahsilatçılar. Bu, sonu olan bir iş değildi.

Kısa bir anlığına, onlarca sene sonra yine bu sokaklarda yürüdüğünü hayal etti. Artık saçları ya tamamen dökülmüş ya da beyazlamış olurdu. Eklemleri sızlayıp ağrırdı. Belki de huysuzluklarına ve acı hatıralarına katlanabilecek bir kadın bulurdu. O kadar uysal, yaşlı ve rahat biri hâline gelirdi ki sonunda sadece birliğin maskotuna dönüşürdü. Bir zamanlar dünyayı yerinden oynatan adam baktığınızda tanınmayacak hâle gelirdi. Geleceği gözlerinin önüne o kadar net bir şekilde serildi ki uzanıp o yaşlı adamın omzuna dokunabilecekmiş gibi hissetti kendini.

Bir anlığına duraklayıp gökyüzüne baktı. Borçlu kutusunda oturan, yüzü açık bırakılacak şekilde gömülen Canin Mise da şu anda böyle hissediyor olmalıydı. Ölüm böyle bir şeydi işte. Sırf önünde uzanan bu kaderden kaçabilmek için neredeyse geri dönüp Üstat Kit'i, elma şarabını ve yaşlı aktörü pençesine alan şu deliliği bulmaya gidecek oldu.

Ama bunun anlamı Cithrin'i terk etmek olurdu. Şube sadece birkaç sokak ötedeydi ve Marcus kendisini oraya yürümeye zorladı. Yardem dışarıda onu bekliyor, gergince volta atıyordu.

"Komutanım?"

"İyiyim."

"Yapabileceğim bir şey..."

"Hayır, Yardem, yapabileceğin bir şey yok. Ne şimdi ne yarın ne de hiçbir zaman."

Tralgu kulaklarını geriye yatırdı. Marcus onun gözlerinde öfke, güceniklik ya da onun gibi bir şey görmeyi diledi. Endişe dışında herhangi bir şey... Endişe acımaya çok benziyordu çünkü.

"Burada oldukça iyi durumdayız komutanım. Banka sağlam. Birliğimiz şu anda mali açıdan sıkıntıda olabilir ama adamlarımız hem sadık hem de iyi eğitimli. Pyk bir sorundan ziyade sadece küçük bir can sıkıntısı. Ellis'ten bu yana ne kadar yol katettiğimize bakarsanız..."

"Ruhumun bir çember şeklinde olduğuna, şu anda en tepede bulunduğuma ve aşağı dönmeye başlayacağıma dair şu saçmalıklara yeniden başlamayacaksın, değil mi?"

Yardem'in tereddüdü aynen öyle düşündüğünü gösteriyordu.

"Hayır, komutanım."

Clara

Şükürler olsun ki Jorey, Keshetli dostlarını kullanmama konusunda Geder Palliako'yu ikna edebilmişti de evlilik töreni büyük tapınakta, Canl Daskellin'in sarayın açılışı için düzenlediği ateş gösterisinden bir gün sonra yapılıyordu. Ama bunun anlamı tüm âdetleri yerine getirebilmek için çok az vakitlerinin kaldığıydı. Clara iki kez Leydi Skestinin'i, bir kez de her iki aileyi birden akşam yemeğine davet etmişti. Lord Skestinin tören sabahına dek onlara katılmamış, donanmaya komuta etmeye son ana kadar devam etmişti. Barriath da onunla birlikte gelmişti. Vicarian ise törene katılabilmek için özel izin almıştı. Yani bütün oğulları bugün burada olacaktı. Hatta büyük ölçüde terbiyelerini takınmaları bile mümkündü. Jorey'den çok Sabiha'nın iyiliği için...

Aslına bakılırsa eğer Jorey sırf ağabeylerinin terbiyeli davranması için özel olarak bir sevgili seçmeye kalksaydı Sabiha'dan daha iyisini zor bulurdu. Clara törende bir tür skandal ya da ayıplanma yaşanması ihtimalinin çocukları birbirine bağlayacağını ve bu birlikteliğin alay etmeye kalkışacak herkesin gözünü korkutacağını düşünüyordu. Zaten sataşmalar bir kez başladı mı oğulları farkına bile varmadan çizgiyi aşardı.

Öte yandan, Elisia törene katılamayacağı için özürlerini göndermişti. Kızının hasta olduğunu ummak ne kadar tuhaf olsa da Clara onun gerçekten de grip olduğuna inanmayı tercih etti. Ne de olsa insanlar gribi atlatabilirlerdi. Utancın ve sadakatsizliğin üzerinden gelmekse daha zordu. Ama bu sorunla başka bir gün ilgilenirdi. O günkü işi yeterince vaktini alıyordu zaten.

Tapınak kusursuzdu.

Beyaz mermerden yapılma, daire şeklindeki büyük zemin nesiller önce oyulmuştu ve yüzeyi su kadar pürüzsüzdü. Tam ortada siyah ve yeşil renkli sunak duruyor, onun hemen üstündeyse büyük kubbe yükseliyordu. Kemerli geçitler ejderha kanadı şeklinde oyulmuştu ve geniş, beyaz alanı sarıp sarmalıyorlardı. Clara hizmetkârlarına bahçesindeki kiraz ağaçlarının büyük dallarını toplatmıştı. Henüz yaprakları az ve zayıftı ama çiçekleri şimdiden bembeyazdı. Daire şeklindeki zeminin etrafını saran bütün sıralarda davetlilerin hane armalarına göre değişen kırmızı, altın sarısı, kahverengi, siyah veya lacivert renklerde ipek yastıklar vardı. En önde, onur köşesindeyse gelinin ailesi için işlenmiş bakır, damadın ailesi içinse bronz renkli sandalyeler duruyordu. Palliako Hanesi ve Prens Aster için de gümüş, gri ve mavi renklerde fazladan iki koltuk daha vardı.

Şimdi, törene sadece birkaç saat kala Clara tüm bunların etrafında dolaşıyor ve ayak sesleri mabette yankılanırken kıyafetinin ipek kumaşı hışırdıyordu. Merasim boyunca oturacağı sandalyeye doğru ilerleyip, görmeyen gözlerle kendisini süzen devasa ejderhaya baktı. Sarayın yüksek mertebelerindeki diğer tüm arkadaşları gibi, onun dindarlığı da uyması beklenen bir tür görgü kuralı olagelmişti. O nedenle ilahiler sırasında uyuklaması ya da takdis esnasında kaşınması yakışık almazdı. Şimdi, başını kaldırıp yukarı bakarken keder ve umudun içinde boğuştuğunu hissetti ve bir elini havaya kaldırdı.

"Birlikte çok mutlu olmalarını sağla," dedi.

"Mutlu olmayacaklarını mı düşünüyorsun?" diye geldi Dawson'ın sesi önündeki sütunların arasından. Bugün siyah ve altın sarısı, yani Ölümsüz Şehir'in renklerinde kıyafetler giymişti. Elbisesi soluk mermerlerin yanında gerçekte olduğundan daha zengin ve koyu görünüyor, gece yarısından biçilmiş bir kumaş katmanını andırıyordu.

Clara ona gülümsedi. "Mutlu olacaklarını umuyorum. Hepsi bu. Bu konuda aciz olduğum için de acizlerin yaptığı şeyi yapıyorum."

"Yani dua ediyorsun?"

Clara emsal gösterircesine kollarını öne uzattı. Dawson taş ejderhanın gölgesinden çıkıp mermer zeminde ona doğru ilerledi. Yorgun, memnun ve yakışıklı görünüyordu. Bir kolunu Clara'nın beline dolayıp bakışlarını onun baktığı yere çevirdi. Clara ona yaslandı. Dawson'ın kolları tıpkı eskiden, uzun mu uzun yıllar önce olduğu gibi güçlü ve sertti.

"Birlikte çok mutlu olmalarını sağla," dedi Dawson sesi taşlarda yankılanarak. Ama Tanrı'ya ya da ejderhaya dua etmiyordu elbette. Sadece karısı için bir adakta bulunuyor, suçuna ortak oluyordu. "Orada durma sırasının bize geldiği günü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Clara. "Şey, kısmen. Cesaretimi toplamak için şarap içip duruyordum ve biraz çakırkeyif olmuş olabilirim."

"Ah, evet. Evet, olmuştun."

Clara başını adamınkine yasladı. "Bana ihtiyaçları mı var?"

"Evet. Genç Palliako boyundan büyük işlere batmış durumda ve Jorey'nin kendi hazırlıklarına başlaması gerekiyor."

Clara derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. "Beni savaş alanına götür hayatım," dedi.

Düğün yemeği, rüzgârların el verdiği tüm bahar düğünlerinde olduğu gibi, tapınak bahçesinde verilmişti. Clara'nın beş

yüz davetli konuğu vardı fakat kalabalığın baskısı yüzünden sanki bin kişiymiş gibi görünüyorlardı. Geleneklere uygun bir şekilde ağaç dallarına Skestinin Hanesi'nin renklerinde kumaş parçaları bağlanmıştı. Farklı ırklardan gelen birkaç köle törensel kafeslerde duruyor ve Antea, Tanrı ve baharın dönüşü hakkında ilahiler söylüyorlardı. Jorey'yi buna benzer kafeslerden birinin yanında –ufak tefek, sanki şekerden yapılmışçasına ince ve beyaz bir Cinnae kız göğsünü körük gibi şişirip, Clara'nın bilmediği bir dilde heyecan verici, mağrur bir şarkı söylüyordu– Geder Palliako'nun başında nöbet tutarken buldu.

Problemi bir bakışta anladı. Canl Daskellin'in kızı Sanna, Bannien'ın en büyük kızına buz gibi bir tebessümle bakarken Nesin Pyrellin ise gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Clara'nın yüreği hafif bir utançla ezildi ve gençken niyetini bu kadar açıkça belli edip kendisini küçük düşürüp düşürmediğini merak etti. Öyle olmamasını umdu.

Bu tamamen kızların suçu değildi elbette. Saraylı bir kadının hayatı daima yaptığı evliliğe bağlıydı ve bir bakıma bu bir nimetti. Clara tapınaktaki sırasını yirminci isim gününe basmadan önce almıştı ve o zamandan beri saraydaki yeri belliydi. O artık Leydi Kalliam'dı, Osterling Kırları Baronesi. Ama sadece Nurning baronesi ya da Aşağıliman Kontu'nun eşi Leydi Mivekilli de olabilirdi pekâlâ. Her hâlükârda saraydaki yeri ve derecesi belirlenmiş olur, hayatını o sınırlar içerisinde yaşamak zorunda kalırdı. Dawson yanında olmadan da Clara olmaya devam ederdi fakat bunun anlamı artık *farklı* olurdu. Bu kızlar da Geder Palliako'ya baktıklarında istikrarlı bir hayat, statü ve güç elde etmek için bir fırsat görüyorlardı. Çünkü bu şekilde eğitilmişlerdi, dahası haklıydılar.

Yine de günü mahvetmelerine izin verilemezdi.

"Ebbingbaugh baronu!" dedi Clara, hızla Geder'in yanına gidip genç adamın koluna girerek. "Ben de her yerde sizi arı-

yordum. Lord Palliako'yu bir müddet alıkoymama aldırmazsın umarım canım?"

"Sorun değil anne," dedi Jorey. Bakışlarında yüksek sesle dile getiremediği, sessiz bir teşekkür vardı.

Clara gülümseyip Geder'i kendisinin yönlendirdiğini belli etmemeye özen göstererek genç adamı oradan uzaklaştırdı. Tapınağın yan tarafında makul bir biçimde sohbet edebilecekleri bir girinti vardı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklına onunla konuşabileceği bir şey gelmiyordu. Geder Palliako'nun en tuhaf yanı –hiç kimse dile getirmese de– çok sık değişim geçirmesiydi. Jorey'yle birlikte Özgür Kentler'e gitmeden evvel Clara'nın dikkatini ancak sarayın dış çevresinde kalan diğer insanlar kadar çekmişti. Geder'in oradan dönüşüne tanık olmuş, şerefine düzenlenen şölende onunla dans etmişti. O zaman gözüne şaşkınlıktan afallamış, yerini yurdunu şaşırmış ve hayretler içerisinde kalmış biri gibi görünmüştü; sanki bir büyücü hekimin kumu suya dönüştürdüğünü ilk defa gören bir çocuk gibiydi. Sonra o uzun, korkunç yaz mevsimi boyunca ortadan kaybolmuş ve daha zayıf, daha sert ve daha kararlı biri olarak geri dönmüştü. Dahası, zavallı Phelia Maas ile kocası hakkında her şeyi biliyordu. Şimdiyse, aradan sadece bir kış geçmesine rağmen artık yeni bir arazi sahibiydi, yanakları biraz daha dolgunlaşmıştı ve o kadar huzursuz bir hâli vardı ki tüm vücudunu ter basıyordu.

"Teşekkürler Leydi Kalliam," dedi Geder, saraylı genç kızlardan oluşan küçük gruba bakmak için başını arkaya çevirerek. Kendisini takip etmelerini mi umduğunu, yoksa bu ihtimalden korktuğunu mu söylemek güçtü. Belki de ikisi birdendi. "Bu konularda pek de iyi değilimdir."

"Tuhaf olabiliyor, değil mi?"

"Baronesi olmayan bir baron," dedi genç adam gergin bir tebessümle. "Daha önce hiçbiri benden hoşlanmazdı, biliyor musunuz?"

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedi Clara kesinlikle öyle olduğunu düşünmesine rağmen.

Geder'in birini ya da bir şeyi gördüğünü, gözlerinin beklenti ve keyifle kısıldığını fark etti. Dönüp o tarafa baktığında tapınağa giriş yapmakta olan Sör Alan Klin'le karşılaştı. Adam o kadar solgun görünüyordu ki neredeyse bir hayaletten farksızdı. Çok yakın bir dostu ve suç ortağı olan Maas'ın cinayete teşebbüs ve vatan hainliği yüzünden idam edildiğini görmek onu ciddi bir hastalık kadar etkilemişti ve o zamandan beri azıcık bile toparlanamamıştı. Geder bir ara Klin'in emrinde çarpışmıştı ve Clara ikilinin arasında küçük çaplı bir husumet olduğundan haberdardı. Birdenbire en büyük oğlu Barriath'ın yedinci isim gününden hemen önce güveleri ateşe verişi canlandı gözünün önünde. Masumiyet ve zalimlik küçük çocuklarda sık rastlanan şeylerdi. Clara şimdi bu iki özelliği Palliako'da da görüyor ve bu ona üç küçük oğlana annelik etmenin nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlatıyordu.

"İzninizle," dedi Geder, Clara'nın kolundan çıkarak. "Görmek istediğim biri var."

"Elbette," dedi Clara.

Geder neredeyse parmak uçlarında seke seke Klin'e doğru ilerledi. Clara genç adamın uzaklaşmasını şefkat ve endişe karışımı bir duyguyla izledi. *Tanrı ona kancayı takan kızın yardımcısı olsun*, diye düşündü.

Tapınağın öteki ucunda bir bağrış koptu, ardından kükreyen bir erkek sesi duyuldu. Yeni bir kriz çıkmasından korkan Clara aceleyle o tarafa seğirtti. Küçük bir grup toplanmıştı ve birine ya da bir şeye tezahürat ediyorlardı. Derken kalabalığın üstünde birinin omuzlarında taşınan Sabiha Skestinin belirdi. Gelinliği taze yaprak yeşiliydi ve saçları yüzünü açığa çıkaracak şekilde arkadan örülmüştü. Kahkahalar atıyor, dengesini sağlamak için sıkıca bir şeye tutunuyordu. Bir kükreme daha koptu ve harekete

geçen genç kızın gözleri telaşla ardına dek açıldı. Kalabalıksa ikiye ayrılmak yerine onların peşine takıldı. Barriath ile Vicarian yakında kız kardeşleri olacak gelini aralarında havaya kaldırmış, koşuyorlardı. Arkaya devrilmesin diye ayak bileklerini sıkıca kavramışlardı, genç kız da parmaklarını Barriath'ın siyah saçlarına dolamıştı. Barriath komutanını onurlandırmak için hâlâ donanma kıyafetlerini giyiyordu ve omuzlarında Skestinin Hanesi'nin arması vardı. Vicarian ise beyaz bir rahip cübbesi içindeydi ama son yeminini hâlâ etmediğinden altın kuşağından yoksundu. Mahsusçuktan gelini kaçırıp bahçeye doğru koşarlarken üçü birden kahkahalarla gülüp uludular.

Clara'nın göğsü gurur ve memnuniyetle doldu. İster bilerek ister ilahi bir içgüdüyle yapmış olsunlar, oğullarının verdiği mesaj gayet açıktı. *Bu kız artık bizim, sadece Jorey'nin değil. O bir Kalliam ve onu karşısına alan bizi de alır.* Clara göz ucuyla kızıl ve altın rengi kıyafetler giyen birini gördü kalabalığın arasında; eğlencenin ve genç kızların çekimine kapılıp diğerleriyle birlikte gülen Prens Aster'di bu. Günü daha güzel kılabilecek tek şey Simeon'un da Dawson'ın yanında yer alması olurdu.

Nikâh töreni gün batımına bir saat kala başladı. Önce Dawson ile Clara yerleşti sandalyelerine, sonra da Lord ve Leydi Skestinin. Onları kendi aralarında iki ilkokul öğrencisi gibi fısıldaşan Geder Palliako ile Prens Aster takip etti. Ardından Antea saray erkânının geri kalanı büyük bir özen ve haşmetle, yavaş yavaş doldurdu içeriyi. Clara'nın çocukluğundan beri tanıdığı adamlarla kadınlar, arkadaşlar ve müttefikler... Bütün saray –ya da neredeyse hepsi– oğlunun Skestininlerin kızıyla evlendiğini ve kendilerini baştan yaratıp yeni bir şeye dönüştüklerini görmek için gelmişti.

Rahip ilahiyi yönetirken Clara gözlerini yumdu. Dawson elini tutunca ona bir göz atıp yanaklarındaki yaşları sildi. Kocasının gözleri kuru, duruşu usturupluydu elbette. Dawson bu

töreni rahatlatıcı ve güven verici buluyordu çünkü tam olması gerektiği gibiydi. Dünyanın karmaşasını kontrol altında tutan geleneklere uygun... Sunağın başında gelinle damada katılmaları gereken an gelip çattığında Clara kendi nikâhına nazaran daha büyük bir zarafet ve katiyetle hareket etti.

Son kutsamanın ardından hep birlikte geceye aktılar. Hava hâlâ serindi; kış mevsimi mezarından onlara doğru uzanıyordu. Jorey ile Sabiha bir faytona binip malikâneye doğru yola çıktı. Genç kız ertesi sabah, kahvaltı masasında onlarla birlikte olacaktı. Hep birlikte uzun, çekingen bir sohbete ve adabımuaşeret dansına başlayacaklar ve zamanla oğullarının sözsüz iddiası gerçeğe dönüşecekti. Sabiha sadece isim olarak değil, gerçekte de bir Kalliam olacaktı. Zamanla...

Bu gece Koca Ayı'da ve diğer, daha küçük derneklerde uzun sohbetler gerçekleştirilecekti. Dawson ve Lord Skestinin arkadaşlarıyla müttefiklerine kutlama hediyeleri dağıtacak, sarhoş oluncaya dek içecek ve yataklarına öğleye doğru döneceklerdi. Clara ise evi koruyacak, yeni çiftin rahatsız edilmediğinden ya da aşırıya kaçan kutlamalara maruz kalmadıklarından emin olacaktı. Faytonlar ve tahtırevanlar sokağı doldurup, yüzlerce farklı hanenin uşakları efendilerinin emirlerini yerine getirebilmek için itişip kakışırken Clara tapınağın kapısında bekledi. Leydi Skestinin gelip bir müddet ona eşlik etti ve havadan sudan konuştular: kış mevsiminin sona erişi, saraylı kadınlardan bazılarının kıyafetleri, Canl Daskellin'in ateş gösterisini izleyenlerin tutulduğu kaçınılmaz öksürük krizi... Sohbetleri boyunca ne Leydi Skestinin bir minnet emaresi gösterdi ne de Clara böyle bir beklenti içerisinde olduğunu belirten bir davranışta bulundu. Lord Skestinin karısını almak için yanlarına geldiğinde her iki kadın da birbirlerinin düşüncelerini bilmekten ötürü rahatlamıştı. Yani bu da iyi gitmişti.

Malikâneye vardığında avludaki bütün fenerlerin yakıldığını gördü. Evin tüm çalışanları, hizmetkâr ve köle fark etmeksizin sanki büyük bir toplantıya hazırlanıyormuşçasına dışarı çıkmıştı. Bir yandan Clara'nın paralı askerleriydi onlar; emirlerine itaat ediyor ve nöbet tutuyorlardı. Bu gece hiç kimse Clara'nın haberi olmadan içeri girip çıkamayacaktı. Diğer yandan da hizmetkârları koridorlarda ve geçitlerde tutup bahçeyi ve pencereleri gözetlemelerini sağlayarak Jorey ile Sabiha'ya –oğluyla yeni kızına– kulak misafiri olmalarını önlemiş oluyordu.

Clara misafir odasına geçti, ballı ekmek yiyip biraz çay içti ve torun meselesini düşündü. Bir bakıma şimdiden bir torunu vardı zaten. Sabiha'nın skandal çocuğu artık ona anne diyebilecek yaşa gelmiş olmalıydı. Emekleyecek yaşa... Annesinin bugün yeni bir hayata adım attığını bilemezdi. Hatta annesinin kim olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Lord Skestinin'in Sabiha'ya çocukla ilgilenmek şöyle dursun, onu görmeyi dahi yasakladığına şüphe yoktu.

Clara piposunu yakıp el işini aldı ve yarın sabah çocuğun durumunu kontrol ettireceğine dair kendine bir söz verdi. Sabiha artık ailesinin bir parçası olduğu için çocuğa onurlu bir şekilde bakıldığından ve başka hiç kimsenin ondan haber almadığından emin olmak ona düşüyordu.

Odanın kapısı kibarca çalındı, Clara da içeri girilmesine müsaade etti. Başkâhya gelen hediyeleri düzenleyip onun için bir listesini çıkarmıştı. Clara elini uzatınca adam ona uzunca bir kâğıt parçası verdi. Lord Bannien kendi ahırlarından iki beygir ve Kalliam Hanesi renklerine boyanmış küçük bir fayton hediye etmişti. Lord Bastin gümüş bir kutu içerisinde yarım kilo baharat yollamıştı; eğer sahiden de iddia ettiği şeyse Bannien'ın atlarının ve faytonunun toplamından çok daha pahalı bir armağandı bu. Curtin Issandrian bile üzerinde yeni evli çiftin isimleri bulunan, Elassae işi gümüş çerçeveli bir el aynası yollamıştı.

Düğünler en nihayetinde bunun içindi. Nezaket ve müsriflik sergilemek için bir fırsat... Geçen yılki çekişmeler bu sene dostluğa dönüşür ya da en azından yerini arkadaşça bir tanışıklığa bırakırdı. Bağlantı ve dostluk kurmaya yönelik tüm bu çabalar savaşların ve entrikaların öteki cephesiydi. Medeniyetin dokusunu oluşturuyorlardı. Dawson'ın gelenek ve göreneklerle koruduğu şeyi Clara teşekkür notlarıyla ve ithal el aynalarıyla inşa ediyordu. İki strateji de birbirine denk ve gerekliydi.

Clara o gece geç yattı –Dawson hâlâ dönmemişti– ve yastığa başını koyar koymaz uykuya daldı. Bir fare ve bir tekerlekle ilgili bir rüya görüyordu ki tanıdık bir elin dokunuşuyla kısmen uyandı. Rüya dağılıp yiterken odasının bulanık görüntüsü yüzdü gözlerinin önünde. Dawson yatağın kenarında oturuyordu, üzerinde hâlâ siyah ve altın sarısı tören kıyafetleri vardı. Clara bir anlığına kocasının kendi tarzıyla kutlama yapmaya geldiğini düşündü ve fiziksel yakınlıklarının tanıdık beklentisiyle tembelce gülümsedi.

Derken mumların ışığı Dawson'ın yüzünü bir anlığına aydınlattı, adamın yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları parıldadı ve Clara'nın içindeki tüm uyku kırıntıları yok olup gitti. Clara yatağında doğrulup oturdu. "Ne oldu?"

Dawson başını iki yana salladı. Takviyeli şarap ve pahalı tütün kokuyordu. Clara'nın düşünceleri anında Jorey ile Sabiha'ya kaydı. Gerdek gecesinde yaşanan felaketlerle ilgili pek çok trajik şarkı yazılmıştı. Kocasını omuzlarından kavrayıp göz göze gelinceye dek onu kendisine doğru çevirdi. "Aşkım," dedi sesini sakin tutarak. "Bana sorunun ne olduğunu söylemen gerek."

"Yaşlandım... Gün geçtikçe daha da çok yaşlanıyorum. En küçük oğlum evlenip kendi ailesini kurdu, çocukluk arkadaşlarımsa beni terk ediyor. Karanlıklara çekiliyorlar."

Sarhoştu ama sesindeki kederi başka bir şeyle karıştırmanıza imkân yoktu. Çok içtiği için üzgün değildi; üzgün olduğu için çok içmişti.

"Simeon'la mı ilgili?" diye sordu kadın.

Dawson başıyla onayladı. Cevap verdiğinde sesi melankoli yüklüydü.

"Kral öldü."

Cithrin

Kuzeydoğuda açık deniz ticaretinin merkezi olan Narinisle Adası ve gri taşlardan inşa edilmiş Stollbourne Şehri. Güneydoğuda lambalar ve köpekler şehri Daun ile Dartinaelerin büyük madenlerine ev sahipliği yapan Herez. Güneyde İç Deniz ticaretine hükmeden Suddapal'ın beş şehrinin bulunduğu Elassae. Kuzeysahili'nde Ejderhalar Kabri'nin ve Komme Medean'ın banka holdinginin yer aldığı Carse. Bir ara, çok da uzun olmayan bir süre önce Özgür Kentler'de Vanai. Ve şimdi de Birancour'un güney sınırındaki Porte Oliva. Medean Bankası'nın şubeleri tüm kıtayı ahşap bir tekerleğin çubukları gibi kuşatıyordu. Cithrin masasında oturup parmaklarını haritanın üzerinde gezdirerek onları hayalinde canlandırdı.

Hatırlayabildiği kadarıyla hayatının büyük bir kısmı Vanai'de geçmişti. Şehir yandığında genç kızın geçmişi de onunla birlikte yanıp kül olmuştu. Çocukken oyun oynadığı sokaklarla kanallar artık yoktu, onları hatırlayan tüm insanlar da öyle. Şayet pazar meydanının kuzeyinde veya güneyinde sokaklardan birinin adını unutacak olursa bu bilgi dünyanın yüzeyinden öylece silinip giderdi. Hatırlamasının imkânı yoktu, daha da kötüsü buna gerek de kalmamıştı.

Artık Porte Oliva'da yaşıyordu çünkü şans onu buraya getirmişti. Pyk'in yetkisi dışında kaldığında banka şubesi onundu çünkü bir kumar oynamış ve kazanmıştı. Tabii bir de Müdür Imaniel ona mesleği öğrettiği için. Suddapal onun için sadece hikâyelerden ibaretti. Hiçbir zaman o kadar doğuya gitmemiş, okyanus kıyısındaki beş katmanlı büyük şehri görmemişti. Kara martıların sesini duymamış, Batıkların dalgalar altında toplandığına hiç şahit olmamıştı. Ama Lyoneia'dan gelen altın ve baharatlar hakkında epey bilgiliydi. Pût öküzlerinin büyük sallarla karşı sahile geçirildiğini ve şehrin altındaki sahile kurulan pazarlarda satıldığını biliyordu. Şubedeki hesap defterlerini bir hafta boyunca inceleyerek Suddapal'ın mantığını ve şehri güden güçleri orada doğan birinden daha iyi anlar hâle gelmişti. Paranın kendi mantığı, kendi yapısı vardı ve Cithrin bunu biliyordu. Yani bir bakıma hiçbir yere gitmeden her yeri tanıyordu.

Parmaklarını batı sahilinin üstünde gezdirdi. Princip C'Annaldé'de bir şubeleri yoktu. Ama orada akrabaları vardı. Annesinin tarafından gelen, safkan Cinnaeler. Henüz küçük bir çocukken onu, melez bir öksüzü yanlarına almayı reddettikleri dışında haklarında hiçbir şey bilmiyordu. Reddedilmiş olmak canını yakmıyordu. Böyle bir şeye üzülmek bir parmağı doğuştan eksik olan yetişkin bir adamın o parmağın eksikliğini hissetmesi gibi bir şey olurdu. Gökyüzünün mavi, denizin dalgalı olması gibi bir gerçekti bu. Orada yaşayanlar akrabaları olabilirdi –bir parmağıyla haritayı tıklattı– ama Vanai'yle birlikte yanıp ölmüş olsalar bile bu onun için bir şey değiştirmezdi.

Kuzey yönündeyse Kuzeysahili yer alıyordu. Batısında İnce Deniz ve Narinisle vardı. Doğusundaysa Asterilhold ve Antea İmparatorluğu. Banka ağının merkeziydi ve kuzeyde gerçekleşen tüm ticari faaliyetlere temas ediyordu. Gölgesi ta İç Deniz'in sıcak sularına dek düşüyordu.

Seni daha yakından tanıdıkları zaman sana güvenmeye başlayabilirler, demişti yüzbaşı. Ama böyle bir şey asla olmayacaktı. Kuzeye yolladığı raporlar vasıtasıyla kendisini onlara tanıtabileceğini ummuştu. Eğer bankayı nasıl idare ettiğini, gelirlerle giderleri nasıl dengelediğini, kontratların artışını görürlerse zihninin çalışma şeklini anlayabilirlerdi. Ama şimdi noterinin prangalarına vurulmuş, hizmetkârının hizmetkârı olmuştu ve bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Pyk'i uzaklara gönderebilmeyi diledi. Eğer banka için yapılması gereken bir iş, birini yollamalarını icap ettirecek ama işletme fonlarının geri kalanını kısıtlamalarına gerek olmayacak bir şey çıkarsa Pyk şubeyi onun ellerine bırakmak zorunda kalabilirdi belki.

Hazır hayal kurmaya başlamışken ejderhalardan birinin hayata döndüğünü, Pyk'i alıp denize taşıdığını ve onu dev bir yengece yem ettiğini de düşünebilirdi pekâlâ. Neden hayallerini küçük tutuyordu ki?

Merdivenlerin dibindeki sokak kapısı çalınınca düşüncelerinden sıyrıldı. Ayağa kalkıp kıyafetini çekiştirerek üstünü başını düzeltti. Bir iş yaparken aslında başka bir şeyle meşgulmüş gibi görünebilmek bankacılığın ilk kurallarından biriydi. Cithrin'in durumundaysa bunun anlamı önemli biri gibi görünmekti.

Kapı tekrar çalındı.

"Bir dakika!" diye bağırdı.

Saçlarını Cary ve Üstat Kit'in öğrettiği gibi, kendisini daha yaşlı gösterecek şekilde arkadan topladı ve birkaç firkete yardımıyla onları yerine sabitledi. Makyaj malzemelerine şöyle bir göz attı. Onları çok fazla kullanmıyordu, bunu yaptığındaysa genellikle daha yaşlı görünmeyi amaçlıyordu. Ama şimdi makyajla falan uğraşamazdı. Ayrıca Müdire Cithrin eğer bir günlüğüne her zamankinden biraz daha genç gösteriyorsa bu kendini iyi

hissettiği için olabilirdi pekâlâ. Zihninin mahremiyetinde bile esprisinin iğneleyici bir yanı vardı.

Kapıda valiliğin özel üniformasını giymiş bir kadın bekliyordu. Açık kahverengi postunu şehrin renkleriyle uyumlu olacak bir biçimde yeşil ve altın sarısı boncuklarla örmüştü. Boynunun etrafındaki bakır boyunluk kadının bir ulak olduğunu gösteriyordu.

"Müdire Cithrin bel Sarcour?"

"Benim," dedi Cithrin.

Kadın eğilip üzerinde valiliğin mührü bulunan krem renkli bir zarf uzattı ona. Öylesine büyük bir ciddiyet ve vakarla hareket ediyordu ki sunduğu şey düşman bir kralın kellesi de olabilirdi pekâlâ. Cithrin zarfı iki parmağıyla tutup ondan aldı, sonra da mührü başparmağıyla kırdı.

Medean Bankası'nın Porte Oliva'daki sözcüsü ve temsilcisi olan Müdire Cithrin bel Sarcour'a, kraliçe hazretlerinin özel vazifesiyle Porte Oliva'nın başvalisi olarak atanan bendeniz Idderrigo Bellind Siden'den...

Cithrin soğuk bir çorbanın üzerinde oluşan kabuğu sıyırırcasına, kelimelerin anlamlarına üstünkörü bakarak sayfanın sonuna kadar indi. Şehrin üç yüzyıl önceki resmî kuruluşunu kutlamak için bir ay içerisinde bir akşam yemeği daveti verilecekti. Porte Oliva kurulmadan önce de burada bir şehir vardı elbette. Hatta ondan önce ve ondan önce bile; ta ejderhaların zamanına dek... Şehrin dışındaki tepelerde taşlardan oyulmuş ve neredeyse tamamen aşınıp yine taşa dönüşmüş harabelerin kalıntılarını görebilirdiniz. Ama üç yüzyıl önce birileri bir belge imzalamış ve başparmağını kesip kâğıdın üstüne bastırmıştı. Onlar da bunun şerefine birkaç domuz kesip biraz şarap içecek ve konuşma yapacaklardı.

Cithrin de gidecekti elbette. Hatta rakibi ve eski sevgilisi Qahuar Em de orada olacaktı, gece sıkıcı ve bunaltıcı geçecek

olsa bile... Davete katılıp oradakilerle birlikte gülüp eğlenecek ve sanki bankanın bütün idaresi kendisindeymiş gibi davranacaktı. Bunu yapmadığı takdirde birileri gerçeğin farkına varabilirdi ve nüfuzlu biri olduğu illüzyonunu bir kez kaybetti mi bunu tamir etmesi çok zor olurdu.

"Teşekkürler," dedi Cithrin. "Hepsi bu kadar."

Ulak eğilip onu selamladı, sonra da boncuklarını şakırdata şakırdata oradan hızla uzaklaştı. Cithrin bir an için tekrar yukarı çıkıp makyaj yapsa mı yapmasa mı diye düşündü, sonra da vazgeçti. Hem zaten kafede yapması gereken bir görüşme vardı. Kapıyı kapatıp kilitledi.

Sadece Büyük Pazar'ın yanındaki sokaklarda yürüyerek bile şehrin durumu hakkında pek çok şey söyleyebiliyordu. Sokak köşelerindeki satıcılar hangi hasadın iyi, hangisinin kötü olduğunu gösteriyordu. Eğer suç oranı düşükse yollarda Porte Oliva cezaevinin misafirleri tarafından temizlenmeyi bekleyen daha fazla öküz ve at dışkısı oluyordu. Ejderha yolu vasıtasıyla şehre giren dilencilerin sayısı, yaklaşan bir kervanın olup olmadığını ya da yolcuların ne kadarının dışarlıklı olduğuna işaret ediyordu. Bir büyücü hekimin hastasının nefesini koklayıp ciğerinin durumunu anlamasına benziyordu bu. Cithrin otomatikman yapıyordu bunu, tıpkı tüm çocukluğu boyunca yaptığı gibi... Tek farkı artık eve gidip vardığı sonuçları Müdür Imaniel'e anlatamamasıydı. Sadece bir alışkanlıktı.

Pyk kafede değildi. Bir yandan bu iyi bir şeydi çünkü Cithrin'in birkaç saat boyunca bankanın işleriyle tek başına ilgilenebileceği anlamına geliyordu. Diğer yandan, yaptığı her şeyi daha sonra o korkunç kadına anlatmak zorunda kalacaktı. Masalarda oturan müşterilerin hepsi tanıdıktı.

Asanpur Usta ona gülümseyip süt beyazı gözünü kırptı. "Hemen geliyorum," dedi kafenin arka tarafına geçerek ve Cithrin adamın birazdan bir fincan taze kahve ile ballı ekmek getirece-

ğini hemen anladı. Meydana bakan masalardan birine oturup bekledi. Asanpur Usta, tam da düşündüğü şeyleri getirip önüne koydu, kızın omzunu kibarca sıvazladı ve yavaş adımlarla içeri döndü. *Günün birinde*, diye düşündü Cithrin, *o da ölüp gidecek ve kafe bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Farklı ve bilinmeyen bir şeye dönüşecek.* Bir müddet bunun nasıl bir şey olabileceğine kafa yordu.

Buluşacağı adam meydana adım atar atmaz onu tanıdı. Bankaya bıraktığı teklif mektupları dışında onunla hiçbir tanışıklığı yoktu fakat yürüyüş şeklinde bir kararlılık okunuyordu. Bir Dartinae için omuzları fazla genişti ve gözleri ırkının geri kalanına nazaran daha çok parlıyordu. Deri tuniğinin üstüne mürekkeple bir ejderha mührü işlenmişti. Masaya yaklaştığında Cithrin başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Adam bir dansçının zarafetiyle oturup dirseklerini masaya dayadı.

"Sanırım Dar Cinlama ile müşerref oluyorum," dedi Cithrin.

"Müdire bel Sarcour," dedi Dartinae onu başıyla selamlayarak.

"Teklifinizi okudum. Ne yazık ki bankamız bu tür keşif gezilerini finanse etmiyor."

"Ortada büyük bir risk var, bu doğru. Ama mükâfatı da büyük. Seilia Pellasian, Güneş Tapınağı'nı keşfettiğinde eve yüzlerce nesil boyunca yetecek kadar mücevher ve altınla dönmüştü. Sarkik Pellasian altın bulamadı fakat o eski kütüphanede keşfettiği planlar bugün tüm kuşatmalarda kullanılıyor. Liste çok uzun müdire hanım."

"Ama yaşayan hiç kimsenin adını içermiyor."

"Henüz," diye kabul etti adam gülümseyerek. "Ama bir nesildir böyle bir şeyi kim denedi ki? Dünyamız tarihle dolup taşıyor. Ejderhalar her yerdeydiler, biliyor musunuz? Yollara bağlı kalanlar bizleriz. Elverişli olan yerlere gidiyoruz. Elverişli olan yerlerde şehir kuruyoruz. Ama bizim elverişli olarak gördüğümüz şeyler ejderhalar için bir hiçti. Onların yolları açık göklerden

ibaretti. Porte Oliva'da kayıp bir hazine var mı? Hayır. İnsanlar ezelden beridir buralara ek binalar dikip duruyorlar. Peki ya Çorak Topraklar'da? Ya da Birancour'un kuzeyinde kalan, ejderha yollarının geçmediği arazilerde? Kimse oraları bir sabandan daha derin bir şeyle kazmıyor. Ben öyle yerlerde büyüdüm. Tarlalara gidip ejderha dişi arardık. Oradan ayrıldığımda elimde on iki tane vardı."

Sözcükleri son derece tesirliydi ve uzun süre çalışılmanın verdiği rahatlıkla telaffuz ediliyorlardı. Cithrin başını iki yana salladı. "Güzel bir hikâye," dedi, "ve bir bakıma da mantıklı ama..."

Dar Cinlama öne eğilip masaya bir şey bıraktı. Diş en az genç kızın eli kadar uzun ve kavisliydi. Sivri ucu pürüzlüydü. Tırtıklı. Dip kısmındaki birbirine dolaşmış çok sayıdaki köke ve geniş yüzeye bakılırsa bir zamanlar devasa bir çeneye bağlıydı. Cithrin onu eline aldı ve ağırlığı karşısında şaşırdı.

"Bu dünyada hâlâ gizli saklı şeyler var," dedi Dar Cinlama. "Hayal edebileceğinizden bile fazla. Bunlardan bazıları da süs eşyası olamayacak kadar kıymetli."

Cithrin büyük dişi elinde evirip çevirirken zihnine bir ateş düşer gibi oldu. Yontulmuş bir taşta görülebilecek keski izleri ya da bir döküm kalıbının bırakacağı türden düz kısımlar yoktu üzerinde. Yine de sahte olabilirdi ama öyleyse bile Cithrin'in yakalayamayacağı kadar başarılıydı. Öte yandan bunun gibi bir dişe sahip olabilecek pek çok büyük hayvan vardı. Çekilmeden önce Pyk'in dişlerinin nasıl göründüklerini merak etti. Şu anda elinde tuttuğu şey de bilhassa iri bir Yemmu'dan daha egzotik bir canlıya ait olmayabilirdi pekâlâ.

Ya da sahiden de bir ejderha dişiydi.

"Ejderhaların düşüşünden beri birçok şey kayboldu," diye devam etti Dartinae. Gözlerindeki ışıklar iki mumun alevini andırıyordu. Göz kırptığında göz kapaklarındaki damarları gö-

rebiliyordunuz. "Çürümeye mahkûm olanlar çoktan yitip gitti ama aralarında zamanın dokunamayacağı şeyler de var. Bana araba ve kürek kiralamama yetecek kadar para verin, ben de size unutulmuş hazineler getireyim. Hayal bile edemediğimiz şeyler."

Olur, demek istedi Cithrin. *Olur ama beni de yanında götüreceksin. Beni bu şehirden çıkar. Hem yeni bir banka kurmamı hem de Komme Medean ile Pyk Usterhall'u sokaklarda süründürmemi sağlayacak kadar para kazandır bana.* Ama onun yerine dişi masaya koyup adama doğru itti. Bu sadece romantik bir hayaldi. Bir rüya. Pyk banka kasasının üstünde oturuyor olmasaydı bile Cithrin'in cevabı aynı olurdu. Bu sadece çaresiz bir adamın oynadığı bir oyundu ve kulağa çekici gelmesinin sebebi işin gerçek risklerinden ziyade kendi durumuyla alakalıydı.

Dar Cinlama dudaklarını büzdü. "O hâlde cevabınız hayır?"

"Hayır," dedi kız. "Birini bulursunuz elbet. Hikâyenizi anlatma konusunda çok başarılısınız ve ikna edilmeye hazır birini bulduğunuz takdirde kulağa oldukça inandırıcı geliyor. Yerinizde olsaydım parası sağduyusundan daha bol olan bir soylu bulurdum. Ben bir banka işletiyorum. Paramızı büyük jestlerde bulunup görkemli maceralara çıkarak kazanmıyoruz."

"Yazık," dedi Dartinae. "Bunun bir aldatmaca olduğunu, güveninizi kazanarak sizi dolandırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Samimiyetinize inanıyorum. Ama öyle olmasaydınız bile fikrim değişmezdi."

Adam başını sallayıp ayağa kalktı.

"Bir fincan kahve almaz mıydınız?" diye sordu Cithrin.

"Hayır. Teşekkürler müdire hanım. Parası sağduyusundan daha bol olan bir soylu bulmaya gidiyorum. Tercihen henüz soyup soğana çevirmediğiniz birini."

Sesinde hafif bir öfke vardı. Olmasaydı şaşardı zaten. Ne de olsa onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Dişinizi unutmayın," dedi.

"Sizde kalsın. Bulduğum şeyi duyduğunuzda beni daha iyi hatırlamanızı sağlar."

"Teşekkürler o hâlde," dedi kız ve adamın uzaklaşmasını izledi.

Geçen mevsim kendisi de ejderha yollarında seyahat etmiş, bundan payını almıştı. Karların ve donmuş çamurların arasında ilerlemiş, Antea ordusuyla arasındaki mesafeyi korumak için çaresizce uğraşmış ve tüm bu süre zarfında bir şehrin tüm servetinin üstünde oturmuştu. O zamanlar tüm bunlar gözüne o kadar da heyecan verici bir deneyim gibi görünmemişti ama yaşananlar ne kadar geçmişte kalırsa o kadar çekicileşmeye başlıyordu. Ballı ekmeğiyle kahvesini bitirdi, parmaklarını tek tek yalayıp yapışkanlıklarını giderdi ve ejderha dişini cüzdanına koyup gerisin geri şubeye yollandı.

Dar Cinlama haklıydı elbette. Bu sadece hazine avcılarına özgü bir bilgi değildi. Kaçakçılar da bu gerçeğin farkındaydı. Ejderha yolları kıtanın büyük bir bölümünü kaplasa da her yere gitmiyorlardı. Yolların ulaşmadığı noktalarda da daha az insan vardı. Ejderha yolları ormanları katetse de çok derin olanlara girmiyordu. Derin ormanlarda çalışmak oduncular için çok zordu çünkü oralarda yol yoktu. Binlerce yıllık meşeleri bulmak için çamur deryalarına batıp çiftçi patikalarını aşmaya çalışmaktansa sadece bir iki asırdır büyüyenleri kesmek daha kolaydı. Oysa o kadim ağaçların köklerinde neler yatıyordu kim bilir? Çaresizler, hayalperestler ve saklayacak bir şeyi olanlar... Ejderha yollarının dışına çıkanlar bunlardı işte.

Üstat Kit ve oyuncularıyla birlikte karlı yollarda bata çıka ilerledikleri zamanları hatırladı. Timzinae kervanbaşını ve akşam yemeğinde verdiği dinî vaazları, her daim tartışma çıkaran teneke tüccarını. Cary, Mikel ve Hornet'i. Onu öpen ve daha fazlasını yapmasına ramak kalan Sandr'ı. Tabii bir de Opal'i. Eğer kar yağışı Bellin Geçidi'ni tıkamamış olsaydı onları asla

tanıyamayacaktı. Gerçek anlamda değil. Kervan en başta niyetlendikleri gibi Carse'a gider ve asla...

Cithrin'in kalbi hemen anlayamadığı bir sebepten ötürü hızla çarpmaya başladı. Zihninde tüm hatlarıyla bir plan belirdi; sanki kafasının içinde çoktan çizilmişti de perdeler çekilip bir anda ortaya çıkarılmıştı. Pyk Usterhall probleminin çözümü basit, bariz ve tartışmasız bir şekilde önüne serildi. Cithrin sokağın ortasında durup hissettiği rahatlamadan ötürü bir kahkaha attı.

Şubede notere ayırabilecekleri bir yer yoktu. O yüzden Pyk iki sokak ötede, ikinci sınıf bir hamam ile bir kasap tezgâhının arasında özel bir daire tutmuştu. Meşeden yapılma, ağır kapısının köpek başı şeklinde, demir bir tokmağı vardı. Sembolik bir anlamı varsa bile Cithrin bunun ne olduğunu bilmiyordu. Pyk'in sesi kapının ardından boğuk ve kalın geliyordu; Cithrin'in bir vergi tahsildarı ya da hırsız olmadığını anladığında sürgüyü çekip deri menteşeleri araladı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kız.

"Tabii ki müdire hanım," dedi Yemmu kadın geri çekilerek. Dairesi Cithrin'inkinden daha küçüktü ama sadece ucu ucuna. Masası ise daha büyük... Hesap defterleri açık vaziyette duruyor ve yarısı tamamlanmış bir rapor, kalem ile mürekkebi bekliyordu. Cithrin bankanın özel şifresiyle yazılmış özenli işaret ve rakamları görebiliyordu. Ortada bir şifre anahtarı yoktu. Pyk öyle bir şeye gerek duymadan şifreli metinleri okuyup yazabiliyordu.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu Yemmu.

"Raporlar. Ne zaman gönderilmeye hazır olurlar?"

Pyk kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım bir hafta içinde. İki haftadan fazla sürmez. Neden?"

"Onları banka holdingine bizzat götürme fikrine sıcak bakmazsın sanırım? Kuzeysahili'nde biraz vakit geçirmeye. Sen yokken işlere göz kulak olabilirim."

Tıpkı tahmin ettiği gibi, kadının yüzünün büyük bir bölümüne koca bir sırıtış yayıldı.

"Hiç sanmıyorum müdire hanım. Talimatlarım gayet açık."

"Eh," dedi kız, ona krem renkli ve yumuşak bir kâğıt uzatarak, "seni uyarmaya çalışmadığımı söyleme."

Kaşlarını çatan Pyk katlanmış kâğıdı alıp açtı. Gözleri satırları tararken hissettiği kafa karışıklığı ve güvensizlik arttı. "Bir yemeğe mi davetlisin?"

"Evet," dedi Cithrin, "ama benim yerime sen katılacaksın. Çünkü raporları Carse'a kendim götüreceğim."

Dawson

Cenaze merasimi Kralkulesi'nde başladı. Antea İmparatoru Simeon kırmızı, sarı ve turuncu çiçeklerden yapılma bir yatakta yatıyor, sanki ölüleri yakmayan bir cenaze ateşinin üstünde uzanıyormuş gibi görünüyordu. Güneş ışığını yansıtan yaldızlı bir zırh giymişti ve hareketsiz yüzü gökyüzüne doğru bakıyordu. Bütün büyük haneler oradaydı: Estinford, Bannien, Faskellan, Broot, Veren, Caot, Palliako, Skestinin, Daskellin ve daha nicesi... Onlarca yıl önce Dawson'ın eski dostuna bağlılık yemini eden herkes. Hepsi yas kıyafetleri giymiş ve yüzlerini peçelerle örtmüştü. Gökyüzü bulutsuz olsa da rüzgâr elbiselerinin kollarını çekiştiriyor, rahiplerin ilahilerini bastırıyor ve yağmur kokusu taşıyordu. Dawson başını öne eğdi.

Simeon'la nasıl tanıştığını hatırlamıyordu. Antea'nın en soylu ailelerinden gelen iki çocuğun birlikte taşkınlık yapmasına ve sonraki buluşmalarına yol açan bir tanışma olmalıydı mutlaka. Beraber düellolara katılmış, onur meselelerinde birbirlerinin yedekleri olmuş, şakalaşmış ve uzun bir dostluğa giden küçük entrikalar çevirmişlerdi. Mutlu hatıraları şimdi ona ihanet ediyor, gözlerinin yaşarmasına sebep oluyorlardı. Bir keresinde, ormanda geyik avlarlarken tazıları ve avcıları atlatıp hayvanın peşine kendi başlarına düşmüşlerdi. Geyik onları küçük bir

çiftçi kulübesine sürüklemişti. Atlarını mahmuzlayarak taştan yapılma, ufak kulübenin etrafında hayvanın peşi sıra daireler çizmişler ve en sonunda tüm bezelye ve patlıcan sıraları yeşil birer çamur deryasına dönüşmüştü. O zaman gözlerine çok hoş bir şey gibi görünmüştü bu. Saçma, gülünç ve güzel. Artık o gün attıkları kahkahaları ve dışarı çıkıp da karşısında çamura ve sebze lapasına bulanmış prensi bulan çiftçinin yüzündeki komik ifadeyi hatırlayan tek kişi Dawson'dı.

Bir zamanlar iki arkadaşın arasında yaşanmış müşterek bir olay olan şey artık sadece tek bir kişinin bildiği özel bir anıydı ve hep öyle kalacaktı. Başkalarına anlatsa bile sadece bir söylence olarak kalacak, asla aynı anlama gelmeyecekti. Bu ikisinin arasındaki fark yaşam ve ölüm gibiydi: yaşanmış bir an ile gömülmüş bir hatıra.

Simeon o zamanlar çok gençti. Soylu ve güçlü. Yine de her nasılsa hep Dawson'a karşı bir hayranlık beslemişti. Genç bir adamın dünyasında hayranlık duyduğunuz çocuğun da size hayran olmasından daha tatlı bir şey yoktur. Ama aralarındaki sevgi kaçınılmaz olarak nihayete ermişti ve şimdi aynı hissi tekrar yaşama hayali bile yok olup gitmişti. İçlerinden biri ölmüştü, diğeriyse burnunun etrafında uçuşan bir peçeyle ayakta dikiliyordu. Kutsanan cesetten on yaş daha büyük olan bir rahip mırıldanıp ellerini Tanrı'ya doğru kaldırdı. Kral artık nefes almıyordu. Kanı damarlarında kararıp pıhtılaşmıştı. Bir zamanlar sevgi ve korku gibi duyguları hissedebilen kalbi şimdi taş kesmişti.

Rahip yeşil bir fener yakınca çanlar çalmaya başladı; önce tek bir kez, ardından onlarca, sonra da binlerce defa. Pirinç ağızlarıyla herkesin bildiği şeyi ilan ettiler. *Bütün insanlar ölür*, dedi Simeon zihninde. *Krallar bile.* Dawson bir adım öne çıktı. Adabımuaşeret kuralları huş ağacından yapılma, solgun renkli sırıklardan hangisini Dawson'ın tutacağını, önünde ve arkasında

kimin duracağını açıkça belirtiyordu. Kafilenin baş tarafına istediği kadar yakın değildi. Ama genç Aster'in sıranın en başında yürüdüğünü görebiliyordu.

Çocuğun teni peynir kadar solgundu. Geleneklere uygun bir şekilde, defin töreninden hemen önce taç giymişti. Palliako da herkesin beklediği gibi vekilharçlık görevine getirilmişti. Ülkenin ileri gelenleri –koskoca adamlar– artık kral olan küçük prensin önünde diz çökmüştü. Gümüş işlemeli taç sanki her an Aster'in kulaklarına dek inecekmiş gibi görünüyordu fakat oğlanın adımları kati ve kendinden emindi. Yetişkin bir adam olduğu takdirde nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu lakin bu sadece gerçekte küçük bir çocuk olduğunu daha net bir şekilde gözler önüne seriyordu. Koruyucusu olarak arkasında yürüyen Geder Palliako ise onun yarısı kadar bile soylu görünmüyordu. Çanlar aynı anda susup yerlerini cenaze davulunun kuru gümbürtüsüne bıraktı. Dawson diğer yüz taşıyıcıyla birlikte eğilip sırığını kavrayarak Simeon'un naaşını omuzlarına kaldırdı.

Kraliyet mezarlığına vardıklarında Dawson'ın çocukluk arkadaşını karanlık bir yere yatırdılar, sonra da taş kapıları arkasından kapattılar. Resmî ağıtçılar mezarın girişindeki yerlerini aldı. Bir ay boyunca bu açık alanda yaşayacak, hem Simeon'un hem de geçmiş tüm kralların anısına yakılan ateşi canlı tutacaklardı. Rahip son dualarını okurken Kalliam ailesi gelip Dawson'ın yanında durdu. Clara sağındaydı, Barriath ve Vicarian da kadının yanında. Jorey ise bir koluyla yeni eşine sarılmış vaziyette solunda yer alıyordu. Son hece de sarf edilip davul çalmayı kesince Antea soyluları dönüp faytonlarına doğru uzaklaştı.

"Sizin için bir önemi var mı bilmiyorum ama çok üzgünüm," dedi bir ses. Lord Ashford koyu renkli yas kıyafetleri giymiş ve yanaklarına diğer herkes gibi kül sürmüştü. "Duyduğuma göre harika bir insanmış."

"O sadece bir insandı," dedi Dawson. "Hataları ve erdemleri vardı. Hem kralım hem de arkadaşımdı."

Ashford başını aşağı yukarı salladı. "Üzgünüm."

"Palliako artık vekilharç olduğu için görüşmeni onunla yapman gerekecek," dedi Dawson.

"Öyle yapacağım."

"Görüşmeye benim de katılmamı istedi."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Ashford. "Bu iş yeterince uzadı. Temiz bir sayfa açmak hepimiz için iyi olacak."

Temiz sayfa diye bir şey yoktur, diye düşündü Dawson. *Tıpkı mutlu son diye bir şey olmadığı gibi. Her şey Camnipol gibi gelişir; dünyanın kemiklerinden başlayarak hepsi üst üste, üst üste yığılıp durur. Unutulmuş şeyler bile orada bir yerdedir ve şu anda kim ve ne olduğumuzu şekillendirirler.*

"Evet," dedi tüm bunları söylemek yerine.

Duvarlar ipek halılarla kaplıydı ve odanın havası kömür ve tütsülerle ısıtılmıştı. Kralın muhafızları duvar boyunca sıralanmış, Geder'in karşısında en az Simeon'un önündeki kadar ifadesiz duruyorlardı. Geder Palliako bile yeni rolüne neredeyse uygun biri gibi görünüyordu. Terziler ona kırmızı kadifeli brokardan bir kıyafet dikmiş ve başına neredeyse asil görünmesini sağlayan ince bir altın taç yerleştirmişlerdi. Üstünde bir kostüm gibi duruyorlardı. Hâlâ ilk günleriydi; zaman ve tecrübeyle daha doğal görünecekti.

Lord Ashford ellerini arkada kavuşturmuş vaziyette dikiliyor, Antea vekilharcının yerine oturmasını bekliyordu. Dawson o anda Geder'in kendisinden önce hiç kimsenin oturmasına izin verilmediğini bilip bilmediğini merak etti.

Dawson'ı kızdıran şey, normalde özel olması planlanan görüşmeye başkalarının da davet edilmesi değildi. Geder'in vekilharç olarak ilk resmî eylemiydi bu. Vanai'de kullanışlı bir

maşa olduğunu kanıtlamıştı, Maas'ı deşifre etmek için yaptığı şu sihir de her neyse Aster'in ve muhtemelen tüm krallığın hayatını kurtarmıştı. Lord Ternigan ve Lord Skestinin'in görüşmede bulunması ikisinin de hakkıydı. Dannick Baronu Lord Caot. Estinfordlu Lord Bannien. Bu ikisinin varlığı daha şüpheliydi ancak olsa olsa sarayda beklenen güç değişimine işaret ediyorlardı. Hayır, Dawson'ı rahatsız eden şey Geder'in seçtiği diğer adamdı.

"Lord Kalliam," dedi Başrahip eğilerek. Bir mevsim boyunca Camnipol'de olmasına rağmen üstündeki toz toprak neredeyse hiç azalmamıştı. Hâlâ Keshet'in derinliklerinden çıkagelmiş bir keçi çobanını andırıyordu, muhtemelen de öyleydi. Dawson bir domuz ağılına ne kadar münasipse Geder'in evcil rahibi de bu odaya o kadar uygundu.

"Vaiz Başrahip," dedi Dawson, ne bir kafa selamı vermeye ne de sesine bir parça samimiyet katmaya özen göstererek. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Devlet meselelerini görüşeceğimizi sanıyordum."

"Sorun yok," dedi Geder. "Onu ben çağırdım."

Dawson dilini tuttu. Akranlarına söyleyebileceği şeylerden bazılarını artık Geder Palliako'nun önünde sarf edemezdi. Onun yerine başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

"Peki o zaman," dedi Geder elbisesinin kolunu huzursuzca çekiştirerek. "Hadi bitirelim şu işi. Lütfen. Herkes. Oturun."

Ashford hareketlerini Palliako'yla eş zamanlı tutarak ondan önce oturmamaya özen gösterdi. Başrahip ise oturmak yerine odanın arka duvarına yaslanıp başını sessizce dua eden bir çocuk misali önüne eğdi. Dawson biraz yumuşayıp yerine yerleşti. Yabancı bir rahibin bu toplantıda yeri yoktu ama en azından bir hizmetkâr gibi davranıyordu. Anteali diğer lordlar adamı kusursuz bir şekilde görmezden geliyordu. Rahip orada değildi sanki.

"Lord Ashford?" dedi Geder dirseklerini masaya dayayarak. "Bu görüşmeyi siz talep ettiniz ve sanırım sebebini hepimiz biliyoruz. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Teşekkürler Lord Vekilharç," dedi büyükelçi. Kendini toparlamak için kısa bir anlığına duraksayıp odadaki herkesle tek tek göz göze geldi. "Feldin Maas'ın işlediği suçları hepimiz biliyoruz. Kral Lechan bu entrikadan haberdar olmadığı ve eğer bilseydi kesinlikle karşı çıkacağı konusunda hepinizi temin etmemi istedi. Prens Aster'i öldürmeye yönelik bu girişim insafsızlıktı ve Asterilhold olarak bu problemle kendi içimizde ilgilenmek için zaman istiyoruz."

Ternigan genzini temizledi ve Geder başını sallayarak konuşmasına müsaade etti. Artık vekilharç dur diyene kadar konuyu açıkça tartışabilirlerdi. Dawson delikanlının bunu bilip bilmediğini merak etti. Ona protokolleri öğreten bir hizmetkârı olduğu kesindi fakat ne kadarını hatırladığı bir muammaydı.

"Suçluları cezalandırmak için gerçek bir çaba göstermeleri şart," dedi Ternigan. "Asterilhold kendi halkından olanları kayırmasıyla ünlüdür."

"Tabii ki kayıracaklar," dedi Bannien. "Ne tür bir kral kendi lordlarına karşı yabancıların yanında yer alır ki?"

"Müsaade ederseniz," dedi Ashford. "Kralımız bunu işgale ya da savaşa sebebiyet vermemek için yapmıyor. Antea topraklarını genişletmekle ne kadar ilgileniyorsa Asterilhold da o kadar ilgileniyor. Bu iş değerli bir toprak parçası için kılıç tokuşturan iki beyefendinin çatışmasına benzemez. Siz komplocuları istiyorsunuz. Sınırlarınızda kalın, kralımız onları adalete teslim edecektir. Ama Asterilhold'un bağımsızlığını ihlal ederseniz bu her şeyi değiştirir."

"Bir dakika," dedi Lord Skestinin. "Adalete teslim etmek dediniz. Burada kimin adaletinden söz ediyoruz?"

Ashford başını sallayıp bir parmağını havaya kaldırdı. "Asterilholdlu soyluları yabancı bir mahkemeye teslim edemeyiz," dedi. Bunun üzerine masadakiler hep bir ağızdan bağırıp çağırmaya, gürültünün üstünden seslerini duyurmaya çalıştılar. Sadece Dawson ile Geder sessiz kalmıştı. Palliako kaşlarını çatmış, dudaklarını öfkeyle birbirine bastırmıştı. Diğerlerini dinlemiyordu; toplantı hızla bir keşmekeşe dönüştüğü için bu iyi bir şeydi.

Onlara sessiz olmalarını söyle, diye düşündü Dawson. *Düzeni sağla.*

Ama Palliako bunun yerine ellerini masaya bastırıp çenesini onlara dayadı. İçi tiksintiyle dolan Dawson bağırdı.

"Neyiz biz, ilkokul çocukları mı? Bu kadar düştük mü? Bağırıp mızmızlanarak birbirimize lakaplar mı takacağız? Daha kralımın bedeni mezarında soğumadan yumruk yumruğa kavga mı edeceğiz?" Sesi odada bir gök gürültüsü gibi yankılandı ve genzindeki teller bağrışının etkisiyle titredi. "Ashford, bize bir şeyler satmaya çalışmaktan vazgeç. Kral Lechan'ın şartlarını söyle yeter."

"Hayır," dedi Geder. Hâlâ başını ellerinden kaldırmamıştı, o yüzden konuştuğunda başı küçük bir havuzdaki oyuncak bir tekne gibi yukarı aşağı sallandı. "Şartlar umurumda bile değil. En azından şimdilik."

"Lord Vekilharç?" dedi Ashford.

Geder doğrulup oturdu.

"Ama şartları mutlaka öğrenmemiz lazım," dedi Ternigan fakat Palliako onu bir bakışıyla susturdu.

"Lord Ashford. Aster'e yönelik bu entrikadan haberiniz var mıydı?"

"Hayır," dedi büyükelçi.

Geder çok kısa bir anlığına yan tarafa kaçamak bir bakış attı. Ardından Dawson'ın gözleri önünde önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı kesildi. Sanki az önce bir yarıştan çıkmışçasına,

artık daha hızlı soluk alıyordu. Dawson çocuğun davranışlarındaki bu değişikliğe neyin neden olduğunu görmeye çalıştı ancak etraflarında muhafızlardan ve dua etmeye devam eden rahipten başka kimse yoktu.

"Kral Lechan biliyor muydu peki?"

"Hayır."

Dawson bu kez neler olduğunu gördü. Çok küçük, neredeyse görünmez bir şeydi fakat kelimeler Lord Ashford'un dudaklarını terk eder etmez rahip o koca kafasını iki yana sallamıştı. *Hayır.* Dawson nefesinin kesildiğini hissetti.

Antea Vekilharcı *yabancı uyruklu bir rahipten* tavsiye alıyordu.

Geder tekrar konuştuğunda sesi buz gibi ve öfke yüklüydü. Dawson delikanlının ne dediğini güç bela duyabildi.

"Bana iki kez yalan söylediniz Lord Büyükelçi. Eğer aynı şeyi tekrar yaparsanız ellerinizi kestirip bir kutu içerisinde Asterilhold'a geri yollarım. Beni anladınız mı?"

Dawson onunla tanıştığından beri ilk kez Lord Ashford'un afalladığını gördü. Ağzı tıpkı bir kuklanınki gibi açılıp kapanıyor ama çıtı çıkmıyordu. Öte yandan Geder'in çenesi açılmıştı ve susmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Kiminle konuştuğunuzu unutuyorsunuz. Ben bu işin içyüzünü bilen kişiyim. Maas'ı başkası durdurmadı. Ben durdurdum. Ben."

Ashford sanki ağzı birdenbire kurumuşçasına dudaklarını yalıyordu artık. "Lord Palliako..."

"Beni aptal mı sanıyorsunuz? Siz arkadaşlarımı öldürmeye çalışırken burada öylece oturup tebessüm edeceğimi, sizinle el sıkışıp barış sözü vereceğimi mi sandınız?"

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum," dedi Ashford kendini toparlamaya çalışarak, "ya da nereden duyduğunuzu."

"Bakın işte *bu* doğru."

"Ama sizi temin ederim, hatta yemin ederim ki Asterilhold'un genç prensin hayatına yönelik herhangi bir planı yoktu."

Geder bir kez daha yan tarafa kaçamak bir bakış attı ve Başrahip tekrardan başını belli belirsiz iki yana salladı. Dawson öfkeyle ayağa fırlamak istese de sandalyesine çakılıp kalmıştı sanki. Palliako sakin görünüyordu fakat ağır göz kapaklarının altındaki bakışları karanlık ve merhametsizdi. Konuştuğunda sesi neredeyse bir sohbet havasında çıktı.

"Bana gülmenize müsaade etmeyeceğim." Muhafız komutanına döndü. "Lord Ashford'u tutukla. Gece yarısı iki elinin de cellat tarafından kesilmesini ve Asterilhold'a gönderilmek üzere hazır edilmesini istiyorum."

Muhafızın yüzündeki sakinlik bir anlığına değişti, ardından adam onu selamladı.

Ashford adabımuaşeret kurallarını unutup ayağa fırladı. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. "Sen kendini kim sanıyorsun ulan? Bu işler böyle yürümez! Ben bir *elçiyim*."

Muhafız komutanı bir elini onun omzuna koydu. "Benimle gelmeniz gerekiyor lordum."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Ashford. Her kelimesi korku yüklüydü.

"Yapabilirim," dedi Geder.

Büyükelçi dirense de çok uzun sürmedi. Odanın kapısı adamın arkasından kapandığında Anteali lordlar kendi aralarında bakıştılar. Uzun bir müddet boyunca kimse konuşmadı.

"Lordlarım," dedi sonunda Antea İmparatorluğu'nun Lord Vekilharcı Geder Palliako, "artık savaştayız."

Dawson koltuğunda oturuyor, mobilyanın deri döşemesi altında gıcırdıyordu. Karşısındaki sandalyelerde Jorey ile Barriath, dizinin dibindeyse en sevdiği tazı oturuyordu. Hayvan ıslak burnunu onun avucuna bastırdı.

"Geçen sefer haklı çıkmıştı," dedi Barriath. "Feldin Maas hakkında. Haklıydı. Bir şeyler biliyor. Belki... belki bu sefer de haklıdır. Sen ne dersin Jorey? Orduda beraberdiniz."

"Öyleydik," dedi kardeşi. Sesindeki dehşet gayet yeterli bir cevaptı.

"Bunu yapmış olamayız," dedi Dawson. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Tek suçlu biz değiliz," dedi Barriath. "Eğer Palliako haklıysa..."

"Savaşı kastetmiyorum. Elçinin dokunulmazlığını ihlal ettiğimizi saymıyorum bile. Adam saygısız, kendini beğenmiş götün tekiydi. Kastettiğim şey bunlar değil."

"O zaman ne baba?" diye sordu Jorey.

Dawson'ın zihninde, Palliako iri yarı rahibe bakarken Başrahip kafasını kaldırıp parmağını iki yana salladı. Hiç şüphesi yoktu. Geder'e ne yapacağını Başrahip söylüyor, o da dinliyordu. Simeon ölmüştü, onlar da tahtı Anteali bile olmayan dindar bir yobazın ellerine teslim etmişlerdi. Bu düşünce midesini bulandırıyordu. Ertesi sabah kalktığında denizlerin gökyüzüne yükseldiğini ve kuşların uçması gereken yerlerde balıkların yüzdüğünü görseydi bile bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramazdı. İşler çığırından çıkmıştı. Krallığın münasip düzeni paramparça olmuştu.

"Bu işi düzeltmek zorundayız," dedi Dawson. "Bunu düzeltmeliyiz."

Kapı hafifçe çalındı, sonra da bir karış kadar aralandı. Korku içerisindeki bir uşak başını içeri soktu. "Ziyaretçiniz var lordlarım."

"Kimseyi görmek istemiyorum," dedi Dawson.

"Gelen Lord Vekilharç Palliako lordum," dedi uşak.

Dawson soluk almaya çalıştı. "Onu... onu içeri al."

"Biz çıkalım mı?" diye sordu Barriath.

"Hayır," dedi Dawson aslında münasip olanı oğullarını göndermek olsa da. Ama ailesini yanında istiyordu.

Geder hâlâ aynı kırmızı kadife kıyafetleri giyiyordu fakat ince tacını çıkarmıştı. Tıpkı eskiden olduğu gibi, kilo almaya müsait ufak tefek bir adam gibi görünüyordu. Yüzünde de henüz bir kusur işlememiş olmasına rağmen özür dileyen, tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Lord Kalliam," dedi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Jorey. Barriath. Sizi de burada görmek güzel. Umarım Sabiha iyidir."

"Sağlığınıza duacı Lord Vekilharç," dedi Jorey.

Palliako bir elini geçiştirircesine salladı. "Lütfen. Geder. Bana her zaman Geder diye hitap edebilirsin. Biz arkadaşız."

"Peki," dedi delikanlı.

Palliako oturdu. Dawson o anda vekilharç içeri girdiğinde hiçbirinin ayağa kalkmamış olduğunu fark etti. Hâlbuki öyle yapmalıydılar.

"Sizden bir iyilik istemeye geldim," dedi Geder. "Bildiğiniz gibi Vanai seferinde Ternigan'ın emrinde hizmet vermiştim. Tabii Alan Klin ve pek çok diğer kişi de öyle. Vanai seferiyle ilgili her şey son derece kötü neticelendi. Bunu söylemek hoşuma gitmese de benim yaptıklarım da buna dâhil. Muhtemelen daha iyisini yapabilirdim."

Sen hem tacı hem de arkadaşımın anısını kirleten bir hainsin, diye düşündü Dawson.

"Her neyse, uzun lafın kısası ona güvenmiyorum," diye devam etti Geder. "Siz ve aileniz bana karşı hep kibar davrandınız. Tabiri caizse, sarayda yolumu kaybettiğim zamanlarda benim için bir hami oldunuz. Şimdiyse yeni bir lord mareşale ihtiyacım var. Tecrübeli olduğu için bu göreve Ternigan'ı getirmek mantıklı geliyor. Ancak onun yerine sizi tercih ederim."

Dawson oturduğu yerde doğruldu, başı dönüyordu.

Palliako tacına ve krallığına ihanet etmiş, güç dizginlerini bir keçi çobanına vermiş ve Asterilhold'a savaş açarak her iki

taraftan binlerce kişiyi ölüme mahkûm etmişti. Şimdi de ordunun kontrolünü Dawson'a veriyordu. Üstelik bunu bir rica olarak görüyordu.

Dawson konuşmayı başarana dek aradan neredeyse bir dakika geçti.

"Onur duyarım Lord Vekilharç."

Marcus

Yüzyıllar önce, belirsiz bir zaman diliminde birileri bu tepenin zirvesine alçak bir duvar inşa etmişti. Etrafa dağılmış kayalar ay ışığının altında Marcus'a yumruk eklemlerini andırıyorlardı. Çömelip bir elini çiyle kayganlaşmış çimenlere koydu. Üç gemi altındaki koyda demir atmış vaziyette dinleniyordu. İkiz direkli, altı düz tekneler. Hem hızları hem de manevra kabiliyetleri avladıkları yuvarlak gövdeli gemilere nazaran daha fazlaydı. İçlerinden birinin yan tarafında birkaç hafta önce vurulduğunu gösteren bir işaret vardı; yamanın yapıldığı yerdeki tahtalar daha parlak ve yeniydi.

Kumsalda bir yemek ateşi yanıyor, turuncu parıltısı bahar akşamındaki tek sıcaklığı yayıyordu. Marcus durdukları noktadan gelgit çizgisi boyunca sıralanan, ne bir kulübe ne de çadır sayılabilecek bir düzine yapı saydı. Yerleşik bir kamptı o zaman. Bu iyiydi. Deniz kıyısında birkaç deri kayık da vardı.

Yardem Hane hafifçe homurdanıp iri parmaklarından biriyle doğu yönünü işaret etti. Orada, su kenarından yaklaşık otuz metre içeride göğe doğru yükselen bir ağaç vardı. Tepe noktasına yakın bir yerdeki hafif ışıltı, ay ışığını yansıtan metalin parıltısı nöbetçinin tünediği yeri gösteriyordu. Marcus bir eliyle gemi-

leri işaret etti. Kıyıya en yakın olanlardan birinin selviçesinin yakınında bir başka kara silüet vardı.

Yardem iki parmağını havaya kaldırdı ve kalın kaşları bir soru sorarcasına yukarı doğru bir yay çizdi. *Sadece iki nöbetçi mi?*

Marcus başını olumsuz anlamda sallayıp üç parmağını gösterdi. *Bir tane daha var.*

İkili, devrik bir kayanın iyice kararttığı gölgelerin arasında hareketsizce beklemeye devam etti. Ay yörüngesinde yavaşça ilerledi. Hareket çok belli belirsizdi. Uzaktaki bir ağacın tek bir dalı rüzgârda diğerlerinden daha az sallanıyordu sadece. Marcus orayı işaret etti. Yardem bir kulağını sessizce oynattı; gözcülük yaptıkları zamanlarda küpelerini çıkarıyordu. Marcus koya son bir bakış atıp her şeyin yerini elinden geldiğince aklına kazıdı. İkili, tepeden inip gölgelere karıştı. Önce kuzeye, sonra da batıya gittiler. Kısık sesle konuştuklarında duyulabilecekleri mesafenin iki katını aşıncaya dek ağızlarını bıçak açmadı.

"Sence kaç kişiler?" diye sordu Marcus.

Yardem düşünceli bir edayla yere tükürdü. "Yetmişten fazla değil komutanım."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

İzledikleri yol bir geyik patikasından halliceydi. Ağaçların arası çok sıktı. Birkaç haftaya kalmaz yeşil yapraklar burayı geçilmez kılacaktı ama bu gecelik iki dostun ayak sesleri artık iyice kök salmış ölü örtü ile baharın yumuşak yosunları tarafından bastırılıyordu. Ay, yaprakların altındaki karanlığı ancak parça parça aydınlatabiliyordu.

"Şehre dönebiliriz," dedi Yardem. "Yüz adam toplarız. Belki bir de gemi ayarlarız."

"Pyk bunların parasını öder mi sence?"

"Başkasından ödünç alırız."

Küçük bir hayvan çalıların arasından fırlayıp sanki yangından kaçarmışçasına ikilinin önünde koşturdu.

"Kıyıdan en uzaktaki gemi suya diğerlerinden daha çok batmıştı," dedi Marcus.

"Evet."

"Eğer gemiyle gelirsek bizi görürler. Biz daha koya varmadan önce hepsi demir alıp kaçar."

Kafasını alçak bir dala çarpan Yardem küçük bir homurtunun dışında sessiz kaldı. Marcus neredeyse hiçbir şey göremese de gözlerini önlerindeki karanlıkta tutuyordu. Bacakları yollarını kolaylıkla bulurken zihniyse karşılarındaki bilmeceye odaklanmıştı.

"Karadan yaklaşırken görülürsek gemilerine binip denizden bize el sallarlar. Mevcut adamlarımızla onları bir kara savaşına mecbur bırakırsak hem sayıca bizden üstün olurlar hem de araziyi daha iyi tanıyorlar. Daha fazla adam toplamak için beklemeye kalktığımız takdirde de onları elimizden kaçırabiliriz."

"Zor bir durum komutanım."

"Bir önerin var mı?"

"Bu işi bırakıp gerçek bir savaşa katılalım."

Marcus acı acı güldü.

Paralı askerleri kamp ateşi yakmamıştı fakat konuşma sesleri ve yiyecek kokusu karanlıkta onlara kadar geliyordu. Birkaç farklı ırktan oluşan elli kişilik bir grubu vardı. Su samuru postlu Kurtadamlar, kara kabuklu Timzinaeler, İlkkanlar. Hatta hane muhafızı olarak tutulan fakat sözleşmeleri suya düşen bir grup bronz pullu Jasuru da katılmıştı son dakikada aralarına. Bu durum kamptaki tansiyonu arttırıyordu ama her zamanki ırksal sürtüşmelerden eser yoktu. Onlar Kurtadamlar, Timzinaeler ve Jasurulardı; *şıkırtılar, hamam böcekleri* ve *peniler* değil. İlkkanlardan biri helaları kazmaya karar verdiğinde onlar hakkında da kötü söz söyleyen olmamıştı.

Dahası, bu karışım Marcus'a farklı seçenekler sunuyordu.

Ahariel Akkabrian, Medean Bankası'nın Porte Oliva şubesini çok büyük risklere rağmen kurduklarında işe aldıkları ilk muhafızlardan biriydi. Postu artık grileşmeye başlamıştı, özellikle de ağız ve sırt kısmında. Ama üzerinden sallanan boncuklar cam değil, gümüştü. Marcus onun çadırına girdiğinde Ahariel portatif karyolasında doğrulup oturdu. Gözleri uyku mahmuru olsa da sesi netti.

"Yüzbaşı Wester, komutanım. Yardem."

"Uyandırdığımız için kusura bakma," dedi Tralgu.

"Ahariel," dedi Marcus. "Yüzerek ne kadar mesafe katedebilirsin?"

"Beni mi kastediyorsunuz komutanım? Yoksa benim gibi birini mi?"

"Kurtadamları."

"Ne kadar istersek o kadar."

"Böbürlenme. Yaz mevsiminde değiliz. Su soğuk. Ne kadar?"

Ahariel ağzını ardına kadar açıp esnedi, ardından başını silkeledi. Postundaki boncuklar şıkırdadı.

"Ejderhalar bizi suda hareket edebilecek şekilde yaratmış yüzbaşı. Daha soğuk sularda yüzüp bizden daha uzun mesafeleri katedebilecek tek ırk Batıklar. Onlar da savaşmaktan bir bok anlamazlar."

Marcus gözlerini kapatıp koyun görüntüsünü kafasında canlandırdı. Demir atmış gemiler, barakalar, deri kayıklar. Kamp ateşinin parlayan kömürleri. Ahariel'le birlikte toplamda on bir Kurtadam vardı. Onları deniz tarafından gönderdiği takdirde elinde otuz küsur kişi kalırdı. Düşmanlarıysa bunun iki katıydı. Marcus dudaklarını ısırıp yardımcısına baktı. Yardem içerideki tek mumun ışığı altında son derece sakin görünüyordu.

Marcus genzini temizledi. "Beni bir hendeğe atıp birliğin komutasını alacağın gün gelmiş olabilir mi sence?"

"Henüz değil komutanım."

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum. O zaman yapabileceğimiz tek bir şey var. Ahariel? Birkaç bıçağa ihtiyacın olacak."

Marcus kalkanı sırtında, kılıcı belinde batıya doğru dörtnala at sürdü. Arkasında yükselen güneş, gölgesinin devasa bir versiyonunu önüne düşürdü. Solundaki deniz varak kadar parlaktı. Nöbetçi ağacı görüş alanına girdi. Zavallı piç kurusu şu anda gözlerini güneş ışığına karşı kısmak zorunda kalıyordu. Asıl tehlike onlardan tarafa hiç bakmamasıydı elbette. Eğer gerçekten de sürpriz bir saldırı gerçekleştirirse hapı yutmaları işten bile değildi. Marcus, Tanrı'nın espri anlayışının bu gibi durumlarda ortaya çıkmaya meyilli olduğunu düşünüp huzursuz oldu.

"Yayılın," diye bağırdı onu takip eden atlı sırasına. "Bozuk düzen. Gerçekte olduğumuzdan daha kalabalık görünmemiz lazım."

Emri ağızdan ağza dolaşarak sıranın en gerisine dek taşındı. Zamanlama çok önemliydi. Arazi gün ışığında daha farklı görünüyordu. Koy dün geceye nazaran daha yakındı sanki. Marcus eyerinde doğruldu. "Hadi," diye mırıldandı. "Gör bizi. Bu tarafa bak ve bizi gör. Buradayız."

Geniş dallardan birinde bir hareketlenme oldu. Sonra da yaprakların arasında altın sarısından bile parlak bir ışık görüldü. Bir borazan çaldı.

"İşte oldu," diye homurdandı Yardem.

"Evet," dedi Marcus. Küçük barınakları, eşyalarına ve teknelerine koşuşturan denizcileri canlandırdı zihninde. İçinden ona kadar saydı, sonra da kalkanını sırtından çıkarıp kılıcını çekti. "Hücum borusu çalın," dedi. "Hadi bitirelim şu işi."

Koya giden dönemeci aştıklarında onları bir ok salvosu karşıladı. Marcus'un bir emriyle adamları hemen harekete geçti. Kumsalın uzak köşesinde on okçu duruyor, bir yandan yaylarını kullanırken diğer yandan da son deri sandala atlayıp gemilerin

ve denizin sağladığı güvenliğe kaçmaya hazırlanıyorlardı. Diğer kayıklar çoktan yola çıkmıştı ve Marcus'un birliğini yenmeye yetecek kadar adamla dolu oldukları hâlde gemilere doğru hızla kürek çekiyorlardı.

İlk kayık sahilden on metre kadar uzaklaşmıştı ki su alıp batmaya başladı.

Neredeyse on kadar Kurtadam, sudan yansıyan güneş ışığı parıltıları arasında ellerindeki uzun bıçaklarla kayıklara yeni delikler açıyordu.

Marcus dizginlerine asılıp kendi okçularını sahil şeridine gönderirken Jasurular da vahşi hayvanlar gibi uluyarak son kayığa ve düşmanlara doğru saldırıya geçti. Gemilerin güvertelerinde sahilde ve denizde yaşananlara bakakalan birkaç kişi göründü. İlk kayık suların dibini boyladı. İkincisi de batmak üzereydi ve yolcuları ellerini ya da miğferlerini kullanarak içinde biriken suyu boşaltmaya çalışıyordu. Ama kürek çekmiyorlardı. Çok fazla yol katedemezlerdi.

Marcus bir elini kaldırınca okçuları nişan aldı.

"Teslim olursanız size zarar vermeyiz!" diye bağırdı dalgaların gürültüsü üzerinden. "Ama kaçmaya çalışırsanız hepiniz ölürsünüz. Seçim sizin."

Dalgaların arasındaki bir denizci gemilere doğru kulaç atmaya başladı. Marcus kılıcıyla onu işaret etti. Üç salvo sonunda adam hareket etmeyi bıraktı. Tam o sırada, sanki sözleşmişçesine, Ahariel ile diğer Kurtadamlar kara başlarını sudan çıkarıp batan kayıklar ile gemiler arasında kaba bir sınır oluşturdular. Marcus izlemeye devam ederken Kurtadamlar bıçaklarını denizden çıkarıp havaya kaldırdılar. Okyanusun dişleri çıkmıştı sanki...

"Silahlarınızı suya atın," diye bağırdı Marcus. "Bu işi tatlılıkla çözelim."

Korsanlar asık suratlı ve pejmürde bir halde kumsala çıktı. Marcus'un askerleri onları tek tek yakalayıp bağladı ve bir köşeye oturtup başlarına nöbetçi diktiler.

"Elli sekiz," dedi Yardem.

"Birkaç tanesi hâlâ gemilerde," dedi Marcus. "Bir de oklarla delik deşik ettiğimiz şu adam var."

"O zaman elli dokuz."

"Hâlâ bizden sayıca fazlalar. Hem de epey fazlalar." Kısa bir duraklamanın ardından ekledi. "Meyhaneye döndüğümüzde abartabiliriz."

Denizden genç bir İlkkan çıktı. Sakalı Cabral stili örülmüştü. Gözleri parlak yeşil, yüzü ince ve keskin hatlıydı. Islanan ipek cübbesi vücuduna yapışmış, koca göbeğini gizlemeyi imkânsız hâle getirmişti. Hendeğe düşmüş bir kedi yavrusu gibi görünüyordu.

Marcus atını mahmuzlayıp ona doğru ilerledi.

"Maceo Rinál?"

Korsan kaptanı başını kaldırıp ona hem aşağılama hem de onay sayılabilecek bir bakış attı.

"Ben de seni arıyordum," dedi Yüzbaşı Wester.

Adam müstehcen bir şey söyledi.

Marcus çadırını tepenin zirvesine kurdurdu. Gergin deriler iskelete sıkı sıkıya tutunuyor, sinekleri olmasa bile rüzgârı uzakta tutuyordu. Maceo Rinál vücuduna sardığı bir battaniyeyle bir minderin üstünde oturuyor, deniz suyu kokuyordu. Marcus ise portatif masasına kurulmuştu; önünde bir tabak sosisle biraz ekmek vardı. Adamları aşağıdaki sahilde bir gösteri düzenliyormuşçasına hareket ediyor ve teslim olan gemileri boşaltıp yükleri önce kıyıya, sonra da arabalara taşıma işini hallediyorlardı.

"Yanlış gemiye çattın," dedi Marcus.

"Sen de yanlış adama çattın," diye karşılık verdi Rinál. Marcus'un beklediğinden daha ince bir sesi vardı.

"Beş hafta önce *Felaket Tellalı* adlı bir gemi doğu yönünden bu tarafa geliyordu. Ama limana asla varamadı. Pusuya düşürülüp batırıldı. Tanıdık geliyor mu?"

"Ben Cabral Kralı Sephan'ın kuzeniyim. Sen ve senin şu yargıçlarının borusu bana ötmez," dedi adam başını cüretkârca kaldırarak. "Carcedon Anlaşması'nın uygulanmasını talep ediyorum."

Marcus sosislerden birini ısırıp ağır ağır çiğnedi. Tekrar konuştuğunda hecelerini kasten uzattı. "Kaptan Rinál... Bana bak. Sana yargıçlar için çalışan paralı askerlerden biri gibi mi görünüyorum?"

Genç adam başını indirmese de bakışlarında hafif bir tereddüt okunuyordu artık.

"Ben Medean Bankası için çalışıyorum. İşverenlerim *Felaket Tellalı*'nı sigortalamıştı. O geminin sandıklarını çaldığında onları taşıyan denizcileri soymadın. O malların sahiplerini bile soymadın. Medean Bankası'nı soymuş oldun."

Korsanın yüzü kül gibi oldu. Tam o sırada çadırın giriş kanadı bir hışırtı eşliğinde açıldı ve içeri Yardem girdi. Küpelerini geri takmıştı.

"Haberler nedir?" diye sordu Marcus.

"Ele geçirdiğimiz mallar manifestoya uyuyor," dedi Yardem. Kaşlarını çatıyor, Tralguların namına uygun bir şekilde tehlikeli adam rolünü oynuyordu. "Doğru yerdeyiz komutanım."

"Devam edin."

Yardem başını olumlu anlamda sallayıp çadırdan çıktı.

"Kuzenim," dedi Rinál. "Kral Sephan..."

"Benim adım Marcus Wester."

Rinál gözlerini fal taşı gibi açtı ve oturduğu mindere iyice çöktü.

"Demek adımı duydun," diye devam etti yüzbaşı. "O zaman soylu bir kandan gelmenin bana sökmeyeceğini de biliyorsun

demektir. Annen sarhoş olup bir hükümdarın sürgündeki amcasıyla yatan önemsiz bir rahibeymiş. Sığındığın korunma bu. Peki ben? Ben kralları öldürdüm."

"*Kralları* mı?"

"Eh, sadece bir tane ama ne demek istediğimi anladın."

Rinál konuşmaya çalıştı, boğazını gevşetmek için yutkundu, ardından tekrar denedi. "Ne yapacaksın?"

"Mallarımızı geri alacağım. Ya da en azından geriye kalanları... Kaybımızı telafi edeceklerini sanmıyorum ama bu da bir şeydir."

"Peki bana ne yapacaksın?"

"Seni adalete teslim etmediğim takdirde mi demek istiyorsun? Seninle bir anlaşma yapacağım."

Altlarındaki kumsalda bir çığlık yükseldi. Bunu endişeyle bağıran onlarca ses takip etti. Marcus başıyla esirine onu takip etmesini işaret etti ve birlikte gün ışığına çıktılar. Altlarındaki parlak sularda, kıyıya en uzaktaki gemi alev almıştı. Üzerinden beyaz renkli, kalın bir duman demeti yükseliyor ve ana direği yalayan yılankavi alevler durdukları noktadan bile görülüyordu. Rinál dehşetle bağırdı ve ateşlerin arasından sanki ona cevap verircesine siyah bir duman bulutu yükseldi.

"Merak etme," dedi Marcus. "Sadece bir tanesini yakıyoruz."

"Seni geberteceğim," dedi Rinál ama sesinde takat yoktu.

Yüzbaşı bir elini onun omzuna koyup delikanlıyı tekrardan çadırın gölgelerine soktu. "Eğer seni öldürür ya da bütün gemilerini yakarsam," dedi Marcus, "sadece yerine başka biri geçer. Bankanın yatırımları yine tehlike altında olur. Hiçbir şey değişmez ve buraya dönüp aynı konuşmayı başka biriyle yapmak zorunda kalırım."

"Onu yaktın. Gemimi yaktın."

"Aklını buraya vermeye çalış," dedi yüzbaşı onu tekrardan mindere oturtarak. Genç korsan başını ellerinin arasına aldı.

Marcus iki adımda masasına varıp Cithrin'in onun için hazırladığı kâğıdı aldı. Onu mağrur bir şekilde korsanın ayaklarına fırlatmayı düşünmüştü fakat delikanlı o kadar sarsılmış görünüyordu ki tek yapabildiği kâğıdı kucağına sıkıştırmak oldu. "Burada Porte Oliva'da sigortaladığımız gemilerin bir listesi var. Eğer seni tekrar yakalarsam yargıçlara teslim edilmek başına gelebilecek en iyi şey olur."

Rüzgâr yön değiştirdi ve yanan zift kokusu çadıra dolup Marcus'un ağzındaki sosis tadını kaçırdı. Deri duvarlar küçük yelkenler misali dalgalandı.

Rinál kâğıdı açtı. "Peki ya saldırdığımız gemi bu listede yoksa?"

"O zaman benim meselem değil demektir."

"Ben bu sulardaki tek korsan değilim. Ya başkası..."

"Onları caydırmak sana düşüyor."

Rinál'ın yanaklarına yeniden renk gelmeye başladı. Şok hissi azalıyor, yerini her zamanki kendini beğenmişliğe bırakıyordu. Ama artık haddini biliyordu. Deniz kenarından gelen sesler daha neşeli kahkahalara dönüştü. Marcus'un adamları olsa gerekti. Bir yük arabasının gıcırtısı duyuldu. Yola çıkma vakti gelmişti.

"Cemmis Kasabası'nın mümkün olduğunca yakınına dek bizimle birlikte geleceksin," dedi Marcus. "Orası adamların susuzluktan ölmeden önce yürüyerek geri dönebileceğin kadar yakın."

"Kendini çok büyük bir adam gibi görüyorsun, kimsenin seni alt edemeyeceğini sanıyorsun," dedi korsan. "Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Diğerlerinden bir farkı yok."

Marcus masasına yaslanıp ayaklarının dibinde oturan korsana şöyle bir baktı. Gerçek şu ki Rinál çok genç biriydi. Tüm o dayılanmalarına ve attığı havalara rağmen meyhanelerde sarhoşlara çelme takıp sokaklarda kadınları elleyen ergenlerden bir farkı yoktu. Büyüyüp adam olmak yerine kendisine birkaç gemi

bulan ve dünyaya dayılanıp bundan kâr elde etmeye çalışan şımarık bir çocuktu o.

Aklına ona verebileceği birkaç cevap geldi. *Ailenin, gözlerinin önünde öldüğünü izledikten sonra bunu tekrar konuşalım.* Ya da *Hâlâ şansın varken büyümeye bak çocuk.* Ya da *Evet, senden daha iyiyim; benim gemim yanmıyor.*

"Birazdan yola çıkacağız," dedi onun yerine. "Etrafa nöbetçi diktim. O yüzden sakın kaçmaya çalışma."

İki direkli küçük gemi yanmaya devam ediyordu. Kara bir duman sütunu gökyüzüne yükselip kıvılcımları ve közleri havada daireler çizen kuşlara kadar taşıdı. Marcus tepeden aşağı inip eve dönüş yolculuğuna hazırlanan araba sırasının yanına gitti. Genç Kurtadamlardan biri sıhhiye arabasına yatırılmış, bir kolu tıraş edilip bandajlanmıştı. Postunun altındaki teni tıpkı İlkkanlarınki gibi görünüyordu.

Öldürdükleri korsanların üstünü brandalarla örtmüşlerdi. Geriye kalanlar elleri arkadan bağlanmış vaziyette, asık ve kızgın suratlarla sıraya dizilmişti. Marcus'un adamlarıysa sırıtıyor, kendi aralarında şakalaşıyorlardı. Ortam tıpkı bir savaş sonrasında yaşananları andırıyordu; tek farkı bu sefer neredeyse hiç kan dökülmemiş olmasıydı. Dalgaların ayak izlerini yıkayıp sildiği ıslak kumlar pürüzsüzdü. Duman kokusuna ve askerlerin şamatasına aldırış etmeyen katırlar ipeklerle ve işlenmiş bakırla dolu arabaları yola doğru çekmeye koyuldu. Tuz ve duman kokusu birbirine karıştı.

Marcus zihninin gerisindeki karanlığın geri dönmeye başladığını hissetti. İster büyük bir savaş olsun ister bir bar kavgası, girdiği her mücadelenin ardından hafif bir kasvet hissederdi. Savaşın canlılığı ve ivediliği yavaş yavaş geçer, hayat ve geçmişte yaşananlar tekrar geri dönerdi. Savaşı kaybettiği zamanlarda daha kötü oluyordu. Ama kazandığında bile o karanlık hissi

hep oradaydı. Bu düşünceyi bir kenara attı. Yapılması gereken gerçek işler vardı.

Yardem en baştaki yük arabasının yanında duruyordu. Hemen yanında, yorgunluktan ağzından köpükler fışkıran bir atın üstünde Cinnae bir oğlan vardı. Marcus yaklaşırken çocuk eyerinden indi ve atının bakılmak için uzaklaştırılmasına müsaade etti.

"Durumumuz nedir?" diye sordu yüzbaşı.

"Geri dönmeye hazırız komutanım. Ama konvoya benim önderlik etmem daha yerinde olacak. Müdire hanım mümkün olduğunca kısa sürede eve geri dönmenizi istiyor."

"Bir şey mi olmuş yoksa?"

Yardem manalı bir şekilde omuz silkti. "Gerçek bir savaş..."

Cithrin

Raporlar tamamlanıp mühürlendi, sayfalar dikildi ve etrafları Medean Bankası'nın Pyk'in şahsi imzasını da içeren mührü ve bal mumuyla tamamen kapatıldı. Cithrin katlandıkları bunca zahmetin ardından daha kalın bir şeyle karşılaşmayı beklemişti. Deri kaplı, dört ince dosya... Noterin Porte Oliva şubesiyle ilgili bütün raporları küçük bir çantaya kolaylıkla sığardı. Sıra yolculuğun detaylarını belirlemeye gelmişti ama Cithrin onca hazırlığına rağmen bir türlü karar veremiyordu.

Bilginin dolaşım hızı katiyetin düşmanıydı. Basit ve acil bir mesaj, büyücü bir hekimin düzenleyeceği bir ayinle iki günden daha kısa süre içerisinde Porte Oliva'dan Carse'a ulaştırabilirdi. Bir güvercin beş günde oraya uçabilir ve çok daha güvenilir olurdu. Hızlı bir ata binen, yalnız bir ulak Birancour'un geniş düzlüklerini aşar, menzillerde ve kervansaraylarda mola verir, on gün içinde Sara-sur-Mar'a ulaşır ve oradan da beş günlük bir gemi yolculuğuyla Carse'a geçebilirdi; tabii eğer haydutlar tarafından yolu kesilmez ya da sahil şeridinde kötü hava şartlarına maruz kalmazsa... Bir kervan çok daha yavaş ama bir o kadar da güvenli olurdu. Eğer isterse gidip gelmesi yarım mevsim sürecek bir yolculuk planlayabilirdi.

Geceler boyunca odasında oturmuş, ejderha dişini ve haritasını önüne koyup izleyebileceği farklı yolları hayal etmiş ve Sara-sur-Mar'da durup kendisini kraliçeye takdim etmek, direkt olarak Porte Oliva'dan bir gemiye binip Cabral ve Herez'deki limanları görmek ya da bir ulak gibi giyinip engin dünyada tek başına at sürmek arasında kararsız kalmıştı. Her yeni hayali bir öncekinden daha tatlı, daha büyüleyici ve daha sahici geliyordu gözüne. Sonunda orta yolda karar kılmıştı. Yanına sadece Marcus ve Yardem Hane'i alacak, üçü birlikte ejderha yollarında seyahat edeceklerdi. Küçük bir grup daha hızlı hareket ederdi; deneyimli askerlerin görüntüsü ve yanlarında değerli sayılabilecek bir şeyin bulunmaması da belaların çoğunu savuşturabilirdi. Elbiselerini, makyaj malzemelerini ve resmî kıyafetlerini paketleyip Carse'a kadar taşımaktansa yanında bir kredi mektubu götürüp istediği şeyleri orada satın alabilirdi.

Sonra savaş haberleri patlak verdi.

"Hayır," dedi Marcus. "Karadan olmaz. Kuzeysahili'ndeki bütün yollar mültecilerle dolup taşacaktır. Hatta Birancour sınırının yakınlarında bile."

Şubede üçünden başka kimse yoktu. Marcus, Cithrin ve Pyk... Nöbet çizelgesini gösteren kara tahtaya beş altı isim yazılmıştı fakat çoğu o anda Yardem'in komutası altındaki kervanla birlikte Cemmis'ten geri geliyordu. Geri kalanlarsa Marcus tarafından dışarıda beklemeye yollanmıştı. Cithrin muhafızların seslerini duyabiliyor ama ne dediklerini anlayamıyordu. Haritasını yere sermişlerdi ve üçü birden sanki çizgilerinde gizli bir mesaj barındırıyormuşçasına ona bakıyorlardı. Birancour güneydeydi ve etrafı daha küçük krallıklarla sarılıydı. Kuzeysahili yukarıda ve sağda kalıyor, ona tasvip etmeyen bir ağabey gibi tepeden bakıyordu. Onların ötesindeyse savaş vardı.

"Deniz de bir problem," dedi Pyk dişini şaklatarak.

"Neden?" diye sordu Cithrin.

"Daha yeni bir korsan gemisi yaktık da ondan," dedi Marcus. "Rinál'a kanlı bir intikam için fırsat vermeden önce aradan biraz zaman geçmesini beklemek daha iyi olabilir."

Pyk'in yüz ifadesi karardıysa da sesini çıkarmadı. Marcus geri dönüp planın işe yaradığını haber verene dek Cithrin, kadına hiçbir şey anlatmamıştı. Noteri kötü bir durumda bırakmıştı. Cithrin ona sormadan bankanın adına bir eylemde bulunmuştu fakat ortada ne resmî bir görüşme ne de imzalanacak evrak vardı. Dolayısıyla bağlı olduğu anlaşmanın şartlarını da bozmamıştı. Sadece anlaşmanın ruhuna ve maksadına karşı gelmişti, dahası *Felaket Tellalı*'nın sigorta anlaşması nedeniyle uğradıkları zararı da kısmen telafi etmişlerdi. Pyk işin yapılış şeklinden hoşnut kalmamış olabilirdi ama elde edilen netice açıkça şikâyet etmesini engelliyordu.

"Kara yoluyla Sara-sur-Mar'a gidip oradan gemiye binebilir," dedi Yemmu kadın. "Böylece hem Cabral'ın civarındaki denizlerden kaçınmış hem de yollardaki kalabalığın büyük bir bölümünü geride bırakacak kadar batıya gitmiş olur."

"Muhtemelen izlenilebilecek en iyi rota bu," dedi Marcus. "Yine de ortadaki bazı zorlu bölgelerden geçmek zorunda kalır. Böyle zamanlarda çiftlik arazilerinden çok ağır vergiler alınır. Köylülerin yolcuları av ya da avcı olarak gördüğü yerler olacak."

"Bu doğru," dedi Pyk endişeden ziyade keyif taşıyan bir ses tonuyla. "Raporların korunması gerekecek."

"Tam teşekküllü bir kervan istemiyorum," dedi Cithrin. "Bence sadece Marcus ve Yardem'in gelmesi yeterli olur."

"Asla olmaz," dedi Pyk.

"Bu kararı vermek sana düşmez," dedi Marcus kadına.

Yemmu'nun kalın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ciddi misin?" dedi. "Ben de tam o kadar salak olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Yoksa bunun olası sonuçlarını bir tek ben mi görüyorum? Kuzeysahili geçen yıl yaşadığı bir taht savaşından

daha yeni çıktı. Kral Tracian'ın kıçı tahtı ısıtmaya ucu ucuna başladı. Şimdiyse Asterilhold –en uzun ve en korunaksız sınırının komşusu– Antea İmparatorluğu'yla savaşa giriyor."

"Yani?" diye sordu Cithrin alaycı bir tavırla.

"Oraya peşinde Marcus Wester'la mı gitmek istiyorsun? Çünkü hatırladığım kadarıyla orada en son bulunuşunda Kuzeysahili kralını öldürmüştü."

"Ve tacı Leydi Tracian'a verdim," dedi Marcus.

"Ama artık o tacı yeğeni taktığına göre dönüp onu geri almak istiyorsundur belki? Eğer ben Kuzeysahili kralı olsaydım ve kılıçların müziği kulağımda çınlamaya başladığı sırada Marcus Wester sınırlarımdan içeri girseydi ne yapardım biliyor musun? İşi sağlama almak için o küçük güzel kıçını bir yere kilitlerdim. Orada bulunmana sebep olan kişi de çok komik bir duruma düşerdi. Bunu derken müdire hanımı kastetmiyorum."

"Bana bir şey olmaz," dedi Marcus.

Pyk kaşlarını kaldırsa da başka bir şey demedi. Sokaktan bir bağırış sesi yükseldi, bunu kahkahalar takip etti. Kapı sertçe, tek bir kez çalınarak Yardem Hane'in gelişini ilan etti. Tralgu'nun kulakları öne yatmış ve ona samimi, kibar bir ifade katmıştı.

"Bütün mallar depoda komutanım."

"Ele geçirdiklerinizin tam bir listesi var mı?" diye çıkıştı Pyk.

Yardem odayı boydan boya katedip kadına bir deste kâğıt uzattı ama Cithrin'in dikkati hâlâ haritada, onları bekleyen yolculuktaydı. Midesi hiç beklemediği bir şekilde düğümlenmişti. Göz ucuyla Pyk'in nasırlı parmaklarından biriyle listeyi taradığını görebiliyordu. İkinci sayfaya geçtiğinde çıkan kâğıt hışırtısı sabırsız bir iç çekişi andırdı.

"Bunlar bizim mallarımız değil," dedi Yemmu kadın bir eliyle sayfalara vurarak.

"Artık öyleler," dedi Marcus. "Çünkü bizim depomuzdalar."

"Ya, öyle mi?" dedi Pyk. "Denizci mahallesindeki tüccarlardan biri o malların aslında kendisine ait olduğunu valiye ispatladığında yargıçlara da böyle mi söyleyeceksin? Eh, onları korsanlardan aldık, o yüzden artık hepsi bizim mi diyeceksin? Eğer bize ait olduklarını kanıtlayacak evrakımız yoksa hepsini depomdan çıkarın gitsin."

Cithrin bir parmağını Kuzeysahili'nin üstüne koyup önce Asterilhold'a, oradan da Antea'ya doğru kaydırdı. Daha önce de Antealı askerlerden kaçmışlığı vardı. İmparatorluk Ordusu, Vanai'yi ele geçirmiş, Antealı bir vali de orayı yakmıştı. Bunu hatırlayacaklardı. İki cephenin sınırları arasında güneydeki bataklıklardan başlayıp kuzey denizine dökülen bir nehir akıyordu. Suların üstünden duvardaki bir kapı misali, sadece tek bir ejderha yolu geçiyordu. Deniz olsa olsa daha büyük bir savaş alanı olacaktı. Asterilholdlu soylular ve tüccarlar düşmandan uzağa, batıya kaçtığında gidebilecekleri tek yer Kuzeysahili olacaktı.

"Evet, öyleler. Enkaz hakkı da bir haktır," dedi Marcus. Cithrin konuşmanın bir kısmını kaçırdığını fark etti.

"Tehlike altında olan *senin* ismin olduğunda istediğin kişiden istediğin şeyi çalabilir ve karşılığında nezarethaneye atılabilirsin. Ama ben..."

"Yüzbaşıyla yalnız konuşmak istiyorum, lütfen," dedi Cithrin. Üç çift göz dönüp ona baktı. Hem Pyk hem de Marcus öfkeden kudurmuş vaziyetteydi. Yardem'in ne düşündüğünü anlamaksa her zamanki gibi güçtü. "Sadece Marcus'la. Kısa bir süre için."

Pyk tükürürcesine bir ses çıkardı. Öfkeli adımlarla dışarı çıkarken dalgalara yakalanıp sürüklenen bir gemi gibi görünüyordu. Yardem kızı başıyla selamladı, bir kulağını oynattı, sonra da odayı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

"Bu kadın tam bir felaket," dedi yüzbaşı iki parmağını kapıya doğrultarak. "Bence sırf bizi cezalandırmak için onu göndermişler."

"Olabilir," dedi Cithrin. "Kısmen haklı olmasının sebebi de bu."

"Haklı falan değil. Rinál o sandıklara el koyar koymaz bütün mallar..."

"O konuda değil. Carse konusunda. Seni götüremem."

Marcus kollarını göğsünde kavuşturup eski kumarhaneden geriye kalan son hatıraya, yüksek bir masaya yaslandı. Yüzü ifadesizdi. "Anlıyorum," dedi.

"Carse'a Komme Medean'ın güvenini kazanmak için gidiyorum," dedi Cithrin. "Yanımda bir skandal götürmemin bana bir faydası olmaz. Ve sen Marcus Wester'sın. Mayıs Sineği Kralı'nı öldüren adam. Seni tanıdığım için bunu unutmuştum. Ayrıca sen de anlattıkları gibi biri değilsin. Ama dünyanın geri kalanı, bilhassa da Kuzeysahili senin adını duyup da orduları ve ölü kralları düşünmeden edemez. Komme Medean'ın benden hoşlanmasını sağlamalıyım. Ya da bana saygı duymasını."

Yüzbaşının birbirine bastırdığı dudakları bembeyaz kesildi ve ağzının kenarlarında aşağı doğru inen keskin öfke çizgileri oluştu. Cithrin bir an için adamın istifa edeceğinden korktu. Onu, bankayı ve geri kalan her şeyi bırakıp gideceğinden... Derken Marcus ona bir bakış attı ve yüzündeki ifade yumuşadı.

"Şey," dedi. Çok uzak olmayan bir yerden acı acı havlayan bir köpeğin ve küfreden bir adamın sesi duyuldu. Marcus yanağını kaşıyınca kâğıdın üstüne dökülen kumlara benzer bir seda çıktı. "Sanırım birinin burada kalıp Pyk'e göz kulak olması gerek."

"Teşekkürler."

"Yine de yanına birkaç koruma almalısın. Madem Yardem'le ben gelemiyoruz, en az dört kişiye ihtiyacın var demektir. İkimiz o kadar adama dengiz çünkü." Cithrin gülümseyince o da gülümsedi. "Sadece... sadece kendine dikkat edeceğine söz ver yeter. Geçmişte Kuzeysahili'nde pek çok tanıdığımı kaybettim."

"Söz veriyorum."

* * *

Cithrin kendisini asil ve önemli bir Birancour vatandaşı olarak göstermek için çok çalışsa da aslında ülkenin iç kısmını Özgür Kentler'den ayıran dağ ve tepe sırasının ötesine hiç geçmemişti. Onu da kışın yapmıştı. Her şeyin yine o zamanki gibi olacağını, ormanlar ve çayırlarla bölünen taşlık ve tepelik arazilerle karşılaşacağını düşünmüştü. Özgür Kentler'in arasında uzanan topraklar, kar ve çamurla kaplı olmadıklarında aynen öyleydi çünkü. Ama Porte Oliva'nın son evleri ve çiftliklerini geride bıraktıktan sonra geniş, açık düzlüklerle karşılaştı. Çimlerin şarkısını da hayatında ilk kez o zaman duydu.

Birancour'un iç kesimlerindeki topraklar düzdü; ufuk çizgisinde tek bir tepe bile görünmüyor ve ejderha yeşimi yol araziyi boydan boya katediyordu. Cithrin yolu tıpkı bir halı gibi arkalarında katlanıp önlerinde serilen canlı bir şey olarak hayal ederken buldu kendini; bir çim okyanusunda ona eşlik eden bir deniz yılanıydı sanki. Rüzgârda dalgalanan uzun çimenlerin sesi de bir kaşıma, birbirine sürtünen bir avuç saman gibi çıkıyordu âdeta. Bir şelalenin altında yürümek gibiydi bu. En ufak esinti bile kükremeye dönüşüyordu. Üçüncü günün sonunda Cithrin rüzgârın içinde bazı şeyler işitmeye başladı: sesler, müzikler, flütler ve davullar. Bir süre önce bir sesler korosu olarak duyduğu şey bir şarkıya dönüşmüştü.

Çiftlik ve tarım arazileri sanki birer rüyadan ibaretmişçesine bir yükselip bir alçalıyordu. Neredeyse yolda karşılaştıkları adamlarla kadınların bile yepyeni, bilinmeyen bir ırktan olacağını veya seslerinde çimlerin fısıltısıyla konuşacaklarını düşünmeye başlamıştı fakat hepsi de yüzleri güneşten köseleleşmiş, avuçları sararıp nasır tutmuş İlkkan ya da Cinnaelerdi. O kadar tanıdık ve alelade görünüyorlardı ki Cithrin etrafındaki araziyi bu kadar gerçek dışı algılamasının tek sebebinin kendi bilgisizliği ve endişesi olduğuna karar verdi.

Marcus yaptığı espriye rağmen genç kızın yanına sadece iki koruma vermişti. Barth ve Corisen Mout adlı iki İlkkan. Geceleyin konaklayabilecekleri bir han ya da kervansaray bulamadıklarında korumalardan biri atını alıp çimenlerin üstünde bir çember çiziyor, otları iyice ezerek yuvarlak bir alan oluşturuyordu. Çimenler ıslak ve yeşil olsa da ateş yakmıyorlardı.

Cithrin bir kolunu başının altına yastık yapmış vaziyette küçük çadırında yatıyordu. Çadırın tepesi genç kızın kafasından sadece birkaç santim yukarıdaydı ve vücut ısısını şaşırtıcı derecede iyi koruyordu. Yorgunluktan titriyor, bütün gün at binmekten sırtı ve bacakları ağrıyordu. En olmadık anda çıkagelen, eski ve istenmeyen bir yoldaş misali midesinde bir düğümlenme vardı ve uyumasına izin vermiyordu. Böylece o da uyuyormuş numarası yapıp aklına geldikçe gözlerini kapalı tutmaya, ümitsiz ve başarısız bir şekilde dışarıdaki korumaları dinlememeye çalıştı. Dedikodu yapıyorlardı. Marcus hakkında.

"Duyduğuma göre Springmere, savaşı sadece yüzbaşının sayesinde kazandığının farkındaymış," dedi Barth. "Taraf değiştireceğinden o kadar çok korkuyormuş ki sonunda yarı yarıya aklını kaçırmış. Böylece Ellis Savaşı'ndan sonra Leydi Tracian'ın ölen askerlerinden bazılarının üniformalarını toplatmış, onları kendi adamlarına giydirmiş ve yüzbaşının ailesinin üzerine salmış. Karısı ve bebeği cayır cayır yandığı sırada da Wester'ı başka bir işle oyalamış."

"Kızı bebek değilmiş," dedi Corisen Mout. "Altı ya da yedi yaşlarındaymış."

"Küçük kızı o zaman."

"Sadece bebek olmadığını söylüyorum. Yüzbaşı bunun bir hile olduğunu nasıl anlamış peki?"

"Bilmiyorum. Ama Leydi Tracian boyunduruğa vurulana dek gerçeği öğrenememiş."

"Bana sorarsan biliyordu ama sadece oyuna ayak uydurdu. Bir yıl boyunca çarpışıp savaşı kazandı, Springmere'in kral olup kendisini güvende hissetmesini sağladı, sonra da o piç kurusunun işini bitirdi."

"Olabilir. O tulumda bir şey kaldı mı?"

Cithrin el değiştiren şarap tulumunun şırıltısını işitti. Kampın etrafındaki otlar oluşan yarı sessizlikte hışırdadı ve genç kız yine gözlerini açtığını fark etti. Kaşlarını çatıp onları sıkı sıkıya yumdu.

"Öyle ya da böyle, Springmere bir şekilde kendisini Kuzeysahili kralı ilan etmiş ve Carse'ın kontrolünü almak için geri dönüş yolculuğuna başlamış. Çadırında oturup kellesini vurduracağı kişilerin listesini çıkardığı sırada yüzbaşı yanına gelip ona her şeyden haberi olduğunu söylemiş. Sonra bir bakmışlar ki Wester elinde bir baltayla kanlar içerisinde yürüyor... Boyundurukların olduğu yere gitmiş, Leydi Tracian'ı çözmüş, üzerinde hâlâ Springmere'in parçaları olan tacı ona vermiş ve krallığın artık ona ait olduğunu söylemiş. Umurunda bile değilmiş. Sonra da... tarih sahnesinden kaybolmuş. Porte Oliva'da müdire hanım için muhafız toplamaya başlayana dek onu bir daha gören olmamış."

Şarap tulumuna bastırdığınızda çıkan o fısıltı ve birinin ağzına fışkıran içkinin sesi duyuldu.

"Sence yüzbaşı, müdire hanıma âşık olabilir mi?"

"Barth! Kadın..."

"Aman, hatun saatlerdir uyuyor. Ama cidden. Eğer isterse Wester kendisine özel bir ordu kurup şu anda kazandığının dört beş katı parayla bir garnizonda çalışabilir. Ama o burada kalmayı tercih ediyor. Meyhanedeki kızların yarısı onunla yatmaya dünden razı fakat bizim yüzbaşı akıllarına yanlış bir fikir sokmamak için oldukça dikkatli davranıyor."

"Hayır, sadece ölen karısına hâlâ sadık, hepsi bu. Onu düşünmeden başka bir kadınla beraber olamıyor."

"Bana soracak olursan müdire hanıma deli oluyor."

"Sana söylüyorum, adamın kalbi kederden taş kesilmiş," dedi Corisen Mout. "Ayrıca müdirenin yüzü güzel olabilir ama memeleri çok küçük."

"Of be birader," diye kıkırdadı Barth, "dua et de hatun cidden uyuyor olsun yoksa..."

"Uyumuyorum," dedi Cithrin.

Dışarıda sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik yaşandı. Cithrin emekleyerek çadırından dışarı çıkıp adamların karşısına dikildi. Yıldız ışığının altında ikisi de solgun görünüyordu. Yüzlerinden pişmanlık okunuyordu. Şarap tulumu Barth'ın elindeydi. Genç kız ona doğru ilerleyip tulumu aldı.

"Yeterince içtiniz. Şimdi uyuyun," dedi. "İkiniz de."

İki adam tek kelime dahi etmeden uyku tulumlarının içine kıvrıldı. Cithrin bir müddet daha onların başında dikildi, sonra da kendini gülünç hissetmeye başlayıp küçük çadırına döndü. Konuşmalar nihayet kesilmişti ama hâlâ uykusu yoktu. Tulumdaki içkiden bir yudum aldı; içtiği en kaliteli şarap değildi fakat en kötüsü de değildi. Tulumun yarısını mideye indirdikten sonra bağırsaklarındaki düğümlenme tıpkı ilk yolculuğunda olduğu gibi çözülmeye başladı. Alkol vücudunu gevşetip her şeyi daha halim selim gösterdiğinden gözlerini daha kolay kapatabiliyordu artık. Düşünceleri Marcus'a kayınca –adam ona âşık olamazdı, değil mi? Müdür Imaniel'in onunla evlenmek istemesi gibi bir şey olurdu bu. Aslında yakışıklı biriydi ama aralarında çok yaş farkı vardı– kasıtlı olarak işle ilgili ince meselelere odaklandı. *Felaket Tellalı*'nın neden olduğu zarar raporlarda yer alacak fakat malları geri aldıkları için elde ettikleri kâr kâğıt üstünde görünmeyecekti. Banka holdingindeki yetkililerin bunu bildiğinden

emin olmalıydı. Pyk'in sigorta sözleşmesinde bulunmayan malları almak istemediğini de öyle...

Kurtarılan mallara daha sonra başka biri tarafından el konulmasını önlemek için yazılmış bir sözleşmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başladı. Böyle bir şeyi yapmak mümkün olsa gerekti ama daha önce emsaline hiç rastlamamıştı. Yargıçların böyle bir durumda ne düşüneceğini öğrenmesi gerekiyordu. Eğer Pyk'in hatalı olduğuna karar verip malların meşru olduğuna hükmederlerse banka çok iyi sözleşme şartları teklif edebilirdi. Eğer sözleşmeyi zoraki olarak yürürlüğe sokma şansları varsa yüzde onluk bir kısmına tam sigorta yapmak akıllıca olabilirdi...

Cithrin zihninin yavaş yavaş uykuya daldığını, şarabın ve sözleşmelerle ilgili düşüncelerinin çimenlerin fısıltına karıştığını hissetti. Gözlerinin bir süredir kapalı olduğunu ve bunun için bir çaba harcamadığını fark etti sonra da. Yarı uyur vaziyette şarap tulumunun tıpasını yerine taktı, yattığı yerde yuvarlandı ve vücudunun ezilmiş çimenlere gömülmesine müsaade etti. Birkaç gün içinde Sara-sur-Mar'da olacak, oradan da bir gemiye bineceklerdi. Sonra da ver elini Carse... Ondan sonra geriye bir tek Pyk Usterhall'u kaldırıp bir kuyuya atmalarını ve bankayı ona geri vermelerini sağlayacak bir yol bulmak kalıyordu.

Dawson

Ordu, Lord Ashford'un ellerinden bir hafta sonra Camnipol'den ayrıldı. Çok az zamanları olduğundan küçük bir birlik toplayabilmişlerdi. Yirmi şövalye ve yaverleri. Çoğu tarlalarından zorla toplanan çiftçilerden oluşan kılıç ve yay kuşanmış dört yüz adam. Yaklaşık yirmi kadar da profesyonel asker vardı. Ama hiç değilse yüz kadarı daha önce hayatlarında en az bir kez savaş alanına inmişti. Zırh olarak kullanabilecekleri ne varsa onu giymişlerdi ve böyle günlere karşı tavan aralarında veya bodrumlarda sakladıkları kılıçları, mızrakları ve av yaylarını taşıyorlardı. Yürüyüşlerine güneye ve doğuya haber salınıp daha fazla askerin toplanacağı ilan edildiği sırada başlamışlardı. Daha güçlü, ikinci bir birliğin toplanması ve güneydeki topraklardan ya da Sarakal sınırından yola çıkması bir ay sürebilirdi. İmparatorluk tahminen altı bin silahlı ve zırhlı adam toplayabilir, buna rağmen gelecek bahar aç kalmalarını önlemek için tarlalarda yeterince kişi bırakabilirdi.

Ama bu, işin sonraki kısmıydı. Şimdi şövalyelerin atları ejderha yeşimi yolda ilerliyor, yiyecek ve saman arabaları da onları takip ediyordu. Camnipol arkalarında giderek küçülüyordu; sonunda Kralkulesi bile ufuktaki küçük bir leke hâline geldi. Lord Mareşal Dawson Kalliam yanında oğlu Jorey'yle

birlikte sıranın en başında at biniyor, sanki orduyu sırf onlara örnek olarak ve irade gücüyle sürüklemeye çalışıyormuşçasına mümkün olduğunca hızlı ilerliyordu.

Asterilhold harita üzerinde Antea İmparatorluğu ile Kuzey-sahili'ni birbirinden ayıran geniş bir şeritten daha fazlası değildi; iki şövalyenin ortasında kalmış bir yaver misali, iki büyük kuzey krallığının arasına sıkışmıştı. Asterilhold'un kıyı şeridi üç ülkenin arasında en kısa olandı. Övünebileceği yalnızca iki büyük şehri vardı: Kaltfel ve Asinport. Öte yandan ülkenin savunmaları bir parşömenin üstündeki basit mürekkep çizgilerinin gösterebileceğinden çok daha fazlaydı. Güneyde, sınırdaki dağlardan gelen akıntıların oluşturduğu geniş bataklıklarla beslenen Siyat Nehri vardı. Çorap Topraklar yönünden gerçekleştirilecek bir istila hem zor olur hem de çok fazla zaman alırdı. Batı sınırı bataklıklarla ve hastalık tehlikeleriyle doluydu. Siyat Nehri'nin kuzey sularında tekne kullanmak mümkündü fakat geri kalanının büyük bir bölümü çamurlu, soğuk, güvenilmez ve derindi. Antea topraklarında yer aldığı hâlde son bir nesildir Ayrık Taht'a karşı gelen tek şehir nehir kıyısında yer alan, Asterilhold havası soluyan ve her iki krallığın sadık vatandaşlarına da ev sahipliği yapan Anninfort'tu.

Dawson önemsiz krallar arasında yaşanan savaşları, Antea'nın ayrılıp bir imparatorluğa dönüşmesini incelemişti ve çabucak sona eren hızlı bir çarpışma ile yıllarca süren kanlı bir savaşın arasındaki farkın Seref Köprüsü'nde yattığını biliyordu.

Kaltfel'in güneyinde, atla bir günlük mesafede nehrin coşkun sularını aşan bir ejderha yeşimi şeridi vardı. Rivayete göre ejderha yolu nehirden çok daha eskiydi; bir zamanlar bu noktada sadece bir düzlükten geçtiği ve binlerce yıllık erozyonun ardından bir köprüye dönüştüğü söyleniyordu. Her iki ucunda da birer garnizon kuruluydu ve köprünün üstünden çatık kaşlarla birbirlerine bakıyorlardı. Bu garnizonları kontrol eden ülke

savaşın kontrolünü de ele alırdı ve Dawson'ın en büyük umudu Kral Lechan kendini toparlayıp Geder Palliako'nun öfkesinin neden olduğu şoku üzerinden atmadan önce yeterince büyük bir güçle köprünün öteki ucuna ulaşmakta yatıyordu. Köprüye gerçekleştirilecek herhangi bir saldırının bedelinin kanla ödenmesi kaçınılmazdı ama bunun gibi bir öğleden sonra vaktinde kaybedilen beş yüz hayat, sonraki yıllarda bataklıklarda, nehir geçitlerinde, gemilerde ve kumsallarda kaybedilecek beş bin kişinin canını kurtarabilirdi.

Dawson'ın kamp çadırı en az bir ev kadar sağlamdı. Demir bir iskeletin üstüne kalın deriler gerilerek duvarlar ve odalar oluşturulmuştu. Ortadaki odanın merkezinde bir maltız yanıyor, açık gri dumanı sarmallar çizerek çatıdaki bir delikten dışarı çıkıyordu. Dawson tavuk ve elmadan oluşan akşam yemeğini öfkeli bir şekilde yerken dört bir yanda cırcır böcekleri ötüyordu. Arada sırada kendisine müttefiklik eden Canl Daskellin de tam karşısında oturuyor, hançerinin ve başparmağının yardımıyla kendi elmasını soyuyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum eski dostum," dedi Daskellin.

"Bir şey demeye çalışmıyorum."

"Öyle mi?" Yeşil renkli, uzun bir kabuk parçası yere düşerek elmanın beyaz etini ortaya çıkardı. "Çünkü bana Lord Vekilharç'ı ihanetle suçluyormuşsun gibi geliyor."

"Darbe yapalım demiyorum. Kimsenin kellesinin mızrağa geçirilmesini de istemiyorum. En azından önemli birilerinin... Palliako'nun rahiplerini kamçılatıp zincire vurulmuş bir şekilde şehirden kovmaya hayır demezdim ama."

"Yine de..."

"Ben ne gördüğümü biliyorum Canl. Eğer dikkat etseydin sen de görürdün. Palliako gittiği her yere o evcil rahibini de götürüyor. Şu Örümcek Tanrıça ve rahipleri hakkında ne biliyoruz

ki? Çok hızlı hareket ettik. Maas'ın sebep olduğu paniğin ve başarısızlığının verdiği rahatlığın bizi düşüncesizce davranmaya sevk etmesine izin verdik."

"Eminim böyle bir şey tarihte ilk kez yaşanıyordur," dedi Daskellin umursamaz bir alaycılıkla. "Daha önce de kötü vekilharçlarımız ve krallarımız oldu. Kötü danışmanları olan iyi krallar da gördük, danışmanları tüm ülkenin yanıp yok olmasını engellerken bir genelevden yarı sarhoş vaziyette hüküm süren krallar da... Kuzeysahili özel elçisi olarak elçileri küçük parçalara ayırmamızdan hiç hoşnut değilim ama bunun dışında şimdiki durumumuzla geçmişte yaşananlar arasında bir fark göremiyorum."

"Ben görüyorum," dedi Dawson. "Onlar *bizim* kötü krallarımızdı. *Bizim* kötü danışmanlarımız. Onlar Antealıydı. Şimdiyse yabancıların hâkimiyeti altındayız."

Daskellin'in sessizliği aynı fikirde olduğunu gösterir nitelikteydi. Konuştuğunda sesi alçak ve düşünceli çıktı. "Başka birinin adına savaştığımızı mı düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim," dedi Dawson tavuğunun etlerini elleriyle ayıklayarak. Evde veya bir şölende hayatta böyle bir şey yapmazdı fakat şu anda bir savaştaydılar, kendisi de bir seferde. "Tek söylediğim eğer Palliako'nun bu insanlara bir sadakat borcu varsa, o zaman Maas'ın Asterilholdlu kuzeni tahta çıkmış kadar kötü durumdayız demektir."

"Benden bir şey isteyecekmişsin gibi bir hisse kapılıyorum. Ama bunun ne olduğundan emin değilim."

"Ağızlarını aramanı istiyorum. Herkesin değil, sadece Palliako'nun saygın bir konuma getirdiği kişilerin. Broot ile Veren'in. Onlar gibi adamların. Palliako'ya sadık olup olmadıklarını öğren."

"Tabii ki öyleler," dedi Daskellin. "Hepimiz öyleyiz. Sen bile. Sarayda değil burada, seferdeyiz ve askerlerimiz dışarıda talim yapıyorlar. Bu sadakat işaretidir."

Dawson başını iki yana salladı. "Ben Lord Vekilharç öyle emrettiği için buradayım," dedi. "Geder Palliako için değil."

Daskellin kahkaha attı ve dışarıdaki cırcır böcekleri kısa bir anlığına sessizliğe büründü. Abanoz tenli adam elmasından bir dilim kesip ağzına attı, sonra da bıçağıyla Dawson'ı gösterdi. "Çok ince ayrımlar yapıyorsun. Dikkat etmezsen siyasetçi olup çıkacaksın."

"Kabalaşma," dedi Dawson. "Her hâlükârda, savaş sona erene dek bir şey yapamayız. Ama Lord Mareşal olmaya devam ettiğim müddetçe soylu hanelerin sadakatini kazanmaya çalışmak benim görevim. Asterilhold'la işimiz biter bitmez o rahiplerin icabına bakmamız gerekecek."

Canl Daskellin iç çekti. "Sen birlikte iş çevirmesi zor bir adamsın Dawson. Bunu en son yaptığımızda işler hiç de iyi gitmemişti."

Dawson kaşlarını çattı, ardından dudaklarına neşesiz bir tebessüm yayıldı. "Şimdi de sen *benden* bir şey istiyorsun sanırım," dedi.

"En küçük kızım. Sanna. Lord Vekilharç'tan hoşlanıyor. Palliako'nun şu tarikatçı arkadaşlarını defettikten sonra oğlun Jorey'nin bir balo düzenleyebileceğini düşünüyorum. Onları tanıştırır."

Kızına pezevenklik etmemi mi istiyorsun yani, lafı Dawson'ın dilinin ucuna kadar geldi ama onun yerine tavuğundan bir lokma daha aldı ve kelimeleri gerisin geri yuttu.

"Sanna güzel bir kız," dedi. "Her ne olursa olsun, ona elimden geldiğince yardım etmekten memnun olurum."

"Tam bir diplomat gibi konuştun," dedi Daskellin.

Dawson kaşlarını çattıysa da bir şey demedi. Hakarete uğramayı kabul edebilirdi. En azından şimdilik... Vakit vardı. Sefer Köprüsü'nde başarısız oldukları takdirde geriye vakitten başka bir şey kalmayacaktı zaten. Bir de kan ve savaşlardan...

Daskellin maltızdan yavaş yavaş yükselen dumanları seyre dalmış gibi görünüyordu. Kara kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sana bir soru," dedi. "Sence doğru mu? Kral Lechan gerçekten de biliyor muydu? Bunu tasvip etmiş miydi?"

"Bilmiyorum."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Bence biliyordu."

Daskellin başını olumlu anlamda salladı. "Bence de," dedi. "Yabancı rahiplere komplo kurmamız gerektiği konusunda en azından şimdilik haklısın o zaman."

Sabah havası yaban çiçeklerinin kokusunu taşıyordu. Gece yağmurla ıslanan topraklar şimdiyse sabah güneşinin etkisiyle ısınıyordu ve etrafa diz boyunu geçmeyen bir sis bastırmıştı. Gözcüler ilk ışıkla birlikte kendisine rapor verdiklerinden Dawson karşılaşacağı manzaraya hazırlıklıydı. Nehir güneyde taştan ve topraktan oluşan bir kanyona doğru kıvrılıyordu. Yağmur yüzünden su seviyesi iyice yükselmiş, beyaz köpükler neredeyse köprünün solgun yeşim taşlarına dek sıçrar olmuştu. Karşı kıyıdaki hisar bir davul gibi yuvarlak ve üç adam yüksekliğindeydi; gri taşlardan ve kan rengi harçtan yapılmıştı. Antea kıyısındaki –*Dawson'ın* kıyısındaki– hisar ise kare şeklinde ve tebeşir beyazı tuğlalardan yapılmaydı. Ok mazgalları ejderha yolunun hisara girip çıktığı noktalara yukarıdan bakıyordu. Mazgallı siperler çok dardı; üzerinde bir okçunun ayağa kalkıp atış yapabilmesi, sonra da geri çekilmesi için ucu ucuna yetecek kadar alan vardı.

Her iki hisarda da Asterilhold sancakları dalgalanıyordu ancak sayıları azdı. Üç tanesi beyaz hisardaydı; çiyden ve nemden kararıp sarkmışlardı. İki tanesiyse diğer taraftaydı. Dawson'ın arkasında on beş haneden yirmi şövalye sıralanmıştı. Bannien, Broot, Corenhall, Osterling Kırları ve Antea'nın diğer hane ve arazilerinden adamlar... Düşmanın beş sancağına karşı on beş

sancak. O daracık ok mazgallarının arkasında gizlenen meçhul askerlere karşıysa dört yüz adam.

Jorey atını babasının yanına sürdü. Delikanlının yüzü solgun ve kasvetliydi. Artık evde onu bekleyen bir karısı vardı. Dawson geride bir dul bırakabileceğini düşünerek girdiği ilk kavgasını hatırladı. Evlilik işleri değiştiriyordu.

"Güçlerini bölmüşler," dedi Jorey. "Neden böyle bir şey yapmışlar ki?"

"Her iki tarafı da tutabilmek için. Eğer bütün adamlarını bizim tarafımıza yerleştirip mağlup olurlarsa dağınık bir şekilde geri çekilmek zorunda kalırlar. Hep birlikte diğer kıyıdaki hisarda mevzilendikleri takdirdeyse köprüden güvenle geçme şanslarını kaybederler."

"Ama şimdi geri çekilecekler. Korunaklı durumda olabilirler fakat sayıca üstünlük bizde. Bunu biliyor olmalılar. Eğer karşı kıyıyı hep birlikte savunurlarsa en azından bir şansları olabilir. Güçlerini bölmeleri delilik."

"Hayır, cesaret," dedi Dawson. "Şu üç sancak var ya? Onlar savaşı kazanmak için orada değiller. Destek birlikleri gelinceye dek bizi oyalamak için oradalar."

"Diğer hisarı da alabiliriz," dedi Jorey. "Elimizde bu kadar adam varken bunu yapabiliriz."

"Beyaz hisarı ele geçirdikten sonra geriye kalanlarla bu mümkün olmayabilir ama. Destek birlikleri geldiği takdirdeyse imkânsızlaşır." Dawson eyerinde dönüp yaverine baktı. "Toplan borusu çal. Çok fazla zamanımız yok."

Ordu harekete geçti; okçular, kılıçlı adamlar ve mızraklı askerler... Küçük bir kuşatma kuleleri de vardı; şahmerdanının başı bakıra batırılmış bir kütükten ibaretti ve her iki yanını üç adamın kavrayabileceği kadar uzundu. Dawson'ın kış ortası festivallerinde ateşe bundan daha fazla odun atıldığını görmüşlüğü

vardı. Ama karşılarındakiler de en nihayetinde kale değil, sadece nehir hisarlarıydı ve küçük şahmerdan işlerini yeterince görürdü.

Askerleri hücum düzeni aldı. Bütün dünya çeliğe ve kana dönüşmeden önce yapmaları gereken son bir şey daha vardı. Dawson, Fallon Broot'u yanına çağırdı. Adam ona doğru yaklaşırken komik bıyığı eşkin bineğinin hareketleriyle eş zamanlı olarak hoplayıp zıplıyordu.

"Lord Broot," dedi Dawson. "Bu onuru üstlenmek ister misiniz?"

"Memnuniyetle Lord Mareşal," dedi adam ve sesi sahiden de öyleymiş gibi çıktı. Dawson'ın yaverinden çağrı borusunu alıp atını beyaz tuğlalardan yapılma hisara doğru sürdü. Ok mesafesinin dışında olduğuna karar verdiğinde de durup boruyu ağzına götürdü. Dawson adamın dediklerini duyabilmek için kulak kabarttı.

"Kral Aster, Lord Vekilharç Palliako ve Ayrık Taht adına. Teslim oluyor musunuz?"

Bir anlığına sanki bütün dünya nefesini tuttu. Ardından bir cevap geldi ancak duyulamayacak kadar zayıftı. Bunu sabah güneşinin altında gümüşi bir ışıltıyla parlayan ve Broot ile atının ayaklarının dibine yağan oklar takip etti.

"Size bir şans tanıdığımı unutmayın puşt herifler!"

Broot atını çevirip dörtnala geri döndü; yüzü kıpkırmızı, zayıf çenesi ileri çıkıktı. Çağrı borusunu teslim etti. "Kıçlarını tekmeleyelim derim Lord Mareşal."

"Dikkate alındı bayım. Ve teşekkürler," dedi Dawson. "Piyadelere saldırı emri verin."

Dawson izlerken askerler yıkılan bir barajdan taşan sular misali ileri atıldı. Beyaz hisarın mazgallarından oklar atıldı ve siperliklerde okçular belirdi. Dawson savaşın gürültüsü arasında tekil çığlıkları duyamıyor fakat çok fazla harbe girdiği için orada bir yerde olduklarını biliyordu. Komuta mevkisinden bakıldığında

neredeyse sakin bir şeymiş gibi görünüyordu ama o bedenler denizinin ortasında dünyanın en gürültülü, en coşkulu ve en korkutucu hissi yaşanıyordu. Savaş başlamıştı, artık geri dönüş yoktu.

İttirilip düşürülmeleri zor olsun diye uçlarına dikenli kancalar bağlanmış, ince kuşatma merdivenleri yükseldi havaya. Ardından şahmerdanın boğuk gümbürtüsü duyuldu. Sonra bir daha ve bir daha... Anteali askerlerden bazıları kalkanlarını başlarının üzerine kaldırmıştı ama böyle bir lükse sahip olanların sayısı çok azdı. Merdivenlerden ikisi tutunacak bir yer buldu ve askerler yukarı tırmanmaya başladı. Dawson dudaklarını endişeyle kemirerek izlemeye devam etti. Kuzeyde bir hareketlenme oldu. Nehrin kıyısında. Asterilhold renklerini kuşanmış adamlar... En az yüz kişiydiler. Nehir kıyısındaki soğuk çamurların arasına gizlenmişlerdi ve düşmana arkadan saldırmaya hazırlanıyorlardı.

"Kuzeyden gelen tehlikeyi haber ver," dedi Dawson. Yaveri borazanı dudaklarına götürdü. Tehlike için üç kısa, kuzey içinse iki uzun nota öttürdü. Görünüşe göre tuzak kuranların büyük bir bölümü kılıçlı adamlardan oluşuyordu; aralarında sadece birkaç mızraklı vardı. Şahmerdanın kof gümbürtüsü tüm sesleri bastırsa da Anteali askerlerin bağrışlarında bir değişiklik oldu, sonra da hep birlikte yeni düşmanlarına doğru döndüler.

"Hücum," diye bağırdı Dawson kılıcını çekerek. "Hücum borusu çal."

Dawson ile Antea şövalyeleri nehirden aşağı, orada bekleyen düşmana doğru sürdü atlarını. Aralarında ilk başta göründüğünden daha fazla mızraklı vardı fakat sayıları onları durdurmaya yetmezdi. Arkasındaki atlardan biri acı dolu bir çığlık atarak sola devrildi fakat ses ona ulaştığı sırada Dawson çoktan kalabalığın arasına dalmış, hasımlarının kellerini ve omuzlarını biçmeye başlamıştı bile. Corenhall Baronu Makarian Vey sağında bir savaş çekici savuruyor, bağıra çağıra eski bir meyhane şarkısı

söylüyordu. Jorey ise hemen solunda, soğukkanlılığını kaybedip kaçmaya başlayan bir düşman askerini kovalıyordu. Dawson'ın parmakları keyifle sızladı ve kılıcı kanla kaplandı. Şahmerdanın düzenli ritimlerinde bir değişiklik yaşandı, sonra da güney yönünde bir tezahürat koptu. Beyaz hisarın kapısını aşmışlardı.

"Hisara!" diye bağırdı. "Şunların işini bitirip hisara saldırın! Geri püskürtün şu piçleri! Antea ve Simeon için!"

Adamları ona çatlak bir haykırışla karşılık verdi. Ardından Antea şövalyeleri onunla birlikte dönüp beyaz hisara doğru dörtnala koşturdular.

Hisarın önündeki yumuşak topraklar artık Antealı askerlerle çiftçilerin, adamlarla çocukların bedenleriyle kaplıydı; kimi kuşatma merdivenlerinden düşmüş kimiyse oklarla delik deşik edilmişti. Bazıları hâlâ hayattaydı. Hisarın içinden savaş ve katliam sesleri yankılanıyordu. Dawson atından inmek yerine hisarın avlusundan hızla geçerek bineğini dosdoğru uzak taraftaki kapıya sürdü. Şövalyeleri de hemen arkasındaydı. Yeşim köprü, nehri boylu boyunca aşıyordu. Her iki yanda yeşim taşlarının hem altına hem de üstüne bağlanıp birbirine çakılmış tahtalardan yapılma, yıpranmış korkuluklar bulunuyordu. Tahtalar solup kıymık kıymık olmuş, ejderhaların ebedî ve umursamaz eserinin yanında kırılıp bozulmuş bir insan yapıtı olarak kalmışlardı.

Köprünün öteki ucunda otuz kırk kişilik bir düşman askeri grubu vardı. Onların arkasında, nehrin diğer yakasındaysa yuvarlak hisar yer alıyordu. Buradan bakıldığında daha uzun görünüyordu; geniş duvarları dışarı doğru hafif bir eğim yapıyor ve üzerlerine tırmanmayı daha zor hâle getiriyordu. Kapısı kapalıydı; ne düşmanlara ne de müttefiklere geçit veriyordu.

Ama geri çekilen askerleri içeri almak için açıldıklarında Antea'nın bir şansı olacaktı elbet.

"Toplanın!" diye bağırdı Dawson. "Bütün adamlar etrafımda toplansın!"

Yaveri çoktan gerilerde kalmıştı ama şövalyeleri ve askerleri emri duyup diğerlerine de ilettiler. *Lord Mareşal'in yanına*, bağrışları hisarın içinde bir çan gibi yankılandı. Altı adam yerde yatan şahmerdanı kapıp eşiğe koşturdu. İçlerinden biri sağ kulağını kaybetmişti ve her yeri kan revan içindeydi. Köprüdeki mağlup düşman askerlerinin kimi inleyip yuvarlak hisarın etrafında toplanıyor kimiyse kendisini saldırıya hazırlıyordu.

Derken tam tepelerinde yeni bir sancak daha belirdi. Sonra bir tane daha. Ardından bir üçüncüsü. Dördüncüsü.

Destek birlikleri gelmişti. Dawson kafasını çevirip arkasında toplanan adamlara bir bakış attı. Şövalyelerinin neredeyse tamamı hâlâ ayaktaydı. Piyadelerin sayısıysa azalmıştı. Hem de çok... Ama hâlâ bir şansları vardı.

"Okçular öne!" diye bağırdı.

Sayıları bir düzineyi geçmeyen bir avuç adam ellerinde yaylarıyla kapıya koştu.

"Hepsini bir anda öldürmeyin çocuklar," dedi Dawson nehrin gürültüsünün ve köprüye sıkışan adamların feryatları arasından sesini duyurmaya çalışarak. "Karşı taraftaki piçlerde acıma duygusunu uyandırmak istiyoruz. O yüzden ağırdan alın."

Okçuları teker teker yaylarının kirişlerini saldı. Köprüdeki adamların kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Çığlıklar attılar, ağlayıp sızladılar ve öfkeyle haykırdılar. Dawson'ın saflarına saldırmayı deneseler de çabucak geri püskürtüldüler. Sayıları giderek azaldı. Yirmi kişi. On sekiz. On dört. On. Yeşim yeşili ve kan kırmızısı birbirine karışarak bir ressamın fırçasından çıkan, bütünüyle gerçek olamayacak kadar güzel bir şey gibi göründü âdeta. Düşmanlarından biri çaresizlikle nehrin çağlayan sularına atladı. Dokuz. Dawson tüm bu süre zarfında dikkatini kaderine terk edilmiş adamların yumrukladığı kapıdan ayırmadı. Ama kapı açılmadı.

Açılmayacaktı.

"İşlerini bitirip kapıyı kapatın," dedi Dawson sonunda. "Lord Vekilharç'a istilacıları geri püskürtüp sınırlarımızı güvence altına aldığımızı söyleyeceğiz."

Ve çok geç kaldığımızı, diye düşündü içinden. Beyaz hisarın kapısı önünde kapanırken kılıcını havaya kaldırıp karşı taraftaki komutana bir düellocu selamı gönderdi. Savaşın ilk ayağı beraberlikle sonuçlanmıştı ve eğer tecrübelerinin ona söylediği tek bir şey varsa o da bunun ileride yaşanacakların bir işareti olduğuydu.

Marcus

"Seni öldürürüm," diye bağırdı erkek Kurtadam. Ellerini her iki yanında yumruk yapmıştı. Tüylü yanaklarıyla alnı yüzündeki ızdırap dolu ifadeyi yumuşatıyor, daha iyi bir hayata yönelik umutları yerle bir olan bir insandan ziyade hayal kırıklığına uğramış bir köpek yavrusu gibi görünmesine sebep oluyordu. "Bunu yapamazsın. Seni öldürürüm."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Marcus. "Cidden, kes şunu."

Yanlarındaki kraliçe-muhafızı, Cithrin'den çok da büyük olmayan genç bir İlkkan'dı. Başını Kurtadam'dan tarafa sallasa da yüzbaşıya hitaben konuştu. "Bir vatandaşı ölümle tehdit ediyor," dedi oğlan. "Eğer istersen onu yargıçlara götürebilirim."

"Cezasını nasıl ödeyecek ki?" diye sordu Marcus. "Onu rahat bırak. Sadece kötü bir gün geçiriyor."

Ev küçük, özel bir avluya bakıyordu. Marcus'un yanındaki kraliçe-muhafızı, ortamdaki tek yasa temsilcisiydi. Kurtadam'ın evine girip çıkan ve özel eşyalarını sokağa çıkarıp üst üste yığan adamlarla kadınların hepsi Marcus'un elemanlarıydı. Pyk'in. Bankanın.

Etraflarında bir kalabalık toplanmıştı. Kurtadam'ın komşuları, sokak satıcıları ve gelip geçen yolcular... Kalabalığın

kalabalığı çekmekte üstüne yoktu. Enen –şubeyi ilk kurdukları günlerde Marcus'un muhafız olarak tuttuğu Kurtadam kadın– karmaşık bir kuklayı tıpkı bir bebek gibi kucağında taşıyarak evden dışarı çıktı ve onu giderek büyüyen eşya yığınının üstüne kibarca yatırdı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı erkek Kurtadam ona. "Kendi türünden birine böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

Enen onu duymazdan gelip tekrar içeri girdi. Erkek bir Jasuru –adı Hart'tı– iki avuç dolusu kumaşla dışarı çıktı. Bazıları ipek ve brokardı. Bankanın parasının nereye gittiği görmek zor değildi fakat aldığı kredi karşılığında gösterdiği teminat tunikler ve uzun çoraplar değildi. Kuklalar da değildi. Evin tapusunu göstermişti ve borcunun yükümlülüklerini yerine getiremediği için Marcus ile muhafızları da şu anda ona el koyuyordu. Yardem kafasını eğip kolunun altında dikişli bir döşekle alçak eşiğin altından dışarı çıktı. Kurtadam çaresiz gözyaşlarına boğuldu.

Kalabalığın arasındaki bir adam kahkahalarla gülüp sahte sahte ağlamaya başladı.

"Bu sonuncusuydu komutanım," dedi Yardem. "Kapı ve pencerelere tahta çakma işine geçiyoruz. Evi güvence altına alacağız."

"Teşekkürler."

"Sağ olun komutanım."

Kurtadam artık şiltesinin üstünde oturuyor, yüzünü ellerine gömmüş bir vaziyette ağlıyor ve hıçkırıkları bütün vücudunu sarsıyordu.

Marcus onun yanına çömeldi. "Pekâlâ," dedi. "Sana bundan sonra neler olacağını söyleyeyim. Çok öfkelenecek ve intikam almak isteyeceksin. Benden, bankadan, herhangi birinden. Öfkenin dinmesi bir hafta kadar sürecek fakat bu süre zarfında düzgünce düşünemeyeceksin. Kendi kendine yapılacak en iyi şeyin evi yakmak olduğunu söyleyeceksin. Eğer senin olamıyorsa kimsenin olamaz. Bunun gibi şeyler. Dinliyor musun?"

"Bok ye," dedi adam hıçkırıklarının arasından.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. İşte bu yüzden adamlarımdan birkaçını burada bırakacağım. İlginç bir şey yaşanmadığından emin olmak için evin içinde ve sokakta olacaklar. Eğer eve giren biri olursa onu öldürecekler. Ona zarar vermeye çalışan birini de çok kötü benzetecekler. O yüzden bu dansı hiç gerçekleştirmeyelim, tamam mı?"

Tehdidin kibarlığından olsa gerek, Kurtadam başını olumlu anlamda sallayabilecek kadar ağlamaya ara verdi. En azından bu iyiye işaretti.

"Şimdi sana bir teklifte bulunacağım," diye devam etti Marcus. "Seni gücendirmek gibi bir niyetim yok. Bu teklifi banka değil, ben yapıyorum. Tüm bu eşyaları götürebileceğin bir yerin yok. Eşyaların sokakta çürüyüp gidecek. Hiçbir işine yaramayacaklar. Hepsine otuz gümüş öderim. Sen de yoluna gider, her şeye baştan başlarsın."

Kurtadam'ın gözlerinden yaşlar süzülüyor, porsuklarınkine benzeyen yağlı ve ince kürkünü ıslatıyorlardı. "Daha fazla ederler," dedi boğuk bir sesle.

"Sokakta yatarken etmezler."

"Kuklalarıma ihtiyacım var. Geçimimi onlar sayesinde sürdürüyorum."

"O zaman onlardan üçünü alabilirsin. Teklifim aynı."

Sandıklarına, kıyafetlerine ve solgun çiçeklerle dolu plaster vazosuna bakarken adamın yüz ifadesi çaresizlikle doldu. Kalabalıktakiler alayla ya da sahte bir sempatiyle ona bakıyordu.

"Borcumu ödeyecektim," dedi usulca.

"Hayır, ödemeyecektin," dedi Marcus. "Bu artık geçmişte kaldı. Kuklalarını ve paranı alıp baştan başla, tamam mı?"

Kurtadam kafasını olumlu anlamda salladı. Yanaklarından aşağı daha fazla yaş süzüldü. Marcus ona gümüşle dolu bir cüzdan uzattı.

"Pekâlâ, istediği üç kukla haricinde tüm eşyaları arabaya yükleyip depoya götürün."

"Emredersiniz komutanım," dedi Yardem. "Ya sonra."

"Hamama gideceğim. Kendimi bir parça kirlenmiş hissediyorum."

Porte Oliva'nın yaz mevsimi tıpkı bir eşkıya gibiydi. Yumuşak deniz rüzgârlarının ve uzun, rahatlatıcı akşamların arkasına saklanıyordu. Dalgalar ve kuş seslerinin arkadaşça, güven veren tonuyla konuşuyordu. Öğle güneşini omzunuza bastıran bir el gibi hissettiğinizde bile Marcus onun dostça olduğunu düşünüyordu. Ama er ya da geç kavurucu bir gündüz sıcağı veya ter içindeki geceler hâlinde saldırıya geçiyordu. Kurtadamlar postlarını neredeyse sıfıra vuruyorlardı. İlkkan ve Cinnaeler ise rahat edebilmek için edebi bir kenara bırakıyordu. Öğle vaktinde tüm işler duruyor ve bütün şehir akşam olup yaz güneşi şiddetinin bir kısmını kaybedene dek hummalı rüyalara dalıyordu.

Saldırı henüz gerçekleşmemişti. İlkbahar hâlâ onları rehavete sürükleyip gardlarını düşürüyordu. Ama darbe er ya da geç gelecekti.

Cithrin gideli iki hafta oluyordu ve muhtemelen şu anda Sara-sur-Mar ile Carse arasındaki sularda bir yerlerdeydi. Onun yokluğunda işler daha önce nasılsa öyleydi: yapılacak ödemeler, korunacak bir kasa, toplanacak alacaklar. Arada sırada bir müşteri ya da iş ortakları birini veya bir şeyi korumaları için birkaç muhafıza ihtiyaç duyuyordu. Artık bankadaki rolü için Cithrin'le rekabet etmek zorunda kalmadığından Pyk bir parça sakinleşmiş görünüyordu fakat hâlâ ilgilenilmesi gereken onlarca önemsiz iş çıkarıyor ve masraflar hakkında şikâyet edip duruyordu. Yani bir bakıma hiçbir şey değişmemiş, bir bakımaysa her şey değişmişti.

"Cithrin'in peşinden gideceğim," dedi Marcus.

Yardem sandalyesinde öne doğru oturup birasını daha dikkatli içmeye koyuldu. Sessizliğinin düşünceli ve tasvip etmeyen bir yanı vardı. Marcus kaba saba masanın üstünde öne eğildi. Her zaman gittikleri meyhanede değillerdi. Pulları yeşil yılanlar gibi parlayan üç genç Jasuru avluda davul çalıyor, karmaşık ritimleri ortamı zenginleştiriyordu. Marcus biftek ve kar bezelyeleriyle dolu kâsesini eline aldı, ona şöyle bir baktı, ardından tekrar masaya bıraktı.

"Cithrin'in Vanai'den gelirken bir oğlan kılığına girişini düşünüyordum," dedi.

Yardem kafa salladı. "Siz de mi kılık değiştireceksiniz komutanım?"

"Bir arabacı gibi giyinebilirim. Ya da tüccar. Sonuçta kendimi birilerine tanıtmama falan gerek olmayacak. Sadece atımı sürecek ve sessiz kalacağım. Cithrin eve dönmeye hazır olduğunda da onunla birlikte geri geleceğim."

"Peki neden?"

"Geri dönerken kendimi gizlememin pek bir anlamı olmaz, değil mi?"

"Yani neden kızın peşinden gideceksiniz komutanım? Bunun bize ne faydası olacak?"

"Bence bu oldukça bariz. Onu korumak için."

Yardem iç çekti.

"Ne?" dedi Marcus. "Devam et. Söylemek istediğini biliyorsun. Cithrin'in tehlikede olmadığını, Corisen Mout ve Barth'ın onu koruyabileceğini söyle. Cithrin bir savaşa doğru gidiyor. Gerçek bir savaşa, Maccia'da sürekli yaşanan şu küçük üçkâğıtçılıklardan birine değil. Böylesine bir vahşetin ne kadar hızlı yayılabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun."

"Eğer iki kılıçlı askerin onu koruyamayacağını, bu iş için en az üç kişi gerektiğini düşünüyorsanız neden başka birini

yollamıyorsunuz komutanım? Mesela Enen daha önce de Carse'ta bulunmuş."

Yardem kara gözlerini onunkilere dikti. Tralgu'nun ironik bağlılığı yıllar içerisinde öyle bir alışkanlık hâline gelmişti ki Marcus bazen dostunun yüz hatlarının ne kadar sertleşebileceğini unutuyordu. Böyle anlarda Tralguların ölümcül bir itaatkârlığın yanı sıra avlanmak ve öldürmek için yaratıldığına inanmak çok kolay oluyordu. Marcus öne sürebileceği birkaç argümanı kafasında sessizce tarttı fakat Yardem'in amansız bakışlarının altında hepsi de tırnak makasıyla bir ağaç kesmeye çalışmak kadar nafile görünüyordu.

"Cithrin'in başının belada olmasını istiyorsunuz komutanım ama değil."

Marcus'un içindeki sabırsızlığın yerini başka bir şey aldı. Bakışlarının soğuduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Yardem bir kulağını oynatıp küpelerini şıngırdattı, sonra da birasıyla ilgilenmeye geri döndü. Tam kupayı dudaklarına kaldırmaya başladığı sırada Marcus bir eliyle bardağın ağzını kapatıp onu masaya geri bastırdı.

"Sana bir soru sordum."

Tralgu birasını bıraktı. "Ellis'te yaşananlardan sonra intikam almak istediniz komutanım."

"Adalet istedim."

"Öyle diyorsanız öyle olsun," dedi Yardem itiraz kabul etmeyerek. "O zamanlar ben de yanınızdaydım. Şimdiki gibi değil ama oradaydım. Neler olduğunu gördüm. Springmere'i öylece öldürmediniz. Bunu planladınız, ayarladınız. Ölümünün yaklaştığını görmesini sağladınız, anlamasını... Ve bunu engellemek için elinden hiçbir şey gelmeyeceğinden emin olmasını. Öldüğünde her şeyin daha iyi olacağını düşündünüz. Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyordunuz. Aptal değildiniz fakat...

adaleti... sağladığınızda bir şeyleri telafi edebileceğinizi sandınız. Ama öyle bir şey olmadı."

"Bu konuşmayı bir yere vardırmaya niyetlendiğinden eminim," dedi Marcus. "Çünkü Alys ile Merian'ı sırf bir tartışmada küçük zaferler kazanmak için mezarlarından kaldırmayacağını biliyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorum zaten komutanım," dedi Yardem. Ses tonunda özür dilediğini gösteren herhangi bir emare yoktu. "Springmere'i sırf ölmesi gerektiği için öldürmediğinizi söylemeye çalışıyorum. Bağışlanma arıyordunuz."

"Eğer yine şu dinî vaazlarına..."

"Cithrin'i de aynı sebepten ötürü arıyorsunuz," dedi Tralgu sözünün kesilmesine izin vermeyerek. "Merhametsiz bir dünyanın merhametine terk edilmiş bir kız çocuğuydu. Ona yardım ettik. Nefret size huzur getirmedi ve ruhunuzun derinliklerinde bir yerde belki de sevginin bunu yapabileceğini düşündünüz. İşte şimdi de buradayız, Cithrin bel Sarcour kurtuldu ama siz hâlâ aradığınız kurtuluşa eremediniz. O yüzden, aslında öyle bir şey olmamasına rağmen, hem kendinize hem de geri kalan herkese kızın yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyorsunuz. O iyi komutanım."

"Onun için çalışmayı ben istemedim. Ondan uzaklaşmak istedim. Geri dönmemiz gerektiğini söyleyen kişi sendin. Sen."

"Doğru. Ama bu bize ihtiyacı olduğu zamandı."

"Artık yok mu yani?"

"Evet, komutanım. Artık yok," dedi Yardem giderek yumuşayan ve kibar bir sesle ki bu hâli bağırmasından bile kötüydü. "Düzgün bir maaşı olan düzenli bir işe sahibiz. Başımızı sokacak bir yerimiz ve sıcak aşımız var. Eğer aradığımız şey bu değildiyse gerçekten de ilginç olurdu."

"Günlerimizi insanların evlerine el koyup onları sokağa atarak geçiriyoruz. Bu nasıl bir yaşam şekli?"

"Eskiden olsaydı onları öldürürdük komutanım. Bunun daha kötü bir hayat olduğundan emin değilim."

Marcus ayağa kalktı. Avludan gelen davul gümbürtüleri tepe noktasına ulaşıp sessizliğe gömüldü. Oluşan sessizlikte Marcus'un sesi istediğinden daha yüksek çıktı.

"Kahrolasıca içkinin parasını kendin öde."

"Emredersiniz komutanım."

Yüzbaşı öfkeli adımlarla dışarı çıkarken meyhanedeki diğer adamlarla kadınlar iki yana açılıp ona yol verdiler ve fal taşı gibi açılan gözlerini kaçırdılar. İçlerinden biri ona bir şey söyleyecek olsaydı kesin kavga çıkardı fakat kimse öyle bir şey yapmadı. Sokakta, akşam güneşi çok yukarılardaki bulutları kırmızı ve altın –kan ve para– rengine boyuyordu. Arkalarındaki gökyüzü nispeten daha maviydi. Marcus yönünü kuzeye –Büyük Pazar'a, kafeye, koğuşlara ve şubeye– çevirdi. Kuklacılar sokak köşelerini istila etmiş, seyirci ve para çekmek için bağırıyorlardı. Öfkesi azalıp acı veren, donuk bir kırmızıdan beyaza dönüşünce kukla gösterilerinden birinin önünde birkaç dakikalığına durdu. Her zamanki Jasuru PeniPeni oyununun basit bir anlatımıydı bu. Başroldeki kukla oldukça güzel bir şekilde yapılmış, pullu izlenimi verecek şekilde boyanmıştı ve çok ikna edici bir şekilde kendi duyguları varmış gibi görünüyordu. Gerçi PeniPeni'nin şaşkınlık, öfke ve pişmanlıktan başka bir hisse ihtiyacı yoktu ya neyse... Kahramanın karısını ve bebeğini bir kuyudan aşağı attığı sahneye geldiklerinde Marcus kuklacının çantasına bakır bir sikke atıp yoluna devam etti.

Her şey er ya da geç buraya çıkıyordu. Kana, ölüme ve şiddete... PeniPeni gösterisinde kadın ve çocuk birer kurtuluş temsilcisi olarak geri dönüyor ama o zaman bile Jasuru'yu sadece işkence ve ölüm bekliyordu. Kahraman kendisiyle barışamıyordu. Geçmişe dönüp kaybettiklerini geri kazanma şansı da yoktu.

Marcus'un görmek istediği hikâye buydu. Ama böyle bir son görseydi bile kesinlikle ikna olmazdı.

Her şeye rağmen planını tekrar gözden geçirdi. İyi bir at ve yolda yetecek kadar para onu Carse'a ulaştırırdı. Bir oda tutabilir veya İlkkan mahallesinde kimsenin dikkatini çekmeyecek, hafif bir işte çalışabilirdi. Muhtemelen. Medean Bankası'nı bulmak zor olmazdı. Sonra bir köşeye oturup dilenci numarası yapar, Cithrin dışarı çıkana kadar bekler ve...

Bir ara sokağın girişinde duraksayıp gölgelere tükürdü. Hâlbuki o sabah planı gözüne oldukça olası görünmüştü.

Spor salonunun karşısındaki küçük bina koğuş olarak inşa edilmemişti ama artık bu görevi görüyordu. Daha önce burada yaşayanların izleri hâlâ görünüyordu: duvarlara monte edilmiş büyük bir mekanizmadan kalan yamalı delikler, farklı renklerdeki yeni taşlar. En doğudaki çatı kirişi uzun zaman önce yaşanmış bir yangından ötürü kararmıştı. Belki de bir okul veya on ailenin bir arada yaşadığı, aşırı kalabalık bir evdi eskiden burası. Kışın, çok eski olduğundan demir aksamları neredeyse kâğıt kadar incelmiş bir tuğlacı ocağıyla ısıtılıyordu içerisi.

İçeride Marcus'un birliğine mensup adamlarla kadınlar vardı. Medean Bankası'nın özel muhafızları. Normalde, görevden ya da izinden dönüp uyumak için hamaklarına ya da uyku tulumlarına uzandıkları gece vakitleri haricinde içeride sadece birkaç kişi olurdu. Şimdiyse koğuşta bir tek Hamamböceği, yani gerçek ismini kimsenin kullanmadığı, kahverengi kabuklu Timzinae çocuk vardı. Artık Marcus'un onu işe aldığı ilk günlerdeki kadar toy da değildi üstelik.

"Her şey yolunda mı yüzbaşı?"

"Tüm dünyanın iyice yozlaşıp mahvolmuş olması haricinde evet," dedi Marcus ve oğlan sanki bu bir şakaymış gibi güldü. Yüzbaşı uyku tulumunu omzuna atıp çatıya tırmandı. Tavan

kapağını ittirip açtığında bir güvercin ürküp kanatlarıyla havayı dövdü. Marcus uyku tulumunu açıp yere serdi, sonra da sırtüstü uzanıp giderek kararan bulutları ve gökyüzünü seyre daldı. Sokaktan ve alt kattan konuşma sesleri geliyordu. Düşünceleri sürekli Alys ile Merian'a kayıp durdu. Bir yuva kurabilecek kadar şefkatli bir adam olduğu zamanlarda sahip olduğu aileye. Alys'in kırlaşmaya başlayan siyah saçlarına. Merian'ın annesinin karnını terk ederken hafif kırgın görünen uzun yüzüne. Küçük kızının beşiğindeyken attığı kahkahaları hâlâ duyabiliyor, karısının omzuyla boynunun birleştiği noktayı öptüğünü anımsayabiliyordu. Zeki ve genç general; tahtın yasal vârisi Lian Springmere'in şampiyonu ve Lord Mareşal'i. O zamanlar dünyayı baştan yaratacağına inanırdı.

Alys ile Merian tüm acılardan azat olalı neredeyse on yıldan fazla bir zaman geçmişti. Bazen yüzlerini zar zor hatırlıyordu. Bazense onunla aynı odada olduklarını, görünmez ve ızdırap dolu bir şekilde kendisini suçladıklarını fiziksel bir kesinlikle hissedebiliyordu. Keder insanları değiştirirdi fakat bu gerçeği bilmenin bir faydası olmazdı.

Tavan kapağı tekrar açıldığında hava artık tamamen kararmıştı. Marcus dönüp bakmaksızın gelenin Yardem olduğunu hemen anladı. Uzun boylu Tralgu yanına gelip başucunda bağdaş kurdu.

"Pyk sizi sordu komutanım. Satın aldığınız tüm o eşyaların bankanın deposunda ne aradığını bilmek istiyor."

"Çünkü ben bankanın muhafız yüzbaşısıyım."

"Bunu sizden duyması daha ikna edici olurdu."

"Hepsini bizzat sokağa taşımak gibi bir niyeti yoksa bunun bir önemi yok."

Yardem gevrek gevrek güldü.

"Ne oldu?" diye sordu Marcus.

"Ben de ona aynen böyle söyledim. Bu olasılığı pek ilgi çekici bulmadı."

"O kadın son derece sevimsiz biri eski dostum."

"Öyle."

"Yine de... Bugüne dek emrinde çalıştığım en kötü kişi de sayılmaz."

"Bu çok geniş bir tanım aralığı komutanım."

"İyi dedin."

Az önce korkup kaçan bir güvercin ya da ona benzer bir şey binanın bir köşesine konup o ıslak, kara gözleriyle ikiliyi süzdü.

"Eee, Yardem? Beni bir hendeğe atıp birliğin komutasını devralacağın şu gün var ya?"

"Evet, komutanım."

"Bugün de o gün değil."

"Bunu bilmek güzel komutanım."

"Sence Merian'dan iyi bir bankacı olur muydu?"

"Bir yorumda bulunmak zor komutanım. Eğer meslek olarak bankacılığı tercih etseydi bence olabilirdi."

"Sanırım biraz uyuyacağım. Pyk'le sabah hesaplaşırım."

"Emredersiniz komutanım. Bir de..." Yardem uzaktan gelen, derin bir homurtu hâlinde genzini temizledi. "Çok ileri gittim..."

"Senin işin bu. Gerektiği zamanlarda çok ileri gitmekten sakın çekinme. Geri kalan herkes bana çok fazla saygı duyuyor," dedi Marcus. "Şey, Kit hariç."

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım komutanım."

Yardem ayağa kalkıp uzaklaştı. Ay koyu renkli bulutların arkasına saklandı ve yıldızlar çıktı; önce bir tane, sonra bir avuç, ardından hayal gücünüzü sönük bırakacak kadar fazla... Marcus zihninin uykuya daldığını hissedinceye kadar onları seyretmeye devam etti, sonra da battaniyesine sıkıca sarındı. Hafif bir meltemin taşıdığı kızarmış et kokusu burnuyla flörtleşip ortadan kayboldu.

Kâbus görmeye başladığında –ki bunun olacağını biliyordu– her zamankinden farksızdı. Alevler, çığlıklar, kucağında ölen küçük bedenin yarattığı his... Lakin bu sefer alevlerin arasında üç kişi vardı. Ama o üçüncü kişinin Cithrin olup olmadığını anlayamadan önce uyandı.

Cithrin

Cithrin ilk deniz yolcuğunda pek çok zorlukla karşılaşmayı beklemişti: mide bulantısı, kapalı alanlar, hayatının kontrolsüz sularda yüzen bir gemiye bağlı olduğunu bilmenin verdiği korku. Hepsi de doğru çıkmıştı ama bazıları tahmin ettiğinden daha nahoştu. Onu en çok şaşırtan şeyse mecburi hareketsizliğin kendisini epey sakinleştirmesi olmuştu. Günün veya gecenin herhangi bir vaktinde güverteye çıkıyor, küpeşteye yaslanıyor ve dalgaları ya da uzaktan gelip geçen karanlık kıyı çizgilerini seyrediyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, dolayısıyla da kendisinden hiçbir şey beklenmiyordu. Geminin daha hızlı gitmesini dilemesi ya da şubenin üstündeki küçük dairesini özlemesi bir şey değiştirmiyordu ve çok geçmeden kendini anı yaşarken buldu.

Batık'ı gören ilk kişilerden biri Cithrin'di. Başta yalnızca mavinin daha açık bir tonundan ibaretti. Derken suyun altındaki bir şeye, kabuklu bir ağaç kütüğüne veya solgun pullu bir balığa dönüştü. Sonra da boş gözlerle gökyüzüne bakan, çıplak bir İlkkan'ın vücuduna. Denizcilerden biri gülerek arkadaşlarına seslendi ve mürettebatın geri kalanı küpeşteye yaklaşırken genç kızın arkasında ayak sesleri duyuldu. Erkek Batık yalnız değildi. Cithrin onun hemen yanında yüzen bir kadın gördü, biraz ötesinde bir tane daha vardı. Çok geçmeden sayıları yüzleri

buldu. Sadece birkaç saniye içerisinde deniz onlarla dolmuştu. Uzuvları o kadar yavaş hareket ediyordu ki sanki deniz tarafından kıpırdatılıyormuş gibi görünüyorlardı. Cithrin izlemeye devam ederken içlerinden biri genç kızın hemen altındaki suların derinliklerinden yukarı çıktı; bir yeni yetme ya da Cinnae'nin zayıf, ince yapısına sahip, henüz çocukluktan çıkmamış bir delikanlıydı bu. Batık koyu gözlerini genç kıza çevirdi, sonra da yavaşça gülümsedi.

"Daha önce hiç Batık görmemiş miydiniz müdire hanım?" diye sordu Barth.

Cithrin adamın, yanına geldiğini fark etmemişti bile. "Sadece bir kez," diye yanıtladı. "Vanai'deki kanallarda. Ama bunun gibisini hiç görmemiştim."

"Genellikle bundan daha küçük sürüler hâlinde seyahat ederler. Bu kadar çoğunu aynı anda gördüğümüz için şanslıyız."

Tayfalardan biri bağırarak denize atladı. Batıklar sıçrayan suların sesini duyar duymaz ağır bir taş gibi, hızla dibe battı. Cithrin altındaki delikanlının gözden kaybolmasını izledi. Denize atlayan tayfa ise kahkahalarla gülüyor, onların peşinden dalmaya çalışıyordu.

"Göt herif," dedi Barth sesinde herhangi bir öfke tınısı olmaksızın.

"Neden kaçıyorlar?"

"Batıklar yavaş bir ırktır ve suyun dışında güçsüzdürler. Ayrıca çıplaklar. Bazen denizcilerin ve liman işçilerinin gaddar bir spor anlayışı oluyor," dedi Barth. "Batıklar da diğer herkes gibidir. Bir tehlike görünce kaçarlar. Balıklar bile bunu yapar."

Cithrin başını onaylarcasına sallasa da arkadaşları tarafından denizden çıkarılırken sırıtan tayfayı izlemeyi ihmal etmedi ve yolculuğun geri kalanı boyunca ondan uzak durmayı aklının bir köşesine not etti.

* * *

Carse. Beyaz renkli, tebeşir uçurumları şehre yarım günlük mesafe kala başlıyor ve deniz kıyısında tıpkı bir buz dağı misali yükseliyorlardı. Denizin kendisi bile bir parça solmuştu sanki ve puslu gökyüzü maviden bir ton daha açık görünüyordu. İnsanlara –daha doğrusu bu sulara yerleşmiş onlarca ırka– dair ilk emareler balıkçı gemileriydi. Siyah renkli bu küçük tekneler o sırada ya uçurumlara doğru geri dönüyor ya da kuzeye, su kıyısına daha yakın küçük kasabalara gidiyorlardı.

Deniz kıyısında olmasına rağmen Carse tam anlamıyla bir liman kenti sayılmazdı. Kuzeydeki ejderha yollarının ucunda oturuyor ve dalgalara tepeden bakıyordu. Uçurumların dibinde büyük bir rıhtım ağı bulunuyordu ancak tüccarlardan çok azı onları kullanmayı tercih ediyordu. Onun yerine uçurumların sona erdiği yere gidiyor ve mallarını kara yoluyla büyük şehre taşıyorlardı. Cithrin ve diğer yolcular, çok az eşyaları olduğundan rıhtımlarda inip Carse'a çıkan eğimli yolları tırmanmaya koyuldular. Genç kız uçurumu çevreleyen ama iyice aşınıp kullanılmaz hâle gelen daha eski diğer yolları görmeyi sinir bozucu buldu. Günün birinde ayakkabılarına ve elbisesine tebeşir tozu bulaştıran, henüz karanın durağanlığına alışamadığı için tökezleyerek tırmandığı bu yol da geçit vermez bir harabeye dönüşecekti. O günün bugün olmamasını diledi.

Yol uçurumun tepesinde doğuya doğru kıvrılıp büyük bir avluya ve şehre çıkan geniş demir basamaklara dönüştü. Eğer bu yönden gelenleri etkilemek için yapıldıysa bundan daha iyi bir iş çıkaramazdı. On kat yüksekliğindeki konsey kulesi tam önlerinde yükseliyordu; taşları insan teni kadar pürüzsüzdü. En üst katta her yöne bakan, renkli camlara sahip onlarca pencere vardı ve Gün Batımı Konseyi'nin toplantılarında verilen kararları ilan etmeyi bekliyorlardı. Savaş zamanlarında bile kulenin dokunulmazlığı vardı. Hiçbir kral ya da prens, din adamları ve büyücü hekimlerin kurduğu bu oluşuma karşı gelemezdi; konsey

olmadan Carse tacınızdaki en değerli mücevherlerin arasında yer almazdı.

Kulenin ötesinde, Cithrin'in buraya gelirken bindiği gemiden çok daha büyük, yeşim bir ejderha heykeli burnunu kanadının altına sokmuş bir vaziyette, kıvrılmış yatıyordu. Genç kız daha önce Ejderhalar Kabri ve son Ejderha İmparator Morade'nin onun önünde uyuyan heykeli hakkında bir şeyler okumuştu. Buna rağmen nefesinin kesilmesine engel olamadı.

Ama şehir uçurumun tepesinden görülecek şekilde inşa edilmemişti. Gökyüzünden görülecek şekilde inşa edilmişti. Binalar yıkılıp baştan yapılmış; tutuşabilecek şeyler kadim ordular tarafından yakılmış, tekrar inşa edilmiş, sonra yine yakılmıştı fakat Carse özünde bir ejderha şehriydi. Sokakları ve meydanları yüzyıllardır buralarda yürümemiş devasa bedenlerin sığabileceği şekilde tasarlanmıştı. Söylentilere bakılırsa, bir zamanlar ejderhaların bir araya toplandığı geniş tünekler olur da insan ırklarının efendileri günün birinde geri dönerse diye hâlâ temizlenip hazır tutuluyordu.

Cithrin'in çocukluğu Vanai'nin dar sokak ve kanallarında, ergenlik çağıysa Porte Oliva'nın sıkışık caddeleri ile beyaz duvarları arasında geçmişti. Carse ise devasa, gri, haşmetli, sade ve vakurdu. Geniş sokakları başlı başına bir böbürlenme gibiydi, ulu kuleleriyse ağaçlar misali göğe yükseliyordu. Üzerinde ince bir zincir zırh, belindeyse kılıç olan tek bir adam yanlarından geçip gitti ve Cithrin büyük bir şaşkınlıkla onun şehir muhafızlarından biri olduğunu fark etti. Porte Oliva'daki kraliçe-muhafızları en az iki, en çok da beş altı kişilik gruplar hâlinde dolaşırdı. Vanai prensinin korumalarıysa yaldızlı zırhlar giyer ve kurşuna daldırılmış sopalarıyla canlarının istediği kişiyi döverlerdi. Görünürde hiçbir müttefiki olmayan, tek bir muhafız ya büyük bir aptallığa ya da şehirdeki suç oranının düşüklüğüne işaret

ediyordu. Cithrin kendisini daha mı güvende, yoksa daha mı tehlikede hissettiğinden emin olamadı.

Sokağın köşesindeki bir büyücü hekim gökyüzünde şimşekler çaktırdı ve ona agresif bir davulun gümbürtülerini andıran, küçük gök gürültüleri eşlik etti. Önünde dilendiğini gösteren herhangi bir para toplama kutusu falan yoktu. Cithrin onu izlemesi mi, yoksa yoluna devam etmesi mi gerektiğini bilemedi.

Medean Bankası'nı bulmak bir saatini aldı. Binanın ön cephesi kendi şubesine nazaran daha mütevazıydı: bir balıkçı dükkânı ile küçük, itibarsız bir tapınağın arasındaki siyah bir kapı. Sadece bankanın sembolü ve sikke şeklindeki ahşap bir tabela gösteriyordu yerini. Cithrin korumalarına dışarıda beklemelerini işaret etti. Korkudan midesi büzülüyor, yorgunluktan bacaklarındaki ve sırtındaki kaslar titriyordu. İnce Deniz'in sularını seyrederken hissettiği dinginlik, yarım yamalak hatırladığı bir rüya gibi geliyordu artık gözüne.

Kapının önünde durup derin bir nefes aldı. Üstat Kit anılarında ona ağırlığını kalçalarına vermesini ve başını dik tutarak yürümesini söylüyordu. *Bunu yapabilirsin*, dediğini duyabiliyordu adamın ona.

Yapabilirdi ama mecbur değildi. Kimse onu beklemiyordu. Hesap defterlerini Barth veya Corisen Mout ile içeri yollayabilir, sonra da Komme Medean'ın ya da bir başkasının gözüne girmeye çalışmadan eve geri dönebilirlerdi. Eğer içeri girmezse kimse onu reddedemez veya küçümseyemezdi. Böyle bir işe kalkışmadığı takdirde başarısızlığa uğramazdı.

Kapıyı itip içeri girdi.

İçerisi tahmin ettiğinden daha kasvetliydi; sadece tavana yakın bölgelerdeki pencerelerle aydınlatılıyordu ve tomurcuklanmış menekşe ve sarmaşık saksılarıyla doluydu. Teni cilalı maun renginde olan, Marcus Wester'ın yaşlarındaki bir adam –vücudu kalınlaşmaya ve saçları kırlaşmaya başlamıştı fakat

henüz yaşlı sayılmazdı– genç kızın daha önce fark etmediği bir kapıdan başını uzattı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Cithrin hesap defterlerini sanki kötülüğe karşı bir tür muska tutuyormuşçasına havaya kaldırdı. "Porte Oliva'nın raporlarını getirdim," dedi. Sesi kendinden emin ve yüksek çıkmıştı. Ciyaklamadığı için şükretti.

"Ah, siz banka holdingini arıyorsunuz o zaman. Kuzey yönünde üç sokak yukarı çıkın, sonra da batıya dönün. Batı tarafındaki kapıyı kullanın."

"Teşekkürler," dedi kız. "Siz Müdür Nison olmalısınız o hâlde?"

Adamın yüzünde bir parça ilgi emaresi belirdi. "Benim."

"Müdür Imaniel sizden çok bahsetti," dedi kız kendini gülümsemeye zorlayarak.

Bu doğru değildi. Adamın adını Vanai'ye getirdiği evraktan ve hesap defterlerinden öğrenmişti. Ama Müdür Imaniel ölmüştü. Cam da öyle... Aksini iddia edebilecek herkes bu dünyadan göçüp gitmişti, o yüzden canının istediği her şeyi söyleyebilirdi. Ve o anda bu yabancıyla aralarında küçük de olsa bir bağ olmasını istiyordu.

Bir kalp atımından kısa bir süre içerisinde adamın kafa karışıklığı şaşkınlığa, şaşkınlıksa keyfe dönüşüverdi.

"Siz de bel Sarcour olmalısınız," dedi. "Bir dakika bekleyin lütfen."

Nison tekrar gözden kayboldu ve Cithrin bankacının birine seslendiğini, sonra da başka bir adamın ona karşılık verdiğini duydu. Carse şivesi o kadar hızlı ve kesik kesikti ki tek seçebildiği *yaşlı adam* ve *yarın* kelimeleri oldu. Çok da bilgilendirici sayılmazdı.

Nison yeniden görüş alanına girdiğinde bu kez üstünde boyanmamış yünden yapılma bir pelerin, yüzündeyse çok da samimi görünmeyen bir tebessüm vardı.

"İzin verin, size eşlik edeyim müdire hanım," dedi.

"Teşekkürler."

Banka holdingi, şube binasının mütevazılığını her anlamda telafi ediyordu. Beş kat yüksekliğindeydi ve bir şehir sınırları içerisindeki bir binadan ziyade tahkimli bir kaleyi andırıyordu. Perdahsız camları birer ok mazgalı kadar dardı, çatısındaki taş işçilikleriyse kolaylıkla siper olarak kullanılabilirdi. Nison genç kızı demir bir kapıdan geçirip saraylarınkine benzeyen bir avluya çıkardı. Tam ortasında bir çeşme şırıldayıp fokurduyor ve çapraşık desenlerle süslü, ahşap panjurlardan dışarı tütsü kokusu yayılıyordu. Hizmetkârlar veya köleler yerdeki parke taşlarını öyle bir silip temizlemişti ki avluda ne bir kir ne de toz vardı. Adam onu tuğla duvarları halılarla kaplı, geniş ve havadar bir odadan geçirdi, sonra da duvar boyunca kıvrılan merdivenlerden yukarı çıkarıp fil dişi ve kara kehribar kakmalı, meşe bir kapıya götürdü.

Banka holdinginin şubelere nazaran daha varlıklı olması mantıklıydı. Ne de olsa sıradan bir merkez şube yerine bir banka holdingine sahip olmalarının sebebi buydu. Şubelerin uğradığı tüm zararlar sadece o şubeyi –Cithrin'i, Müdür Nison'ı ya da diğerlerini– bağlıyordu. Kâh değer kazanıp kâh kaybediyor ve hep birlikte başka bir iş yerine, yani banka holdingine ödeme yapıyorlardı. Holding ise ne kredi veriyor ne de depozito kabul ediyordu ve daha ziyade şubeler arası altın akışına odaklanıyordu. Bankanın dışındaki hiç kimsenin holdingle veya Komme Medean'la yapılmış bir sözleşmesi yoktu. Cithrin bir savaştan ya da fırtınalı bir mevsimden önce çok fazla sigorta sözleşmesi imzalarsa şubesini iflasa sürükleyebilirdi fakat borç orada biterdi. Hiç kimse bu bina veya diğer şubeler üstünde bir hak iddia ede-

mezdi. Hatta duruma bağlı olarak banka holdingi bile ödeme yapılması gereken alacaklılar arasında yer alabilirdi.

Kulağa bir hikâyeden biraz daha fazlası gibi gelse de bu binayı zenginler için güvenli bir liman, kendi şubesiniyse bir risk motoru kılan şey yalnızca bir kurguydu. Cithrin tüm bunları biliyor ve en az hesap defterlerindeki rakamlarla harfler kadar iyi anlıyordu. Ama bu gerçeğe ilk defa kendi gözleriyle şahit oluyordu. Sessizce şubesinin değerini tekrar hesaplayıp burada gördüğü kapılarla, çeşmelerle, duvar halılarıyla ve tütsülerle kıyaslamaya başladı. Ardından hafif bir baş dönmesi yaşadı.

Müdür Nison'ın çaldığı kapıyı açan kadın koyu renkli, ince bir pamuk cübbe giymiş ve giysisinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Karşısındaki kişinin yüksek statülü biri mi, yoksa iyi giyimli bir hizmetkâr mı olduğunu kestiremeyen Cithrin, gülümseyip kadını başıyla selamlayarak her hâlükârda onu incitmeyecek bir davranışta bulunmaya çalıştı. Yanındaki Müdür Nison kafasıyla onu işaret etti.

"Müdire bel Sarcour az önce Porte Oliva'dan geldi. Raporları getirmiş. Komme'nin Birancour'daki en taşaklı kadınla tanışmak isteyebileceğini düşündüm."

"Aslında ben Özgür Kentler'denim," dedi Cithrin. "Doğum yerim orası."

Bunu söyleyerek salaklık etmişti ama kelimeler dudaklarından kendiliğinden dökülüvermişti.

Kara cübbeli kadın bir kaşını yukarı kaldırdı. "Komme şu anda biraz keyifsiz," dedi. "Kötü bir gün geçiriyor."

"Başka zaman gelirim," dedi Cithrin gitmek için yarı yarıya dönerek.

"Kim geldi?" diye seslendi bir erkek sesi içeriden. "Kimmiş?"

Kadın kaçıp gitmesini engellemek istediği bir sokak köpeğini kulağından yakalarmışçasına bir elini Cithrin'in koluna

koyup onu alıkoydu, sonra da odaya doğru eğilip yüksek sesle cevap verdi.

"Müdür Nison ile Müdire bel Sarcour."

"Onları kapıda bekletmeyi mi düşünüyorsun?"

Kara cübbeli kadın ile Nison aralarında bakışıp omuz silkti. Ardından kadın geri çekilip onları özel daireye buyur etti. Zemin Cithrin'in daha önce hiç görmediği türden, altın sarısı-kahverengi bir ahşapla kaplanmıştı ve o kadar cilalanmıştı ki ıslak bir taş gibi parlıyordu. Duvarlara altın ve gümüş aplikler asılmıştı; küçük, narin mumlarının ışıkları metal aksamlarından yansıyordu. Duvar halılarından birinde hataya yer bırakmayacak şekilde şu anda içinde bulundukları bina sergileniyordu fakat renkleri o kadar canlı ve parlaktı ki Cithrin ne tür bir boya kullanıldığını tahmin bile edemedi; sanki bir kelebeğin yanardöner kanatlarından dokunmuş gibiydi. Buraya gelmeden önce bir yerlerde durup daha şık bir elbise satın almış olmayı diledi. Ya da en azından daha temiz sandaletler.

Odanın bir ucu avluya yukarıdan bakan bir balkona açılıyordu. Bahar yeşiline bürünmüş bir ağaç dalı hafifçe salınıyor, yeni açmış yaprakları güneş ışığını yakalayıp bir su damlası ya da sikke misali parlıyorlardı. Komme Medean odanın ortasında uzanıyor, deri şeritlerden örülmüş bir koltuğa yaslanıyordu. Peştamalı haricinde çıplaktı ve kahverengi tenine sürdüğü pudralar yüzünden teni neredeyse bembeyaz görünüyordu. Orta yaşın getirdiği iri bir göbeği ve başından dökülen bir tutam beyaz saçı vardı. Cithrin'e üzerine un serpilip şişmesi için kenara bırakılmış bir ekmek hamuru topağını andırıyordu.

Adamın sağ bacağı insani ölçülere göre normal bir şekilde bükülmüştü ama diğeri dümdüz ileri uzatılmış ve askıya alınmıştı. Dizi ve ayak bileği kocaman, biçimsiz ve kızarıktı. Büyücü hekim cübbeleri içindeki genç bir Timzinae hastalıklı bacağın yanında diz çökmüş, içinden dua ediyordu. Cithrin daha önce

hiç gut hastalığına yakalanan birini görmemişti ve kötü bir şey olduğunu bilmesine rağmen ne kadar nahoş olabileceğini asla tam olarak anlayamamıştı. Kendini adamın bacağına bakmamaya zorladı. Büyücü hekimin parmaklarının arasındaki bir şey çıtladı ve Timzinae acı çekiyormuşçasına inledi. Komme Medean onu duymazdan geldi. Bir erkeğin bir kadına yapacağı şekilde değil de bir keresteye değer biçen bir marangoz misali, açık kahverengi gözleriyle Cithrin'i baştan aşağı süzdü.

"Size Porte Oliva'nın raporlarını getirdim," dedi genç kız.

"İyi. Ne istiyorsun?" diye sordu Komme Medean. Genç kız hemen cevap vermeyince de ekledi. "Bir ulakla göndermek yerine raporları kendin getirdin. Buraya bizzat geldin. Demek ki bir şey istiyorsun. Nedir o?"

Bir anlığına her şey keskin bir bıçak sırtındaymış gibi göründü. Doğru, bütün o yolu bunun için gelmişti. Güç ve altından yapılma bu büyük labirentin merkezinde oturan adamla konuşmak ve saygısını kazanmak için. Bir saray mensubuyla yapılacak türden nazik bir sohbetle, Müdür Imaniel'in sorduğu türden yarı oyunbaz yarı ciddi sorularla karşılaşmayı beklemişti. Saatler, hatta günler boyunca adamla konuşarak onu yavaşça etkileyebileceğini ummuştu. Ama onun yerine kendisini neredeyse anadan üryan vaziyetteki, hasta bir adamın önünde bulmuştu ve meselenin özü kırık bir oyuncak misali aralarında yatıyordu.

Sessizlik uzadı ve Cithrin yakaladığı fırsatın parmaklarının arasından kayıp gitmeye başladığını hissetti. Etkilemek istediği adamın karşısında kendisini küçük düşürüyordu. Derken, zihninin derinliklerinde tanıdık bir ses yankılandı. Cary'ye, yani kendisine hem bir bankacı hem de gücünün zirvesindeki yetişkin bir kadın rolü yapmayı öğreten aktrise aitti bu ses... *Olduğunu iddia ettiğin kişi*, diye fısıldadığını hayal etti Cary'nin, *ona ne derdi?*

"Yolladığınız noterin bir tarla faresinin cesaretine ve bir heyelanın inceliğine sahip olduğunu söylemeye geldim. Sonra da sizi etkilemeyi ve bana daha fazla özgürlük ve para vermenizi sağlamayı düşünüyordum," dedi Cithrin. Sesi bir parça sert ve hafif öfkeli çıkıyordu. "Nasıl gidiyorum?"

Odaya bir sessizlik çöktü. Büyücü hekim bile dua etmeyi kesmişti. Derken Komme Medean, bankanın eti ve kemiği olan adam gür bir kahkaha attı ve Cithrin tuttuğu nefesini bıraktı.

"Ona bir sandalye getirin. Ver bakalım şu raporları," dedi adam. Genç kız mühürlü hesap defterlerini ona uzattı. Başta göründüğünden çok daha iri bir adamdı.

Komme Medean mühürleri kırıp defterleri açtı ve şifreli metinleri sanki normal bir yazıymışçasına okumaya başladı. "Pekâlâ, müdire hanım. Bakalım şu ana kadar nasıl gitmişsin."

Geder

Geder çocukken, hatta genç bir adamken bile kral olmanın nasıl bir şey olacağını düşlemişti. Hayalleri o zamanlar çok naifti. Eğer kral olsaydı Sör Alan Klin gibi adamlar önünde diz çökerdi. Camnipol'deki, Antea'daki ve ona bağlı tüm arazilerdeki kütüphanelerin iyi tedarikli ve bakımlı olmasını sağlardı. İstediği her kadını bir emriyle yatağa atardı. Hiç kimse ona gülemez, itiraz edemez ya da göbeği hakkında herhangi bir yorumda bulunamazdı. Genç bir adamın güvenle kurabileceği, günün birinde gerçekleşme tehlikesi olmayan hayallerdi bunlar.

Ama gerçekleşmişlerdi.

Artık her sabah uyandığında onlarca hizmetkârı yatağının etrafında hazır beklerken buluyordu. Onu yıkayıp giydirdikleri, utanç verici bir ritüel vardı. Tüm bunların bir tür saygınlık gösterisi olduğunu anlıyordu. Antea'nın Lord Vekilharcı kendi kendine giyinecek, çenesini kendi tıraş edecek ve çizmelerinin bağcıklarını kendi başına bağlayacak bir adam olamazdı. Yatağından kalkmasına yardım edilmesine, pijamalarının çıkarılmasına, korkunç bir an boyunca çırılçıplak bekletilmesine ve başkaları tarafından üzerine temiz kıyafetler geçirilmesine müsaade ediyordu. Hizmetkârları olmadan banyo bile yapamazdı. Ya da belki de yapabilirdi ama bunun için kendisini yalnız bırakmalarını

emretmesi gerekirdi ve bu da çıplak görünmekten utandığını itiraf etmek olurdu. Öyle bir şey yaptığı takdirde ondan önceki seferlerde de bundan utandığı ortaya çıkardı.

Aslında ilk seferinde bunu yapmalarına karşı çıkabilirdi elbette fakat o zamanlar bu işin nereye varacağından bihaberdi. Şimdiyse bunun için çok geçti. Daha önce yaşanmış şeyler ile daha sonra yaşanması kesin şeyler arasında tuzağa düşmüştü.

Bir kadınla yatma meselesine gelince, öyle bir şey yapacağına ölürdü daha iyi. Tüm o süre zarfında en az bir hizmetkârının işitme mesafesi içinde olacağına hiç *hem de hiç* şüphe yoktu. Konuyu bir kadın istediğine nasıl getireceğini bilseydi bile sevişirken yardım gerekirse diye sürekli izleneceğini bilmek bunu katlanılmaz kılıyordu.

Neyse ki giyinme faslını atlattıktan sonra daima harika bir kahvaltı ediyordu. Sabahın erken saatlerinden öğle vaktine kadar da özel kütüphanesinde oturuyor, eski kitaplar okuyup çevirileriyle ilgileniyordu. Ya da Aster'i ziyaret edip birlikte çocuğun eğitmenleriyle dalga geçiyorlardı. Çoğunlukla etrafındaki büyük hizmetçi bulutu yavaş yavaş dikkatini çekmez oluyor, zamanla onları sanki kendince sebeplerden ötürü oradaymışlar gibi algılamaya başlıyor ve kendini sahnede gibi hissetmekten kurtuluyordu.

Kralkulesi gözüne her daim akıl almaz bir yer gibi görünüyordu. Daha önce sarayın büyük salonlarından birkaçında bulunmuşluğu vardı fakat burada yaşamaya başladığından beri mekânı bir binadan ziyade Güneygil masallarındaki o koca haşere tepelerine benzetmeye başlamıştı. Duvarlar yalnızca görünüşte katıydı. Çoğu hizmetkâr geçitleri ve gizli yollarla delik deşikti. Bodruma doğru inen daracık ve izbe bir koridor, duvarları lacivert çinilerle kaplı olan ve bir şelaleden dökülen sularla ısıtılan geniş bir özel hamama açılabiliyordu mesela. Her yerde, sıraların

altında, kemerlerin içinde, başkalarının konuştuklarına kulak misafiri olabileceğiniz delikler bulunuyordu.

Kralı ve konuklarını merdivenlerden taşınma zahmetine katlanmadan kulenin en yüksek katlarına çıkarabilmek için devasa bir servis asansörü olarak tasarlanmış, koca bir oda bile vardı. Her yere parfüm sıkılmıştı. Bütün limonluklarda kralın (ya da Geder'in durumunda vekilharcın) bir emriyle çalmaya başlayacak müzisyenler bulunuyordu.

Geder kendisini durmadan başkasının düşüncesine göre yaşıyormuş gibi hissediyor ve bu duygu onu bir parça çekimser kılıyordu. Başrahip'le olduğu zamanlar hariç elbette. Koca adamın varlığının güven veren bir yanı vardı.

"Küçük bir değişiklik var Lord Vekilharç," dedi Lord Daskellin savaş odasına girerken.

Bir düello sahasından daha geniş olan odanın zemini toprak ve çimenle kaplanıp, Asterilhold ile Batı Antea'nın coğrafi şekillerini yansıtacak şekilde biçimlendirilmişti. Duvarın dibinde, Camnipol'ün olması gereken yerde Geder'in çalışma masası duruyordu. Şehrin kurulu olduğu dağlık burun küçük bir eğimden ibaretti. Asterilhold ile Çorak Topraklar'ı ayıran dağlar neredeyse dizlerine geliyordu. Kuzey kıyısıysa minik mavi boncuklarla çevrelenmişti ve sahte deniz dünyanın kıyısına ulaşıyormuşçasına duvarın dibinde son buluyordu.

Canl Daskellin, Asterilhold tarlalarına basıp önce güneydeki bataklıklarda köşe kapmaca oynayan orduların, sonra da Siyat Nehri ile Seref Köprüsü etrafına kümelenmiş askerlerin üzerinden geçti. Düne göre tek değişiklik boncuk denizindeki gemilerin konumuydu ve onlardan da sadece dördü gerçek bir önem taşıyordu.

"Günaydın lordum," dedi Başrahip.

"Vaiz," diye karşılık verdi Daskellin ve iki adam da sohbetlerini orada noktalamaktan memnun göründü.

"Lord Kalliam'dan haber alamadım," dedi Geder. "Güneyde bir şeyler yaşanmış olabilir."

"Mümkün," dedi Daskellin konuyu kapatan bir ses tonuyla. *Güneyde bir şeyler yaşanması mümkün ama öyle bir şey olmadı.*

Geder adamla konuşurken sesinin hafif bir özür tınısı taşımasından nefret ediyordu ama Canl Daskellin pek çok şeyin yanı sıra Kral Simeon'un Kuzeylimanı Koruyucusu'ydu. Daskellin, Bannien, Issandrian ve Maas gibi adamlar gelişip sarayın büyük yıldızları hâline gelmişti. Geder artık Lord Vekilharç konumunda olduğundan Daskellin ona bağlılık gösteriyordu ama bu durum adamla aynı odada bulunduklarında kendini bir yeni yetme gibi hissetmesine engel olamıyordu. Daskellin'i savaş alanından geri çağırıp ona yeni emirler vermeye hazırlanmasıysa durumun tuhaflığını iyice arttırıyordu.

"Düşünüyordum da," dedi Geder masasından kalkıp, Seref'in etrafında kamp kuran birliklerini ezmemek için dikkatle yürüyerek, "ikinci bir köprü inşa edebiliriz. Borja'nın üçüncü Regos'u Koort Mahbi'yle ilgili bir deneme okuyordum... Küçük kayıklarla desteklenen, yüzen bir köprü tasarlamış. Bu sayede ordusu köprüyü bir nehirde hareket ettirmiş, sonra da üzerinden karşı kıyıya geçmiş. Göz açıp kapayıncaya dek. Eğer biz de buna benzer bir köprü yapabilirsek şu noktada nehri geçebiliriz." Siyat'ın kıvrıldığı yere dokundu. "Düzgün bir yolun yakınlarında olmayız belki ama karadan gittiğimiz takdirde üç günden kısa bir sürede Kaltfel'e ulaşacağımızı düşünüyorum."

"Bu da bir fikir," dedi Daskellin. "Yine de karşı kıyıya yeteri miktarda adam geçirebilmek hâlâ bir sorun teşkil ediyor. Eğer Kalliam köprünün her iki kıyısını da alabilseydi orada toplanacak birlikleri koruyabileceğimiz bir yer olurdu. Bu şekilde hareket eden bir köprü meselesine gelince... Eğer çok sayıda askeri aynı anda karşıya geçirecek kadar geniş olmazsa birkaç düzine okçu bütün bir orduyu yavaş yavaş yok edebilir."

"Ama Kalliam bataklıklarda ilerleyemediklerini söyledi."

"Haklı da. Yüce Krallar öldüğünde Asterilhold ile Antea'nın ayrılmasının sebebi dağlardan akıp gelen o nehir ve ikisinin arasında yatan çamurlardı."

Geder genzini temizledi. "İşte bu yüzden Kuzeysahili'ne gitmeni istiyorum." Daskellin başını kaldırıp ona baktı. Yanılıyor olabilirdi ama adamın yüzünde bir keyif emaresi gördüğünü düşündü. "Dağ sırasının şu ve şu noktalarındaki boşluklar tepelik arazilerden oluşuyor. Buralarda binlerce küçük kale ve garnizon var ama Kral Tracian güçlerini sınıra yığdığı takdirde Asterilhold güneydeki halkını işgalden korumak için oradan çekilmek zorunda kalacaktır, değil mi?"

Daskellin odayı arşınlayarak Ellis tarlalarının bulunduğu tarafa gitti, sonra da dönüp arkasına baktı. Çenesini sıvazladı. "Evet, bu mümkün," dedi.

Geder çaktırmadan Başrahip'e bir bakış attı ve adamın başını olumlu anlamda salladığını gördü. Geder'in dudakları küçük, rahatlamış bir tebessümle gerildi. "Üstelik Tracian'ın bir işgal başlatmasına gerek bile yok. Tek yapması gereken..."

"Bundan Lord Mareşal'e söz ettiniz mi?"

"Ah. Hayır. Neden? Etmeli miyim?"

Daskellin omuz silkti. "Dawson diğer krallıkları Antea'nın işlerine karıştırmaktan hoşlanmıyor. Sanırım müttefiklere sahip olmayı küçük düşürücü buluyor. Ama evet, Kuzeysahili'nde dostlarım ve bağlantılarım var. Hepsi sarayda değil. Orada durumların nasıl olduğundan emin değilim fakat öğrenebilirim. Bannien nerede?"

"Lord Bannien, Anninfort'u tutuyor," dedi Geder. "Kalliam orada yeni bir isyan çıkmasının çok yüksek bir ihtimal olduğunu düşündü. Oğullarıysa ordunun ana koluyla birlikte. Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"Siz ne zaman isterseniz."

"Yarın o hâlde," dedi Geder. "Lord Skestinin'e haber yolladım. Asinport'un ablukayı yarması ihtimaline karşı senin için hazırda bir gemi tutacak. Ama Skestinin buna ihtimal vermiyor."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Daskellin kısa ve sert bir reverans yaparak. Bir anlığına durakladı. "Kabalık etmek istemem ama güney cephesi hakkında size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Alan Klin'in cephede olduğunu duydum. Hatta ön saflarda. En önlerde."

Geder omuzlarını silkti. "Düşmanımızı siperlerinden çıkarıp üstümüze çekmeyi umuyoruz. Ayrıca Klin'e kaybettiği onurunu kısmen geri kazanması için bir fırsat sunmanın cömertçe bir davranış olduğunu düşündüm. Sence de öyle değil mi?"

"Elbette Lord Vekilharç," dedi Daskellin tekrar eğilerek. "Anlıyorum."

Kapı adamın arkasından kapandıktan sonra Geder rahibe döndü. "Ee?"

Başrahip başını bir yana eğdi. "Prensim?"

"Doğru muydu?"

"Evet, anladı," dedi adam sakince.

"Neyi anladı?"

"Söylemedi prensim."

"Tasvip ediyor mu?"

"Söylemedi," diye tekrarladı Başrahip sanki bir avuç hava sunuyormuşçasına ellerini ona doğru uzatarak. "Yaşayan bir ses ne ima ettiyse onu taşır. Eğer öğrenmek istediğin bir şey varsa bunu ona direkt olarak sormalısın. O zaman anlarız."

Geder, Kaltfel'in küçük modeline doğru ilerleyip başında diz çöktü. Çok kısa bir mesafeydi. Bir adımda Kalliam'ın komuta merkezinin bulunduğu yere ulaşabilirdi. Modelin üstüne basıp şehrin duvarlarını, sokaklarını ve kulelerini dümdüz etmek için dayanılmaz bir dürtü hissetti içinde. Onu yerle bir etmek...

Derken derinden gelen bir ses çalındı kulaklarına. Başrahip'ti bu, gülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Geder.

"Lord Prens..."

"Ben bir vekilharcım," dedi genç adam aksi bir tavırla. "Bir vekilharç bir prensten çok daha iyidir."

"Lord Vekilharç," dedi Başrahip. "Dostum. Halkın çok tuhaf. Dünyada bir değişiklik yapmak istiyorlar ve bunun için de seni küçük oyuncaklarla birlikte bu odaya kilitliyorlar."

Rahip masadan kalkıp Seref Köprüsü'ne doğru yürüdü ve bağdaş kurup oturdu. Sonra da Dannick'i temsil eden binici figürünü alıp onunla konuşuyormuş gibi yaptı.

"Neden savaşıyorsun küçük asker? Hımm? Ne kazanmayı umuyorsun? Yüreğin sana ne söylüyor?" Figürü dinliyormuş gibi yaptı. Ya da belki de gerçekten dinliyordu. Neşeli gözlerle Geder'e baktı. "Söylemiyor."

"Cepheye inip savaşın ortasına bizzat atılacak hâlim yok. Bir şekilde bütün olan bitenleri görmem lazım. Bu sayede her şeyi takip edebilirim. Yani, güneydeki ikmal hatlarının çok uzadığını görmek için yapmam gereken tek şey şuraya bakmak. Görebiliyorum."

"Hayır, göremiyorsun. Buradaki hiçbir şey gerçek değil. Sen sadece şuradaki oyuncağın diğerinden daha uzak olduğunu görüyorsun, hepsi bu. Ve bundan çıkarılması gereken bir sonuç olduğunu düşünüyorsun. Bak şimdi."

Başrahip uzanıp güneydeki ordulardan birini öne ittirdi.

"Artık erzakın tam vaktinde yerine ulaşır, değil mi?"

"Hayır!" dedi Geder. "Bir şeyi öylece hareket ettirip gerçekleşmesini sağlayamazsın."

"Evet, yapamazsın," dedi koca adam. "Bütün bunlar boş. Bu sadece ruhu olmayan bir sembol. Sana yolladıkları şu raporlara ve emirlere gelince... Kâğıt üstündeki kelimelerden ibaretler.

İçleri boş. Kâğıt ve oyuncak kullanarak insanlar arasındaki bir savaşı kazanmayı nasıl umabilirsin?"

"Daha iyi bir fikrin mi var?" diye sordu Geder. Onunla dalga geçmek, *tabii ki yok* demeye getirmek istemişti ama bir yanı feci –hem de *çok feci*– şekilde koca adamın evet demesini istiyordu.

"Evet," dedi Başrahip. "Bekle. Şu köprü... Buradaki şu küçük oyuncak değil, hepinizin durmadan bahsettiği şu köprü. Savaşı kazanmanızı sağlayacak olan. Onu sana verebilir miyim? Bunu kabul eder misin?"

"Ne demek... ne demek istediğini anlamıyorum."

Başrahip dizlerinin üstünde doğrularak ayağa kalktı. Sahte savaş alanının toprağı cübbesinin dizlerini lekelemişti; geniş ellerinden biriyle onları silkeledi. Sesi sakindi.

"Üç rahibimi oraya göndermeme izin ver ve bana yirmi gün süre tanı. Sonra ordularını getir. Yolu açıp savaşı kazanmanızı sağlayacağız. Bunu senin için yapmama izin ver, olur mu?"

"Olur," dedi Geder. "Eğer yapabilirim diyorsan o zaman tamam."

Geder'in verdiği ilk –bundan önceki tek– emir Vanai'deydi ve o da acımasız bir şakadan ibaretti. Ne tür bir entrikanın saraydaki hizipleşmelerden birini Vanai'nin kontrolünü kaybetme umuduyla budala, hazırlıksız Geder Palliako'yu şehrin başına getirmeye mecbur ettiğini hâlâ bilmiyordu. Ama krallık artık onun emrinde olduğundan herkesin sadakatine ve desteğine sahipti. Saraydaki entrikaların sonu gelmezdi ancak ülkenin en zeki adamları artık kendisine hizmet ediyordu ve onun davası krallığın davasıydı. Kimse vatan haini olmadan başarısızlığa uğramasını isteyemezdi.

Bu durum her şeyi değiştiriyordu. Eskiden arkasından gülen, ona tepeden bakan herkes artık ondan korkuyordu. Hatta yardımlarını talep ettiğinde kendilerinden istenileni yapıyorlardı.

Geder o gece Sör Gospey Allintot tarafından düzenlenen bir şölene katıldı. Çok değil, kısa bir süre önce düşman olmasalar bile kesinlikle dost değillerdi. Şimdiyse Allintot'un bütün hane halkı Geder'in önünde yerlere kadar eğiliyordu.

Başrahip yanına otururken salon Allintot'un ziyaretçileriyle yavaş yavaş dolmaya başladı. Leydi Oesteroth kocasının krallık adına savaş alanında bulunduğunu göstermek için onun hançerini kuşanmış bir vaziyette girdi içeri. Jorey Kalliam ile yeni eşi. Akgeçit Kontu Sör Emund Serrinian. Son olarak Rivenhalm Vikontu Lerer Palliako, yani Geder'in babası katıldı yüksek masada oturanlara. En geç o gelmişti.

Geder yanına gidip babasını en öne doğru çekiştirdi. Lerer gözlerini kısıp kalabalığa baktı. "Daha önce yüksek masada oturduğumu hiç sanmıyorum," dedi. "Bugünlerde seyahat etmek benim sınıfımdakilere göre değil oğlum. Hem de hiç değil."

"Oğlun bir vekilharç olduğunda yüksek sınıftan sayılıyorsundur herhâlde," dedi Geder hafif bir gerginlikle gülerek.

Babası onun omzuna bir şaplak atıp başını olumlu anlamda salladıysa da başka bir şey demedi. Yiyecekler son derece müsrifti –şekerle kaplanmış soğanlı domuz, kendi yağıyla kızartılmış kış sülünü, tarla kuşu dili ve böğürtlen– ve hepsi de altın ya da gümüş tabaklarda servis ediliyordu. Bir büyücü hekim davetlileri eğlendirmek için sahneye çıktı ve gözleri ruhani bir ışıkla dolup avuçları mumlar kadar parlak hâle gelinceye dek meleklerin ve ruhların isimlerini saydı. Geder tüm bu olanları dikkatle izlerken heyecanını dizginleyen tek şey babasının sessiz bakışları ve yarım bırakılmış yemeği oldu. Büyücü hekim gösterisini tamamlayıp yorgun ve tükenmiş bedeni kahkahalar arasında hizmetkârlar tarafından dışarı taşınırken Geder babasına doğru eğildi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Lerer. "Hayır, oğlum. Her şey yolunda."

Bunun doğru olmadığını anlamak için Başrahip'in yeteneğine gerek yoktu.

"Gel biraz yürüyelim," dedi Geder.

Yalnızdılar ama aynı zamanda da değillerdi elbette. İkili Allintot'un avlusuna giden siyah taşlarla döşeli uzun yolda ilerlerken vekilharç muhafızları ve uşaklar da onları belirli bir mesafeden takip etti. Faytonlar ve tahtırevanlar, soylulardan biri başka bir yere gitmek isterse diye batan güneşin altında hazır bekliyordu. Geder festivalden ayrılmadığı sürece hiçbiri bir milim bile kıpırdayamayacaktı. Vekilharç şafağa kadar burada kaldığı takdirde diğerleri de kalmak zorundaydı. Bu hem tuhaf hem de komik bir düşünceydi ve sırf sarayın saygın beyleriyle hanımlarının uyanık kalmaya çalıştığını, gece akıp giderken eğleniyormuş numarası yaptıklarını görmek için bunu deneyesi geldi.

Babası bir bank bulup oturdu. Geder de yanına yerleşti.

"Çok kısa bir süre içerisinde bir sürü şey yaşandı, değil mi?" dedi Lerer. "Oğlum, Lord Vekilharç. Kimin aklına gelirdi, ha? Büyük bir onur. Bu... evet."

"Keşke annem de bugünleri görebilseydi."

"Ah, ah evet. Evet, tüm bu yaşananlar hakkında söyleyecek birkaç lafı olurdu, değil mi? Annen çok deli fişek bir insandı. Harika bir kadındı."

Bir cırcır böceği öttü. Hatırlayabildiği kadarıyla, Geder'in bu mevsim duyduğu ilk cırcır böceğiydi bu. Göğsüne ani bir hüzün dalgası çöktü, bunu bir hoşnutsuzluk hissi takip etti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı. Neredeyse kral olmuş, hükümdarlık soyundan gelmeyen birinin yapabileceği kadar yaklaşmıştı bu konuma. Aster'i kurtarmış, Camnipol'ü korumuştu. Kazanmıştı. Ama babası tüm bunlara rağmen hâlâ mesafeli görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi...

"Sorun nedir?" diye sordu niyetlendiğinden daha sert bir şekilde.

"Hiç. Yok bir şey. Sadece savaş. Anlarsın ya? Geçen sene yaşanan tüm o kavgalar. Bütün o huzursuzluklar. Şimdi de bu. Bilmiyorum... Hiçbir zaman saray hayatına uygun olmadım. Tüm bu insanlar beni görmezden gelirdi, şimdiyse sanki beni umursuyormuş numarası yapıyorlar."

Geder alaycı bir homurtu çıkardı. "Bu hissi iyi bilirim," dedi.

"Her şeyin eskisi gibi olmasını diledin mi hiç? Rivenhalm'e, benim yanıma dönmeyi?"

Geder öne eğilip ellerini kavuşturdu. "Bazen. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmazdı, değil mi? Eğer Vanai'ye gidip zamanında dönmeseydim Maas ile Issandrian'ın gösteri dövüşçüleri şehri ele geçirecekti. Aster ölmüş olacaktı. Eskiden olduğumuz insanlar olmayacaktık yani." Omuz silkti. "Tarihin doğası bize karşı koyuyor."

"Sanırım haklısın. Yine de geleceğe baktığımda karamsarlığa kapılmadan edemiyorum. Demek istediğim, tüm bunlar nasıl sona erecek?"

"Savaşın çok uzun süreceğini sanmıyorum," dedi Geder. "Ve bittiğinde tüm bu karmaşa da onunla beraber sona erecek."

Dawson

Dawson'ın hoşuna gitse de gitmese de savaş artık güneydeydi. Adamları nehri geçemiyordu. Anninfort'ta çıkan yeni bir isyan da Asterilhold'un doğu kıyısına çıkmasına engel oluyordu. Kuzey denizindeki abluka ticareti engelliyor, Antea gemilerini saldırıya uğramaktan koruyordu fakat Kuzeysahili sınırı açık olduğu müddetçe Asterilhold arka taraftan yiyecek ve erzak tedarik edebiliyordu.

İlkbaharın son günleri sivrisineklerle dolu ama soğuktu. Uzun otlar dirsek boyuna kadar geliyor, bataklıkları gizliyor ve atların sağrılarını kesip kanatıyordu. Buradaki yollara taş döşenmemişti; dereler arasında ilerleyen ince patikalardan ibarettiler. Güneydeki dağların yüksek zirvelerinden akıp gelen sular içilemeyecek kadar soğumuştu. Ağaçların yolları tıkamadığı yerlerde bu işi su birikintileri üstleniyordu. Adamlarının kıyafetleri küf yüzünden parçalanmaya başlamıştı ve düşman kılıcında can verenlerden çok daha fazlasını hummaya kurban vermişlerdi. Tek tesellisi Asterilhold'un da aynı dertlerden muzdarip olmasıydı. Ne sığınabilecekleri bir garnizonları ne de küçük bir kaleleri vardı. Gerçek bir savaşa benzeyen en yakın şeyi, Geder Palliako'nun ısrarla öncü birliklerin başında durmasını emrettiği zavallı Alan

Klin ahmağı görmüştü. O da sadece yüksek bir çayırda tek bir çatışma yaşamış ve geri püskürtülmüştü.

Derken bizzat Palliako tarafından yazılmış ve vekilharcın mührünü taşıyan emirler çıkagelmişti. Geder ona ordusunu Seref Köprüsü'ne geri çekmesini ve bir grup rahibi karşılamaya hazırlanmasını söylüyordu. Dediğine göre rahipler bir şekilde yuvarlak hisarı aşacak ve Kaltfel'e giden hızlı bir yol açacaklardı. Dawson da emirleri açıklığa kavuşturmak için ona bir cevap yazmıştı. Onları anlamasına anlamıştı ama eğer emri kabul edip adamlarını kuzeye çekerse Palliako'nun rahipleri başarısız olduğu takdirde orduyu yeniden öteki tarafa geçirmesi ve tüm harekâta baştan başlaması gerekecekti. Geder emirlerini doğrulamış, Dawson'a da itaat etmekten başka bir seçenek kalmamıştı.

Yaz ortasında, kuzeye doğru yürümeye başladıkları o ilk günlerde kendilerini dar bir köprüye atmaya hazır olan, ilahiyat ve erdem sarhoşu savaşçı rahiplerle müttefik olacakları aklının ucundan bile geçmemişti. Bu bile başlı başına bir hayal kırıklığıydı.

Üç rahip serçe rengi, gri-kahverengi cübbeler giyiyordu. Kıvırcık, kaba saçlarını arkada toplamışlardı ve yüzlerinde Dawson'ın çok sarhoş adamlarla veya doğuştan geri zekâlılarla özdeşleştirdiği, dingin bir sevecenlik vardı. Hisarın dışındaki küçük merasim alanında duruyorlardı ve Dawson önlerinden geçerken eğilip onu selamladılar.

Dawson, Estinfordlu Lord Bannien'ın en büyük oğlu olan ve şu sıralar garnizon komutanlığı yapan Rabbr Bannien'a doğru eğildi ve delikanlının yüzündeki ifadeye bir tür öfke ve çaresizlik karışımıyla karşılık verdi.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"İlk geldiklerinde ben de aynı şekilde düşünüyordum Lord Mareşal," dedi genç Bannien. "Ama bir süredir onları izliyorum ve... Artık emin değilim."

Dawson dönüp garnizonun durumunu gözden geçirdi. Köprüye tam bir bölük konuşlandırmamıştı. Hisarı birkaç düzine adamla korumak mümkün ama öteki yakaya birkaç yüz adam geçirmek imkânsızken buna gerek yoktu. Dikkatli, zeki ve dinç görünüyorlardı. Kendi adamlarının aksine... Aklından rahatsız edici bir düşünce geçti.

"Bunlar büyücü hekim mi?"

"Sanmıyorum lordum. Daha önce gördüğüm büyücü hekimlere benzemiyorlar. Tam olarak... tam olarak bir şey yapmıyorlar. Sadece... Kendi gözlerinizle görmeniz lazım efendim."

"Peki o zaman," dedi Dawson. Üç rahipten en uzun boylu olana doğru yürüdü ve selam vermektense kafa sallamakla yetindi. "Neden adamlarımın canını sizin planınıza emanet etmem gerektiğini gösterin bana."

Yarım saat sonra rahip tek başına, elinde sadece bir borazanla birlikte geniş köprüde ilerliyordu. Köprünün genişliği, altından hızla akan sular ve yuvarlak hisarın kan kırmızısı-gri taşları adamı bir ressamın tablosundaki bir iman simgesi gibi gösteriyordu: alt edilmiş ama boyun eğmeyen bir serçe. Dawson beyaz hisarın açık kapısında durup kollarını göğsünde kavuşturmuş ve savaştan önceki uzun, çamurlu yürüyüşten ötürü iliklerine dek yorulmuş bir hâlde onu izlemeye koyuldu. Bundan tiksiniyor, genzinde kusmuk tadı hissediyordu.

Rahip borazanı dudaklarına götürüp, altından akıp giden suların gürültüsünü bastırarak bağırmaya başladı.

"Çoktan kaybettiniz! Hiçbir kuvvet Antea ordusuyla başa çıkamaz! Gücünüz kalmadı! Çoktan *kaybettiniz*! Uğruna savaştığınız her şeyi yitirdiniz. Bütün umutlarınızı kaybettiniz. Kazanamazsınız."

Dawson genç Bannien'a bir bakış attı. Delikanlı kendinden geçmiş bir vaziyette köprünün karşısına bakıyordu. Gözleri rahibin üstündeydi ve dudaklarında hafif bir tebessüm oyna-

şıyordu. Dawson kahkaha atmak üzere olduğunu fark etti; bu korkunç bir histi.

"Bu mu yani?" diye sordu. "Öteki kıyıyı bu şekilde mi alacağız? Başlarının etini yiyerek mi?"

"Biliyorum," dedi garnizon komutanı. "İlk başta ben de aynı tepkiyi vermiştim. Ama rahipler gece gündüz demeden bunu yapıyorlar. Ve ne kadar çok tekrar ederlerse o kadar... gerçekçi geliyor."

Dawson anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. "Birisi oklarıyla delik deşik etmeden önce şu salağı köprüden çekip yanıma getirin. Daha fazla vakit kaybetmeden bu işi burada bitirelim."

"Emredersiniz Lord Mareşal," dedi oğlan utanarak. Dawson uzun adımlarla avluyu geçip taş merdivenler vasıtasıyla üst kata çıktı. Komutanın özel dairesi basık, karanlık ve kötü aydınlatmalı bir yerdi. Ya ışığı tercih edecektiniz ya da havayı. Ama Dawson konuşurken adamların yüzünü görmeyi tercih ederdi. Beklerken loş ışıkta oturup öfkeden kudurdu.

Palliako'nun üç rahibi hep beraber çıkageldi. Eşikte eğilip onu selamladılar, sonra da yerdeki minderlere oturdular. İçten bir sakinlikle ona bakıyor, kara gözleri mum ışığında parıldıyordu. Garnizon komutanı Dawson'ın arkasındaki yerini aldı.

"Bana planın geri kalanından bahsedin," dedi Dawson. "Bu küçük tiyatro gösterinizi tamamladıktan sonra ne olacak?"

Rahipler kendi aralarında bakıştı. Huzursuz olmuş görünüyorlardı ve bu iyi bir şeydi. Azarlandıklarını anlayacak kadar beyinleri vardı demek ki. Dawson kamp sandalyesinde öne uzanınca altındaki deri ve tahtalar gıcırdadı.

"Kaybettiklerini anladıklarında size ait olanı alacaksınız," dedi ortadaki rahip. Diğerlerine nazaran daha yuvarlak bir suratı vardı; burun delikleri ve dudakları da daha inceydi. Ses tonu Dawson'a çocukken okuduğu eski şiirleri hatırlatıyordu.

Kelimeleri bir harabeden kazılıp çıkarılmışçasına ahenkliydi. Ya da çukurdan... "Başka bir şey yapmanıza gerek kalmayacak."

Dawson dilinin ucunu dişlerinin arkasında gezdirip başını yukarı aşağı salladı. Babasının öfkeden kudurmak üzere olduğunu gördüğü anlarda, çocukken kaptığı bir alışkanlıktı bu.

"Saçmalama," dedi. "Diliniz tutulana kadar konuşsanız bile umurumda değil. Ne o köprüyü ele geçirecek konuma ne de adama sahibiz. Tek bir Antealının hayatını bile sizin bu saçmalığınıza kurban edecek değilim."

"Tanrıça sizinle. Başarısız olmayacaksınız," dedi yuvarlak suratlı rahip.

"Yeter! Garnizon komutanı Bannien, tüm sorumluluğu üstlenerek bu işe burada son veriyorum. Yazılı kararımı ve düzeltilmiş planları bu gece Camnipol'e yollayacağım. Lütfen atlı bir ulak hazır..."

"Sesime kulak verin," dedi rahip. "Başarısız olmayacaksınız. Bizler gerçeğin ve Tanrıça'nın hizmetkârlarıyız. Size söylediğimiz şey doğru. Düşmanlarınızın adamları size karşı koyamaz. Mağlup olacaklar."

Dawson arkasına yaslandı. Odanın ısısı ve mumun dumanı oldukça nahoş bir etki yaratıyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedi. "Düşündüğümüzden daha mı az adamları var?"

"Kaç kişi olduklarının önemi yok."

"Hasta mı oldular? Bir salgın mı var?"

"Hasta olup olmamalarının bir önemi yok. Siz Antealısınız; güçlü yüreklere ve Tanrıça'nın inayetine sahipsiniz. Onlarsa zayıflar ve korkmakta haklılar."

"Öyle bile olsa," dedi Dawson, "düşmanımız korunaklı bir kalede. Biz ise açık, korunaksız ve güvensiz bir yoldan saldırmak zorundayız. Tek yapmam gereken bir haritaya ve rakamlara bakmak; o hisarı almanın ez az bu taraftakini almak kadar imkânsız olduğunu size adım kadar emin bir şekilde söyleyebilirim."

"Sesime kulak..."

"Sesin umurumda değil evlat," dedi Dawson. "Bana bir domuzun aslında bir kedi olduğunu kaç defa söylediğin de umurumda değil. Senin öyle demen bunu gerçek yapmaz."

"Hayır, lordum," dedi ortadaki rahip. "*Yapar.*"

Dawson gülmesine engel olamadı. Mum alevleri titreşip oynaştı.

"Bir kelime, ona yüklediğiniz anlam dışında nedir ki lordum?" diye devam etti rahip. "Bu bir köpek... Evet, o şey gerçekten de bir köpek olabilir lakin o hayvanların hiçbiri aslında birbirine benzemez. Bazıları neredeyse bir at kadardır, bazılarıysa bir kadının kucağına sığabilir. Yine de hepsine köpek deriz."

"Onları çiftleştirebilirsin."

"Timzinae ve Haaverkin ırkları çiftleşemez. O zaman hangisi insan? Bir saka da kuştur, bir şahin de... Peki aynı yumurtayı paylaşabilirler mi? Kelimeler siz onlara bir anlam yüklemediğiniz sürece boştur, onlara yüklediğiniz anlamlarsa dünyayı şekillendirir. Kelimeler ruhun kılıç kalkanıdır ve köprünün öteki tarafındaki askerlerin bunlara karşı bir koruması yok."

"Söylediğin hiçbir şeyin," dedi Dawson her sözcüğü kasıtlı olarak uzatarak, "bir anlamı yok. Savaş bir kelime oyunu değildir."

Rahip bir parmağını havaya kaldırdı. "Lord Mareşal olduğunuzda herhangi bir değişim yaşamadınız. Parmaklarınız aynı. Burnunuz. Omurganız. Bütün vücudunuz eskiden nasılsa hâlâ öyle ama yine de değiştiniz. Kelimeler dile getirildi ve gerçek oldu. Eğer bir domuzun aslında başka türden bir kedi olduğunu söylersem ve siz de buna inanırsanız dediğim şey doğru olur. Timzinaelerin insan olmadığını söylersek bu da doğru olur. Bizler Tanrıça'nın erdemli hizmetkârlarıyız ve tüm dünya bizim için böyle işler. Yalanlar bize etki etmez ve sarf ettiğimiz kelimeler doğrudur."

"Sarf ettiğiniz kelimeler bir kılıcı engelleyemez," dedi Dawson.

"El engellenirse kılıç da engellenir. Eli engelleyense yürektir. Sesime kulak verin lordum ve bizi dinleyenlerin çoktan öğrendiği şeyi siz de öğrenin. İstediğiniz şey zaten sizin. Antea kılıçları çelik, düşmanlarınızsa önünüzde uzanan otlar."

"Eh, bir süre önce aralarından geçtiğim kesici otları görmediniz tabii," dedi Dawson ama aklı çoktan başka yere kaymıştı bile.

Odanın havası basık, sıcak ve boğucuydu. Tıpkı savaşta olmak gibiydi bu. Onu sıkıştırıyor, kısıtlıyorlardı. O bataklıklarda savaşıp milim milim kuzeye ilerlemeleri yıllar alırdı. Ekin mevsimini çoktan kaçırmışlardı. Sonbaharda yiyecekleri iyice azalacak, ertesi bahar açlıktan kırılacaklardı. Tüm bunlar şimdiden belliydi. Bugünden.

Eğer rahipler söylediklerinde haklıysa ölüme mahkûm olan yüzlerce, hatta belki de binlerce insanın hayatı kurtulabilirdi. Çoğu da şu anda komutası altında bulunan adamlardan olurdu. Hisarın dışında saflar hâlinde, ölüm sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Belki de bu köprüde can vermeleri ile bir buçuk yıl sonra Asterilhold'un çamurlu topraklarında açlıktan ölmelerinin arasında çok da bir fark yoktu.

"Sesime kulak verin," dedi rahip yeniden. Bu cümleye epey düşkündü anlaşılan. "Yardımımızı kabul ederseniz zafer sizin olacak."

Dawson derin bir nefes aldı. Sonlarının felaket olacağını biliyordu. Tüm hisleri ve tecrübeleri başarısızlığa uğrayacaklarını söylüyordu. Yine de, bütün bunlara rağmen içinde bir yerlerde yeni bir güç, ne kucaklayabildiği ne de görmezden gelebildiği bir his vardı. Bir uykudan uyanmak ve neyin rüya neyin gerçek olduğunu anlamaya çalışmak gibiydi. Kafasının içi taranmamış yünle doluydu sanki.

"Bu delilik," dedi.

"O zaman deliliğin tadını çıkarın," dedi rahip. "Sonra da zaferin."

* * *

Silah kuşandılar.

Rahipler tüm askerlerle konuşmak, Lord Mareşal Kalliam'ın üç yüz adamını bile bile sonlarına göndermediği konusunda onları temin etmek istemişlerdi. Ama Dawson buna müsaade etmedi. Palliako'nun yabancı uyruklu rahiplerden emir alması zaten yeterince kötüydü. Kendisinin de Palliako'dan...

Küçük odayı terk eder etmez içi tekrar şüphe ve pişmanlıkla dolmuştu. Ama emir verilmişti bir kere. Ayrıca, bir ihtimal her şeyin yolunda gideceğini söyleyen şu küçük, neredeyse sessiz seda da hâlâ zihninin gerisinde bir yerlerdeydi.

Rahipler bütün gece köprüde durmuş, sesleri çatlayıp kısılana dek karanlıkta bağırmışlardı. Nehir de onlarla birlikte bağırıyordu sanki. Söylevleri Dawson'ın daha önce duyduğuna benzerdi ama arada sırada başka şeyler de katıyorlardı araya. Ölülerin ruhları Antea askerleriyle birlikte yürüyor ve onları tüm tehlikelerden koruyor... Antea askerlerine atılan oklar asla hedefini bulmaz... Nehir bile Ayrık Taht'ın yanında... Hepsi de olsa olsa okul kabadayılarının salladığı tehditlerin inceliğine sahipti ama uzun, karanlık saatler boyunca sürekli tekrarlanınca Asterilhold'a sadık olanlar için talihsiz bir hikâyeye dönüşüyorlardı.

Dawson uyumaya çalışmış ama sadece birkaç saatliğine başarabilmişti. Sonra yaveri gelmiş ve ona vaktin geldiğini söylemişti.

Hücuma şafak vaktinde, güneş düşmanlarının gözünü alırken kalkacaklardı. Artık daha iyi bir şahmerdanları vardı; ucuna bronz bir takoz sabitlenmiş, daha geniş bir tokmağa sahipti. Üzerinde de okları yavaşlatmak için çıtalardan ve sazlardan yapılma ince bir dam bulunuyordu. Fakat şahmerdanın üstüne daha pek çok şey yağabilirdi. Kızgın yağ, kaynar su. Ateş. Düşman kapılarını parçalamak yarım saat sürebilirdi. O kadar sürede kaç adamını yitirecekti peki? Muhtemelen neredeyse hepsini.

Şafağın ilk solgun ışıkları gökyüzünde uzanan mavi ve pembe parmaklar hâlinde tepelerinde belirdiğinde yerden bir sis bulutu yükseldi. Hâlâ bağırmaya devam eden rahiplerin sesi artık kargalarınki kadar bed çıkıyordu.

"Askerler," dedi Dawson şövalyelerine hitaben. "Bizler Antea'nın ve Ayrık Taht'ın lordlarıyız. Daha fazla söze gerek yok."

Şövalyeleri selam vermek için kılıçlarını kınlarından çekerken hava çelik şakırtısıyla yankılandı. Dawson atını döndürdü ve yerlerini aldılar.

Güneşin ilk ışıkları yuvarlak kaleye vurur vurmaz Lord Mareşal hücum emrini verdi. Çiftçileri, köylüleri ve topraksız askerleri köprüye doğru koşarken sesleri tek bir kükremeye dönüşüp suların gürültüsünü bastırdı. Dawson bir anlığına düşmanın hareket edemeyecek kadar afalladığını, karşılarındaki görüntü karşısında felç geçirdiğini düşünecek oldu. Derken ilk oklar yağmaya başladı. Askerlerinden birinin omzundan vurulup tökezlediğini ve nehre düşüp sular tarafından sürüklendiğini gördü. Bunu daha fazla ok takip etti. Ve daha çok çığlık.

Sonra şahmerdanın gümbürtüleri başladı. Dawson'ın atı ya karmaşadan korktuğu ya da binicisinin gerginliğini hissettiği için –belki de her ikisi birdendi– altında dans ediyordu. Üç rahip beyaz hisarın açık kapısının yanında dikiliyor, yorgun ve uykulu vaziyette cübbelerine sarınıyorlardı.

Eğer yenilirsek Palliako'ya onların kellelerini göndereceğim, diye düşündü Dawson.

Köprünün diğer ucundaki insan kalabalığı oluşumunu tamamlayamamış koca bir dev gibi görünüyor, sanki nefes alıp veriyordu. Şahmerdan da onun devasa kalbiydi âdeta. Askerleri kaçmamış, düşman okları safları dağıtamamıştı ve yukarıdaki mazgallardan birkaç meşale atılmışsa bile şahmerdan alev almamıştı. İyi gidiyorlardı. Ölseler bile en azından bunu cesurca yapacaklardı.

Bir şey değişti. Birbirini takip eden kof gümbürtülerin ardından bir çatırtı duyuldu. Derken tahtalar kıymıklarına ayrıldı. Sonra da bir haykırış koptu ve önlerindeki adamlar kırık kapılardan içeri doluşmaya başladı.

"Bitirin işlerini!" diye bağırdı Dawson. "Antea şövalyeleri, peşimden gelin! Hücum!"

Sonra da atının üzerine iyice eğilip köprüde dörtnala koşturdu; dudakları öfke, neşe ve savaşma arzusuyla geriye kıvrılmıştı. Öteki tarafa vardığında düşman askerleri kadar kendi adamlarına da çarptı ama hepsi aynı anda dağıldılar. Derken hep birlikte içeri, hisarın yuvarlak avlusuna doluşup düşmanlarına bir dalga gibi çarptılar. Bir şey yanıyor ve etrafa buruk, yoğun, canlandırıcı bir duman yayıyordu. Askerlerin bağrışları âdeta müzik gibiydi.

Çatışma öğle vaktinde sona erdi. Asterilhold'un altmış askeri ölmüş, onun iki katı kadarı da esir düşmüştü. Kaç kişinin kaçtığını ancak tahmin edebilirdi. Ama en önemlisi ejderha yolu artık onundu ve düşman krallığına giden yol önlerinde açık bir şekilde uzanıyordu.

Dawson yeni hisarının mazgallı siperlerinde, Siyat Nehri'nin batısındaki ilk topraklarının üzerinde durdu. Palliako'ya emirlerini reddettiğini söylemek için göndermeyi planladığı ulak bir kenarda sessizce bekliyordu. Dawson ona katlanıp dikilmiş ve kendi mührüyle kapatılmış yedi mektup verdi. Cephedeki tüm komutanlarına yazılmışlardı ve hepsine aynı şeyi emrediyorlardı. *Savaşı kazandık. Bataklığı terk edip yanıma gelin.*

Bunun görkemli bir an olması gerekirdi. Büyük başarılarla dolu hayatının en güzel anı olmalıydı.

Aşağıdaki avluda adamları kahkahalarla gülüp dans ediyordu. Çiftçilerden ikisi Asterilholdlu bir askerin kellesini kendi aralarında bir top gibi tekmeliyordu ta ki garnizon komutanı ne yaptıklarını fark edip onları durdurana dek... Kupalar şarapla ve şaraptan daha kuvvetli şeylerle dolduruluyordu. Asterilhold'un

sancakları indirilip ateşe veriliyor ve yerlerine Antea bayrakları çekiliyordu.

Antea bayrakları ve bir şey daha... Ayrık Taht'a, hatta Palliako'ya bile ait değildi. Yabancı uyruklu rahiplerin sancağıydı bu ve diğerleri bilmese bile Dawson bunu biliyordu. Daha da önemlisi, ne anlama geldiğini de biliyordu.

Ayartılmasına müsaade etmişti.

Clara

Zafer haberleri Camnipol'e hafif bir rüzgâr gibi yayıldı; aynı anda hem çok az şey hem de her şey değişti. Clara bunu yüzlerce küçük şeyde görebiliyordu. Fırıncılar çöreklerinin üzerine daha fazla bal sürüyordu. Yavaşça geçen siyah deri pelerin modası yeniden patlak vermişti. Soylu hanımların toplantılarındaki sohbetler kocalarından ayrı olmanın verdiği üzüntüden, kocalarının geri dönüyor olmalarının verdiği üzüntüye dönüşmüştü. *Bu tıpkı*, diye düşündü Clara, *ilkbahara kavuşan bir ağacın daha yaprakları çıkmadan önce yeşermeye başlamasını izlemek gibi.*

Günbegün cepheden yeni haberler geliyordu ancak büyük bir çoğunluğu dedikodulardan ibaretti. Orduları ya Kaltfel'i almış ya da geri püskürtülmüştü. Askerlerden biri Simeon'un hayaletini ya çatışmalardan birinin ortasında ya savaş alanında yürürken ya da Lord Mareşal'in yanında görmüştü. Clara daha önce de harp dönemleri yaşamıştı fakat ölülerin ruhlarıyla ilgili bu merak yeni bir şeydi. Savaş zamanındaki söylentilerin de bir tür modası olup olmadığını merak etti. Gerçi olmaması için bir sebep de düşünemiyordu.

Fakat Dawson'dan gelen mektuplar endişe vericiydi.

Kocasından neredeyse haftada iki kez haber alıyordu. Aralıkları yeterince sıktı ama içlerinden biri gecikince endişelenmesini

engelleyecek kadar da değil... Onunla çok az gerçeği paylaşıyor –sonuçta karısı olabilirdi fakat savaş konseyinde değildi– ve daha çok genel şeylerden ve izlenimlerinden söz ediyordu. Her yeni zaferle birlikte biraz daha öfkeleniyordu sanki. Çoğunlukla Antea ile Asterilhold arasındaki siyasi ve ailevi bağlantılardan bahsediyor, iki ülkeyi birbirleriyle kavga eden kardeşlere benzetiyordu. Yabancılara olan bakış açısıysa –Tanrı biliyor ya, onlara hiçbir zaman yakınlık duymamıştı– her zamankinden de karanlıktı. Clara mektupları okurken sanki Dawson onunla değil de kendisiyle konuşuyormuş izlenimine kapılıyordu. Simeon'un hayaleti mecazi anlamda da olsa gerçekten onunla at biniyordu belki de.

Saray hayatındaki bir diğer fark edilir değişiklik de Palliako'nun özel rahiplerinin giderek popülerleşmesiydi. Geder, Feldin Maas'ı yenmesinin şerefine tapınağı kurduktan sonra saray erkânı arasında bu yeni dine karşı hastalıklı bir merak baş göstermişti. Genç adam vekilharç olduktan sonraysa saraylılar tapınağa uğrar olmuş, onun gözüne girmenin yeni yollarını aramaya başlamışlardı. Ama bunlardan bağımsız bir şekilde, kendi başına artan bir ilgi de vardı. Clara bu yeni din hakkında ne düşündüğünden henüz emin değildi ve Dawson'la konuşmadan önce oraya gitmek gibi bir niyeti yoktu. Önce kocasının ruh hâlini tartıp, daha dindar biri olup olmamaya ona göre karar vermesi daha iyi olurdu.

Kaltfel'e giden yolun açıldığı ve güney bataklıklarındaki Asterilhold ordularının geri çekildiği göz önünde bulundurulduğunda Dawson'ın yaz ortasında eve dönmesini bekliyordu. Eğer Camnipol'de kaçınılmaz barış görüşmelerine başlanırsa daha bile erken... Ondan önce Clara'nın halletmesi gereken kendi ateşkes görüşmeleri vardı.

Evlilik Elisia'ya yaramıştı. Clara bunu asla yüksek sesle dile getirmemişti ama kızı her zaman çok zayıf, keskin hatlı ve dar kalçalı biri olmuştu. Aslına bakarsanız Elisia Kalliam zalim bir

kızdı. Kraliyet sarayında yaşayan diğer herkes gibi –kadın veya erkek, kız veya oğlan– onun da ait olduğu küçük bir grup vardı ve ergenlik döneminde onlara zalimliğiyle hükmetmişti. Artık ismi Elisia Annerin'di, yani Gorman Annerin'in karısı. Hem yüzünde hem de göğüs bölgesinde annesinin kızı olduğunu gösteren bir dolgunluk vardı. Kalçaları eskisinden daha genişti ve bunun için Tanrı'ya şükürler etmeliydi, yoksa oğlunu çok daha zor doğururdu. Vücudunda bir güven ve rahatlık emaresi vardı.

Sabiha ise onun aksine saraydaki hâlinden çok daha çekingen görünüyordu.

Şimdi üçü birden yaz bahçesinde, büyük bir katalpa ağacının gölgesinde oturuyorlardı. Clara, Elisia ve Sabiha. Kaybettiği kızı ve kazandığı kızı. İki genç kız, daha doğrusu kadın, Clara'ya aralarındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu gösteren kırılgan bir kibarlıkla masanın karşısından birbirlerine bakıyordu. Henüz beş yaşında bile olmayan, küçük Corl Annerin gül çalılarının hemen ötesindeki minik havuzda neşeli çığlıklar atıyor ve dadısı tarafından susturulmaya çalışıyordu.

"İlk kez on üçüncü isim günümden kısa bir süre önce ishal olmuştum," dedi Sabiha. "O günü hâlâ hatırlıyorum. Öleceğimi sanmıştım."

"Korkunçtur," diye hemfikir oldu Clara. "Ama üstesinden başarıyla gelmiş gibi görünüyorsun Elisia hayatım. Yine de düğünü ve hemen arkasından gelen cenazeyi kaçırdığın için üzgünüm. Dünyanın bu tür şeyleri aynı ana denk getirme huyu gerçekten de garip. Güzel bir şeyin karşısında daima kötü bir şey olur."

"Tanrı'nın mizah anlayışı böyle sanırım," dedi Elisia. Sesi bir parça değişmişti. Antea'nın Sarakal'la sınır komşusu olduğu doğu bölgelerindeki şiveyi kapmış, sesli harfleri hafif kesik kesik söyler olmuştu. "Neyse ki Corl da hastalanmadı. Küçükken her tür hastalığı çabucak kapıyordu. Siz hastayken çocuğunuzun da rahatsızlanması kadar berbat bir şey yok."

Sabiha mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Doğrudur. Bu konuda hiç bilgim yok," dedi.

"Tabii ki yok," dedi Elisia, "ama sanırım yakında olacak. Ne de olsa yeni gelinsin. Corl'a hamile kaldığımda düğünümün üstünden neredeyse yarım sene bile geçmemişti."

"Benimki biraz daha zaman alabilir. Jorey uzun süredir savaşta."

Elisia hâlden anlarcasına dilini şaklattı, sonra da omuz silkti. "Geç olması, çok erken olmasından iyidir."

Sabiha hakareti fark etmemişçesine gülüp başıyla onayladı. Neredeyse gözleri bile titreşmedi. Clara oğlunun gerçekten de etkileyici bir kadınla evlendiğini düşündü.

"Ah!" dedi. "Pipomu unutmuşum. Cidden, hafızam artık eskisi kadar iyi değil galiba. Anneme de öyle olmuştu, biliyor musunuz? Son yıllarını ne aradığını bile hatırlamadan evde boş boş dolaşarak geçirmişti. Aklı tamamen başından gittiğinde bile bu durum onu çok eğlendirirdi. Sabiha, pipoyu senin oturma odanda unutmuş olabilir miyim tatlım?"

"Sanmıyorum. Belki misafir odanızdadır. Gidip bakmamı ister misiniz?"

"Bakar mısın canım? Hizmetkârların akılsız birine dönüştüğümü düşünmesini istemem. Yoksa kendi kafalarına göre hareket etmeye başlarlar."

Sabiha ayağa kalkıp sanki yalnız kalmak istediklerini fark etmemişçesine ikisini de başıyla selamladı. Genç kız eve girer girmez Clara yüzündeki güleç maskenin düşmesine izin verdi. Elisia gözlerini yuvarladı.

"O benim kardeşim falan değil," dedi genç kadın annesinin konuşmasına fırsat vermeden. "Jorey'nin onunla evlenmesine izin verdiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu cidden?"

"Ne düşünürsen düşün o artık bir Kalliam. Geçmişte yaşadığı hataları didiklemek hiçbirimizin işine yaramaz. En azından gerçekten hastalanmış numarası yapabilirsin."

"Haftalardır kocama ve ailesine karşı seni ve babamı savunuyorum. Bize ne diyorlar biliyor musun? Kalliamlar kayıp kızlara kol kanat geriyor. Bunun kendimi nasıl hissetmeme neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Kocan adına utanıyorsundur herhâlde?"

Elisia'nın çenesi işitilebilir bir tıkırtıyla kapandı. Önce büyük bir su şapırtısı, sonra da küçük çocuğu azarlayan dadının sesi duyuldu. Neredeyse hissedilemeyecek kadar hafif bir meltem gül çalılarını salladı. Beyaz ve turuncu renkli olanlardan bazıları çoktan açmıştı bile. Clara çoğu kişinin aksine büyük ve cırtlak renkliler yerine iki veya üç taç yaprağı sırasına sahip olan basit gülleri tercih etmişti her zaman. Derin bir nefes alıp yeniden Elisia'ya dönmeden önce kendini toparladı.

"Ailemiz sahip olduğumuz her şeydir canım," dedi. "Bizi yıkmaya çalışan başka insanlar her zaman olacak. Bu onların suçu değil. Köpekler havlar, insanlar dedikodu yapar. Ama biz kendi ailemiz içerisinde bunu yapmayız."

"Sabiha..."

"Sabiha torunumun annesi olacak. Tıpkı senin gibi hayatım. Geçmişte bazı talihsizlikler yaşamış. Kocanın ve senin ısıtıp ısıtıp önüme sürdüğünüz talihsizlikler... Bunu o yapmıyor. Siz yapıyorsunuz. Ayrıca bugüne dek Sabiha'nın ne sen ne de kocan hakkında tek bir kötü laf ettiğini bile duymadım."

Elisia'nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. Clara tek kaşını yukarı kaldırıp öne eğildi ve bir yorumda ya da serzenişte bulunması için kızına meydan okudu. Elisia'ya bebek bezi bağlamaya başladığından beri kullandığı, etkili bir duruştu bu.

"Müsaadenle," dedi Elisia. "Galiba Corl bana seslendi."

"Seslendiğine eminim canım," dedi kadın. "Burada bekliyorum."

Clara fincanına uzandı. Çayı soğumuştu ama yine de içti. Çocuklar büyüyüp kendi başlarına bir birey olmaya başladıklarında onları idare etmek zorlaşıyordu. Elisia eskiden ne zaman bir yeri sıyrılsa veya duyguları incinse annesine koşardı fakat artık o küçük kız gitmiş ve yerini bu genç kadın almıştı. Clara bu değişimden memnun olduğundan emin değildi.

Clara uşağın hızlı adımlarla evden çıktığını gördü. Yeni bir çocuktu. Adı Messin, Mertin ya da onun gibi bir şeydi. Doğrusunu çaktırmadan öğrenmesi gerekecekti. Üniforma ona yakışmıştı gerçi ve sesi de kibardı.

"Leydim, sizi görmek isteyen bir bey var. Sör Curtin Issandrian."

"Gerçekten mi? Ne kadar da cesurmuş."

"Onu dışarıya buyur edeyim mi leydim?"

"Dışarıya derken sokağı mı, yoksa bahçeyi mi kastediyorsun?" dedi Clara, sonra da bir elini sallayıp soruyu geçiştirdi. "Onu eşimin kütüphanesine götür. Onunla orada görüşeceğim. Onu bu kadınların yanına getirirsek neler işiteceğini ancak Tanrı bilir."

"Emredersiniz leydim," dedi oğlan.

Meanan, diye düşündü Clara. Uşağın adı buydu. Hizmetkârlara Issandrian'ı doğru yere götürmeleri için zaman vermek adına orada bir dakika daha oturdu, ardından ayağa kalkıp elbisesini düzeltti ve eve doğru yelken açtı. Nasıl olsa Elisia sakinleşinceye dek onunla konuşmayacaktı, muhtemelen Sabiha da evin gözlerden ırak bir köşesinde ağlıyordu. Yarım saatlik bir görüşme işleri bundan daha nahoş hâle getiremezdi herhâlde.

Saçlarını kısaltan Curtin Issandrian eskisinden daha yaşlı gösteriyordu. Ya da şu son yıllar onu çok yıpratmıştı belki de. Dudaklarının ve gözlerinin kenarlarında geçen seferki ziyaretinde

olmayan çizgiler vardı. O günler başka bir dünyadan kalmaydı sanki.

"Lord Issandrian," dedi Clara, odaya girerken.

"Osterling baronesi," dedi adam resmî bir şekilde eğilerek.

"Umarım kocamla konuşmak için gelmemişsinizdir. Kendisi şu anda ordunun başında."

"Sevgili eşinizin savaş alanındaki başarılarından haberdar olmayan kimse yoktur sanırım. Hayır, ben sizinle konuşmaya geldim. Sizden bir ricada bulunmak için."

Clara bir divana oturdu, Issandrian da onun hemen karşısına yerleşip ellerini önünde kavuşturdu. Çok yorgun görünüyordu.

"Kocanızla birkaç konuda anlaşmazlığa düştüğümüzü biliyorum," diye devam etti. "Ama Lord Kalliam'ın onurlu bir adam olduğundan ve krallığa olan sadakatinden bir an olsun bile şüpheye düşmedim."

"Kesinlikle öyle."

"Ayrıca oğullarınız da sarayın en gelecek vadeden gençleri arasında yer alıyor. Vicarian örnek bir öğrenci ve hakkında çok iyi şeyler duydum. Barriath ile Jorey de Lord Skestinin'le müttefikler. Ek olarak, birçok kişi Jorey'yi vekilharcın en güvendiği dostları arasında sayıyor."

Issandrian yutkundu.

Clara ellerini kavuşturdu. "Konu Feldin Maas'a olanlarla mı ilgili? Hiç kimse sizi vatana ihanetle suçlamadı lordum. Maas'ın aksine kimse size karşı böyle bir ithamda bulunmadı ve doğrusunu söylemek gerekirse saray çok büyük bir yer değil. Hepimiz bir şekilde birbirimizle bağlantılıyız. Zavallı Phelia benim kuzenimdi fakat hiç kimse bizi Maas'ın ihanetiyle bağdaştırmadı."

"Saygısızlık etmek istemem," dedi Issandrian. "Feldin'i durdurma hususunda hem siz hem de Phelia Maas çok büyük bir rol oynadınız. Lord Vekilharç Palliako da öyle. Bense o olaylara dâhil olma şansını elde edemedim ne yazık ki."

"Kuzeninizin kocası tarafından öldürüldüğünü görmenin iyi şans sayıldığından şüpheliyim," dedi Clara soğukça.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben sadece krallığa olan bağlılığınızı herkese gösterdiğinizi söylemeye çalışıyordum. Hem de şüpheye yer bırakmayacak şekilde. Maas'ın gerçekte neler planladığını iş işten geçinceye kadar bilmiyordum. Sadık da olsalar hain de, o noktaya gelinceye dek herkes aynı şeyleri söyler."

Makul bir analizdi bu ama Clara'ya herhangi bir soru yöneltilmemiş ya da kendisinden bir şey istenmemişti, o yüzden sessiz kalıp bekledi. Sessizlik uzadı.

"O zamanki yoldaşlarımdan biri de Sör Alan Klin'di," dedi Issandrian. "Kendisi şu anda eşinizin emri altında savaşıyor. Benden orduya katılmam istenmedi. Acaba... acaba neden beni istemediklerini öğrenebilir misiniz diyecektim."

"Neden orduya alınmadığınızı sormak için oldukça elverişli bir zamandayız," dedi Clara. "Bu soruyu zaferin bu kadar kesin görünmediği bir zamanda sormanız daha yerinde olurdu."

"Lord Vekilharç'a birkaç kez yazdım. Ama ne yazık ki bir cevap alamadım."

"Anlıyorum."

"Bazı konularda kocanızla kesin bir anlaşmazlığa düşmüş olabiliriz ama ikimiz de daima Ayrık Taht'a sadık kaldık. Lord Kalliam Kuzeysahili'ni iç işlerimize karıştırmayı ne kadar az istediyse ben de Asterilhold'la iş birliği yapmayı o kadar istedim. Tıpkı eşiniz gibi ben de yalnız çalışmıyordum ama..."

"Ama Sör Klin'e ismini temize çıkarma şansı verildiği hâlde siz Camnipol'de tutuldunuz."

"Evet."

"Bununla ilgili bir bilgim yok," dedi Clara. "Böyle kararlarda yer almam ya da Dawson'la bu konular hakkında konuşmam."

"Eğer sadece... sadece sorabilirseniz..."

"Sizin adınıza kocamla mı konuşayım yani?" dedi Clara tebessüm ederek. "Bilgi toplayıp size rapor mu vereyim? Bunu düşünüyor olamazsınız."

Issandrian'ın beti benzi attı, ardından kederle güldü. "Sanki sizden çok farklı bir şey istiyormuşum gibi konuşuyorsunuz."

"Hayır, sadece aynı şeye farklı bir açıdan bakıyorum. Kocama buraya geldiğinizi ve konuştuklarımızı anlatacağım. Ona samimi göründüğünüzü de söyleyeceğim çünkü öylesiniz. Bu konu hakkında sizinle konuşmak istediği takdirde de ona karşı çıkmayacağım."

"Osterling baronesi, inanın daha fazlasını istemiyorum."

"İsteyebilirsiniz," dedi kadın. "Ama alamazsınız. Şimdi sizden gitmenizi istemek zorundayım. Ailem burada."

Issandrian kelimenin tam anlamıyla ayağa fırladı; yüzünde ve sesinde samimi bir özür vardı. "Bilmiyordum leydim, yoksa sizi hayatta rahatsız etmezdim. Bu durumda size çok daha büyük bir teşekkür borçluyum. Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa mutlaka iletin."

"Lord Issandrian?" dedi Clara. Adam durakladı. "Kocam sizden nefret ediyor. Ama aynı zamanda da eşit derecede saygı duyuyor. Bu o kadar da kötü bir pozisyon değil."

Issandrian ciddiyetle kafa salladı, sonra da oradan ayrıldı. Clara da yavaş adımlarla bahçeye geri döndü. Dawson'ın mektuplarından çıkardığı kadarıyla Sör Klin onurunu geri kazanmak için yapmak zorunda olduğu şeylerden hiç de memnun değildi. Hatta Palliako zavallı adamın cephede geçirdiği vakti mümkün olduğunca kötüleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Clara, Dawson'a bu konuyla ilgili bir mektup yazmak ile kocasının dönmesini beklemek arasında kararsız kaldı.

Bahçeye çıktığında Elisia ile dadının hâlâ havuzun yanında olduğunu, sular sıçratıp oyun oynadıklarını gördü. Sabiha ise masada tek başına oturuyordu. Elinde Clara'nın piposu vardı.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Clara kilden yapılma küçük bir çanak ve ince bir saptan ibaret olan nesneyi kızın elinden alarak. İçine şimdiden bir parça tütün koyulmuş, yakılmaya hazır hâle getirilmişti.

"Misafir odanızda," dedi Sabiha. "Tam tahmin ettiğiniz gibi. Ben de torununuzun sesini dinliyordum. Güzel bir çocuk."

"Öyle. O açıdan annesine çekmiş. Elisia da güzel bir çocuktu. Her yıl sadece yarım karış uzamasına ve bir çim yaprağı gibi görünmesine rağmen bu ona yakışıyordu. Ayrıca oğlan da en az annesi kadar az uyuyor. Sana bir sır vereyim. Çocuklarının büyüyüp bebekleriyle tıpkı bir zamanlar senin yaptığın gibi cedelleştiğini seyretmek bir büyükannenin intikamıdır."

Sabiha gülümsedi. Ağlamış olduğu belli olmuyordu. Sadece gözlerinin kıyısında hafif bir kızarıklık ve boğazında inmeye yüz tutmuş, minik bir şişlik vardı. O açıdan şanslı bir kızdı. Gözyaşlarınızı gizleyebilmek bir lütuftu. Ama tam o sırada gözleri yeni yaşlarla parıldadı. Clara dudaklarını büzdü.

"Bazen," dedi Sabiha, "çok sık değil ama arada sırada, eğer Lord Skestinin'in kızı olmasaydım dünyanın nasıl bir yer olacağını merak ediyorum."

"Ah, ama her zaman öylesin," dedi Clara, genç kızı kapıldığı hüzünlü düşüncelerden kurtarmaya çalışarak. Ama Sabiha buna müsaade etmedi.

"Biliyorum. Fakat bizim konumumuzda olmayan kadınların bazı özgürlükleri var. Çektikleri zorluklar da mevcut, bunu anlıyorum. Ama o güçlükler içerisinde bile bir hayat kurmak mümkün. Belki o zaman..."

"Hayır," dedi Clara.

Sabiha'nın gözleri yaşlarla doldu fakat ağlamadı. Henüz...

"Hayır," dedi Clara yeniden daha kibar bir sesle. "O çocuğu düşünemezsin. Onu geri almayı isteyemezsin. Senin dışındaki

herkesten olan bitenleri unutmasını istemek adil olmaz. Bu iş böyle yürümez."

"Ama onu çok özlüyorum," diye fısıldadı genç kız. "Buna engel olamıyorum."

"Özlediğini göstermemeyi başarabilirsin. Jorey sana yeni bir hayat verebilmek için birçok şeyi riske attı. Yeni bir başlangıç yaptınız. Eğer istediğin bu değilse onu reddetmeliydin. Hem onunla evlenip hem de geçmişine sıkı sıkıya sarılmak adil değil. Akıllıca hiç değil."

"Özür dilerim," dedi Sabiha boğuk bir sesle. "O benim oğlum. Anlayacağınızı düşünmüştüm."

"Anlıyorum. Zaten ondan sana bunları söylüyorum. Kaldır kafanı. Bana bak. Hayır, *bana*. *Bana* bak. İşte böyle."

Sabiha yutkundu. Clara kendi gözlerinin de yaşarmaya başladığını hissetti. Orada bir yerde annesi tarafından çok sevilen bir oğlan, bir çocuk vardı fakat o bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Sabiha için adil bir ceza olabilirdi bu. En azından o bir seçim yapmıştı. Ama çocuğun hiçbir günahı yoktu ve buna rağmen büyük acılar çekecekti. Clara anneyle çocuğun birbirini asla görmemesini ve Sabiha'nın eski suçlarının ait oldukları yerde, yani geçmişte kalmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı. Genç kızın yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü, bir an sonra aynısı Clara'ya da oldu.

"Güzel," dedi Clara. "Şimdi gülümse."

Cithrin

Son Ejderha İmparator, Cithrin'in tam karşısında uyuyordu. Yeşim rengi her bir pulu genç kızın avuçları büyüklüğündeydi. Göz kapakları hafifçe aralanmıştı ve bronz renkli gözleri ince bir çizgi hâlinde görülebiliyordu. Katlanmış vaziyetteki kanatları bir gemi direği kadar uzundu. Hatta daha bile fazla... Cithrin heykelin canlandığını hayal etmeye çalıştı. Hareket ettiğini. Dünyayı yaratan kelimelerle konuştuğunu.

Heykelin cüssesi, güzelliği ve uyandırdığı fiziksel güç hissi insanı alçak gönüllü olmaya itiyordu. Pençeleri bir binayı paramparça edebilirdi. Ağzı bir öküzü tek lokmada yutabilecek kadar büyüktü. Ama tek numarası cüssesi değildi. Heykeltıraş, ejderhanın gözleri ve böğrünün açısı vasıtasıyla zekâ, öfke ve keder hislerini yansıtmayı da başarmıştı. Kuluçka-eşlerinin isyanına uğrayan, deli imparator Morade. Drakkis Felakettellalı'nın entrika kurduğu Morade. Ölümüyle insanlığın tüm ırklarının özgür kalmasına yol açan Morade.

Genç kızın yanında duran Lauro Medean kolunu kaşıdı. "Ejderhaların canları istediğinde bir taş kadar hareketsiz uyuyabildiği söylenir," dedi delikanlı. "Savaşın bir yanı da buymuş. Ejderhalar kendilerini gömüyor ya da derin mağaralara saklanıyorlarmış. Ordular onlara arkalarını döner dönmez de

harekete geçiyorlarmış. Toprağın altından yukarı fırlıyor, herkesi katlediyorlarmış."

Komme Medean'ın oğlu, Cithrin'den bir yaş daha büyüktü ama sanki çok daha gençmiş gibi davranıyordu. Babasının kahverengi tenine ve kara saçlarına sahipti. Cithrin ona dikkatle baktığında yüzünün hangi kısımlarının genişleyeceğini, çenesinin nasıl sarkacağını görebiliyor ve böyle anlarda genç adamı Komme'ye daha çok benzetiyordu. Bir insanın kaç yaşından itibaren gut hastalığına yakalanabildiğini merak etti.

Lauro ona gülümsedi. "İçeri girmek ister misin?"

"Buna hayır diyemeyecek kadar uzaktan geldim," dedi kız.

Carse'a gelirken onu en az endişelendiren şeylerden biri yolculuktu. Haydutlar, korsanlar, hastalıklar, yaban kedileri... Bunların hepsini biliyor ve riskleri çoğu kişiden daha iyi anlıyordu. Ne de olsa çocukluğundan beri riskleri anlamakla ilgili bir işte çalışıyordu. Yüzlerce geminin katettiği binlerce kilometrelik bir yolda yaklaşık kaç araç kaybolurdu? Yazın. Kışın. Sahil şeridinde. Uzak Syramys'e gitmek için açık denizi aşarken. Kervanlar hangi sıklıkla katledilir veya kaybolurdu? Buna benzer tüm risk tabloları aklındaydı, hatta o tabloları çıkarmak için gereken araçlar da öyle... Şans faktörünü bir kumarbazdan çok daha iyi hesaplayabilirdi, o yüzden yolculuktan korkması için bir neden yoktu.

Raporları teslim etmekse ayrı konuydu. Şubesinin başarılı bir iş çıkardığını biliyordu ama neyin yeterince iyi sayıldığı, diğer şubelerin neler yaptığı ya da Porte Oliva'da izinsiz bir şube açarak banka holdinginin daha geniş çaptaki stratejilerini nasıl etkilediği hakkında bilgisi yoktu. Onu korkutan şey risk değil, onu tahmin edememek ve karşısına bir rakam koyamamaktı. Bilinmez olmak, tehlikeli olmaktan çok daha kötüydü.

Porte Oliva'dan ayrıldığı haftalardan beri geceleri uykusunu kaçıran onlarca şeyden en kötüsü de şuydu: Banka holdingi-

nin güvenini kazanıncaya dek orada kalmayı nasıl başaracaktı? Buraya bir şey yapmaya gelmişti fakat günlük iş hayatına sızıp kendisini geri yollamalarına nasıl engel olacağını bilmiyordu.

Gelin görün ki karşısına bunu yapmak için bir fırsat çıktığında işler hiç de tahmin ettiği kadar zor olmamıştı. Ne de olsa Porte Oliva'da sözde bir müdire, Carse'ta ise bir merak kaynağıydı ve şirkette sosyal bir varlığı olmamasına rağmen Komme Medean onu yakınında tutmaktan fazlasıyla memnundu. Ne tuhaftır ki Cithrin buna içerlemiyordu. Komme Medean'ın bu oyunu onunla oynamaya, kendisini etkileyip etkileyemeyeceğini görmeye istekli olduğunu hissediyordu. Bu esnada da kızın yoluna aşılması gereken bazı engeller koyuyordu.

Mesela oğlunu.

Büyük yeşim heykeli geride bırakmalarıyla birlikte Ejderhalar Kabri önlerinde açıldı. Taze toprağın içine açılmış mezar sıraları bir sokaktan daha genişti ve bir nehir yatağı misali kıvrılarak ilerliyorlardı fakat gerçek su tarafından aşındırılmış olamayacak kadar da pürüzsüzlerdi. Taşlar neredeyse bir kilometre boyunca uzanıyordu, on kat derinliğindeydi ve her katta mezarlar vardı.

Buralara gömülmüş bedenler vardıysa bile yüzyıllar içerisinde hepsi yok olup gitmişti. Ama ejderha yeşiminden yapılma sunaklarda hâlâ ölülerin pençe izleri görülebiliyordu. Çoğu önde üç, arkada bir büyük parmağa işaret ediyordu; bazılarıysa sadece önde iki. Bir kısmı da önde iki, arkada iki parmaktan ibaretti. En derindeki mezardaysa neredeyse Cithrin'in beli kalınlığındaki, tek bir devasa parmak izi ezmişti toprağı. Kenarlarındaki mineralleşmiş çizgiler, küçük bir havuz misali yağmur sularının nerelerde biriktiğini gösteriyordu. Parmak izinin içi o anda kuru ve temizdi.

"Devam et," dedi Lauro Medean. "Sorun değil. Bunu herkes yapıyor."

Cithrin gülümsedi, etrafına bakındı, sonra da eğilip parmak izinin içine uzandı ve kollarını başının üstüne kaldırdı. Ayakları ve parmak uçları izin kenarlarına aynı anda erişemiyordu. Ejderhanın tepedeki gökyüzünde süzüldüğünü ve güneşin önünü kapattığını hayal etti. Bir zamanlar bunu yapmıştı. Bir zamanlar bu göklerde ve uçurumların üstünde ejderhalar uçmuştu. Bunu düşünmek bile nefesinin kesilmesine yetti.

Ayağa kalktığında Lauro'nun sırıttığını gördü.

"Komik olan ne?" diye sordu bir elini delikanlıya uzatarak. Lauro uzanıp genç kızın elini tuttu –güçlü bir kavrayışı vardı– ve onu yukarı çekti. Tekrar yürümeye başladılar.

"Hiç. Ben burada doğdum, anlarsın ya? O yüzden tüm bunlar beni hiçbir zaman etkilemedi çünkü kendimi bildim bileli buradaydılar. Onları ilk kez gören insanları seyretmeyi seviyorum. Mezarlar onlara benim anlamadığım bir şey ifade ediyor çünkü."

"Bütün bunlar," dedi kız bir eliyle boş mezarları ve pençe izlerini işaret ederek, "başlangıçtan önce bile buradaydı. İnsanlar gerçek anlamda bir insana dönüşmeden önce bile bu mezarları temizliyor, onları ihmal ediyor ve tekrar temizliyordu. Bu düşünce seni etkilemiyor mu?"

"Belki de etkilemesi gerekir," dedi Lauro omuz silkerek. "Ama hayır. Burası sadece Kabir. Yalnızca kendisini ilk defa görenleri hayrete düşürüyor. Benim içinse her gün gördüğüm denizden, gökyüzünden ve uçurumlardan farksız."

"Hımm," dedi Cithrin.

"Ne oldu?"

"Hiç. Marcus Wester'la çalışıyorum da... Sanırım onu tanımak da aşağı yukarı böyle bir şey."

Banka holdinginin en büyük iki sürprizinden ilki Paerin Clark'ın, yani Porte Oliva'da kalmak için şantaj yaptığı denetmenin de

şirketin şehir sınırları içerisindeki küçük kalesinde yaşamasıydı. İkincisiyse adamın onu gördüğüne memnun olması...

Bronz kapılardan içeri girerlerken Lauro solgun tenli adama seslendi. Paerin Clark onlara el salladı, kısa bir anlığına durakladı, ardından tekrar el salladı. Ona doğru yaklaştıkları sırada Lauro genç kızın elini tutmaya çalıştı, başaramayınca da bir kolunu omzuna atmakla yetindi.

"Kardeşim," dedi Paerin. Teknik olarak bu doğruydu çünkü kendisi Lauro'nun kız kardeşiyle evliydi. Ama Cithrin ikisini aynı ailenin ferdi olarak bir türlü hayal edemiyordu. "Neler yaptınız bakalım?"

"Cithrin'i Ejderhalar Kabri'ne götürdüm," dedi Lauro. "Daha önce orayı hiç görmemiş."

"Hoşunuza gitti mi müdire hanım?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Cithrin. Lauro'nun bu şekilde yanında durmasından, Paerin'e resmî bir şekilde konuşmasına engel olmasından hafif bir rahatsızlık duyuyordu. Denetmenin gözlerinde de bunu gülünç bulduğunu gösteren hafif bir pırıltı vardı. Eğer Lauro bu sahte samimiyeti sürdürmeye niyetliyse Cithrin de yetişkin rolü yapıp Paerin'le muhatap olmak ve delikanlıyı şaşırtmak durumunda kalacaktı. Bir engelin kaderinde rahat olmak yatmazdı.

"Müdire hanımı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim? Onunla konuşmak istediğim bir mesele var. Banka işleri," dedi denetmen.

"Elbette," dedi Lauro biraz soğukça. Sonra da kolunu Cithrin'in omzundan çekip genç kızın önünde eğildi. "Sana eşlik etme zevkini bana bahşettiğin için teşekkürler."

"Asıl ben teşekkür ederim Lauro."

Cithrin denetmenin oturduğu sıraya yerleşip Komme Medean'ın oğlunun avluda uzaklaşmasını seyretti. Paerin'in bir-

birlerine temas etmediklerinden emin olmak için hafifçe yana kaydığını hissetti.

"Size bir soru sorabilir miyim?" dedi adam.

"Elbette."

"Burada ne başarmayı umuyorsunuz?"

Cithrin ona sert bir bakış attı fakat adamın yüzü her zamanki gibi ifadesiz ve keyifliydi. Hayatı boyunca hislerini bu kadar iyi saklayan başka biriyle karşılaşmamıştı.

"Bunu açıkça belirttiğimi düşünüyordum," dedi kız, Komme Medean'la konuşurken kullandığı yarı esprili küstahlığa sığınarak.

"Hayır," dedi Paerin şakacılıktan yoksun bir sesle. "Söylediğiniz şey ne istediğinizdi. Bense bunu neden istediğinizi soruyorum. Arzunuz nedir?"

"Affedersiniz," dedi kız. "Sizi anlamıyorum. Tek istediğim şubemi yönetmek."

"Evet ama bunu neden istiyorsunuz?"

"Çünkü orası bana ait."

Paerin derin bir nefes aldı, sonra da oturduğu yerde genç kızla neredeyse yüz yüze gelecek şekilde döndü. Tepelerindeki ağaç adamın yüzüne gölgeler düşürüyordu. Cithrin bir anlığına resimli çocuk kitaplarındaki orman hayaletlerini anımsadı.

"Zengin mi olmak istiyorsunuz?" diye sordu denetmen.

"Sanırım."

"O zaman cevap bu değil. Güç mü istiyorsunuz?"

"Sadece bana ait olan gücü istiyorum. Hak ettiğim şeyi istiyorum."

"Dolandırıcılık ve sahtekârlıkla kazanmış olsanız bile mi?"

"Kimseye zarar vermedim," dedi Cithrin kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben sadece kârlı bir iş yaptım. Sözleşmelerime bağlı kaldım. Yasal olmamalarının tek sebebi henüz çok genç olmam."

"Ama uzun süre öyle kalmayacaklar," dedi Paerin daha çok kendi kendine. Parmaklarıyla dizinde tempo tutup kaşlarını çattı. "Komme'nin kendinize bir koca arayıp aramadığınızı görmek için Lauro'yu peşinize taktığından haberiniz var mı?"

"Bunu direkt olarak bana da sorabilirdi. Hayır, aramıyorum. Bankamı benim için yönetecek birini istemiyorum. Öyle bir niyetim olsaydı Pyk Usterhall'la evlenip bu işi kökten çözerdim."

Paerin güldü. "İşte bu görülmeye değer olurdu. Pekâlâ. Bu gece katılmanızı istediğim bir etkinlik var," dedi. "Bir şölen değil, sadece bir akşam yemeği. Ama davetlimiz oldukça önemli bir adam."

"Peki," dedi Cithrin. "Neden benim katılmamı istiyorsunuz?"

Sokaktan kişneyen bir atın ve bağıran bir arabacının sesi geldi. Rüzgâr solgun tenli adamın yüzüne düşen gölgeleri kıpırdattı. Paerin vereceği cevabı kafasında tartarken Cithrin sessizce bekledi.

"Sizin yaşınızda olduğum zamanları hatırlıyorum," dedi denetmen her kelimeyi tane tane telaffuz ederek. "Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi aramanın nasıl bir şey olduğunu da öyle. Bugüne dek paraya ve paranın gücüne sizin kadar aklı yatkın birini görmedim ama tecrübesizsiniz. Bu bir eleştiri değil, sadece gerçek. Bu gece bir pazarlık gerçekleştirilecek. Orada olmanızı istiyorum. Oyunun nasıl oynandığını görmenizi."

Cithrin bunu bir müddet kafasında evirip çevirdi. Kalbi normalden biraz daha hızlı çarpıyor ve yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Aradığı fırsat bu olabilirdi.

"Peki ben size bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Bunu neden istiyorsunuz?"

Adam başını olumlu anlamda salladı. Aradan neredeyse bir dakika geçti. "Daha çok gençsiniz. Hâlâ günün birinde olacağınız kadına dönüşüyor, hayatınızı adayacağınız projeyi arıyor-

sunuz. Bazen insanların bunu bulabilmek için yardıma ihtiyacı olur. Bense daha yaşlıyım ve nispeten güçlü bir konumum var. Bana borçlu olmasını isteyebileceğim birine dönüşebileceğinizi düşünüyorum."

Cithrin gülümsemesine engel olamadı. Kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu. "Ben de kalkmış, hayırseverliğinizden yaptığınızı düşünüyordum."

"Ah, müdire hanım," dedi Paerin Clark gülümseyerek. "Biz buralarda öyle şeyler yapmayız."

Akşam yemeği güneş batmadan hemen önce, bir işçinin oturabileceği büyüklükteki kalaslardan yapılma bir masada başladı. Üzeri çeşit çeşit yiyecekle doluydu: sarımsak soslu midyeler, kremalı makarna, şişe şişe şarap, taze ekmek somunları. Masanın bir ucunda Komme Medean oturuyordu; ayak bileği ve dizindeki şişlik epey inmiş, bacağı neredeyse normal görünür olmuştu. Cithrin ile Lauro yan tarafta, Paerin Clark ve eşi Chana –babasına erkek kardeşinden bile daha fazla benziyordu– ile karşılıklı oturuyordu. Masanın diğer ucundaysa teni kahve kadar koyu olan Antealı bir soylu vardı. Canl Daskellin... Sulakhudut Baronu, Kuzeylimanı Koruyucusu ve Vekilharç'ın Kuzeysahili Özel Elçisi.

Koyu tenli adam sırıtıp bir somun ekmeği elleriyle böldü. "Nasıl hissettiğimi bir düşünsenize," dedi. "Hızlı bir gemi ve ümitsiz ricalarla Kral Tracian'dan savaşta bize yardım etmesini istemeye geldim. Ama buraya vardığımda savaşı çoktan kazandığımızı öğrendim. Bu beni çok da akıllı biri gibi göstermiyor."

Komme Medean hafif bir kahkaha atıp başını olumlu anlamda salladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Bir seferinde, Elassae açıklarındaki bir adada bir şeker kamışı tarlasının ruhsatını almaya çalışıyordum. Bir buçuk yıl süren pazarlıkların ardından, tam da sözleşmenin son hâlini ada konseyine yolladığım sırada

kahrolasıca arazi yanıp kül oldu. İç Deniz'deki bir cüruf yığınıyla kalakaldım. Tanrı'ya şükür ki henüz ödemesini yapmamıştım."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Cithrin.

"Gerçekten mi?" diye sordu Komme.

Canl Daskellin'in bakışları genç kıza döndü ve Cithrin o anda kendisini ne kadar zor bir duruma düşürdüğünü fark etti. Eğer Vanai şubesinde yaşadığı anlaşılırsa sebebi de ortaya çıkardı. Yaşını göz önünde bulundurdukları takdirdeyse birçok şey tehlikeye girerdi.

"Müdür Imaniel'den duymuştum," dedi çabucak. "Anlaşma Vanai şubesi üzerinden yapılmıştı, değil mi?"

Komme Medean düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Sanırım öyleydi. Şimdi sen söyleyince hatırladım," dedi. Böylece bir tehlike daha savuşturulmuş oldu.

"Yeni vekilharcınız," dedi Paerin Clark. "Geder Palliako. Çok sık duyduğum bir isim değil. Bu göreve daha bilindik birinin getirilmemesi şaşırtıcı."

"Umarım beni kastetmiyorsundur," dedi Daskellin. "Hayır, Palliako'nun babası bir vikont. Önemsiz bir adam. Ama oğlu biraz farklı. Gösteri dövüşçülerinin isyanını durdurdu. Feldin Maas'ın foyasını ortaya çıkardı. Bu savaşı başından beri planlıyor olması bile mümkün."

"Nasıl biri?" diye sordu Chana, Cithrin'e açıkça göz kırparak. "Duyduğuma göre bekârmış."

Tam da böyle bir yorum beklediklerinden hep birlikte kahkahalarla güldüler.

"Güçlü bir adam," dedi Daskellin. "Sarayın dışından geliyor, bu da onu tamamen bağımsız kılıyor. Kendi düşünceleri. Kendi planları."

"Hırslı biri mi?" diye sordu Komme bir midyeyi açıp içindekileri çıkarırken.

"Öyle olmalı. İnsanlar başta onu küçük gördüler. Artık bunu daha az yapıyorlar. Dawson Kalliam onun gayriresmî hamiliğini yapıyor ve bence kendisini bir kaplana biniyormuş gibi hissediyordur."

"Düşman edinilmemesi gereken biri," dedi Paerin.

"Bu," dedi Daskellin, "vekilharçlığın tek kelimelik bir tanımı. Birisi bana şu şarabı uzatabilir mi? Benimki bitmiş de."

"Olmaz," dedi Komme Medean sahte bir korkuyla. "Bunu isteme bizden."

Yemek faslı hava iyice kararıncaya dek devam etti. Sohbetleri sanattan politikaya, oradan da seyahat etmenin küçük düşürücü durumlarına dek dallanıp budaklandı. Herkes son derece rahattı; birbirleriyle şakalaşıyor, hikâyeler anlatıyorlardı. Şarap epey kaliteliydi ve Cithrin'in kendisini sıcak, mutlu ve gereğinden fazla rahat hissetmesine neden oluyordu. Daskellin yanlarından ayrılmadan önce sofradaki her adamın elini tek tek sıktı, sonra da Komme Medean'la kardeşçe kucaklaştı. Cithrin'i de dudaklarından öptü. İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirdi yani.

O gider gitmez hizmetkârlar gelip masayı topladılar ve Komme'nin hasta bacağı için bir tabure getirdiler. Anlaşılan yemek sırasında durumu gözle görülür bir biçimde kötüleşmiş fakat hissettiği rahatsızlığı belli etmemişti. Diğerleri sandalyelerine yerleştiler. Cithrin de aynısını yaptı.

"Ee?" dedi Komme son derece ayık ve net bir sesle. "Elimizde neler var?"

"Vekilharç tahmin edilmez bir adam," dedi Chana. "Daskellin ondan hoşlanmıyor."

"Ama ondan korkuyor," dedi Paerin Clark.

"Öyle mi dersiniz?" diye sordu Lauro. "Bana ondan övgüyle söz ediyormuş gibi geldi."

"Hayır," dedi Cithrin. "Kesinlikle korkuyor. Başka bir şey daha var ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum. Savaştan rahatsız. Hem de kazanıyor olmalarına rağmen. Ama neden?"

Bu çok tuhaftı. Tüm çocukluğu boyunca, farklı bir masanın etrafında Müdür Imaniel, Cam ve Basel'le birlikte benzer sohbetlerde bulunmuştu. Analizler, tartışmalar, münakaşalar. Tahliller. Şimdiyse bu tuhaf yerde, başka insanlarla birlikteydi ancak kendisini tamamen evinde hissediyordu.

"Ya Asterilhold'un fethiyle sona ereceğine inanmıyor ya da saraydaki güç dengelerinde bir değişim yaşanmasını bekliyor," dedi Chana. "Vekilharcın bekâr olduğunu söylediğimde nasıl gerildiğini fark ettiniz mi?"

"Asterilhold'la siyasi bir evlilik yapabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Komme. "Bir birleşme?"

"Bence Daskellin'in düşündüğü şey bu ve bunu istemiyor," dedi genç kadın. "Kızı var mı?"

"Evet," dedi Paerin. "Yaşı da münasip."

"Eh," dedi Chana sanki sorun çözülmüşçesine.

"Emin değilim," dedi Komme. "Bence işin içinde bundan daha fazlası var. Palliako'nun müttefikleri hakkında neler biliyoruz?"

"Çok az şey," dedi Paerin. "Palliako daha çok bir âlim olarak tanınıyor. Son zamanlarda da dindar bir adam."

"Dindar ha? Bu bir sorun olabilir. Kral Tracian ona bir delege grubu yollamalı," dedi Komme. "Sarayda bunun duyulmasını sağla. Bu savaş Antea için fazlasıyla iyi gitti. Palliako'nun kanın tadını alıp almadığını öğrenmek iyi olabilir. Eğer fetih hırsı Asterilhold'la sona ermezse bu pek çok hesaplamayı değiştirir."

"Majesteleriyle konuşurum," dedi Paerin Clark. "Onun da aynı şekilde düşündüğünden eminim. Resmî birilerini yollayamaz sanırım. Bir elçi de olmaz. Belki saraydan birkaç önemli kişi. Ya da birkaç güçlü tüccar."

"Yani sen," dedi Lauro alaycı bir sesle.

"Yani ben," dedi Paerin Clark. "Antea'da ziyaret etmemin akıllıca olacağı başka bağlantılarım da var. Neler öğrenebileceğimize bir bakacağım."

Cithrin kendini olumlu anlamda kafa sallarken buldu fakat aklı başka yerdeydi. Şarabın dumanı kafasını karıştırıyordu ama sadece biraz. *Tecrübesizsiniz. Bu bir eleştiri değil, sadece gerçek*, diyordu Paerin Clark zihninde. Sanki gerçekler eleştiri olamazmış gibi... Zihninin gerisinde bir hareketlenme oldu. Bu arsızlık yapma zamanı değildi. Sorumluluk alabileceğini gösterme zamanıydı. Bunu yapabilirdi. Genzini temizleyip öğretmeninden söz isteyen bir öğrenci gibi elini havaya kaldırdı. Komme Medean başını sallayıp ona izin verdi.

"Efendim," dedi kız, "müsaadeniz olursa ben de Camnipol'e giden gruba katılmak istiyorum."

Geder

Kralkulesi bir karınca yuvası kadar hareketliydi. Hizmetkârlar, işçiler ve tüccarlar Antea'nın kutsal mekânında her zamankinden hızlı adımlarla ilerliyor, yüksek sesle konuşuyorlardı. Sanki her an hep birlikte şarkı söylemeye ya da savaşmaya başlayacaklarmış gibi bir hâlleri vardı. Bütün saray vahşi, güç bela kontrol altına alınmış bir enerjiyle titriyordu. Tüm Camnipol. Asterilhold Kralı Lechan'ın Lord Mareşal Kalliam'a teslim oluşunu ve kısa, nihai savaşın –neredeyse yarım mevsim bile sürmemişti– Ayrık Taht'ın zaferiyle sonuçlanmasını kutlamaya hazırlanıyorlardı.

Bütün bunlar Geder'i huzursuz ediyordu. Zaferi beklemediğinden değildi. Her gün daha fazla ulak ve rapor geliyor, hep aynı haberi getiriyorlardı: Kalliam ve ordular istikrarlı bir şekilde Kaltfel'e ilerliyordu. Düşmanın morali bozulmuş, geri çekilmeye başlamışlardı. Görünüşe göre Örümcek Tanrıça'nın rahipleri çok işe yaramıştı. Askerlerinin morali yüksekti ve daha şimdiden üç düşman komutanı teslim olup esir alınmıştı. Dawson Kalliam'ın mektuplarından çıkardığı kadarıyla adamla rahipler arasında küçük sürtüşmeler yaşanıyordu ama bu durum herhangi bir olumsuz etki yaratmamıştı. Kalliam'ın ne kadar pimpirikli biri olduğu düşünülürse bu bir problem sayılmazdı.

Hayır, Geder'i rahatsız eden asıl şey göz ucuyla gördüğü parlak kostümler ve hizmetkârların küçük parçalar hâlinde kestiği renkli kâğıtlardı. Savaş sona erdiğinde bir kutlama yapılacağını ve insanların buna hazırlandığını anlıyordu. Bütün şehir müsrif bir çiçeğin gergin tomurcuğu gibiydi; patlamak için doğru anı bekliyordu yalnızca. Yine de henüz elde edilmemiş bir zafer için hazırlanmak kötü şansa davetiye çıkarmak gibi geliyordu Geder'e. Onu yarı yarıya gizlenmiş kostümler ile henüz tamamlanmamış süslemelerden daha fazla rahatsız eden bir şey varsa, o da Asterilhold'u ezip geçtikten sonra neler yapılabileceğiyle ilgili ciddi konuşmalardı.

"Lechan barış talep ettiğinde," dedi Emmer Faskellan parmaklarını iri göbeğinin üstünde kavuşturarak, "Seref Köprüsü'nün tamamen bizim kontrolümüzde kalmasını garanti altına almamız gerektiğine inanıyorum. Bu kesinlikle çok önemli."

"Bir de savaş tazminatı konusu var," dedi Gospey Allintot. "Ekim zamanının büyük bir bölümünü kaçırdık. Kadınlarımızla çocuklarımızın açlık çekmesi haksızlık olur. Kaybettiğimiz iyi adamların dul kalan eşlerini ve yetim çocuklarını desteklememiz gerekecek."

Bu sohbetin Koca Ayı'nın odalarında –artık Geder'in toplantı salonuna çevrilen, eski sohbetler için fazlasıyla büyük olan mekânda– uzun süredir devam ettiği gayet açıktı. Duvarlar Uzak Syramys'ten getirilmiş goblen ve ipeklerin yanı sıra Pût'tan gelen zincirlerle, zeminse Lyoneia'nın iç kesimlerindeki küçük kavimlerde Güneygiller tarafından dokunmuş halılarla kaplıydı. Etrafında oturdukları masa Borja'dan getirilmiş, tek bir bazalt taşından yontulmuştu; bacakları insanlığın on üç ırkını temsil ediyor ve masanın taç şeklinde oyulmuş yüzeyini taşıyorlardı. Bir mobilyadan ziyade politik bir heykeldi. Havada Geder'in aklına taze meyve ve yiyecekleri hatırlatan, Hallskar işi bir tütsü kokusu vardı.

Geder'in özel muhafızları odanın köşelerinde silahlı ve hareketsiz şekilde duruyor, Başrahip ise eşiğin yanındaki küçük bir masada, genç adamın görebileceği bir noktada oturuyordu. Meditasyon yapıyormuş gibi görünmesine rağmen tam olarak kapamadığı gözleri göz kapaklarının altında hafifçe parlıyordu.

Antea'nın en önemli ve en güçlü adamlarının çoğu, savaş alanında olduğundan toplantının çok da resmî olduğu söylenemezdi. Daha çok oğulların, büyükbabaların ve kâtiplerin buluşmasıydı. Savaşa sandalyelerinden katılan ve çok iyi bir iş çıkardıkları için birbirlerini mutlulukla kutlayan insanlar... Savaş alanında bizzat yer alan katılımcılar, koluna aldığı bir ok yarasını tedavi ettirmek için geri gelen Gospey Allintot ile babasının raporlarını getiren Jorey Kalliam'dan ibaretti. Ordu Kaltfel'e ulaşmıştı. Son kuşatmanın eli kulağındaydı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Jorey. "Ne elde etmeye çalışıyoruz? Demek istediğim, eğer Asterilhold'u birkaç kuşak boyunca zayıflatmak istiyorsak bunu yapmak kolay. Ama istediğimiz şey gerçekten de bu mu?"

"Sonuçta cezalandırılmaları gerek," dedi Emmer Faskellan. "Kuzenim onların entrikaları yüzünden öldü. Camnipol'ün sokaklarında can verdi!"

"Ben de onu kastediyorum," dedi Jorey. "Onları cezalandırıp sonra da her şeyi eskisi gibi mi bırakacağız? Yoksa Asterilhold'un kontrolünü ele mi alacağız? Onlar iki ülkeyi birleştirmeyi istiyorlardı. Biz de istiyor muyuz?"

"Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi Allintot.

"Ben anlamadım," dedi Geder. Normalde böylesine gelişigüzel bir şekilde itiraf edeceği bir şey değildi bu fakat karşısındaki Jorey'di.

"Mesela köprüyü ele geçirmemizi ele alalım," dedi Jorey. "Eğer başka bir savaş olursa bu durum zaferi kazanmamıza yardım edecektir. Hatta kaybetmekten korkacakları için böyle bir

şeye kalkışmayacaklardır bile. Ama savaşı isteyen onlar değildi. Asterilhold bizim sarayımızdaki insanları kullanarak hareket ediyordu. Bunun yeniden olmasını engelleyebilmek için talep edebileceğimiz bir savaş tazminatı yok."

Grup kısa bir süreliğine sessizleşti.

"Rehinelere ne dersiniz?" dedi Geder. "Rehine alabiliriz. Çocuklarını biz yetiştiririz. Herhangi bir komplo emaresiyle karşılaşırsak elimizde kullanabileceğimiz birileri olur."

"Ben daha kalıcı bir çözüm düşünüyordum," dedi Jorey. "Lechan'ın iki oğlu ve bir kızı var. Eğer oğulları tahttan feragat eder ve kızı Prens Aster'le evlenirse Asterilhold'un hükümdarlığı bize geçer."

"Tüm bunlar birleşme fikri yüzünden başladı zaten," dedi Emmer Faskellan düşünceli bir şekilde. "Belki de bu kaçınılmazdır. Eğer bu doğruysa şartları belirleyen taraf olmak daha iyi olur. Hızlı bir çözüm isteyeceklerdir elbette. Aster'in evlenecek yaşa gelmesini ve Lechan'ın ölmesini beklemek çok uzun sürer."

"Bana düşünecek bir sürü şey verdiniz," dedi Geder aceleyle. Konuşmanın ne yöne gittiğinin farkındaydı. "Ama şimdi müsaadenizi istemem lazım; başka bir yerde olmam gerekiyor."

"Evet, elbette" ve "Teşekkürler Lord Vekilharç," cümlelerinden oluşan küçük bir nakarat odayı doldururken Geder ayağa kalkıp hususi çıkış kapısına doğru ilerledi. Genç adam tahtta oturan kişiye ve muhafızlarına ayrılmış dar geçitlerde ilerlerken özel muhafızları hemen peşinden geldi. Başrahip bile normal kapıdan çıkmak ve ona sonradan katılmak zorundaydı.

Bu tam da Geder'in hoşlanacağını düşündüğü türden bir şey, vekilharçlık makamıyla birlikte elde ettiği sayısız küçük ayrıcalıktan biriydi. Ama tam tersine bunu bunaltıcı buluyordu. Antea İmparatorluğu'nun en güçlü insanı konumunda bulunmak daima meşgul olmak, gelenekler ve görgü kuralları tarafından kısıtlanmak ve tüm dünyanın yükünü omuzlarınızda taşımak

anlamına geliyordu. Artık canının istediği gibi sokaklarda at binemeyecekti. Ve hiçbir zaman yalnız kalamayacaktı. Eski manastırların kütüphanelerini didikleme huyunun yerini sadece kendisinin ve muhafızlarının kullanabileceği bu küçük koridorlar almıştı ve bu değişim gözüne eskisi kadar çekici gelmiyordu.

Özel koridor genişleyip kraliyet dairesine açıldı. Odanın yüksek pencereleri Yarık'a ve ötesinde uzanan arazilere tepeden bakıyor, kubbeli tavanlarla uzun duvarları şehrin ışıklarıyla ve hafif bir odun dumanı kokusuyla dolduruyordu. Kral Simeon bu odalarda yaşamıştı. Kraliçe, duvarları ahşap panellerle kaplı bu yatak odalarından birinde ölmüştü. Aster ilk adımlarını mum ışığıyla aydınlatılan bu koridorlarda atmış, burada büyümüştü. Oğlan, Geder'in himayesine verildiğinde yıllarca bu duvarların arasına dönemeyeceğini düşünmüştü ama şimdi yine buradaydı. Bu odalar onun yuvasıydı ve buradayken kendisini daima Geder'den daha fazla evinde hissedecekti.

Geder az evvel terk ettiği toplantının gerçek, gayriresmî sonuna ulaşmasının biraz daha vakit alacağını tecrübelerinden biliyordu. Başrahip bu süre boyunca orada kalacaktı. Diğerleri vekilharcın sağ kolunun hâlâ orada olduğunu bildiklerinden kelimelerini dikkatle seçseler bile hiçbirinin adamın doğruyla yalanı birbirinden ayırt etmesini sağlayan kutsal yeteneğinden haberi yoktu. Ayrıca birkaç dakika –hatta belki de bir iki saat– tek başına kalma düşüncesi, kemiklerinin hafifçe sızlamasına neden olacak kadar hoş bir şeydi.

Aster'in yüksek sesle ezberden bir şeyler okuduğunu duydu, ardından eğitmeninin sesi geldi. Yani her an yere yığılmak üzereymiş gibi görünen, şu kırılgan ve ihtiyar Cinnae adamın. Geder sesleri takip ederek çalışma odasına girdi ve bir müddet kapının gölgeleri arasında bekledi.

Aster küçük bir masada oturuyor, eğitmeninin durduğu kürsüye bakıyordu. Yaşlı Cinnae cesaretlendirircesine gülümsedi ve oğlan aynı satırları tekrar etmeye başladı.

"*Pratiğe dökülmeyen ilim asla gerçek bilgiye dönüşmez. Sessizlikle korunmayan bilgi de asla bilgeliğe dönüşmez. Bu yüzden pratik ve sessizlik, yani yapmak ve yapmamak düzgün bir insan olmaya giden yolun merkezidir.*"

"Marras Toca," dedi Geder. "Askerî felsefe öğrendiğini bilmiyordum."

Odaya girdiği sırada eğitmen kuru tebessümüyle onu selamladı. "Toca'yı okumuş muydunuz Lord Vekilharç?" diye sordu.

"Adına ilk olarak benim için çok önemli olan bir denemede rastlamıştım. Sonrasında eserlerinden birkaçını bulmaya karar verdim. Kış boyunca onun çevirisini yaptım. Ama ben *sessizlik* kelimesini kullanmadım. *Dinginlik* sözcüğünün asıl anlamına daha yakın olduğunu düşünmüştüm."

"Bence çok sıkıcı," dedi Aster.

"Bir kısmı öyledir," dedi Geder. Oda küçüktü ama güneş tarafından iyi ısıtılmıştı. "Bir kısmıysa oldukça ilginçtir. Ruhsal egzersizlerle ilgili kısmı okudunuz mu?"

"Büyücü hekimlerin numaraları gibi şeyler mi?" diye sordu oğlan biraz canlanarak.

"Hayır, daha çok pratik düşünmeyle alakalı. Sessizlikten veya dinginlikten bahsederken sadece hiçbir şey yapmadan durmayı kastetmiyor. Bilhassa teknik bir anlamı var."

"O egzersizleri uyguladınız mı Lord Vekilharç?" diye sordu eğitmen.

"Hayır, tam olarak değil. Ama haklarında çok şey okudum ve ziyadesiyle ilginç olduklarını düşünüyorum. Hatta bilgece," dedi Geder hazin bir tebessümle Aster'e doğru eğilerek. "Bu tür şeyleri yapma konusunda okumak kadar başarılı değilimdir. Kullandığınız tercümeye bakabilir miyim?"

Eğitmen kürsüden eğilip ona bir kitap uzattı. Geder onu dikkatle aldı. Çok eskiydi; cildi deri ve ipliktendi. Sayfaları kumaştan yapılmıştı, normalde olması gerekenden biraz daha kalınlardı ve bu da kitaba bir sağlamlık ve ağırlık hissi veriyordu. Geder sayfaları hürmetle çevirdi.

"*Çok* güzel," dedi. "Bunu nereden buldunuz?"

"Prens Aster'den çok da büyük olmadığım yıllarda hocalarımdan biri vermişti," dedi adam gülümseyerek. "O zamandan beri bende. Duyduğuma göre sizin de hatırı sayılır büyüklükte bir kütüphaneniz varmış Lord Vekilharç."

"Şey, ben olsaydım o kadar ileri gitmezdim. Eskiden kitap okumak için daha fazla vaktim vardı. Ve çeviri yapmak için. Elassae kraliyet hanelerinin izini kuruluş tarihlerine dek süren ve Timzinaelerin yılda iki kez çiftleştiğini iddia eden bir deneme üstünde çalışıyordum. Gerçek tarihler biraz şüpheliydi ama öne sürdüğü iddia harikaydı."

Aster iç çekip dirseklerini sırasına dayadı. Ama yaşlı eğitmenin gözleri parlıyordu.

"Kulağa heyecan verici geliyor lordum. Yazarın ismini hatırlıyor musunuz?"

"Spekülatif bir denemeydi ve en fazla üç yüzyıllıktı. Yani bir dayanağı vardı ama..."

"Evet, pek bir faydası yok. En azından o günlerde," diye hemfikir oldu eğitmen.

Geder kitabı karıştırmaya devam etti; kumaş sayfalar, insan derisinden bile yumuşak bir his bırakıyordu parmak uçlarında. Toca'nın savaş haritalarından bahsettiği bölüm kendi nüshasında bulunandan daha değişik görünüyordu. En az üç farklı diyagramın yanı sıra daha sonra başka bir kâtip tarafından eklenmiş olması gereken bir karşılaştırma tablosu vardı bunda. Geder parmaklarıyla kadim mürekkep izlerini takip etti.

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu. "Benimkiyle kıyaslamak istiyorum."

Eğitmenin yüz ifadesi dondu ve elleri küçük yumruklar hâline geldi. "Elbette lordum," dedi. "Onur duyarım."

"Teşekkürler. Geri vereceğim. Sadece kitaplarımla karşılaştıracağım. Tabii eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

"Tabii ki yok."

"Bu başka bir şey yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Aster, genç adam odadan çıkarken. Sesi umut dolu çıkmıştı.

Geder kitabı açık tutup, parmaklarını satırlarda gezdirerek yürümeye devam etti. İçi küçük bir heyecan dalgasıyla kıpır kıpır olmuştu. Bu tercümeyi daha önce hiç görmemişti ve orijinal metin kendisindeki kitaba kıyasla daha eksiksiz görünüyordu.

> *Savaşın amacı barıştır. Küçük bir general, ordusunu zafer kazanmak için yönetir, böylece kendi doğası onu buna dönmeye iter. Derin bir general, ordusunu zaferi garanti altına almak için yönetir, böylece dünyanın doğası onu buna dönmeye iter. Bilge bir general ise ordusunu dünyayı baştan yaratmak için yönetir, böylece ona ihtiyaç duymayan bir yer yaratır.*

Geder'in nüshasından epey farklıydı bu. Onun kitabında derin bir generalle ilgili satırların yer almadığından neredeyse emindi. Derin, Toca'nın sıklıkla kullandığı bir kelime değildi, bunu yaptığında da genellikle din adamlarına atıfta bulunurdu. Acaba sonraki çevirilerde savaşçı rahiplerle ilgili bir bölüm kitaptan çıkarılmış mıydı?

"Ah," dedi Başrahip. "Yine boş sesleri mi dinliyorsun Prens Geder?"

İri yarı adam ellerini dizlerine dayamış bir şekilde ana odadaki minderli bir sedirde oturuyordu.

"Kitapları seviyorum," dedi Geder.

"Bazıları sevimli, evet ama onlar sadece birer oyuncak. Hiçbir anlamları yok."

"Ah," dedi genç adam kitabı kapatıp bir kenara kaldırarak, "bu konuda seninle hemfikir değiliz."

"Şimdilik," dedi Başrahip.

Geder pencerenin kenarına oturdu. İkindi güneşi elinin üstünü ısıtıyordu.

"Neler öğrendin?"

Başrahip'in elde ettiği bilgiler beklediğinden daha azdı. Saray erkânı zaferin an meselesi olduğundan emindi ve bunu Geder'in yanı sıra bir zamanlar onun hamisi olan Dawson Kalliam'a borçlu olduklarına inanıyorlardı. Fethettikleri komşularına nasıl davranmaları gerektiğiyle ilgili görüşler karışıktı fakat anlaşmazlıkları kibarca hallediyorlardı. İstisnalar yok değildi elbette. Adamlardan biri Sulakhudut baronunun Kuzeysahili'nden dönmesini beklemeleri gerektiğini savunuyordu. Başka biri, barış talebi gelir gelmez Aster ile Asterilhold Prensesi Lisbet'in evlendirilmesini öneriyordu. Geder savaşı yeterince uzatarak düşmanın tarlalarını, değirmenlerini ve tersanelerini yok edebilir ya da krallıklar birleştikten sonra kullanmak için hepsini muhafaza edebilirdi.

Güneş batı göğünde alçalmaya başlayıp Camnipol'ü önce gün batımının kızılına, sonra alaca karanlığın grisine, sonra da gecenin karanlığına bürüyünceye dek konuşmaya devam ettiler. O gece ay yoktu ve yıldızlar açık yaz göğünde pırıl pırıl parlıyordu. Kafası iyice şişen Geder sonunda müsaade isteyip yatak odasına çekildi, tanımadığı bir adam tarafından soyuldu, tüm vücudu pudralandı ve ince bahar battaniyesinin altına yattı. Yarı uykulu vaziyette eğitmenin kitabını yanına almadığını fark

etti ve buna canı sıkıldı. Uyumadan önce biraz kitap okumak güzel olabilirdi. Artık okumaya pek fazla vakti kalmıyordu...

Sabah havası berrak ve soğuktu. Bir müddet yatağında uzanıp pencereden içeri süzülen güneş ışıklarını seyretti. Utanç verici giyinme ritüelinin ardından kraliyet ailesinin yemek salonuna geçti. Başrahip çoktan masadaki yerini almıştı, Aster de öyle... Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı; Başrahip gülümsüyor, Aster ise kahkahalar atıyordu. Geder masaya oturunca genç bir hizmetkâr ona bir parça fırında ördek, haşlanmış armut, küçük bir somun tatlı esmer ekmek ve dibi çamur kadar koyu olan bir fincan ballı kahve getirdi.

"Komik bir şey mi kaçırdım?" diye sordu Geder.

"Vaiz Başrahip saraydaki adamların taklidini yapıyor," dedi oğlan.

"Becerebiliyor mu bari?"

"Hayır," dedi Aster. "Hepsi *berbat*."

Başrahip gülümsedi. "Taklit konusunda kötüyümdür," dedi. "Yeteneğim bunun üzerine değil."

"Tanrı'ya şükür," dedi Geder ördekten bir parça koparıp ağzına atarken. Tuzlu, lezzetli ve güne başlamak için son derece kusursuzdu. "Asterilhold'la yapacağımız şu barışın şartlarını düşünüyordum. Sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Hem rahip hem de çocuk bir anda ciddileşip dikkatlerini ona çevirdiler. Geder kahvesinden bir yudum alıp yarattığı meraklı bekleyişin tadını çıkardı. Hatta belki de biraz fazla... "Düşmanımızdan haraç ve tazminat alıp krallığın kontrolünü yine onların eline bırakmanın akıllıca olacağını sanmıyorum. Olsa olsa bize daha fazla husumet duymalarına neden oluruz."

"Ayrıca fethettiğin şehirlere Tanrıça için bir tapınak da dikmelisin," dedi Başrahip.

"Evet, o da var." Bunu yapması gerektiğini unutmuştu ama kabul ettiği kesinlikle doğruydu. "Bu da krallıkları birleştirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Aster'in yüz ifadesi donuklaştı. "Anlıyorum," dedi prens.

"Hayır hayır hayır. Evlilik işe yaramaz. Bir kadınla evlenmen bütün Asterilholdluların birdenbire yatışacağı manasına gelmez. Zaten bizi bu noktaya getiren şey de bu, değil mi? Asterilhold'un Ayrık Taht'ta hak iddia edebilmesi için iki ülke arasında kan bağı kurmak... Nesiller önce evlilik yoluyla barışı sağlayamadıysak şu saatten sonra bunu yapmak daha bile imkânsız. O zaman işe yaramamış, şimdi hiç yaramaz."

"Ne yapacağız o zaman?" diye sordu Aster.

"O toprakları *kendimizinkine* katacağız. Şehirleri. Asterilhold, Antea İmparatorluğu'nun bir parçası olacak. Tıpkı Yüce Kralların dönemindeki gibi. Sarayda hizmetleri için ödüllendirilmeyi hak eden pek çok kişi var. O toprakları sadık Antealılar yönettiği müddetçe endişelenmemize gerek kalmayacak. Bu kadar basit. Bunu daha önce neden akıl edemedik bilmiyorum."

"Peki oradaki soylular ne olacak?" diye sordu Başrahip.

"Eh, onlara güvenemeyiz, değil mi? Onları savunmasız bıraktık, küçük düşürdük, makam ve topraklarından ettik. Kuyumuzu kazmak için ellerinden geleni yapacaklarından eminim. Ayrıca aralarından bazıları Aster'i öldürmeye çalışanların ta kendileri. Savaşı kaybetmeleri gerçekte kim olduklarını değiştirmez."

"Anlıyorum," dedi koca adam.

Geder haşlanmış armutlardan birinin yarısını aldı ve onu ağzına atıp suyunu emdi. İçini bir tatlılık doldurdu.

"Hayır," dedi dolu ağızla. "Başka bir çıkar yol görebilmeyi isterdim. Gerçekten. Ama Aster'i güvende tutmak istiyorsak düşmanlarımızı güçlü bir konumda bırakamayız. Madem dostumuz ve müttefikimiz olamıyorlar, o zaman seçimlerini yapmışlar demektir. Ölmek zorundalar."

Dawson

Kaltfel tarlalarla dolu, uzun ve geniş bir ovanın sonunda tuhaf bir rüya gibi yükseliyordu. Kuleleri ve zirveleri kırmızı taştan yapılmaydı ve surları dört adam yüksekliğindeydi. Daha barışçıl günlerde dünyanın en iyi posta kuşu yetiştiricilerine ev sahipliği yapardı burası. Kaltfel'deki kuşların ejderhaların sırlarına uygun bir şekilde yetiştirildiği söylenirdi ve Dawson'ın bildiği kadarıyla bu doğru olabilirdi. Gençken buraya bir kere gelmişti. Solgun sokakları, acı biberleri ve çikolata aromalı kahveleri hâlâ hatırlıyordu. Asterilhold sarayının üçgen şeklindeki, tuhaf düello alanında çarpışmış ve rakibini yenmişti. Sonra da sarhoş olmuş ve yanında Prens Simeon'la birlikte başka bir adamın odasında uyanmıştı.

Ordusunun başında Asterilhold kraliyet şehrine vardığı gün surların dışındaki her şeyi –çiftlikleri, depoları, ahırları, tabakhaneleri ve boyacıları– yaktırdı; dumanlar dağıldığında hâlâ ayakta kalan yerleri de yağmalattı. Şehrin doğusundaki mezarlık dışında... Mezarlara saygısı vardı. Antea'nın ölülerle bir alıp veremediği yoktu. Daha sonra mühendisleri kuşatma silahlarını kurmaya başladı. Mancınıkları büyük kırmızı duvarları ve kapalı kapıları taş yağmuruna tuttu. Ekipler hâlinde çalışıp duvarların üst kısmını yedi gün yedi gece aşındırdılar.

Gün doğumu ve gün batımında ayakçıları kampa yolluyor, o günkü çöp ve bokları toplattırıyor, mancınıklardan birini yeniden ayarlatıp hepsini şehre attırıyordu. Çok geçmeden adamları buna başka süprüntüler –ölü kediler, kanlı bandajlar, kurtlu etler– eklemeye başladı. Ama kapılar açılmadı. Düşman görünmedi. Zaten Dawson da öyle bir şey beklememişti. Kuşatmanın dokuzuncu gününde gözcülerinden biri şehrin atıklarını gizli bir kanala döken, toprağa gömülü bir boru hattı keşfetti. Dawson'ın mühendisleri onu da yok etti.

Taşları bitince zifte batırılıp tutuşturulan tahta parçaları fırlatmaya başladılar. Böylece Kaltfel sonraki üç gün boyunca ateş yağmuruna göğüs gerdi. İki kez şehrin bir noktasından dumanlar çıkmaya başladı ve iki kez yangın kontrol altına alındı. Onuncu gün Dawson ilk umut emaresini gördü. Tüm kuşlar serbest bırakıldı. Büyük sürüler kulelerin etrafında kafaları karışmış bir vaziyette dönüp evlerine gidebilmenin bir yolunu aradılar. Şafak vaktinde de kuzeye döndüler. Dawson avcılarını peşlerine takıp, surlardan içeri güvercin ve ekin kargası fırlatma fikrine bir müddet kafa yordu. Sonra da bundan vazgeçti. Kuşlarla ve ölülerle bir alıp veremedikleri yoktu o hâlde... Kaçmalarına izin verdi.

Simeon, Kaltfel'i severdi. Buradaki saray âdetlerinin egzotik bir yanı vardı. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydılar. Erkekleri ve kadınları hafif bir aksanla konuşur ve uzun ünlü harfleri öyle bir vurgularlardı ki aralarındaki İlkkanlar bile Camnipol'de Jasuru ve Timzinaelerden daha yabancı görünürdü. Kral Sarayı geniş, açık bir meydanda yer alıyordu; eskiden orada binlerce kız onlar için dans etmişti. Askerlerinin kuzey yönünde ele geçirdiği bir taş ocağından daha fazla kaya getirildi ve saldırı yeniden başladı. Bir gece, bir avuç ümitsiz asker şehirden gizlice çıkıp, karanlığın örtüsü altında mancınıkları ateşe vermeye kalkıştı. Yakalanmadan önce iki tanesini yok etmeyi başardılar. Dawson

üçüncü mancınıkla onları şehre geri yolladı. Fırlatmadan önce onları öldürtmekle uğraşmadı.

Ve her sabah üç rahip yanına gelip durdu.

Dawson deri kamp sandalyesinde, bacakları çıplak vaziyette oturuyor ve yaverine tenindeki pireleri ayıklattırıyordu. Parlak, nemli yaz sabahı ona bir gölde yüzmeyi hatırlatıyordu. Birer çöl yaratığı olan rahiplerse bu havadan nefret ediyormuş gibi görünüyorlardı.

"Lordum, eğer bize müsaade ederseniz bu savaşı sizin adınıza kazanabiliriz."

"Ama müsaade etmiyorum," dedi Dawson her sabah olduğu gibi. "Antea, Kaltfel'i sizin yardımınız olmadan yenecek kadar güçlüdür. Ben de öyle yapmaya niyetliyim."

"Sesime kulak verin lordum..."

"Hepsi bu kadar. Şimdi gidin," dedi Dawson her gün yaptığı gibi. Rahipler tatlı dilli kimselerdi. Konuşmalarına izin verdiği takdirde Seref Köprüsü'nde olduğu gibi zayıf düşebilirdi. Adamların uzaklaşmasını izlerken kendi kendine gülümsedi.

Tüm erzak tükenmiş, ihtiyaç duydukları malzemeleri araziden toplar olmuşlardı. Bütün ağaçları kesmişlerdi ve yaş odunun dumanı havayı puslu ve beyaz bir hâle getiriyordu. Antea'dan erzak arabaları geldi. Yağma ekipleri iyice güneydeki bataklıklara kadar inmeye ve besi hayvanlarını öldürüp çiftlikleri talan etmeye başladı. Bu bir dayanıklılık savaşıydı; başlangıçta çok hızlı ilerleyen bir harbin yavaş, kindar sonu... Dawson arazinin en iyi ihtimalle bir kuşak boyunca bugünlerin yaralarını taşıyacağını düşünüyordu.

Kuşatmanın yirminci gününde Anteali askerlerden biri güney bataklıklarında yakalandığı hummadan ötürü öldü. Gerçek bir rahipleri olmadığından Dawson adamın cenaze törenini bizzat yönetti, sonra da onu parçalara ayırtıp mancınıkla şehre fırlattı.

Yirmi birinci gün güney kapısında bir ateşkes bayrağı yükseldi ve silahsız vaziyetteki üç atlı çıktı dışarıya. Dawson da yanına Fallon Broot ve Dacid Bannien'ı aldı. Üç rahibi ise göstere göstere geride bıraktı. Yorgun ordu ile yıpranmış şehir arasındaki boş bir alanda masaya oturdular. Asterilholdlu adamlar gururlarından ödün vermiyordu ancak bindikleri atlar zayıf, yanaklarıysa çöküktü. Dawson'ın yaveri yanlarında domuz eti, bir sepet yaz elması, bir teker peynir ve küçük bir fıçı bira getirmişti. Lord Mareşal düşmanlarının yiyeceklere baktığını görebiliyordu fakat onlara herhangi bir ikramda bulunmadı.

"Yanılmıyorsam Lord Kalliam'la görüşüyoruz," dedi üç binicinin en yaşlı olanı, masaya otururken. "Ününüz sizden önde gidiyor."

"Aynı şeyi sizin için söylemezsem kusuruma bakmayın," dedi Dawson oturarak.

"Mysin Hawl, Evenford Kontu."

Dawson onu başıyla selamladı. Arazi eğimliydi ve Kont Hawl yaslandığında masa hafifçe sallandı.

"Biliyor musunuz," dedi kont, "kuşatmanızı atlatmamıza yetecek kadar erzaka sahibiz."

"Hayır, değilsiniz. Beklediğinizden daha çabuk ve daha fazla askerle geldik. Hazırlıksız yakalandınız. Ayrıca kuyruğunuzu kıstırıp surlarınızın arkasında bir yıl beklemenize yetecek kadar yiyecek içeceğiniz olsa bile bu bir şeyi değiştirmez."

Adam dilini şaklatıp omuzlarını silkti. "Kuşatmayı sona erdirmek için istediğiniz şartları öğrenmeye geldim."

"Teslim olmayı kabul edebilecek bir pozisyonda mısınız?"

"Hayır," dedi kont. "Bu yetkiye sadece kralımız sahip."

"O zaman kralla konuşmam gerekiyordur belki de."

Arkasında duran Fallon Broot gevrek gevrek güldü. Dawson hafif bir can sıkıntısı hissetti; belki de başka birini getirmeliydi.

"Mesajınızı direkt olarak majestelerine iletebilecek otoriteye sahibim."

Dawson başını olumlu anlamda salladı. "Kralınızın Kaltfel'in kapılarını açmasını ve hem kendisini hem de Prens Aster'e yönelik komployа karışan herkesi bana teslim etmesini istiyorum. On iki saat boyunca şehri yağmalayacağız. Daha fazla değil. Daha sonra, kralınız ve Lord Vekilharç nihai bir anlaşmaya varana dek Asterilhold'un tüm toprakları ve arazileri benim korumam altında olacak."

"O zaman Lord Vekilharç'la konuşmam gerekiyordur belki de," dedi kont.

"Bundan hoşlanmazsınız," dedi Dawson.

"Mesajınızı Kral Lechan'a ileteceğim. Yarın sabah tekrar buluşabilir miyiz?"

"Ateşkese devam edeceksek evet."

"Size saldırmaya ya da kaçmaya kalkışmayacağız."

"O zaman kralınızın cevabını bekleyeceğim," dedi Dawson başıyla Broot ve Bannien'a bir işaret yollayarak. İki adam yiyecekleri getirip masanın üstüne bıraktı. "Hürmetimizin bir göstergesi. Zehirli değiller."

Dawson yüzünde bir gülümsemeyle kampa geri döndü. Savaş neredeyse sona ermişti.

"Lordum."

Dawson portatif karyolasında debelenip kendini uyanmaya zorladı. Çadırın içi yaverinin elindeki mumun ışığı haricinde karanlıktı. Oturup başını silkeledi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yangın mı çıktı? Piç kuruları saldırıya mı geçti? Ne oldu?"

"Bir ulak geldi lordum. Lord Vekilharç'tan bir mesaj var."

Dawson ayağa kalktı. Gece havası serin ama ılıktı. Pelerinini omuzlarına atıp dışarı çıktı. Yemek ateşlerinin çoğu sön-

müştü ve etraf karanlıktı. Gökyüzündeki incecik ay parçası ve yıldızlar elindeki mumun ışığını bastıramıyordu. Ulak elinde küçük bir çantayla birlikte atının yanında bekliyordu. Dawson mektubu aldı, mührü ve düğümü kontrol etti, sonra da yırtıp açtı. Yazılar şifreliydi.

"Burada bekle," dedi ulağa. Sonra da yaverine dönüp, "Bana daha fazla ışık getir. Hemen," diye ekledi.

Şifreyi çözmek bir saat sürdü ve açığa çıkan her kelimeyle birlikte Dawson'ın midesi giderek düğümlendi. Mesaj açıktı. Lord Vekilharç, Antea'ya karşı işlenen suçların çok ciddi olduğuna, imparatorluğun bütünlüğü ve güvenliği için ciddi bir tehdit oluşturduğuna kanaat getirmişti. Bu sebepten ötürü Lord Vekilharç Geder Palliako, Antea Kralı Aster adına hem Asterilhold hem de ona bağlı tüm araziler ve topraklar üzerinde hak iddia ediyordu. Lord Mareşal'den tüm arazilere ve topraklara el koyması, Asterilhold'un soylu ailelerinden gelen her erkeği, kadını ve çocuğu toplaması ve hepsini olabilecek en acısız ve insani şekilde öldürmesi isteniyordu.

Dawson kanı çekilmiş bir hâlde karanlıkta öylece oturdu. Kelimeleri tekrar tekrar okudu. Asterilhold'un soylu ailelerinden gelen her erkek, kadın ve çocuk... Sayfanın sonunda Palliako'nun başparmağının kanlı izi vardı. Bal mumunun üstünde de mührü. Bağlılık yemini ettiği vekilharçtan gelen bir emirdi bu. Evet, vekilharç Geder Palliako'ydu. Evet, emir zalim ve gaddarcaydı. Ama koşullu onura onur denemezdi; aynı fikirde olduğunuzda sadakat göstermek, olmadığınızdaysa göstermemek sadakat değildi. Dawson sadece mumların ışığıyla aydınlanan karanlık çadırda tek başına oturdu. Parmaklarını sayfaların üstünde gezdirdi, boğazı sıkıştı. Elleri titriyordu.

Onuru emirlere uymasını gerektiriyordu. *Şart* koşuyordu.

Derken, sanki bir rüyadan uyanırcasına, Palliako'nun evcil rahibine baktığını ve adamın ona başıyla onay verdiğini hatırladı.

Lordum Vekilharç,

Size iyi haberler vermekten mutluluk duyuyorum. Bu öğleden sonra Asterilhold'u ve ona bağlı tüm arazileri teslim aldım. Kral Lechan kontrolüm altında ve onun aracılığıyla kendisine bağlılık yemini eden diğer herkes de öyle.

Teslim olma şartlarına ve geleneklere uygun olarak hem Kral Lechan'ı hem de Asterilhold'un tüm soylularını ve hanelerini korumam altına aldım. Son emirlerinizin biz anlaşmaya vardıktan sonra gelmesi beni büyük üzüntüye uğrattı. İmparatorluğun onuruna duyduğumuz saygı ve hürmetin, hem sizin hem de Prens Aster'in adına verdiğim söze bağlı kalmaya en az benim kadar sizi de mecbur ettiğine eminim.

Dawson gümüş bir bıçak alıp başparmağında küçük bir kesik açtı, sonra da onu kana susamış kâğıda bastırdı. Mektubu bizzat dikip kapattı, bal mumunu eritti ve mührünü bastı. Farkında olmadan bütün geceyi ayakta geçirdiğini fark etti ve çadırından dışarı çıktığında sabahın ilk kuş seslerini duydu. Canlı, neşeli cıvıltılar dışında ortada şafağın sökmekte olduğuna dair ne başka bir emare ne de bir ışık vardı. Mektubu ulağa verdi.

"Bunu geri götür. Lord Vekilharç'tan başkasına verme. Hiç kimseye, anladın mı? Rahibi derhâl kendisine ulaştıracağına dair yemin etse bile mektubu bizzat vekilharcın ellerine teslim edeceksin, tamam mı?"

"Emredersiniz Lord Mareşal," dedi oğlan. Sonra da oradan ayrıldı.

Dawson bir müddet orada dikilip çamurlu toprakta hafif, çimenlik alanlardaysa daha yumuşak çıkan nal seslerini dinledi. Sonsuza dek sapasağlam kalacak yeşim taşlarına ulaştıktan son-

raysa düzenli bir takırtıya dönüştüler. Hâlâ vakit vardı. Oğlanın arkasından hızlı bir ata binen, dinç bir binici gönderebilirdi. Yaptığı şeyi geri alabilirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı; serin hava içini doldurdu, sonra da yavaşça göğsünü terk etti. Yüreğinde bir pişmanlık emaresi hissetmek için bekledi.

Yaverini bir köşede uyuklarken buldu ve onu sarsarak uyandırdı.

"Beni dinle," dedi. "Uyan ve beni dinle, seni küçük piç. Gidip ateşkes bayrağını bul. Onu şehre götür. Birileri heyecanlanıp yanlışlıkla seni şişlemesin diye yanında birini de götür. Konta onunla derhâl konuşmam gerektiğini söyle. Durum değişti ve çok az vaktimiz var. Bunu yapabilir misin?"

"E... evet, Lord Mareşal."

"O zaman aval aval bana bakmayı kes ve *fırla*!"

Güneş doğduğunda, Dawson ve Evenford Kontu Mysin Hawl bir kez daha tarafsız bölgedeki küçük masalarında oturuyorlardı. Kuşluk vaktinde, kont deşifre edilmiş mektubu kemerine sıkıştırıp sarsılmış ve gözyaşlarına boğulmuş bir vaziyette şehre geri döndü. Dawson tüm gün boyunca o masada oturmaya devam etti. Sandalyesi en az bir eyer kadar rahatsızdı. Sırtı ağrıyordu; acıkmış, susamış ve çok yorulmuştu fakat barış görüşmeleri henüz resmî olarak sonlanmadığından masadan kalkmadı.

Güneş ufuktaki uzun, bezgin yolculuğuna başladığı sırada bir ses duyuldu. Bir yas davulunun büyük, kuru gümbürtüsü. İyice ötede, Kaltfel'in kapıları aralanıp yavaşça açıldı. Kral Lechan'ın ters asılmış sancağını ve sarı renkli teslim bayraklarını taşıyan askerler çıktı dışarı. Dawson arkasından yükselen zafer çığlıklarını işitti. Sesler, kumsala vuran bir dalga misali üzerinden geçip gitti. Kendisiyse sadece rahatlama hissediyordu. Kral Lechan çarpık dişleri olan ufak tefek bir adamdı fakat Dawson'a teslim olup onun koruması altına girerken gururunu bir an olsun elden bırakmadı. Dawson da karşılık olarak onu korumak için

elinden geleni yapacağına yemin etti. Palliako'ya yazdığı her şey gerçek olmuştu. Küçük bir zamanlama meselesi dışında...

Tahtta oturan adama sadık kalmak ile tahtın onuruna sadık kalmak arasındaki bütün fark küçük bir zamanlama meselesinde yatıyordu.

Fallon Broot'a yağmalamaya başlamalarını emretti. Kaltfel kaybetmenin bedelini sonuna dek hissederken Antea'nın bütün askerleri on iki saat boyunca şehirdeki her bir altın, mücevher, baharat ve ipek parçasını toplayacaktı. İki kişi hariç bütün Antea askerleri... Dawson yalnız kalmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı.

Alan Klin hatırladığından daha solgun görünüyordu. Güney seferi sırasında hummaya yakalanmış ve tam olarak iyileşememişti. Büyücü hekimlerin dediğine bakılırsa belki de hiçbir zaman iyileşmeyecekti. Kasvetli ve somurtkan bir ifadeyle yerde oturuyordu. Dawson bir zamanlar düşmanı olan adamı acı bir keyifle süzdü. Hayat insana tuhaf ittifaklar kurduruyordu.

"Curtin Issandrian karımla görüşmüş," dedi Dawson. "Seni kıskanıyor. Savaşa katılmayı umuyor. Onurunu ve adını kurtarmak istiyor."

"Curtin her zaman biraz salak olmuştur zaten," dedi Klin. "İçten biridir ama..."

"Ama sen onurunu kurtarmak için bir şans elde ettin," dedi Dawson usulca.

"Ben adımı temize çıkarmak için burada değilim. Maas'ın yaptıkları yüzünden de değilim. Vanai seferinden önce Geder Palliako'ya bir eşek şakası yapmıştım. O da bunun için beni yavaş yavaş, merhamet göstermeden öldürüyor."

"Sanırım haklısın," dedi Dawson, adama bir bardak ballı su uzatırken.

"Onun için bir kitaptan daha değersizim. Hayatımın bir kitap kadar değeri yok."

"Sarayda kaç arkadaşın var?"

"Birkaç tane fakat hiçbiri benimle konuşmuyor. Herkes Palliako'nun ne kadar kindar bir adam olduğunu biliyor. Hayatımın geri kalanı boyunca onun intikam planlarına maruz kalacağım." Suyundan bir yudum aldı.

"Sör Klin," dedi Dawson. "Yardımına ihtiyacım var. Krallığın sana ihtiyacı var."

Klin gevrek gevrek gülüp başını iki yana salladı. "Bu sefer ne var? İmparatorluğun şanı için çırılçıplak soyunup boynumda bir ayı yemiyle dağa tırmanmam mı isteniyor?"

Dawson öne eğildi. Ansızın o üç rahibin yakınlarda olabileceğine, dediklerini işitebileceklerine dair güçlü bir dürtüye kapılmıştı.

"Bir adama bağlı olmak ile bir ülkeye bağlı olmak arasında fark vardır," dedi. "Bir keresinde ben de Palliako'nun kullanışlı bir maşa olduğunu düşünmüştüm."

"Bence yanılmışsınız Lord Mareşal," dedi Klin. Ama bakışları artık eskisinden daha dikkatliydi. Dawson'ın sesindeki zehri sezmişti. Aptal bir adam değildi.

"Hayır, haklıydım. Hatam Palliako'nun *benim* maşam olduğunu düşünmekti. Ama değil. Dünyanın kıçından çekip çıkardığı şu rahiplere ait o. Bunlar tekinsiz adamlar ve tahmin ettiğimizden daha güçlü olduklarından şüpheleniyorum. Palliako rahipler ne derse onu yapıyor. İmparatorluğun izlediği yolu onların seçmesine izin veriyor, Aster reşit oluncaya kadar da öyle yapacak. Ve sen, sevgili eski dostum, sürekli nahoş bir ölümle burun buruna olacaksın."

Klin suyundan bir yudum daha aldı ama artık gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. Bardağı ona geri verip dudaklarını yaladı. "Galiba bana bir şey söylemeye çalışıyorsun," dedi. "Ama çok yorgun ve hastayım, o yüzden söylemek istediğini açıkça belirtmen gerekecek."

"Pekâlâ. Sana Palliako'nun öfkesinden kurtulman ve adını temize çıkarıp saygınlığını geri kazanman için bir fırsat sunuyorum. Daha da önemlisi, seni Antea'yı ve Ayrık Taht'ı korumaya davet ediyorum. İçeriden ihanete uğradık ve bunun olmasına izin verdik. Şimdi de işleri yoluna koymamız gerek. Antea'nın başka bir vekilharca ihtiyacı var. Geder Palliako dışındaki birine."

"Peki bunu nasıl başaracağım?" diye sordu Klin. Ama Dawson cevabı çoktan bildiğini görebiliyordu.

"Onu öldürmeme yardım ederek."

Marcus

Narinisle'dan gelen ticaret gemileri Porte Oliva'ya varmış ve şehri çılgınca bir hareketlilik sarmıştı. Tüccarlar limanın yakınındaki meyhanelere akın ediyor, bilgi toplamaya çalışıyor, denizcilerin maşrapalarını birayla dolduruyor, hancıların ve bira yapımcılarının keselerine para sıkıştırıyorlardı. Yola ilk önce hangi gemi çıkmıştı, limandan en son hangi gemi ayrılmıştı, hangi kaptanlar o uzak ada krallığında birbirleriyle karşılaşmıştı? Hiçbir detay atlanmıyor, en küçük ayrıntı bile ince eğrilip sık dokunuyordu. Porte Oliva'nın en yoğun mevsimiydi bu ve aşırı sıcaklara rağmen şehrin her köşesinde ticaret, pazarlık ve takas yapılıyordu. Medean Bankası geçen yıl bu faaliyetlere direkt olarak katılmamıştı, o nedenle Cithrin bel Sarcour'un yokluğu mazur görülebilirdi. Lakin gözlerden kaçmış da değildi.

Alçak, beyaz gökyüzünden hafif bir yağmur boşandı ve etrafı kalın bir sis bulutu sardı. Meyhanenin içi işkence derecesinde sıcaktı. Islanmakla terlemek arasında kalanlar seçimlerini yağmurdan yana kullanmışlardı, o yüzden denize bakan avludaki sandalye ve sıraların hepsi doluydu. Hancı daha fazla yer açabilmek için masaları kaldırtmıştı. Marcus yanında Yardem, Ahariel Akkabrian ve Hart adlı şu Jasuru'yla birlikte oturuyordu.

Dört farklı ırktan gelen dört adam. Marcus avluda kendilerininki gibi başka bir grup olmadığını fark etti.

"Birayı soğuk tutabilmek için bir büyücü hekim lazım," dedi Ahariel.

"Asıl bir çöl lazım," dedi Hart.

"Çölün ne gibi bir yardımı dokunur ki?" diye sordu Kurtadam. Yaz sıcağına dayanabilmek için postunu neredeyse sıfıra vurmuştu. Siyah kıl kökleriyle beneklenmiş tenini ve inanılmaz derecede pembe olan meme uçlarını görmek kendinizi bir parça müstehcen hissetmenize neden oluyordu. Boncukları yokken İlkkanlara her zamankinden daha fazla benziyordu ama aynı zamanda da tuhaf bir biçimde daha az insansıydı; ne o ırka ne de diğerine aitti. Öteki Kurtadamlardan bazıları boncuklarını çıkarmamak için vücutlarında V şeklinde, kıllı bir bölüm bırakmış fakat Ahariel hepsini kesmeyi tercih etmişti.

"Büyük bir testi alırsın," dedi Hart, kollarıyla iri bir şeyi kavrıyormuş gibi yaparak. "İçine başka bir testi koyar ve aralarına kum atarsın. Islak kum. Böylece hem etleri hem de birayı soğuk tutabilirsin. Ama burada işe yaramaz. Havada çok nem var." Son kelimesini telaffuz ederken sanki bir tehditte bulunuyormuşçasına dişlerini birbirine vurdu. "Ya sen Yardem? Tralgular ne yapar?"

"Ilık bira içer," dedi Yardem geniş, köpeksi bir sırıtışla.

Marcus hariç hepsi güldü. Yüzbaşı sırf koğuşlarda ya da şubede bir gün daha geçirmemek için gelmişti buraya. Ayrıca limanın yakınındaki bir meyhanede ilginç bir şeylerle karşılaşabileceğini düşünmüştü. Ama içeri girer girmez kalabalığın baskısı ve gürültüsü yüzünden gerilmişti. Daracık bir alanda çok fazla insan vardı. Yaklaşan bir tehlikeyi önceden görebilmenin imkânı yoktu. Omuzlarının arası ve midesi giderek kasılıyordu.

Tam olarak ne aradığını bilmeden kalabalığı gözleriyle taradı. Belki de tanıdık bir yüzle karşılaşmayı bekliyordu. Cithrin veya

Pyk. Ya da Üstat Kit. Evet, işte buydu. Kit'i arıyordu. Bahsettiği şu çılgınca plan yüzünden değil (en azından kendisine öyle söylüyordu), sadece kısa süre önce Porte Oliva'nın dışındaki dünyayı görmüş biriyle sohbet edebilmek için. Dünyanın henüz bir yere mıhlamadığı biriyle.

Kit'in nereye gittiğini merak etti. O sırada ne yaptığını. Diğer aktörlerden ayrıldığını düşünmek zordu. Kendisine yeni bir hayat ve aile kurmuş, sonra da buna mecbur hissettiği için onlardan ayrılmıştı. Sebebinin bir önemi yoktu; bu hareketi korkaklarla dolu bir dünyadaki cesur bir adam olduğunu gösteriyordu. Marcus'un felaketle sonuçlanmaya mahkûm, çılgınca bir macera için buradaki işinden ayrılacak hâli yoktu. Tabii eğer...

Birisi elini omzuna koydu ve Marcus başını kaldırıp baktığında kendini Qahuar Em'le yüz yüze buldu. Melez adamın ten rengi ve yüz hatları İlkkanlarınkini andırıyordu fakat kaba derisi tam oluşmamış Jasuru pullarıyla kaplıydı. Bir aralar Cithrin'in rakibi ve sevgilisiydi; Marcus'un onunla ilgili sevdiği tek şey kısır olmasıydı.

"Adamlarına içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Qahuar Em bir cevap bekleyerek.

"Neden olmasın?" dedi yüzbaşı oturduğu bankta kenara kayarak.

Qahuar bezgin garsonlardan birine seslendi, yanındaki küçük muhafız düğümünü gösterdikten sonra da yanlarına oturdu. Tebessümü hem çalışılmış hem de içtendi. Ondan hoşlanmamak zordu. Ne de olsa işi buydu.

"Görünüşe göre müdire hanım gemi sezonunu kaçırdı," dedi yarı Jasuru.

"Carse'ta önemli bir işi çıktı," dedi Marcus. "Ne olduğu hakkında pek bir bilgim yok. Biz sadece zavallı askerleriz." Qahuar Em bu yoruma güldü çünkü ikisi de işin aslını biliyordu.

"Duyduğuma göre refakatçi filonuz için işler planlandığı gibi gitmemiş."

"Kâr etmeden önce aradan birkaç yıl geçmesi gerekeceğini biliyorduk," dedi yarı Jasuru omuz silkerek. "Ben de size bir teşekkür borçlu olduğumu duydum."

"Buna hep üzüleceğim," dedi Marcus sesindeki iğneleyici tonu tebessümüyle hafifleterek. Ama sadece biraz...

Garson çocuk başının üstünde taşıdığı tepsiyle kalabalığın arasından sıyrılıp yanlarına geldi ve geçen yılın mahsulü olan elma şarabıyla dolu beş kupayı adamlara dağıttı. Tatlı ve zindeleştirici bir tadı vardı; içkinin dumanı Marcus'un başını öyle bir döndürdü ki ağız dolusu ilk yudumunun ardından sadece küçük fırtlar almaya başladı.

"Rivayete göre, burasıyla Cabral arasındaki korsanların yarısı uykularında ünlü General Wester tarafından saldırıya uğradıkları ve gemileri yakıldığı için yer değiştirmek zorunda kalmış."

"Abartı," dedi Marcus. "Sadece bir gemi yaktık. Ama hikâyeler nasıldır bilirsin. Önümüzdeki yıl okyanusu ateşe verdiğim söylenecek ve başka yerlerde yüklerini kaptıranlar korsanları bu kadar uzağa sürdüğüm için beni suçlayacak."

"Muhtemelen öyle," dedi Qahuar. O sırada avlunun öteki tarafındaki biri ona seslendi. Yarı Jasuru başını kaldırıp etrafına bakındı ve mavi bir elbise giyen İlkkan bir kadına el salladı. Ama bir yandan da sessizce bir şeyler homurdandı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu yüzbaşı.

"Müşterim. Maalesef gitmem..."

"Eh, şarabınızı sizsiz içeriz artık," dedi Ahariel geniş bir sırıtışla. "İçerken de sizi düşünürüz."

"Ne kadar iyisin," dedi Qahuar Em ayağa kalkarken. Marcus'un omzunu sıvazladı. "Müdire hanıma selamlarımı ilet. O yokken oyun eskisi kadar ilginç değil."

"Bunu duyduğuna sevinecektir," dedi yüzbaşı, sonra da adamın uzaklaşmasını izledi. Ona karşı takındığı bu düşmanca tutumun bütünüyle adil olmadığını biliyordu. Porte Oliva'daki herkes Cithrin'in gerçekte olduğundan daha yaşlı olduğunu sanıyordu. Marcus adamın neredeyse çocuk yaşta bir kızla yattığını biliyordu fakat yarı Jasuru'nun bundan haberi yoktu.

"Hımm," dedi Hart. "Yüzbaşının bir hayranı var anlaşılan."

Mavi elbiseli kadın o sırada Qahuar ile konuşuyordu. Yarı Jasuru başını olumlu anlamda sallarken kadın da Marcus'a bir bakış attı, ardından aşırı denebilecek bir hızla gözlerini kaçırdı. Güzel olamayacak kadar yaşlıydı, öte yandan aynı şey yüzbaşı için de geçerliydi. Ama hoş bir kadındı. Yaşasaydı Alys'in şu anda olacağı yaştan daha gençti, Merian'dan ise daha büyük. Marcus içini çekip bira kupasını Yardem'e uzattı. Yağmur diğer her şeye yaptığı gibi kadının elbisesini de vücuduna yapıştırmıştı.

"Uslu durun çocuklar," dedi ayağa kalkarken.

"Onunla tanışmaya mı gidiyorsunuz?" diye sordu Hart alayla.

"Yürüyüşe çıkıyorum."

Sokaklar meyhanenin avlusundan daha tenha ama eşit derecede sıcak ve nemliydi. Atlar ve öküzler başlarını öne eğmiş şekilde kirli yolda yük arabaları çekiyor, ağızlarından buharlar çıkıyordu. Uzak Syramys'ten gelen ipek, baharat, altın ve tütün yaprağı sandıklarının yanlarında ellerini kılıçlarının kabzasında tutan adamlar yürüyordu. Havada at boku, çürük sebze ve balık kokusu vardı. *Hepsi çok tanıdık*, diye düşündü Marcus ama ev gibi koktuğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi. Aklına gidebileceği bir yer gelmeyince tek başına devriye atmaya koyuldu. Bankanın deposu açıktı; yükleme belgelerini arabalar dolusu sandıkla karşılaştırıyorlardı. Enen ve Hamamböceği o geçerken adama el salladılar. Koğuşlar neredeyse boştu; günün sıcağı

içeriyi dayanılmaz hâle getirmişti. Ama muhafızlarından birkaçı binanın gölgesinde oturmuş, müzik çalıyor ve birbirlerine olanaksız savaş ya da seks hikâyeleri anlatıyorlardı. Şube de açıktı; Cithrin'in binayı satın aldıkları ilk günlerde ektirdiği laleler kırmızı ve pembe çiçekler açmıştı.

İçeride, Pyk bacaklarını iki yana açmış vaziyette bir tabureye çökmüştü. Yüzünden aşağı ter damlaları akıyor, göğsünü ve koltuk altlarını lekeliyordu. Çenesini kaldırarak adamı selamladı.

"Islak sıçan gibi görünüyorsun. Ben de seni çağırtacaktım," dedi kadın.

"Bir sorun mu var?"

Yemmu kaya gibi omuzlarından birini silkti. "Nasıl baktığına bağlı. Belki de önemsiz bir şeydir. Bir mektup geldi. Şuradaki masanın üstünde. Siktiğimin havası bu kadar sıcak olmasaydı kalkıp onu sana verebilirdim."

Mektup kaba bir kâğıda yazılmıştı ve sökülüp açılmış kenarlarında minik dikiş izleri vardı. Altındaki imza Cithrin'e aitti ama kanlı parmak izi görünürlerde yoktu. Demek ki resmî olmayan bir evraktı bu. Marcus en tepeden başlayıp yavaşça okudu ve her kelimeyle kalbi biraz daha yavaşladı.

"Camnipol," dedi. "Orada bir savaş olduğunu sanıyordum."

"Vardı," dedi Pyk. "Ama duyduğuma göre sona ermiş. İhtiyar Komme'nin bir sonraki savaş için gözünü açık tuttuğuna bahse girerim. Antea büyük bir yer ve daha da büyümek üzere olabilir. Oyuncuları tanımak iyi olacaktır."

"Bunun bir oyun olduğunu bilmiyordum."

"Her şey bir oyundur," dedi Pyk. Yüzbaşı, kadının sesinde alaycı bir ton yakalamak istedi ama tek işittiği yorgunluktu. "Kız iyi bir seçim. Genç. Güzel. Akıllı. İnsanlar onun önünde boş konuşabilir ve nasıl olsa anlamayacağını düşünebilirler. Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Marcus mektubu masaya geri bıraktı. Kâğıt kanadı kırık bir kuş gibi, gevşekçe uzandı. "Hiç," dedi. "Bu sadece Cithrin geri gelmeden önce dükkâna bir süre daha göz kulak olmam gerekeceği anlamına geliyor."

Pyk ağzını şaplattı. "Ya geri gelmezse?"

Marcus duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Derin bir nefes aldı, ardından soluğunu bıraktı. "Neden dönmesin?"

"Çünkü henüz çok genç ve hâlâ dünyadaki yerini arıyor. Orası burası olmayabilir. Belki de orada bir yerde benim maskem olmak yerine yapmak isteyebileceği başka bir şey bulabilir."

"Bana planının bu olmadığını söyle. Onu yapmak isteyebileceği bir şey bulsun ve bankayı sana bıraksın diye şehir dışına yollamadığını söyle."

"Kararlarını ben vermiyorum. Orada kalıp kalmayacağını da bilmiyorum. Ben sadece böyle bir şeyin olabileceğini söylüyorum."

"Peki," dedi Marcus. "Olabilir."

"O zaman burada çalışmaya devam eder misin?"

Marcus gülümsedi. İçinde hissettiği boşluğa hafif bir öfke karıştı. Cithrin'in bankadan ve Porte Oliva'dan ayrılmasını istemiyor, bunun ne anlama geldiğini düşünmekten hoşlanmıyordu. "Neden belirli bir cevap duymayı bekliyormuşsun hissine kapıldım acaba?"

"Bekliyorum da ondan," dedi Pyk. "Kalmanı istiyorum. Borçları Marcus Wester'a toplatmak bankaya belirli bir ağırlık katıyor. Ayrıca bu işte iyisin. Ama eğer sadece kız için burada bulunuyorsan bunu anlarım."

"Kız dönene kadar buradayım. Eğer geri dönmezse bu konuyu tekrar konuşuruz."

Yemmu kadın sararmış, iri gözleriyle onu dikkatle süzdü, sonra da dişlerini şaklattı. "Bence uygun," dedi. "Bu arada, işten çıkardığın adamları geri alabilir ve diğerlerinin maaşını eski seviyeye çekebilirsin."

"Cithrin artık burada olmadığı için mi?" diye sordu Marcus duvara yaslanmayı bırakarak. "O buradayken her şeyi zorlaştırıp kısıyordun. Ama artık herkes çeşmenin başında senin oturduğunu bildiğine göre şimdi de tersini yapıyorsun, öyle mi? Bu mu yani?"

Pyk'in tebessümü o kadar genişti ki bir zamanlar alt çenesinden çıkıntı yapan uzun dişlerinin geride bıraktığı karanlık delikler açığa çıktı. Kahkahası sessiz, yalnızca sarsılan omuzlarıyla karnının hareketinden ibaretti. Başını iki yana salladı. "Kızın mektubu tek başına gelmedi," dedi. "Banka holdingi raporları okumuş. Daha fazla muhafız tutabilmek için yaptığım bütçe artışı talebimi kabul etmişler. Ben de o parayı muhafızlara yatırıyorum. Bunun gizemli bir yanı yok. Ben kötü biri değilim. Bana bu şekilde davranmaktan vazgeç."

Marcus içi öfke, kafa karışıklığı ve utançla dolarken orada öylece durdu. "Özür dilerim," dedi. "Bütçe artışı talebinde bulunman gerektiğini bilmiyordum."

"Aslına bakarsan normalde buna gerek olmaz. Ama Porte Oliva şubesinin kötü bir ünü var. Ben de bu algıyı kırmaya çalışıyorum. Neden böyle düşünüyorlar bilemiyorum doğrusu."

"Başka bir şey var mı?"

"Var. Uus rol Osterhaal adlı bir kaptanla ilgili her tür bilgi için kulağını açık tut. Lyoneia'dan gelmesi gerekiyor ama bunu gizlice yapabilir."

"Ne öğrenmeye çalışacağım?"

"Ne bulursan. Elde ettiğin bilgileri bana getir, ben de işe yarar olup olmadıklarını söyleyeyim. Şimdi gidebilirsin. Ben burada biraz daha oturup terleyeceğim."

Marcus dışarı çıktı. Kendisini sanki az önce bir spor salonundan çıkmış, dövüş çukurlarında kaburgalarına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Dünya bir yandan hiç değişmemişti ama diğer yandan da epey farklıydı. Porte Oliva gözüne daha küçük görünüyordu. İnce. Sanki şehre bir anlam katan tek şey

Cithrin'in burada yaşamasıymış gibi... Eğer kız burada yoksa tüm şehir denize yukarıdan bakan bir kaya parçasının üstündeki bina kalıntılarından ibaretti onun için.

Yavaş yavaş yürüyüp geldiği yoldan geri döndü. Yağmur hâlâ devam ediyor olsa da öncekinden daha hafifti. Sokaklar ıslak, kaygan ve pis kokuluydu. Bir, bilemedin iki saat sonra sıcaklık kavrayışını biraz azaltacaktı. Ama Marcus sabaha kadar terlemeye devam edecekti. Günler kısalana dek bu böyle sürecekti. O ise burada olacaktı. Pyk Usterhall ve Medean Bankası için çalışıp Cithrin'in eve dönmesini bekleyecekti; ta ki kızın hiç gelmeyeceği anlaşılana kadar...

Dilini ağrıyan bir dişine bastırırcasına bu düşünceyi zihninde tuttu.

"O benim kızım değil," dedi kendi kendine. *O Cithrin*, diye cevap verdi ince bir ses zihninin karanlık köşelerinden.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Ne beklemesi gerektiğini. Burada kalırlardı herhâlde. Yardem'le birlikte bankayı korur, sonsuza dek olmasa bile yıllarca güvende tutarlardı. Cithrin ona hiçbir söz vermemiş, o da böyle bir şey istememişti. Eğer genç kız kendisine daha iyi bir yol, daha iyi bir plan bulur ve onu izlerse adama ihanet etmiş olmazdı.

Bir dilenci yanına gelip ona el açtı, ardından onunla göz göze geldi ve ürküp geri geri kaçtı. Marcus farkında bile olmadan meyhaneye geri döndü. Avludaki sesler önceki kadar yüksekti. Hatta belki daha bile fazla. İçeri girdi. Yardem'in kendisini fark ettiğini gördü. Tralgu onu duyabilmek için kulaklarını yukarı kaldırdı ama Marcus sadece elini kaldırmakla yetindi. Bir selamdan ziyade onu gördüğünü belirten bir hareketti bu.

Qahuar Em ve müşterisi beyaz renkli, geniş bir duvarın gölgesi altındaki küçük bir masada oturuyordu. Arkalarındaki gökyüzünde martılar çığlık çığlığa uçuşuyor, beyaz göğe karşı gri lekeler oluşturuyorlardı. Marcus tereddüt etti. Ellis öldükten

sonra seksin neye iyi gelip neye gelmeyeceğini öğrenecek kadar sevgilisi olmuştu. Şu anda vücudu buna aç değildi. Boşalmaya ihtiyacı yoktu. Onu rahatlatacak şey bir kadının yatağında değildi.

Ya da başka bir yerde.

Düzgün bir maaşı olan, düzenli bir işe sahibiz. Başımızı sokacak bir yerimiz ve sıcak aşımız var. Eğer aradığımız şey bu değildiyse gerçekten de ilginç olurdu.

Peki ya daha fazlası? Bundan daha fazla istediği ne vardı? Cithrin giderken yanında ne götürmüştü de ortada kızacak kimse olmamasına rağmen sinirliydi?

Qahuar Em'in yanındaki kadın ona bakıp gülümsedi. Marcus da aynı şekilde karşılık verdi. Bu bir hataydı ama hatayı işleyecek olan da oydu. Garsonu buldu, siparişini verdi ve çocuğun eline istediklerinin iki katı değerinde bir gümüş sikke sıkıştırdı. Masaya yaklaştığında Qahuar Em gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

"İyi akşamlar," dedi Marcus. "İyiliğinin karşılığını ödeyebileceğimi umuyordum. Size içki ısmarlayabilir miyim?"

"Elbette," dedi yarı Jasuru. "Bu Arinn Costallin, Herezli çok sevdiğim bir arkadaşım."

"Marcus Wester," dedi yüzbaşı, kadınla el sıkışarak.

"Ben de öyle duymuştum," dedi Arinn.

Yardem onu şafaktan hemen önce, dalgakıranın orada buldu. Marcus artık sarhoş değildi. Yağmur gece yarısından sonra bir noktada durmuş, bulutlar dağılmıştı. Yardem'in elinde bir kese kızarmış kestane vardı. Marcus'un yanına oturup kesenin ağzını ona uzattı. Yüzbaşı bir avuç aldı. Tatlı ve dolgundular.

"Sizi koğuşlarda göremedim," dedi Tralgu.

"Ben götün tekiyim."

Yardem başıyla onaylayıp ağzına bir kestane attı. Bir müddet sessizce yemişleri çiğnediler. Bir martı çığlık atıp karanlık göğe

doğru havalandı, sonra da sanki kafası karışmışçasına aşağıdaki uçurumun yüzeyine geri indi.

"Çok mu hızlı hareket ettiniz komutanım?"

"Evet."

"Bir çocuk beklemeli miyiz?"

"Hayır. En azından o konuda dikkatliydim. Ama sonra onunla konuşmaya başladım..." Marcus öne eğilip başını ellerinin arasına aldı.

"Konuşmak için biraz erken olabilir komutanım."

"Olabilir."

"Kadını korkutup kaçırabilir."

"Öyle de oldu," dedi Marcus. Altlarında, balıkçı tekneleri o günün avını güvertelerine çekiyordu. Neredeyse kapkara görünen denizdeki küçük siyah noktalardan ibarettiler.

"Alys ve Merian'dan mı söz ettiniz?" diye sordu Yardem. "Yoksa müdire hanımdan mı?"

"Cithrin'den."

"Geri dönmeyeceğini düşünüyorsunuz o hâlde."

"Bence dönmeyecek. Dönmezse onu suçlayamam. Ayrıca günün birinde bir arada tutabileceğim bir aileye nasıl sahip olunacağını öğrenmem gerekecek."

Yardem başını olumlu anlamda sallayıp küpeli kulaklarından birini oynattı. Bir müddet sessiz kaldılar. "Buna verebileceğim bir cevap var," dedi Tralgu.

"Dinî bir cevap mı?"

"Evet."

"O zaman kalsın," dedi Marcus ellerini baldırlarına vurup kalkarak. Sırtı baştan aşağı ağrıyordu, ağzının içiyse pamuk gibi olmuştu. Gerindiğinde omuzlarının arasındaki bir şey kuru dal misali çıtırdadı. "Pyk'in bizden istediği bazı işler var sanırım?"

"Evet, komutanım. Ama eğer uyumak isterseniz yanıma bir grup alıp hepsini tek başıma hallederim. Siz olmadan başa çıkamayacağımız bir şey değil."

"Hayır. Yapılması gereken işler var," dedi Marcus. "Anlat bakalım."

Dawson

Camnipol'ün kapıları efsanelerdeki bir kahramanı karşılarcasına Dawson ve askerleri için açıldı. Şehrin altın sarısı ve siyah renkleri kutlamaya uygun bir şekilde, parlak süslerle kaplanmıştı. Kralkulesi'nin pencerelerinden beş adam boyunda flamalar sallanıyordu ve büyük köprülere hem doğal hem de yapma çiçekler asılmıştı. Dawson geniş sokaklarda ilerlerken onur muhafızları etrafını sardı ve çocuk koroları onun ismini geçmişin büyük generallerinin arasına katarak kadim kahramanlık ve savaş şarkıları söyledi. Büyük bir adam ve vatansever olarak görülüyordu. Tam bir ironiydi. Söyledikleri her şey doğru olsa da hiçbirini hak etmemişti.

Henüz.

Ordusu şehir surlarının dışında kamp kurup beklemeye geçmişti. Hiçbir silahlı kuvvetin Camnipol sınırları içine girmesine izin yoktu. Bu her zaman böyle olagelmiş, gösteri savaşçılarının isyanından sonra da bu eski geleneğe daha sıkı sarılmışlardı. Zaten Dawson saldırı emri verse bile bu hiçbir işe yaramazdı. Bugün onu onurlandırıp hakkında övgüler düzmelerinin tek sebebi Geder Palliako ile tarikatının maşası olmasıydı. Vekilharca bu kadar çabuk başkaldırması sadece başarısızlıkla sonuçlanırdı. O da bunun yerine başını gururla kaldırıp gülümsedi, kalaba-

lığa el salladı, kırmızı-beyaz çiçeklerden yapılma kolyeleri kabul etti ve tüm bunları şimdiye dek yaptıkları için değil, gelecekte başaracağı şeyler için aldığını söyledi kendi kendine.

Kral Lechan hemen onun arkasında yürüyor, yaşlı bir adamın yapabileceği kadar gururla hareket ediyordu. Boynundaki ve bileklerindeki gümüş zincirler süs eşyası sayılabilecek kadar inceydi ama en nihayetinde zincirdiler.

Kralkulesi'ne vardıklarında Lord Vekilharç'ı kabul salonunda beklerken buldular. Hemen yanında Prens Aster oturuyor, tahtın arkasındaysa bir boğa kadar iri olan Başrahip duruyordu. Palliako altından yapılma, küçük vekilharçlık tacını takmış ve günün sıcağına rağmen alametifarikası olan siyah deri pelerinini giymişti. Başrahip'in üzerindeyse tıpkı diğer rahiplerinki gibi, toz kahverengisi bir cübbe vardı. Bir kargaya fısıldayan bir serçe...

Etrafta toplanan kalabalık sakindi. Sessiz değil. Dawson mırıldanıp söylendiklerini duyabiliyordu. Ama konuştuğunda sarf ettiği her kelimenin çığırtkanlar tarafından rahatça duyulmasına engel olmayacak kadar da sessizdiler.

"Lord Vekilharç," dedi. "Beni Asterilhold'u teslim almakla görevlendirmiştiniz. Vazifemi tamamladığımı bildirmeye geldim."

Tamamladığımı demesiyle birlikte kalabalık coşkulu bir tezahürata başladı. Dawson tebessümünü bastırıp Palliako'nun yüzüne odaklandı. Vekilharcın emrine karşı geldiğini hiç kimse bilmiyordu, Asterilholdlu soyluları şahsi koruması altına aldığını söylediği mektuba da herhangi bir cevap gelmemişti. Palliako'nun onu hainlikle suçlaması mümkündü fakat kalabalığın tezahüratları şehri çınlatırken bu pek de olası görünmüyordu. Hatta neredeyse imkânsızdı.

Dahası, vekilharç gülümsüyordu. Sanki kendisine tezahürat ediliyormuşçasına, geniş bir sırıtışla etrafa baktı. Ardından ayağa kalkıp kalabalığa sessiz olmalarını işaret etti. Gürültü bir müddet daha devam ettikten sonra yavaşça azaldı.

"Lord Mareşal Kalliam. Ayrık Taht'ın çok değerli bir dostu olduğunuzu bir kez daha kanıtladınız. Size yeni unvan ve topraklar vermek benim için hem bir vazife hem de bir zevk. Bugünden itibaren hem Osterling Kırları hem de Kaltfel baronusunuz."

Dawson ansızın göğsünün sıkıştığını hissetti. Yinelenen tezahüratlar bir fırtına kadar şiddetliydi. Bir barış görüşmesi ya da sulh anlaşması yapılmayacağını önceden tahmin etmişti. Geride bıraktıkları savaş iki medeni krallık arasındaki bir çarpışma değildi. Tamamen fetih amacıyla yapılmıştı, şimdi de Palliako savaş ganimeti olarak ona neredeyse Camnipol kadar büyük bir şehir veriyordu. Dawson'ı kendisinden sonra Antea'daki en güçlü adam konumuna getirmişti.

Dawson onu selamladı ama aklı tamamen bu gelişmenin sonuçlarıyla meşguldü. Kaltfel'in tüm servetinin avuçlarına, hanesine ve oğullarının geleceğine aktığını hayal etti. Lord Bannien bile onunla kıyaslanınca bir dilenci gibi kalacaktı.

Tek yapması gereken Geder ile rahiplerinin hüküm sürmesine izin vermekti. Kaybedeceği yegâne şeyse onuruydu. Dawson boynundaki çiçek kolyesini çıkarıp sanki Palliako'ya sunuyormuşçasına yere bıraktı.

Tüm bunları hak edeceğim, diye düşündü. Ama bağırarak söyleseydi bile kimse onu duymazdı zaten.

Dawson kabul töreninin ardından saatler boyunca kendi resmî görevleriyle uğraştı. Kral Lechan'ın sadece gözaltında tutulmak için teslim olduğunu ve onun şahsi korumasında bulunduğunu gardiyanların kafasına sokması gerektiğinden esirleri teslim etmesi bilhassa uzun sürdü. Sonra da orduyu dağıtıp adamlarını evlerine ve ailelerine yolladı ve böylece mareşallik görevi sona ermiş oldu.

Palliako ve Başrahip'le aynı odada bulunmaktan kaçınmaya çalıştı fakat geleneklere göre en azından baş başa bir kadeh şarap içmeleri gerekiyordu. Özel görüşmelerini düello alanlarının

yakınındaki küçük bir bahçede gerçekleştirdiler. Prens Aster onu resmî bir şekilde selamladı, sonra da soylu hanelerden gelen diğer çocuklarla oyun oynamak için müsaade istedi. Palliako ile Başrahip gül ağacından yapılma, lake bir masada oturuyor ve etraflarında koşturan hizmetkârlar onlara soğuk şarapla meyve ikram ediyordu. Dawson, vekilharcı eğilerek selamlayıp yerine oturdu fakat gözleri özel muhafızlardaydı. On kişiydiler. Palliako'yu gece gündüz koruyan on kılıç. Onları aşmak zor olacaktı ancak imkânsız da değildi...

"Umarım dönüş yolculuğunuz çok zor geçmemiştir," dedi Geder. "Duyduğuma göre Fallon Broot'u Asterilhold'un Koruyucusu olarak geride bırakmışsınız."

"Evet, Lord Vekilharç."

"İşte, şansı bir yıl içinde dönen adam diye ben ona derim. Onunla Vanai seferindeyken tanıştığımı biliyor muydunuz?"

Dawson kadehinden bir yudum aldı. Şarap kusursuzdu. Simeon içkisi konusunda her zaman titiz davranırdı. Şimdi de bunun semeresini Palliako görüyordu. "Sanırım duymuştum lordum," dedi.

"Sizin için düzenleyeceğim şöleni kaçırması çok yazık. Benim için yaptıklarınızı hâlâ unutmadım. Vanai'den sonra. O zamandan beri bu iyiliğinizin karşılığını ödeyebilmenin bir yolunu arıyordum. Harika olacak. İnsanların nesiller boyunca bundan bahsedeceğine inanıyorum."

Dawson kendine gülümseme izni verdi. "Umarım haklısınızdır," dedi.

"Başrahip'in adamlarının Kaltfel'deki savaşta size yardım etmesine izin vermediğinizi duyunca üzüldüm. Köprüyü alırken epey işe yaramışlardı, değil mi?"

"Kaltfel'de yardımlarına gerek olduğunu düşünmedim," dedi Dawson. "Ayrıca zaferin tartışmasız bir şekilde Antea'ya ait olmasının halkın morali için daha iyi olacağını düşündüm."

"Ah, bu çok aptalca," dedi Geder bir elini sallayarak. "Rahiplerin bizim tarafımızda olduğunu herkes biliyor. Demek istediğim, düşmanlarımızın moralini onlarla aralarında özel bir kan davası olduğu için bozmuyorlar."

"Sanırım öyle," dedi Dawson, Başrahip'e öfkeyle bakmamak için kendini zor tutarak. "Ama en azından geleneklere uygun olması açısından bu şekilde yapılması daha uygun oldu bence."

"Tüm bunlar sona erdikten sonra Asterilhold'un geçiş sürecini nasıl yöneteceğimizi sizinle konuşmak istiyorum. Tarih kitaplarına göz attım ama buna uygun tek bir güzel örnek bile bulamadım. Yani eskiden her iki ülkenin de Yüce Krallara hesap verdiğini biliyorum ama..." Geder içini çekti. "Emirlerimin elinize bir gün önce geçmesini dilerdim. O zaman her şey daha kolay olurdu. Yani, savaştayken ölüm kaçınılmazdır. Ama artık teslim oldukları için işler iyice zorlaşacak."

"Onları topluca katledemeyiz."

"Ama kendi hâllerine de bırakamayız. Yarım bir zafer elde etmek çok anlamsız. Düşmanlarınızı bütünüyle yok etmediğiniz takdirde, güçlerini yeniden topladıklarında yeni bir savaşa davetiye çıkarmış olmaz mısınız? Eğer barış istiyorsanız –gerçek bir barış– düşmanınızı fethetmelisiniz, sizce de öyle değil mi?"

"Biz adalet peşindeyiz, önemsiz bir intikam değil." Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. "Kusura bakmayın lordum."

"Ah, hayır. Aklınızdakileri söyleyin. Bu şehirde güvendiğim birkaç kişiden birisiniz."

Dawson sandalyesinde öne eğildi. "Bizler asilzade tabakasındanız lordum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Dünyadaki rolümüz düzeni sağlamak ve korumak. Asterilholdlu hanelerin çoğunda da Antea kanı var. Ama olmasaydı bile onlarla ortak bir geçmişe sahibiz. Bize karşı işledikleri suçun hesabını mutlaka vermeliler fakat bunu eşit haklara sahip insanlar olarak yapmalıyız."

"Ah, kesinlikle katılıyorum," dedi Geder hiçbir şey anlamadığını gösteren bir kafa sallamayla. Başrahip'in gözleri yarı kapalıydı ama yine de onu dikkatle dinliyormuş gibi görünüyordu. Dawson'ın yüreği ani bir öfkeyle doldu.

"Bu dünyanın bir düzeni var," dedi. "Adamlarım bana, ben krallığıma, krallığımız ise dünyanın sistemine sadık. Biz kimsek oyuz Palliako çünkü üstün olarak doğduk. Düşük tabakadan biri bana karşı gelirse onu infaz ettiririm. Soylu biri, *nitelikli* bir adam bana karşı geldiğindeyse onunla düello yaparım. Eğer bir domuz çobanının hakkını korumak için düşüncesizce soylu kanı dökersek, o soylular başka bir krallıktan, çobansa benim tebaamdan biri olsa bile bu menfur bir hareket olur."

"İzin verin bunu bir düşüneyim. Elbette, onlarla aşağı yukarı eşit sayılırız, değil mi?" dedi Geder. "Biz de soyluyuz, onlar da. Ve tüm bunları Aster'e karşı komplo kurdukları için yaptık, yani bu topraklardaki en soylu kişiye. Bunu onun için yaptık."

Tüm bunları senin şu ecnebi yobazların için yaptık, diye düşündü Dawson. "Sanırım," dedi onun yerine.

Tam o sırada, ilginç bir hayvan gören küçük bir çocuk misali, Başrahip'in genzinden hafif bir ses yükseldi. "Sıkkın görünüyorsunuz lordum," dedi koca adam, oturduğu yerde öne kayarak. Bakışları Dawson'ın üzerindeydi. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Sen sadece basit keçi bir çobanısın, beni sorgulamaya hakkın yok.

"Hayır," dedi Dawson.

Başrahip gülümsedi.

Clara'yı yeniden görmek, yanan elini soğuk suyun altına tutmak gibi geldi. Uşaklardan tutun da Jorey'ye kadar geri kalan herkes ona gülümseyip tebriklerini sunmuştu. Dawson kendisini bir kâbusta yaşıyormuş gibi hissediyordu; sanki yanan bir balo salonunun ortasında duruyordu da alevleri ondan başka

hiç kimse göremiyordu. Clara'nın ona bir kez bakması yetti ve hemen çocuğunu avutan bir anne misali kollarını ona doladı.

O akşamın büyük bir bölümünü Clara'nın yatağında yatarak geçirdiler. Clara oturduğunda Dawson başını onun kucağına koyuyor, uzandığındaysa aynı yastığı onunla paylaşıyordu. Karısı savaş sırasında evde yaşanan küçük krizleri ona anlatırken dünyanın ahlaksız bir kadının yüzündeki makyaja benzeyen aptalca gösterişi ve akılsızca sevinçleri yavaş yavaş soldu. Hizmetçilerden biri evlenip malikâneyi terk etmişti. Sarnıçlardan biri su kaçırmaya başlamış ve tamir edilmeden önce boşaltılması gerekmişti. Sabiha ev halkına alışıyor ama Elisia güçlük çıkarıyordu. Osterling Kırları'ndan yeni köpek kulübelerinin yapımının iyi gittiğini ve kış gelmeden önce tamamlanacağını söyleyen bir mektup gelmişti.

Clara'nın yatağının kokusu, pencerenin önünde ötüşen sakaların sesi ve kadının tanıdık teması birbirine karışıyor, Dawson'ı haftalardır hissetmediği bir şekilde rahatlatıyordu.

"Canl Daskellin de yakında döner," dedi karısı.

"Nereye gitti ki?"

"Kuzeysahili'ne. Görünüşe göre Asterilhold'a karşı müttefik toplamaya gitmiş ama o dönene kadar zafer kazanıldı bile. Hiç kimse işlerin bu kadar çabuk sona ermesini beklemiyordu sanırım."

"Henüz bitmedi," dedi Dawson. "Tam olarak değil."

"Eh, hasat mevsimi biraz kötü geçecek elbette. Ama gelecek yıl..."

Dawson onun elini tuttu ve sırtüstü dönüp bakışlarını tavana dikti. "Gelecek yıl her şey çok farklı olacak hayatım."

Kaşlarını çatan Clara doğrulup oturdu. Dawson parmaklarını kadının kolunda gezdirdi.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu Clara.

"Hayır. Ama Jorey ve Sabiha'yla birlikte bir süreliğine Osterling Kırları'na gitseniz daha iyi olur. Artık ilgilenmemiz gereken iki baronluk olduğuna göre oranın nasıl idare edildiğini çocuklara öğretmemiz lazım. Bunu senden daha iyi yapabilecek kimse yok."

Clara'nın yüzü asıldı. "Bir şeyler daha olacak," dedi. "Ne oldu? Ne yapacaksın?"

"Bana bu tür sorular sorma aşkım," dedi Dawson. "Sana söylememek için kendimi zor tutuyorum. Ama şimdilik bu yükü tek başıma taşımam gerek."

"Dawson..."

"Bu savaşı ben kazanmadım. Palliako bir canavar. Ama bunu o emretmedi. İmparatorluğun kalbinde bir çürümüşlük var ve ben de onurumun gerekliliğini yerine getireceğim. Tehlikeli olacak fakat başka seçeneğim yok."

Clara bir saat gibi gelen bir süre boyunca ona baktı; gözleri bir ileri bir geri oynayıp adamın yüz ifadesinde bir şey aradı. "Palliako'nun rahiplerine karşı harekete geçeceksin," dedi sonunda.

"Onurumun ve vazifemin gerekliliğini yerine getireceğim. Bana daha fazlasını sorma."

Clara ayağa kalkıp ellerini önünde kavuşturdu. "Eğer Jorey'yle birlikte şehirden ayrılırsak bu çok dikkat çeker. Bir savaş kahramanının karısının böyle bir zamanda evden ayrılması tuhaf kaçar. Burada kalırsak neye hazır olmalıyım? İşin ucu şiddete varacak mı?"

"Evet."

Clara soluğunu verip gözlerini kapadı. Onu tanıdığı ilk günden beri yaptığı bir şeydi bu. Henüz gerçek bir kadın olmadığı günlerde, genç kızlığında da gözlerini tıpkı bu şekilde yumduğunu ve iç çekişten sayılamayacak bir şekilde nefesini verdiğini hatırlıyordu. Bütün o anlar şu dakika için yapılmış bir provaydı belki de.

Dawson yataktan kalkıp karısının elini tuttu. "Başka şansım yok hayatım. Krallığımıza gizlice sokulan tehdidi gördüm. Eğer durdurulmazsa Antea diye bir yer olmayacak. Aynı gelenek görenekleri devam ettirebilir, aynı insanlara ev sahipliği yapmaya devam edebilir belki ama krallık sona erecek ve yerine değersiz bir şey geçecek. Ülkenin güvenliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Pekâlâ," dedi Clara. "Yap o zaman. Ailemizle ben ilgilenirim."

Dawson onu alnından kibarca öptü. Sonra da dudaklarından. Ardından Clara onu yatağa itti ve bir süreliğine dünyanın geri kalanını unuttular.

Camnipol'ün altındaki karanlık harabelere –terk edilmiş kemerlere ve gece yarısından karanlık dehlizlere– en son gelişinde Dawson'ın yanında avcı Vincen Coe da vardı. Şimdi, tek başına ilerlerken genç adamın yoldaşlığını özlediğini fark etti. Sessiz bir delikanlıydı ama aynı zamanda da sadık ve azimliydi. Clara'nın neden birdenbire ondan hoşlanmamaya başladığını anlamıyordu. Belki kışın Osterling Kırları'na döndüğünde delikanlıyı karşısına alıp aralarını açan sorunu çözebilirdi.

Fareler fenerinin ışığı karşısında kaçışırken keskin pençeleriyle kadim tozları havaya kaldırdılar. Bir zamanlar tüm bunlar şehrin ta kendisiydi. Bu taşlar gün ışığı görmüş, sokak satıcılarının seslerini işitmişti. O anda etrafından dolaştığı moloz yığını, uzun zaman önce unutulmuş bir zaferi kutlayan uzun bir sütundu. Ne kadar derine inerse harabelerin yerini daha fazla moloz alıyor, izleyebileceği yolların sayısı azalıyordu. Yine de nereye gittiğini gayet iyi biliyordu.

İleride bir yerde ilk ışık kırıntılarını gördüğünde içi hem umut hem de endişeyle doldu. Umut çünkü aradığı yeri bulmuştu. Endişesi de aynı sebepten ötürüydü.

Yere düşmüş bir granit parçasının etrafında dört adam oturuyordu. Sör Alan Klin, Estin Cersillian, Odderd Mastellin ve Mirkus Shoat. Karanlıkta kamburunu çıkararak oturan bir şövalye ve üç kont... Shoat, Cersillian ve Mastellin'in başından beri Klin'in planlarına dâhil olup olmadığını merak etti. Maas'ın hiç ortaya çıkarılmamış başka suç ortakları da olabilirdi. İri bir kaya parçasının etrafına oturup bir zamanlar Simeon'a karşı çalışan, Asterilhold'un tarafını tutmuş olan bu dört adamı dikkatle süzdü. Bir yıl önce farklı taraflardaydılar. Şimdiyse kader onları birleştirmişti.

"Bizim gibi düşünen bu kadar çok kişiyi bir araya toplayabilmene sevindim," dedi Dawson.

"Bunun yardımı oldu lordum," dedi Klin, Asterilholdlu soyluların idam edilmesini emreden mektubu granitten bozma masaya koyup ona doğru iterek. "Bazılarımızın hâlâ sınırın ötesinde aileleri var."

Dawson kâğıdı alıp katladı, sonra da cüzdanına koydu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Shoat gergin ve yüksek bir sesle.

"Ne yapılması gerekiyorsa onu," dedi gölgelerin arasından gelen bir ses. Dawson doğrulduğu sırada Estinford Dükü Lord Bannien kendini açığa çıkardı. Yüzü sakin ve metanetliydi; kara gözlerinin üstündeki saçları kum rengiydi. "Mektubunu aldım Kalliam. Oğlumla da konuştum. Seninle aynı sonuca vardım. Antea ecnebi büyücülerin eline geçti."

"Oğlun köprüde yaşananları sana anlattı o zaman," dedi Dawson.

"Evet," dedi Lord Bannien. "Sizinleyim. Çabuk hareket etmeliyiz. Eğer bu duyulursa hepimizin hayatına mal olur."

"Kaç adam getirebilirsin?" diye sordu Dawson.

"Harekâtın kendisi için sonuna dek güvendiğim yirmi adam. Malum kişi mevta olduktan sonraysa yüz."

Shoat yedi, Cersillian ve Mastellin on kişi sözü verdi. Ondan sonra da hanelerinin tüm kaynaklarının ve yetmiş adamın daha emirlerine amade olacağını söylediler.

"İlk saldırı için on iki adam ayarlayabilirim," dedi Klin. "Ben dâhil. Ama sadece Palliako'yu öldüreceğimizi kabul edersek."

Dawson yıkık dökük mekânda etrafına bakındı, sonra da başını olumlu anlamda salladı. "Palliako üç gün içinde adıma bir şölen düzenleyecek. Asterilhold'un fethini kutlamak için. Emin değilim ama Kral Lechan'ı kutlamalar sırasında idam ettireceğini düşünüyorum. Adamlarınız benim evimde toplanabilir. Eğer benim üniformamı giyip kendilerini onur muhafızlarım olarak tanıtırlarsa şölen sırasında büyük salona girebilirler. Palliako'nun işini oturduğu yerde bitireceğiz."

"Bir iç savaş başlatmak istemiyorum," dedi Mastellin.

"Başlatmayacağız zaten," diye karşılık verdi Dawson. "İş bittikten sonra hep birlikte Prens Aster'e teslim olacağız. Bunu krallığa hizmet etmek için yaptığımıza dair hiçbir şüpheye yer bırakmayacağız."

"Birçok şeyi yaşı henüz çok genç olan bir çocuğun yargısına teslim etmek olur bu," dedi Shoat. "Cezalandırılmamız gerektiğine karar verirse kendimizi son derece küçük bir yerde bulabiliriz."

"Risklerden kaçınmak istiyorsan yanlış masada oturuyorsun," dedi Dawson. "Ayrıca, hepimiz ölsek bile tahtı geri almak için ödenecek çok küçük bir bedel bu. Haini öldürüp kralı destekleyeceğiz. Başka yolu yok."

"Aynı fikirdeyim," dedi Bannien bir eliyle granit masaya vurarak. "Ama Palliako'yu öldürmek sadece kılıç tutan kolu kesmek olur. Başka bir sorunumuz daha var."

"Elbette," dedi Dawson. "Rahipler. Hepsini bir araya toplayıp infaz edeceğiz. Tapınağı da yakacağız."

Cithrin

Cithrin hayatı boyunca hiç bu kadar kuzeye gelmemişti. Bu topraklarla ilgili küçük detayların çoğunu okuduğu hikâyelerden ve Müdür Imaniel'in anlattıklarından biliyordu ama kelimelere dayanarak zihninde oluşturduğu imgeler çoğunlukla gerçeğin kendisiyle örtüşmüyordu. Örneğin, kuzey kıyısının taştan yapılma balıkçı kulübeleriyle bezeli olduğunu biliyordu fakat onları her zaman Vanai'deki gibi ama daha küçük, kare şeklinde ve sağlam binalar olarak hayal etmişti. Ama gri yeşil kıyılara yayılmış yosunlu, çamur tepeler bir binadan çok toprakta yetişmiş bir şey gibi görünüyordu. Taş adalarda yaşayan, havada süzülüp balık yiyen büyük kertenkeleler göreceğini de biliyordu fakat onları da küçük ejderhalar olarak canlandırmıştı kafasında. Oysa tuhaf, yarasa benzeri yaratıklardan ibarettiler. Hiç beklemediği ve tuhaf bir biçimde harika olan başka şeyler de vardı elbette. Günler burada daha uzundu; güneş battıktan sonra geceye neredeyse hiç fırsat tanımıyor ve çabucak şafak söküyordu. Kışları bu döngü tersine dönüyor, sıra karanlık ve soğuğa geçiyor olmalıydı.

Deniz yolculuğu sona erip gemileri güvenle Estinport'a yanaştıktan sonra genç kız Antea İmparatorluğu topraklarına ilk kez ayak bastı. Bir arazinin kendi kişiliği olabileceğini daha

önce hiç düşünmemişti fakat Camnipol'e doğru yol alırlarken dünyanın farklılıkları çarptı gözüne. Hayatı boyunca İç Deniz'in kıyılarındaki topraklarda yaşamıştı. Porte Oliva'nın doğusundaki dağları ve tepeleri aşmıştı. Özgür Kentler'in kuzeyindeki ormanları görmüştü. Ama oradaki araziler her neyseler oydu. Buradaysa her şey iç içeydi; kalın ağaçların yanında yemyeşil çayırlara, onların yanında da sert taşlara rastlayabiliyordunuz. Yol kenarlarında bereketli çiftlik arazileri yer alıyor, uzun ince tarlaların sınırları siyah taşlarla belirleniyordu. Dağlar burada gökyüzüne doğru hafif bir kıvrım yapıyor, pişmeden önce fazla kabarmış tepeleri andırıyorlardı. Özgür Kentler'le, hatta Birancour'la karşılaştırıldığında Antea kendinden emin bir görüntü çiziyordu. Kadim, vakur ve ebedî... Burası Cithrin'in hayatı boyunca gördüğü en güzel araziydi ve onu sevmek istiyordu. Ama bunu yapamadı.

Camnipol güney ufkunda yavaş yavaş yükseldi. Oraya varmalarına daha üç gün vardı. Kuzeyden yaklaşıldığında çıplak ağaçların ve çalılıkların bürüdüğü, sığ bir tepe gibi görünüyordu. Sanki devasa bir orduymuşçasına üzerinde bir duman bulutu asılıydı. Şehrin güzelliğiyle nam saldığını biliyordu, hatta yaklaştıkça öyle olacaktı belki de. Ama buradan bakıldığında hiç güzel değildi.

"Grubun nasıl ikiye bölündüğünü fark ettiniz mi?" diye sordu Paerin Clark genç kızın düşüncelerini bölerek.

Bir kamp ateşinin başında oturuyorlardı. Hava alevlerin ısısına gerek duymayacak kadar sıcaktı fakat ışığın verdiği neşe ve uzun süreli alışkanlıklarından dolayı yine de ateş yakmışlardı. Cithrin bakışlarını yolun diğer tarafındaki ateşe çevirdi. İçinden ışık yayılan, parlak ipeklerden yapılma bir çadır vardı orada. Kral Tracian ve Komme Medean'ın Antea İmparatorluğu'nun nabzını ölçmeleri için topladığı yirmi kişilik grupta sadece beş soylu vardı, onlar da sürekli olarak diğerlerinden ayrı oturuyor-

lardı. Komme Medean'ın masasında ekmeği eliyle bölen Canl Daskellin de onlardan biriydi.

"Soylular bir tarafta, tüccarlar öteki tarafta oturuyor," dedi Cithrin.

"Her zaman böyledir," dedi adam ona bir kâse uzatırken. İçinde böcek gibi parlayan siyah fasulyeler vardı; üzerleri iğrenç görünümlü, gri bir sosla kaplıydı ve tatları Birancour'un en iyi aşçısı tarafından tazelenmiş gibiydi. "Sebebini hiç merak ettiniz mi?"

"Hayır, etmedim," dedi Cithrin. "Çünkü soylu kan fikrinin bir düzmeceden ibaret olduğunu hepimiz biliyoruz."

Ateşin karşısında oturan tüccarlardan biri bu yoruma kıkır kıkır güldü. Cithrin yanaklarının kızardığını hissetti ama Paerin yemeğinden bir kaşık alıp başıyla ona devam etmesini işaret etti.

"Sadece dayatılan sınırları zorla kabul ettirmeniz gerekir," dedi kız. "Irkları düşünün. Ejderhalar son insanları yaratalı yüzlerce, hatta belki de binlerce nesil geçti. Bu süre zarfında on üç ırkın birbirine karışıp tek bir türe dönüşeceğini sanırsınız fakat öyle bir şey olmadı. Aşağı yukarı hâlâ Ejderha İmparator'un göklerde olduğu günlerdeki gibiyiz. Jasuru, Yemmu ve Cinnae ırkları arasındaki sınırlar gerçek. Onları zorla kabul ettirmenize gerek yok. Zaten varlar."

"Yanlış anlamayın ama siz aynı anda iki ırka mensupsunuz."

"Peki bu Cinnae ve İlkkanları tek bir ırk hâline mi getiriyor? Hayır. Ya soylular? İnsanlar güç ya da para yoluyla şövalye, kont ve baron olabiliyorlar. Ayrıca en yüksek mertebedeki ailelerde bile birkaç fakir ve istenmeyen akraba olabiliyor. Soyluluğun kirli yüzü, güç gösterisi yapmanın başka bir yolu olmasıdır. Hakkında daha başka birçok şey de söyleyebiliriz ama bunu yapmamızın sebebi olmayan çitler dikmemiz."

"Peki neden onlar orada, bizse burada oturuyoruz?"

"Çünkü öyle yapmazsak kimin daha değerli olduğunu söyleyemeyiz. Diyelim ki hepsi aynı görünen on sikkem var ama sadece birkaçı beş top kumaş almama imkân tanırken geri kalanlarsa sadece bir topa yetiyor. Bunu kafanızda canlandırabilir misiniz?"

"Ama bütün sikkeler aynı görünür."

Ateşin etrafındaki diğer konuşmalar kesilmişti. Herkes onu dinliyordu. Cithrin sözüne devam etmeden önce sulandırılmış şarap tulumuna uzanıp koca bir yudum aldı.

"Evet. İşte bu yüzden onları karıştırmak istemezsiniz, değil mi? Bir bölümünü oradaki çadıra koyarsınız, geri kalanını da buradaki ateşin başına. Çünkü eğer hepsini aynı keseye koyarsanız, daha sonra içlerinden birini çekip çıkardığınızda beş topluk mu, yoksa bir topluk mu olduğunu bilemezsiniz. Biz o sikkeleriz. Siz, ben, Komme Medean ve geri kalan herkes. Biz bir sikke değerindeyiz. Oradakilerse beş sikke. Ama hep birlikte durduğumuz takdirde arada herhangi bir fark göremezsiniz. İşte bu yüzden insanlar bankacılardan bu kadar çok nefret ediyor."

"Ben soylulara saygı gösterdiğimizi düşünüyorum," dedi Paerin.

"Göstermiyoruz çünkü onlara da faizle kredi veriyoruz. Akıllıca hazırlanmış bir kredi, fakir bir adamı zengin edebilir. Akılsızca hazırlanan bir krediyse tam tersini yapabilir. Parayı bir taraftan diğerine geçiren ve hayatını bu işten kazanan kişiler bizleriz. Bizler değişim elçileriyiz ve kaybedecek çok şeyi olan insanlar bizden korkmakta haklılar."

Paerin Clark ateşin karşısında oturan adama bir bakış attı. Adam başını yukarı aşağı salladı ve Cithrin birdenbire nerede olduğunun farkına vardı.

"Olaylara hayranlık verici derecede farklı bir açıdan bakabiliyorsunuz müdire hanım," dedi Paerin arkasına yaslanarak.

"Özür dilerim."

"Hayır. Bununla gurur duyun. Komme bu yüzden sizi buraya yolladı."

Camnipol'ün surları o kadar kalındı ki bir ucundan diğerine uzanan tünellerin ortasına fener asmaları gerekmişti. Caddeler, Porte Oliva'nın en dar sokaklarını andırırcasına insanlarla ve yük arabalarıyla dolup taşıyordu. Cithrin, Paerin Clark'a yakın durup bir elini para kesesinin üstünde tuttu. Bu kadar yolu bir yankesici tarafından rezil edilmek için gelmemişti. Midesindeki düğümlenme yolculuğun büyük bir kısmı boyunca yokları oynamıştı. Ama şimdi kramp hâlinde geri dönmüştü. Şehre adım atar atmaz kendine olan tüm güvenini yitirmişti sanki. Şehir ondan hoşlanmıyordu da ikisi de bunun farkındaydı âdeta.

Burası hayatını bütünüyle değiştiren imparatorluğun kalbiydi. Bu şehirden çıkan bir ordu şehrini istila etmişti. Antea renklerini kuşanan bir komutan Vanai'yi yakmalarını emretmiş ve o alevler genç kızın tüm hayallerini yutarak onu kuru bir yaprak gibi savrulmaya itmişti. Vanai'nin kapılarını kapatıp şehri ateşe veren adamlar burada yaşıyordu. Bu sokaklarda yürüyor, buradaki meyhanelerde içiyor, hatta şu anda tam yanından bile geçiyor olabilirlerdi. Müdür Imaniel ile Cam ölmüş, hayatlarını kaybetmelerine burası sebep olmuştu.

Çenesini sıkıp kararlılığını tazeledi.

Camnipol'le ilgili fark ettiği ilk şeylerden biri de İlkkanların çokluğuydu. Evet, orada burada köle tasması takan ve başkalarının paketlerini taşıyan bir Tralgu'ya ya da Jasuru bir çöpçüye rastladığı oluyordu. Ama sokakta gördüğü her yirmi surattan on dokuzu bir İlkkan'a aitti. Fark ettiği ikinci şeyse birçoğunun sarhoş olduğuydu.

"Her zaman böyle midir?" diye seslendi iki adım önündeki Paerin'e.

"Hayır. Burayı daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu kadar mutlu olduklarını da öyle... Yanımdan ayrılmayın. Han çok uzakta değil."

Cithrin dişini sıkıp yola devam etti. Porte Oliva'da olsaydı vücutların ısısına ve kalabalığın baskısına bu kadar aldırış etmezdi çünkü o zaman tanıdık bir şey olurdu bu. Buradaysa gökyüzü mavinin başka bir tonundaydı, hava basıncı daha düşüktü ve her şey farklıydı.

Neyse ki hanın ön tarafında özel bir avlu vardı. Yük arabaları buradan geçmeye çalışmıyor, işi olmayan kimse içeri girmiyordu. Cithrin kendini âdeta içeri attı.

"Burada bekleyin," dedi Paerin Clark, sonra da hanın gölgelerine karıştı. Binanın taş duvarları neredeyse bir kaleninkinden farksızdı. Pencerelere ve kapı pervazlarına asılan parlak renkli kumaşlar, çirkin bir kızın yüzündeki ince bir peçeyi andırıyordu. Sokaktan öfkeyle bağıran birinin sesi yükseldi ve genç kız Marcus ve Yardem'in de onunla gelmiş olmasını diledi. Pyk Usterhall'a ve bankayı gasp etme çabalarına karşı koyan bir harekette bulunmuş olurlardı. Camnipol'e anlık bir çılgınlık, geride kalan haftalar içerisinde geçip giden bir heves sonucu gelmişti. Kollarını vücuduna dolayıp küçülmeye çalıştı.

Gözlerini kapasa da bunun bir yardımı dokunmadı. Sokaktan gelen sesler, kükreyerek akan bir nehrin gürültüsünden farksızdı. Konuşmalar, yük arabalarının demir çemberli tekerlekleri... Havlayarak fareleri gölgelere doğru kovalayan, sonra da sokağa geri dönen köpekler. Birisi iki bakır karşılığında elmalı tart satıyordu. Başka birisi insanları gün batarken başlayacak bir tiyatro gösterisine davet ediyordu. Başka biri de sayıp sövüyordu.

Anlayamadığı bir nedenden ötürü Cithrin'in kalbi hızla atmaya başladı. Tiyatro oyunundan bahseden şu ses... Onu tanıyordu.

"Smit!" diye bağırdı kalabalığın gürültüsü üzerinden sesini duyurabilmek için. "Smit! Sen misin?"

Bir an sonra, aynı anda hem çok yakından hem de tahammül edilemeyecek kadar uzaktan bir yanıt geldi. "Cithrin?"

"Smit! Buradayım," diye seslendi kız. "Hanın orada."

Delikanlı sanki sahneye çıkarmışçasına kalabalığın arasından sıyrılıverdi; bir an ortada yoktu, bir an sonraysa oradaydı. Gözleri keyif ve şaşkınlıkla ardına dek açılmıştı. Cithrin ona doğru koşup genç adamın boynuna sarıldı. O da bir sevinç çığlığı atıp kızı havaya kaldırdı.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu Smit genç kızın ayakları yeniden yere bastığı sırada. "Seni en son gördüğümde müdire rolünü uzun süre oynamaya hazırlanıyordun."

"Hâlâ oynuyorum," dedi Cithrin kollarını delikanlının boynundan çekmeden. Üstat Kit'in oyuncuları arasında Smit'e hiçbir zaman Cary veya Sandr kadar yakın olmamıştı. Ya da Opal kadar ama o kadını düşünmeye dayanamıyordu. Fakat evinden çok çok uzaklarda, bunca yabancı şeyin ortasında ona rastlayınca delikanlıyı bırakası gelmemişti. Ayrıca Smit'in de buna itirazı yoktu. "Banka holdingi yeni vekilharcın ardından arazi değerlendirmesi yapmamız için beni ve birkaç kişiyi buraya yolladı."

"Tabii bir de savaşın ardından," dedi delikanlı. "Bir ara işler epey kötüydü ama şimdi para içinde yüzüyoruz. Gelip bizi izlemelisin. Tarla Kuşunun Ağıtı'nın yerel göndermelerle dolu, yeni bir versiyonunu yazdık. İsimleri tutturmak biraz zamanımızı aldı ama dalga geçtiğimiz tüm o insanlar sırf adlarını duyabilmek için neredeyse bütün gösterilerimize geliyorlar. Bu harika."

"Diğerleri nasıl? Üstat Kit ne yapıyor?"

Smit'in yüzü kardı. "Üstat Kit gitti," dedi. "Her şeyi Cary'ye devredip kumpanyadan ayrıldı. Tanrıları öldürmekle ilgili bir

şeyler söyledi, sonra da rüzgârda dağılan bir karahindiba çiçeği gibi ortadan kayboldu. Onu çok özlüyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Cithrin. Kumpanyayı Üstat Kit olmadan hayal edemiyordu.

"İdare ediyoruz. Cary bize biraz daha sert davranıyor ama işten anlıyor. Ayrıca şu yeni aktör, Charlit Soon... Onu tanıyor musun?"

"Birkaç kez karşılaşmıştık."

Birisi Smit'e arkadan çarpıp onu kıza doğru ittirdi. "Gidip kendinize bir oda bulun!" diye bağırdı bir erkek sesi ardından. "Birbirinize sürtündüğünüzü görmek zorunda değiliz!"

"Kıçımı yala!" diye bağırdı Smit omzunun üstünden. "Her neyse, Charlit de giderek iyileşiyor. Rolleri gerçekten de başarıyla canlandırıyor."

"Ya Sandr?"

"Sandr bildiğin gibi."

"Eh. Yazık."

"Böyle dediğini ona da söyleyeceğim," dedi Smit sırıtarak.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Cithrin delikanlıya sarılmayı bırakıp omzuna hafifçe vurarak.

"Bizi görmeye gelecek misin peki? Sarı Ev adlı meyhanedeyiz. Zekice bir isim olduğu söylenemez ama bütün bina yumurta sarısı renginde olduğu için yerini kolayca buluyorsun. Yarık'ın kıyısındaki köprülerden birinin yakınında. Güz. Güz Köprüsü."

"Yarık da ne?"

"Şehrin ortasındaki kocaman bir çatlak. Güz Köprüsü'nün yakınındaki Sarı Ev. Tekrar et bakayım."

"Güz Köprüsü'nün yakınındaki Sarı Ev," dedi Cithrin. "Çocuklara onları özlediğimi söyle."

"Söylerim," dedi Smit, sonra da kalabalığın akıntısına geri kapıldı. Bir kez daha oyunu tanıtmaya başladı, ardından sesi giderek uzaklaşarak duyulmaz oldu.

Cithrin arkasını döndüğünde Paerin Clark'ı hanın kapısında beklerken buldu. Yüzünde dehşete düşmek ile eğlenmek arasında kararsız kalmış bir ifade vardı. Cithrin tıpkı Cary'nin ona öğrettiği gibi, kalçalarını kıvırıp kendinden emin adımlar atarak ona doğru ilerledi. Yetişkin bir kadın gibi.

Paerin söze girdiğinde sesi hiçbir şeyi ele vermedi. "Az önce Medean Bankası'nın Porte Oliva temsilcisinin sokağın ortasında bir aktöre sarıldığını mı gördüm ben?"

"Medean Bankası'nın Porte Oliva temsilcisi çok yönlü bir kadındır," dedi Cithrin. "Oda tutabildik mi?"

"Evet. Ben de size şehri gezdirebileceğimi düşünüyordum. Tabii eğer isterseniz."

"Çok isterim," dedi kız koluna girmesini işaret ederek. Adam bu teklifi eğilerek kabul etti.

Genç kız ilk baştaki şaşkınlığını atlattığı için, Camnipol'ün aslında müthiş bir güzelliği olan, kutlama kurdeleleri içindeki kasvetli bir şehir olduğunu artık görebiliyordu. Nasıl bakacağınızı bildikten sonra binaların kara taşlarının ve ihtişamının ötesini görebiliyordunuz.

Yarık denen büyük uçurum şehrin tam ortasında yer alıyor, bu koca mimari yara yüzünden yapıların temellerindeki kemikler ortaya çıkıyordu. Kralkulesi'ne ulaşmak için geçtikleri Gümüş Köprü'nün hiçbir gümüş tarafı yoktu; tam aksine uçurumun üstünde gıcırdayıp hafifçe salınan büyük kerestelerden ibaretti. Öteki tarafa ulaştıklarında Cithrin bir kızı durdurup hangisinin Güz Köprüsü olduğunu sordu. Kız da sanki gökyüzünün yukarıda mı, yoksa aşağıda mı olduğunu sormuş gibi küçümseyen bir ifadeyle ona bakıp güneyi işaret etti.

Kralkulesi nefes kesiciydi. Cithrin'in o güne dek gördüğü en büyük yapıydı ve dünyada bundan daha büyük bir yer olamayacağına inanmaya hazırdı. Dört bir yanı soylu ailelerin malikâneleri, arazileri, mezarlıklar ve tapınaklarla çevrilmişti.

Cithrin tapınaklardan birinin önünde durdu; ortasında sekiz köşeli bir sembol bulunan kırmızı renkli, devasa bir bayrak asılıydı üzerinde. Paerin Clark önce tapınağa, sonra da genç kıza baktı ama Cithrin sadece başını iki yana sallamakla yetindi; bir şey hatırlar gibi olmuş ama ne olduğunu çıkaramamıştı. Böylece yürümeye devam ettiler.

Karanlığın çökmesine yakın bir vakitte hana geri döndüklerinde Cithrin'in ayakları ağrımaya başlamıştı fakat karnındaki düğümlenme eskisinden daha hafifti artık. Tamamen geçmemişti ama yarım tulum şarap içip biraz et yedi mi yabancı bir yatakta bile olsa uyuyabilirdi muhtemelen. Paerin Clark'la birlikte sıkışık ortak salona geçip oturdular.

"Güzel bir şehir," dedi Cithrin. "Ama buraya kadar sadece beni yürüyüşe çıkarmak için geldiğinizi sanmıyorum."

"Hayır. Sadece bu akşam yapacak başka bir işimiz yoktu ve yürümek iyi bir fikirmiş gibi geldi. Asıl işimiz yarın başlıyor. Buradan çok uzakta olmayan bir yerde birlikte çalıştığımız iki tüccar var. Onlarla konuşmak istiyorum. Sonra da Yarık'ın aşağı tarafında, diğer ikisi kadar saygın olmayan başka bir adamla daha görüşeceğim."

"*Aşağı* tarafı mı?"

"Kiraların çok yüksek olmadığı kesimde yani," dedi Paerin Clark hafif bir pişmanlıkla. "Güzel bir yerdir ama yaya trafiği berbattır."

"O zaman görüşeceğiniz kişi çok önemli biri değil."

"Hayır, sadece çok zengin değil," diye düzeltti adam. "İkisi aynı şey değil. Şehrin kaymağını yemek ile artıklarla beslenmek farklı şeyler. Biz iki tarafın da görüşünü istiyoruz. Siz de benimle geleceksiniz."

Cithrin başını olumlu anlamda sallayıp şarabından büyük bir yudum aldı. Tadı çok iyi değildi ama sertti. Böylesi daha iyiydi.

Midesine rahatlatıcı bir sıcaklık oturdu, oradan da omuzlarına ve yüzüne doğru yayılmaya başladı.

"Peki sizinle gelmemin sebebi dizginlerimi elinizde tutmanız mı, yoksa bir konuda eğitim mi alacağım?"

"Eğitim," dedi adam hiç duraklamadan. "Buraya gelmeden önce bu konu hakkında Komme'yle konuştum. Aslına bakarsanız, Porte Oliva'dan döndüğümde de ona sizden bahsetmiştim. Risklere rağmen sizin iyi bir yatırım olacağınız konusunda hemfikir olduk. Yaptığımız işe oldukça yatkın bir zihniniz var ve yaşıtlarınızdan daha tecrübelisiniz. Ayrıca *nasıl* çalıştığımızı da anlıyorsunuz."

"Bu da beni en iyi müttefikiniz ya da en kötü düşmanınız yapıyor."

"Evet. Ya da muhtemelen başka bir şey ama onun konumuzla ilgisi yok."

Cithrin gülümsedi. "Bunu yapacağım, biliyorsunuz, değil mi? Tüm bunları. Başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ben de yapacağınızı düşünüyorum," dedi Paerin Clark. "Ama daha önce de yanıldığım oldu, o yüzden hatalarınızı önlemek için hiçbir şey yapmayacağım. Ya kendi ayaklarınızın üzerinde durursunuz ya da gidersiniz. Ama kalmanızı tercih ederim."

"Birbirimizi anlıyoruz."

"Güzel. Yarık'taki tanıdığımla işimizi bitirdikten sonra da terziye gideceğiz. Yanımızda getirdiklerimizden daha iyi giysilere ihtiyacımız olacak. Sevgili dostumuz Canl Daskellin yarın malikânesinde özel bir davet veriyor. Konuşmayı çok isteyebileceğimiz birkaç konuğu olacak."

"Gitmeden önce kulağımı nelere karşı açık tutmam gerektiğini söyleyecek misiniz?"

"Elbette."

"Peki yemekten sonra?"

"Yemekten sonra Kralkulesi'ne gideceğiz. Lord Mareşal Kalliam'ın onuruna bir şölen düzenlenecek. Hem vekilharç hem de prens orada olacak. Ondan sonra da görülmeye değer bir şey olup olmadığına bakacağız müdire hanım."

Geder

Geder uyanıp her sabahki küçük düşürücü ritüeline katlandı. Hizmetkârları vücudunu pudraladı, kıyafetlerini giydirdi ve onu görkemli, büyük dünyaya hazırladı. Her sabah yaptığı gibi, hizmetkârlarının, çıplakken nasıl göründüğüyle ilgilenmediğini söyledi kendi kendine. İlgilenseler bile o Lord Vekilharç'tı ve ne düşündüklerinin bir önemi yoktu. Ama her zamanki gibi o gittikten sonra gizlice kıkırdadıklarını canlandırdı zihninin gerisinde. Bir de özel muhafızları vardı tabii. Onu gittiği her yerde takip eden fakat hiç konuşmayan şu adamlar. Ne kendisine bir şey soruyor ne de şakalarına gülüyorlardı. Bu onunla ilgili bir görüş sahibi olmamalarından daha farklıydı. Ne düşündüklerini sormak bir vekilharca yakışmazdı elbette ama merak etmeden nasıl durabilirdiniz ki?

Şölen şafak vaktinde, yani Dawson, Geder ve Aster resmî olarak teşrif etmeden çok önce başladı. Bu iş için solgun ipeklerle kaplı büyük bir çadır kurulmuş ve çocukların şöleni için içerisi hokkabazlar, gösteri dövüşçüleri ve şekerlemelerle doldurulmuştu. Gün boyu oyunlar ve yarışmalar düzenlenecek, kazananlara Kalliam Hanesi'nin renklerindeki kumaşlara sarılmış ve üzerine Dawson Kalliam'ın ismi kazınmış ödüller dağıtılacaktı. Geder şölene gün ortasında, ilk yemek servis edildiği sırada katılmayı

planlıyordu. Dawson ve Leydi Kalliam da orada olacaktı. Eğer şansı yaver giderse Jorey ile Sabiha da öyle...

Geder Kralkulesi'nin geniş koridorlarında dolaşıp sırf varlığıyla hizmetçilerin ve kölelerin kaçışmasına sebep oldu ve tüm bu yaşananların Jorey için ne anlama gelebileceğini düşündü. Düğününde bizzat yer almasına rağmen genç adamın evlendiğine hâlâ inanamıyordu. Her sabah uyandığında etrafının yabancılarla çevrili olmaması, onun yerine gözlerini bir kadının yanında açmak... Özel bir kadının. Görgü kuralları gereği gözlerini kaçırmak zorunda kalmayan birinin önünde çıplak olmak. Düşüncesi bile göğsünün sızlamasına neden oluyordu. Ama sadece biraz...

Bir kadının onu mu, yoksa şu anda içinde bulduğu konumu mu istediğini nasıl anlayacaktı? Seks hakkında yeterli bilgi sahibi olacak kadar kitap okumuştu. Hatta bazılarında çizimler bile vardı. Sorun bu değildi. Asıl sorun her sabah hizmetkârlarının önünde hissettiği rahatsızlıktan bin kat daha kötüydü. Ya birlikte olduğu kadın –gerçek, hakiki bir kadın– sırf Lord Vekilharç olduğu için ona katlanacak olursa? Ya tıpkı diğerlerinin kayıtsızlık numarası yapması gibi o da sahte bir aşk ve şehvet sergilerse? Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Bir emriyle kralları idam ettirebiliyor, krallıkları yıktırabiliyordu ama en nihayetinde yalnızlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Yalnızlık ve arkadaşının kendisinin asla elde edemeyeceği bir şeye sahip olduğunu bilmenin verdiği kıskançlık... Onu gerçekten anlayabilen tek kişi Aster'di fakat bir çocukla bu türden şeyleri konuşamazdınız. Özellikle de korumak ve kral olması için yetiştirmekle yükümlü olduğunuz bir çocukla. Hayır. İmkânsızdı.

"Lord Geder," dedi Başrahip. Heyelanı andıran sesi koridorda hafifçe yankılandı.

"Günaydın," dedi Geder. "Ben de tam... ben de tam hiçbir şey yapmayıp boş boş dolanıyordum. Her şey yolunda mı?"

"Biraderlerim ve ben bizi huzursuz eden bazı şeyler duyduk Prens Geder."

"Lord Vekilharç."

"Lord Vekilharç. Bir sorun çıkmasından endişeleniyorum. Düzenbazlığı çok seven ve Tanrıça'nın adaletinden korkanlar onun varlığını hissetmiş durumda ve tövbe etmeye niyetleri yok." Başrahip biraz daha sokulup fısıldamaya başladı. "Dikkatli olmalısın. Dünya aydınlık ve masum bir yer gibi görünse de birçok tehlike barındırıyor."

Geder'in omuzları buz gibi bir endişeyle gerildi. Kamburunu çıkarıp rahibe sokuldu. "Ne yapacağız?"

Başrahip gülümsedi. "Benimle gel," dedi. "Korumalarını da getir."

Çok uzun süredir kullanılmayan eski bir balo salonuna gittiler. Işıklandırma kötüydü, zemin tahtaları da aşınıp yıpranmıştı. Üç duvarı bir tiyatro salonundaki gibi yükselen koltuk sıralarıyla doluydu; en tepedeki koltuk o kadar yukarıdaydı ki neredeyse kubbeli çatıya değiyordu. Tanrıça'nın rahipleri en üst sıraya dizilmişti. Neredeyse yirmi kişiydiler. Bellerinde kılıçlar, ellerindeyse arbaletler vardı. Geder özel muhafızlarından birinin şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu işitti. Başrahip ona durmasını işaret etti, sonra da ilk koltuk sırasının ortasına doğru yürüdü. Ardından Geder'e gelip yanında durmasını işaret etti. Özel muhafızları göze batmayacak şekilde duvar boyunca sıralandılar ama Geder gözleriyle etrafı taradıklarını görebiliyordu.

Başrahip en soldaki adamı işaret etti. "Sen, arkadaşım. Lütfen öne çık."

Koruma hareket etmedi.

"Sorun yok," dedi Geder. "Ne diyorsa onu yapın."

Adam odanın ortasına doğru ilerledi. Loş ışıkta bir konuşma yapmak üzere olan bir aktörü andırıyordu. Geder daha önce muhafızlarından hiçbirine gerçek bir insan gözüyle bakmadığını fark etti. Bu adam kırklarında görünüyordu; sol yanağında çenesine doğru inen, solgun bir yara izi vardı. Geder adamın ismini merak etti.

"Lord Geder'e zarar vermek isteyenlerle iş birliği içinde misin?" diye sordu Başrahip.

"Hayır," dedi muhafız sert bir sesle.

Başrahip başını olumlu anlamda salladı. "Lütfen yerine geç arkadaşım. Sen, yanındaki. Öne çık."

Teker teker tüm muhafızları öne çıkarıp hepsine aynı soruyu sordu. Her şey sona erdiğinde de Geder'in omzuna bir şaplak atıp sırıttı. "Bu adamların hepsi güvenilir," dedi. "Onları yanından ayırma. Ben de sürekli yanında olmak için elimden geleni yapacağım. Seni kimin ve neyin tehdit ettiğini öğrenene dek gözünü açık tutmalı ve uyanık olmalısın."

"Her şeyin yolunda gideceğine eminim," dedi Geder. Ama hiç de emin değildi.

"Gidecek," dedi Başrahip. "Ama tehlikeli zamanlar da olacak. Erdemli Hizmetkâr'ın seni koruyacak."

Geder bunu o kadar da rahatlatıcı bulmadı. Daha önce planlandığı gibi gidip şölene katıldı fakat sürekli diken üstündeydi. Aster de oradaydı; makam sırasına uygun bir şekilde yüksek masada oturuyor ama gözleri sürekli tebeşirli eğitim kılıçlarıyla düello alanında kozlarını paylaşan soylu çocuklara kayıyordu. Günün birinde olacağı adam ile hiçbir zaman tam olarak yaşayamadığı çocukluğu arasında sıkışıp kalmıştı.

Geder onun yanına oturup bir eliyle oyun oynayan çocukları işaret etti. "Sen de onlara katılmalısın," dedi. "Tüm bunlar Kalliam'ın onuruna yapılıyor."

"Bu sadece bir oyun," dedi oğlan sahte bir küçümsemeyle.

"Bence değil. O çocuklar günün birinde senin emrinde savaşan kişilere dönüşecekler. Onları şimdiden tanımak akıllıca olur. Demek istediğim..."

Arkasında oturan Başrahip başını olumlu anlamda salladı. Tehlike yoktu. En azından şimdilik. Aster dudaklarını yalayıp çocuklara şöyle bir göz attı. En büyük oğlanlardan biri talim kılıcını bir bilek hareketiyle döndürüp yukarıdan aşağı inen bir darbeyi nasıl durduracaklarını gösteriyordu ufaklıklara.

"Haklısın," dedi Aster başını sallayarak. "Teşekkürler Geder."

"Ama Aster. Dikkatli... dikkatli ol."

"Olurum," dedi oğlan.

Geder sandalyesinde arkaya yaslanıp masa örtüsüyle gergince oynamaya başladı. Her zamanki eğlenceler sergilenmeye başlandı. Hizmetkârlar ona onlarca farklı yiyecek getirdi. Şarkıcılar Dawson Kalliam'ı öven doğaçlama şarkılar söyledi. Geder hiçbirinden keyif almadı. Sonunda, Kalliam da şölene katıldığında –ne yazık ki yalnızdı; anlaşılan hem Clara hem de Sabiha rahatsızlanmıştı ve Dawson onlara göz kulak olması için Jorey'yi evde bırakmıştı– Geder bir parça gevşemek için kendine izin verdi; lakin Başrahip tarafından sorguya çekilen muhafızlarının hatırası davetsiz bir misafir gibi onu rahatsız etmeye devam etti. Uçması ne kadar imkânsızsa rahatlaması da o kadar olasılık dışıydı.

Yemek faslından sonra şölen bir sonraki aşamaya geçti. Öğle ortasıyla akşam ziyafeti arasındaki saatler spor ve şans oyunlarıyla doldurulmuştu. Küçük bir turnuvayı izlemek gibiydi. Büyük hanelerin hepsi gelmiş, kendilerine ayrılan bölmelerde oturup dedikodu yapıyorlardı. Birbirlerine caka satan bir tavus kuşu sürüsünü andırıyorlardı ve Kalliam'ın zar zor gizlediği küçümseme, Geder'in aklından geçenlerle uyuşuyordu.

Önce atlı mızrak dövüşleri yapıldı, ardından yakın dövüş müsabakaları ve gerçek bir savaşla alakası olmayan abartılı gösteri düelloları sergilendi. Jürilik görevini Kalliam üstlendi ve herkesi

o meşhur keskin zekâsına uygun bir biçimde ödüllendirdi. Sör Minin Laat'a yakın dövüş müsabakalarındaki en artistik düşüş ödülünü bahşetti. Lord Ternigan ve yeğeni Oster arasında gerçekleştirilen atlı mızrak düellosunu "aile sadakatinin daha fazla zedelenmemesi adına" beraberlikle sonuçlandırdı. Şakaları sivri, atılan kahkahalarsa bir parça zalimceydi. Geder rahatlamaya başladığını hissetti. Başrahip'in korkuları yersiz çıkmış gibi görünüyordu.

Ziyafet faslına Kralkulesi'nin en büyük salonlarından birinde, güneş batmadan bir saat önce başladılar. Yağ lambaları ve kesme kristallerle bezeli avizeler havayı loş, neredeyse gölgesiz bir ışıkla ve bir nalbant ocağının ısısıyla dolduruyordu. Oda, saatte iki kez kendi etrafında dönen bir platformun üstüne yerleştirilmiş yüksek masanın tam ortada kalacağı bir X şeklinde tasarlanmıştı. Geder'in hemen yanında Dawson, Aster ve Başrahip oturuyordu; özel muhafızları ise diz çökmüş bir vaziyette arkada hazır bekliyordu. Başrahip'in sağında oturan Lord Ternigan ve oğlu hâllerinden oldukça memnun ve arkadaş canlısı görünüyorlardı. Canl Daskellin ve kızı Sanna ise Kalliam'ın sağında, Geder'den uzakta oturuyordu. Genç kadın durmadan onunla göz göze geliyordu ve Palliako gülümsemesi mi, yoksa bakışlarını mı kaçırması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Sıcak yaz günlerinde tüm saray erkânı daha hafif kıyafetler giymeye meyilli olurdu ve Sanna Daskellin'in ipekli elbisesi o kadar inceydi ki genç adam aynı anda ona hem daha yakın hem de daha uzak olmak istiyordu.

"Tanışmanızı istediğim birkaç kişi var Lord Vekilharç," dedi Daskellin masa yavaşça dönerken. "Ne yazık ki savaşa yardım etmek için çok geç kaldım ama Kuzeysahili'nde gerçekleştirdiğim görüşmeler epey ilginç geçti. Hatta bütün dünyanın ilgisinin şu sıralar sizin üstünüzde olduğunu söyleme cüretinde bile bulunabilirim."

"Neden olmasın ki?" dedi Geder. "Sonuçta savaşı ben seçmedim. Buna Lechan'ın yalanları sebep oldu. Bu kadar kolay kazanmamızı tamamen Dawson ile Başrahip'e borçluyuz."

"Vaiz Başrahip'e mi?" diye sordu Daskellin, Dawson'a bir bakış atarak. İhtiyar Kalliam'ın taş kesen yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

İstemeden adama hakaret ettiğini anlayan Geder'in içi sıkıldı. "Sadece ruhani bir rehber ve teselli kaynağı olarak demek istedim," diye geveledi aceleyle. "Zafer Kalliam'a aitti."

Konuşmaya devam etmeye, idam emri yerine getirilmediği için hayıflanmaya dair bir dürtü hissetse de kendini tuttu. Bu meseleyi daha sonra da görüşebilirlerdi. Bunun için daha büyük bir konsey toplaması gerekecekti. Hem o zaman Daskellin ile Kalliam'ın Antea'nın daimî güvenliğini sağlamak adına neler yapılabileceğinden bahsetmek için bol bol vakti olacağına da hiç şüphe yoktu.

"Bakıyorum bankacını da getirmişsin," dedi Kalliam. Geder bir anlığına şaşırdı, sonra da adamın Daskellin'e hitap ettiğini fark etti. "Adıma düzenlenen bir şölene onu da davet etmene şaşırdım doğrusu."

"Gerçekten mi?" dedi Daskellin. Sesi en az önceki kadar samimi olsa da bu sefer altında yatan başka bir şey daha vardı. Öğleden sonra düzenlenen düelloları tekrar izlemek gibiydi bu fakat bu sefer kılıçların yerini sözcükler ve imalar almıştı. "Ben de ikinizin dostça ayrıldığını sanıyordum. Osterling Kırları'na gerçekleştirdiği ziyaretin oldukça iyi geçtiği izlenimini vermişti bana."

"Eh, ellerini kestirmedim."

"O da sana yalan söylemedi."

Başrahip'in sakin, gizemli tebessümü ve yanıltıcı bir biçimde uykulu görünen gözleri adamların söylediği hiçbir şeye tepki vermedi. Geder bu iki adamın söylediği gerçekleri ve yalanları

duymanın nasıl bir şey olduğunu, bunun sohbeti daha net veya muğlak kılıp kılmadığını merak etti.

"Kimden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Paerin Clark," dedi Daskellin. "Komme Medean'ın damadıdır. Soylu bir aileden gelmemesine rağmen çok nüfuzlu bir adamdır."

"Senin mezarına da aynen böyle yazacaklar eski dostum," dedi Dawson. "*Çok nüfuzlu dostları vardı ama hiçbiri soylu bir aileden gelmiyordu.*"

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım Kalliam?" diye sordu adam.

Geder çabucak Aster ile Başrahip'e bir bakış attı. Oğlan iki adamın arasındaki bariz düşmanlıktan korkmuş görünüyordu fakat rahip sakindi.

Dawson'ın yüzü öfkeden karardı ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Sadece şölen yüzünden biraz huzursuzum. Seninle bir alakası yok. Özür dilerim."

"Şölenini resmî bir düelloyla bölmemize gerek kalmadı en azından."

"Hayır," dedi Dawson. "Buna gerek yok."

"Şu bankacıyla tanışmam iyi olur belki," dedi Geder sohbetin yönünü değiştirmeye çalışarak. "Bahsettiğiniz adam hangisi?"

Daskellin yeşil kadife kıyafetler içindeki solgun bir adamı işaret etti. Borja şövalyelerinin resmî kıyafetini giyen son derece şişman bir adam ile saçları beyaz denebilecek kadar sarı olan oldukça zayıf bir kadının ortasında oturuyordu. Kadın bir Cinnae olsa gerekti ama aynı zamanda da değildi. Daskellin genç adamın bakışlarını takip etti.

"O da Cithrin bel Sarcour. Porte Oliva şubesinin müdiresi," dedi. "Kendisi bu işte çok yeni ve anladığım kadarıyla epey yetenekli."

"Neden buradalar?" diye sordu Geder. Sorusunun başka anlama gelebileceğini fark edince de, "Yani, hoş gelmişler elbette ama Antea'da ne işleri var?" diye ekledi çabucak.

"Sizinle tanışmak için buradalar. Tıpkı Uzunocak Düşesi ile Aktaş ve Wodford dükleri gibi. Bana kalırsa..."

Ama adamın ne düşündüğünü duymasına fırsat kalmadan arka tarafta ani bir bağırış koptu. Geder neler olduğunu görmek için sandalyesinde döndü. Geniş odanın güney tarafında bir şeyler oluyordu. Deri zırh kuşanmış adamlar içeri doluşuyordu. Kılıçları çekiliydi. Geder izlerken saray muhafızlarından biri onlara doğru ilerleyip bir açıklama talep etti. Adamlar onu kılıçtan geçirince çığlıklar başladı.

"Prens Geder!" diye bağırdı Başrahip. Geder ayağa kalktığını bile hatırlamıyordu ve iri yarı rahip onu sertçe ittiğinde dizlerinin üstüne düştü. Başta kafa karışıklığından başka bir şey hissedemedi. Dönüp ayağa kalkmaya çalıştı ve karşısındaki manzara karşısında hepten şaşkına döndü. Başrahip'in sol kolunda, dirseğinin hemen üstünde giderek yayılan kara bir leke vardı. Adamın yüzü acıyla çarpılmıştı ve yanında duran Dawson Kalliam elinde kanlı bir hançer tutuyordu. Kadının biri çığlıklar atıyordu ama Geder sesin nereden geldiğinden emin değildi. Dawson sanki canı yanmış gibi irkilip hançerini yere attı ve vekilharcın özel muhafızları ona doğru koşturdu.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Lord Kalliam, bir sıçrayışta yüksek masanın üstüne çıkıp. "Palliako burada! Bu tarafa gelin!"

"Hayır, bekle," dedi Geder. "Dur. Burada yanlış bir şeyler var."

Başrahip onu kolundan kavradı; parmakları dirsekten omza kadar olan kısmı neredeyse tamamen kapladı. "Gitmek zorundayız Lord Geder. Gitmemiz lazım. Gel."

Geder'in tenine bir şey tırmandı. Rahibin kanına bulanmış, siyah renkli minicik bir örümcekti bu; tırmandıkça minik ayak-

larıyla arkasında kırmızı bir iz bırakıyordu. Geder bağırıp elini geri çekti ama Başrahip çoktan onu doğuya doğru çekiştirmeye, küçük bir çocuk gibi peşi sıra sürüklemeye başlamıştı. Ziyaretçiler ayağa fırlamış, bir ileri bir geri koşturuyorlardı. Arkalarında devrilen bir masanın gürültüsü ve çarpışan kılıçların metalik çınlamaları duyuldu.

Salonun diğer ucundaki kapıya vardılar. Başrahip acı içindeki bir hayvan gibi uluyarak kalabalığın arasından zorla geçti. Tam o sırada az önceki minik örümcek ya da bir benzeri Geder'in dirseğinin iç kısmındaki yumuşak eti ısırıverdi. Korkuyla bağıran genç adam haşereye bir şaplak atınca Başrahip'in tutuşu gevşedi.

"Gel Prens Geder! Çabuk ol!" diye bağırdı rahip. Genç adam tam onu takip etmek üzereydi ki aklına gelen korkunç bir düşünce, başından aşağı bir kova dolusu buzlu su dökülmüşçesine irkilmesine neden oldu.

"Aster!" diye bağırdı. "Aster nerede?"

"Benimle gel Prens Geder!"

"Onu bulmak zorundayım... Bekle beni. Hemen döneceğim."

Geder karmaşa içerisindeki kanlı ziyafet salonuna geri döndü. İşler iyice çığırından çıkmıştı. Solundaki duvara yay şeklinde geniş bir kan izi sıçramıştı. Sağ tarafta, özel muhafızlarından üç tanesi saldırganlardan ikisiyle çarpışıyordu ama biraz öteden, ellerinde kanlı kılıçlarla iki düşman daha yaklaşıyordu. Geder yerde yatan orta yaşlı bir adamın üstünden atladı; hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin değildi. Dikkatini tamamen yüksek masaya ve altında saklanan Aster'e odaklamıştı. Aylardır hiç yapmadığı kadar hızlı koştu. Masaya ulaştığında konuşamayacak kadar soluk soluğa kalmıştı. Sadece bir dakika önce Başrahip'in kendisine yaptığına benzer bir şekilde oğlanı kolundan çekiştirip çömeldiği yerden çıkardı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı prens.

"Her şey yoluna girecek," dedi Geder sanki sesinin özgüvenli çıkmasını sağlarsa söylediklerini gerçek kılabilecekmişçesine. "Ama burada kalamazsın. Benimle gelmen gerek."

Fakat ayağa kalktığında doğu tarafındaki yolun tıkandığını gördü. On kadar saldırgan, özel muhafızlarından geriye kalan bir avuç adamın hakkından gelmek üzereydi. Dawson Kalliam düşman askerlerinin tam ortasında duruyor, kılıcını daha az kullandığı sol elinde tutuyordu. Geder ağzı bir karış açık hâlde ona bakarken Kalliam da onu gördü.

"İşte orada! Yüksek masanın yanında."

Geder kuzeye dönüp bir koşu tutturdu. Artık salonun neredeyse yarısından fazlası boşalmış, insanlar çığlık çığlığa Kralkulesi'nin iç kesimlerine doğru kaçmıştı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki bir atımını tamamlamadan sonrakine başlıyordu. Oracıkta kalp krizi geçirip öleceğini sandı. Hizmetkâr kıyafeti giyen yaşlı bir adam Geder ile prensin koştuğunu gördü. Korkunç bir an boyunca yüzü dehşetle çarpıldı ama hemen ardından kararlı bir ifade takındı. Sonra da bir çorba kepçesi kapıp onu bir gürz gibi salladı.

"Aster ve Antea için!" diye bağırdı ikiliyi kovalayan kılıçlı adamlara saldırırken. Geder adamın öldürüldüğünü görmek için duraklamadı.

Ziyafet salonunun dışındaki koridorlar bir mezbahadan farksızdı. İnsanlar dört bir yana kaçışıyor, birbirlerine çarpmamaya çalışıyor, etraflarında dönüyor ve nereye gidebilecekleri hakkında hiçbir fikirleri olmadan koşuyorlardı. Geder de en az onlar kadar çaresizdi. Başrahip şu anda herhangi bir yerde olabilirdi.

"Sen Lord Vekilharç'sın," dedi biri yanında. Şu solgun tenli kadındı bu. Bankacı. Elbisesinin kolu yırtılmış ve kar beyazı teninin üstüne kan olmayan koyu renkli bir şey bulaşmıştı. Belki de çorba. "Ne halt ediyorsun burada? Bu bir darbe. Kaçman gerek."

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," dedi Geder. "Her yerde olabilirler. Nerede güvende olabileceğime dair hiçbir fikrim yok."

Kadın ona dik dik baktı ve Geder kısa bir anlığına kadının gözlerinde deliliğin pırıltısını gördüğünü sandı. Bankacı sırıtınca solgun diş etleri ve inci beyazı dişleri göründü.

"Ben biliyorum," dedi.

Cithrin

Bıçaklar çekildiğinde Lord Vekilharç'ın peşinden gitmek, bilinçli bir karardan ziyade içgüdüsel bir hareketti. Ne adamı ne de oğlanı kurtarmak gibi bir niyeti vardı. Sadece neler olduğunu görmek istemişti. Ama nihayet onlara yetiştiğinde adamı koridorda fal taşı gibi açılmış gözlerle dikilirken bulmuştu. Dahası, nereye gideceğini bilmediğini söylemişti.

Cithrin'in aklından geçen ilk şey, *Burası senin şehrin. Bir şeyler düşün,* demek oldu.

İkinci düşüncesiyse, *Güz Köprüsü'nün yanındaki Sarı Ev* idi.

Kralkulesi'nden kaçmak kolaydı. Prens yanlarındaydı, o da küçük çocukların kestirmeleri ve kısa yolları keşfetmeye yönelik tüm bilgilerine sahipti. Hayatı boyunca Kralkulesi'nde yaşamıştı ve kendisinden gecenin karanlığına karışmanın bir yolunu bulmasını istediklerinde karşılaştıkları en büyük zorluk onun adımlarına ayak uydurmaktı.

Dışarı çıktıklarında dört bir yanda insanların bağırdığını, bütün bahçelerin ve kapıların meşalelerle aydınlatıldığını gördüler. Hızlı ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ettiler. Çalı çitlerin etrafından dolaşıp bir duvarın üstünden atlayarak sokağa vardılar. Cithrin, sert taşları aşması için Lord Vekilharç'a yardım

ederken prensin daha önce kaç kez eğitmenlerinden kaçmak için bu yolu kullandığını merak etti.

Genç kız gece karanlığına bürünmüş sokakların loşluğunda durakladı. Artık bağırış çağırışlar hem daha gürültülü hem de daha uzaktı, isyankâr kılıçların şakırtılarıysa hâlâ duyulabiliyordu. Prensin üstünde altın ipliklerle dikilmiş beyaz bir cübbe ve törensel bir taç vardı. Kollarına inciler dikilmiş, manşetlerine mücevherler kakılmıştı. Karanlığın ortasında bir mum gibi parlıyordu. Lord Vekilharç'ın giysileri kısmen daha iyiydi. Nar kırmızısı tuniği meşale ışığını yansıtmıyordu. Cithrin'in gerçek yaşından çok da büyük olmayan yuvarlak yüzlü bir adamdı. Bir zamanlar yapılı bir vücudu olduğu görülebiliyordu ancak kasları yumuşamaya başlamıştı.

"Yarık'a gideceğiz," dedi Cithrin. "Sonra da güneye dönüp Güz Köprüsü'ne ulaşmaya çalışacağız. Sanırım aradığımız yer köprünün diğer ucunda ama emin değilim."

"Ya köprüyü tutmuşlarsa?" diye sordu Lord Vekilharç yüksek ve tiz bir sesle.

"Şu anda zaten başımızda yeterince bela var," dedi kız. "Bir tane de biz çıkarmayalım."

Loş sokaklarda hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldular. Bir seferinde yolu kapatan yarım düzine atlı adama denk geldiler ve Cithrin ikiliyi büyük bir mermer heykelin –bilhassa hayvani görünüşlü bir Yemmu kadına kılıcını saplayan bir İlkkan erkeği tasvir ediyordu– gölgesine çekiştirmek zorunda kaldı. Başka bir sefer de geçmek istedikleri bir meydanın birbirlerine bağırıp kılıçlarını sallayan adamlarla dolu olduğunu gördüler. Henüz kavgaya tutuşmamışlardı ancak sesleri öfkeden titriyordu. Cithrin prensin elini tutup başka bir yol bulmak için onu karanlıklara doğru çekti, Lord Vekilharç da hemen arkalarından geldi.

Cithrin korkuyu hissediyor, âdeta kokusunu alıyordu fakat sanki tüm bu olanlar başka birinin başından geçiyormuş gibi

geliyordu. Adımları tökezlemiyor, hızlı ve tereddütsüz kararlar veriyordu. Onları gören insanların yüzünde telaş değil, sadece kafa karışıklığı vardı. Dalgalarla yarışan bir deniz kuşu misali, arkalarında yaşanan şiddetten kaçıyorlardı. Şu anda başkaları tarafından fark edilseler bile Camnipol halkı neler olduğunu henüz bilmiyor, yalnızca gecenin bir yarısı pahalı kıyafetler içerisinde koşturan bir adam, kadın ve çocuk görüyorlardı. Ara sokaklardan ve avlulardan oluşan tehlikeli denize dalıp kendisine gündüz vakti sadece bir kere gösterilen köprüyü hedef aldılar.

Güz Köprüsü uçurumun hemen kıyısından başlıyor ve orta kısmına doğru hafif bir meyil yapıyordu. Kadim ağaçlar bu köprünün inşa edilebilmesi için bedenlerini feda etmişti. İki yük arabasının yan yana geçebileceği kadar genişti, hatta o durumda bile ortalarında bir adamın yürüyebileceği kadar boşluk kalıyordu. Ortadaki kavis Cithrin'in öteki yakayı göremeyeceği anlamına geliyordu; arkasında kalanları tıpkı bir tepe gibi gözlerden gizliyordu. Onlarca adam kılıçlarını çekip üzerlerine hücum etse bile tam ortalarına düşünceye dek bunu fark edemezlerdi.

Lord Geder Palliako, genç kızın yanında derin derin soluklar alıyordu. Cithrin yavaşça etrafında dönüp bir han veya meyhane olabilecek bir şey aradı. Ama tek gördüğü kuzey tarafında giderek yoğunlaşan bir duman sütunuydu.

"Anlaşıldı," dedi. "Karşıya geçmemiz gerekecek."

"Bunu yapamayız," dedi Palliako. "Görülürüz. Bizi hemen tanırlar."

"Burada kalıp bizi ilk kimin bulacağını görmeyi de bekleyemeyiz." Sanki kızın sözlerini vurgulamak istercesine havada bir bağırış yankılandı ve Yarık'ın taş duvarlarına çarpıp geri döndü.

"Her şey yolunda gidecek," dedi prens.

"Bekle," dedi Cithrin. Oğlanın başındaki ince tacı çekip çıkardı. Ağırlığına bakılırsa gümüşten yapılmaydı. Onu uçu-

rumun kenarından aşağı attı. "Yere yat. Üstünü başını çamura bulamama yardım et. Çabuk ol."

Kızın istediğini yaparlarken aradan uzun, soluksuz bir dakika geçti fakat işleri bittiğinde Antea prensinin resmî beyaz cübbesi paçavralara dönüşmüştü. İnciler ve mücevherler çekip koparılamayacak kadar sıkı dikilmişti ama en azından artık eskisi kadar parıldamıyorlardı. Bu kadarıyla idare etmeleri gerekecekti.

Cithrin önden gitti ve köprünün başına geldiğinde durakladı. Kuzeyde, Kralkulesi yüzlerce meşale ışığının yanı sıra daha büyük ateşlerle aydınlanmıştı. Bir bina yanıyor, havaya yükselen duman sütunu altındaki alevler tarafından aydınlatılıyordu. Cithrin oranın ne olduğunu bilecek kadar tanımıyordu şehri. Gümüş Köprü'de de ışıklar vardı; çatışmadan sağ çıkan binicilerin meşale ve fenerleri. Yakında haberler tüm şehre yayılırdı. Cithrin bir sığınak bulmak için vakitlerinin daraldığı dışında bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Yarık'ın kıyısında da ışıklar yayılıyor, doğu yakasını kaplıyorlardı. Onlara doğru yaklaşan ışıklar... Artık batı tarafında yanan cam fenerlerin sabit ışığını görebiliyorlardı; hatta sırtını sarp uçuruma dayamış bir avluda sahne ışıkları tarafından aydınlatılan bir tiyatro arabası olabilecek bir şey bile vardı.

"Ben... şey..." dedi Palliako kararsız bir sesle.

Cithrin dönüp onunla yüzleştiğinde adamın boş gözlerle kendisine bakmaktan başka bir şey yapmadığını gördü. Sonra da hiç düşünmeden köprüyü oluşturan ağaçların kavisli gövdelerinin üstüne adım attı. Ansızın, altında uzanan boşluğun farkına vardı; kendisiyle o engin uçurumun arasında birkaç santim kalınlığındaki, yağlı tahtalardan başka bir şey yoktu. Hafif bir baş dönmesi yaşadı ve kalbi küt küt atarken bir adım geri çekildi.

"Sorun yok," dedi. "Ben iyiyim. Devam edin."

Sarı Ev'i bir kez gördünüz mü onu başka bir şeyle karıştırmanıza imkân yoktu. Üç kat yüksekliğindeydi; her biri bir

öncekinden daha dardı ve bu sayede hepsinin Yarık'a tepeden bakan küçük bir avluya sahip olması sağlanmıştı. Duvarları papatyaların göbeğindeki o inanılmaz sarıyla aynı renkteydi. Ön bahçesi yarı yarıya adamlar, kadınlar ve çocuklarla doluydu; hepsi de bir sahnede duran insanlara bakıyordu. Güz Köprüsü'nün sona erdiği, devasa taş bloklardan olsa olsa yüz metre kadar ilerideydi. Ama tiyatro arabasının arkasına geçtiklerini görmek için bakışlarını şöyle bir çevirmeleri yetecek bunca kişi varken arada bir kilometre olsa da olurdu. Cithrin ikiliyi köprünün yanındaki gölgelere çekti.

"Burada kalın," dedi. "Bahçedeki insanların başka tarafa baktığını görür görmez koşmaya başlayın. Arabanın arkasına gidin ve onlara sizi Cithrin'in gönderdiğini, saklanmanız gerektiğini söyleyin. Anladınız mı?"

Prens başını olumlu anlamda salladı.

"Ama," dedi Palliako. "Ama ya..."

"Sesime kulak ver," dedi Cithrin. "Bunu yapabilirsin."

Sonra da gözleriyle sağı solu dikkatle tarayarak Sarı Ev'e doğru yollandı. Kulaklarına tanıdık sesler çalındı. Hornet ve Sandr daha önce binlerce kez işittiği gibi, birbirlerine replikleri okuyorlardı. Kalabalığın arasında seyircileri yönlendirmesi gereken biri olmalıydı. İşte, Cary orada, arka taraftaki beş kişilik bir grubun arasındaydı. Cithrin izlerken Sandr oyunun en can alıcı repliklerinden birini söyledi. Kelimeleri gereğinden fazla vurgulamıştı. Üstat Kit olsaydı onu azarlardı. İlk gülen Cary oldu, seyirciler de onu takip etti. Cithrin neredeyse koşarcasına kalabalığın etrafından dolaştı. Kadının omuzlarındaki hafif bir değişiklikten Cary'nin kendisini fark ettiğini anladı. Aktris ona küçük bir kafa selamı verdi.

Genç kız onun yanına vardığında Cary gözlerini kıstı. Cithrin ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Seyircilerin dikkatini birkaç saniyeliğine sahneden uzaklaştırmana ihtiyacım var. Sandr bizi

öldürecek, biliyorum ama bunu hemen şimdi yapmamız lazım. Becerebilir misin?"

Cary muzipçe güldü. "Elimden hiçbir işin kurtulamayacağını şimdiye dek öğrenmiş olman gerekirdi canım kardeşim. Bu arada, seni yeniden görmek güzel. Seni özlemiştik."

O daha, *Ben de sizi özledim,* bile diyemeden önce genç kadın eteğinin ucunu tutup başının üstüne kadar kaldırdı. Göğüsleri Cithrin'in hatırladığından daha büyüktü; koyu renkli uçları gecenin soğuğunda iyice sertleşmişti.

"Tanrım!" diye bağırdı Cary sahnedeki oyuncuları bile bastıran bir sesle. "Şuradaki katır *yanıyor* mu yoksa?"

Cithrin gözlerinin ardına dek açıldığını ve yakıcı bir kızarıklığın boynundan başlayıp yanaklarına, oradan da kulaklarının ucuna dek tırmandığını hissetti. Köprünün orada küçük bir hareketlenme oldu, ardından Palliako ve prens sanki köpekler tarafından kovalanıyormuşçasına koşmaya başladı. Cary bahçenin öteki tarafındaki sokağı işaret etti. Sandr ve Hornet sahnede birer ağaç gibi kök salıp kalmıştı.

"İşte orada," dedi Cary göğüslerini zıplatarak. "Ciddiyim. Yanıyor."

Adamla çocuk arabanın arkasına ulaştı ve arka kapıya tırmanırlarken sahnenin açısı hafifçe değişti. Cithrin fısıldaşan sesler duyduğunu düşündü ama sadece hayal gücünün bir oyunu da olabilirdi bu.

"Ah, hayır," dedi Cary elbisesini düzelterek. "Özür dilerim. Yanılmışım. Lütfen devam edin."

Bir anlığına mutlak bir sessizlik yaşandı.

"Size... ee... size hayır diyorum Lord Ternigan," demeyi başardı Hornet. "Bugün düğün falan olmayacak."

"Olacak!" diye bağırdı Sandr bir ayağını yere vurarak. Çıkan ses ve dikkat talep eden hareket bahçede karışık tepkilere

neden oldu. "Senin gibilerin işime karışmasına müsaade edecek değilim. Çek kılıcını, bu işi kan çözer!"

İki aktör tahta kılıçlarını çekip ikinci perdeyi sonlandıran dövüş sahnesine girişirken Cary de bir kolunu genç kıza dolayıp onu sokağa, oyundan uzağa çekti.

"*Bunu* yapmana gerek yoktu," dedi Cithrin.

"Alt tarafı bir vücut," dedi kadın. "Ayrıca hiç hazırlık yapmadan bu kadar çok insanın dikkatini çekebilmenin çok az yolu vardır. Ee, herkesin konsantrasyonunu mahvedip bu geceki hasılattan alacağım payın yarısını neden kaybettiğimi anlatacak mısın artık?"

"Kuzeye bak. Ne görüyorsun?"

Cary kaşlarını çatıp karanlık göğü taradı. "Lord Mareşal'in şöleninde Tanrı'nın şenlik ateşini yakmışlar. Köprüler de bu saatte beklediğimden çok daha kalabalık." Saçlarını geriye taradı. Şakaklarında geçen yıla nazaran daha fazla beyaz tel vardı. "Ama görmemi istediğin şey bu değil sanırım?"

"Dawson Kalliam, Palliako'yu öldürmeye çalıştı. Şöleni kılıçlı adamlar bastı. Kim olduklarını bilmiyorum ama kutlama yapmaya niyetli olmadıkları kesindi. Bu bir iç savaş."

Cary'nin yüz ifadesi donuklaştı. Genç kadın kısık sesle, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Peki arabama sakladığın şu iki adam kim?" diye sordu sonra da.

"Lord Vekilharç ile prens."

"Tabii ya. Başka kim olabilirdi ki..."

Güz Köprüsü'nün üzerinde giderek yaklaşan nal sesleri duyuldu; toynakların takırtıları anbean artarak aktörlerin söylediklerini neredeyse duyulmaz hâle getirdi. Köprünün kavis yaptığı noktada meşaleler belirdi, ardından Kalliam ve Bannien hanelerinin renklerini kuşanan on kadar adam hızla sokağa daldı.

"İhanet!" diye bağırdı adamlardan biri. "Yangın ve ihanet!"

Seyirciler ayağa fırladı. Cithrin korkunun suyun yüzeyinde oluşan halkalar misali kalabalığın arasında hareket ettiğini neredeyse görebiliyordu. Biniciler atlarını şehrin derinliklerine doğru sürerek yollarına devam ettiler. Kuzeyde yükselen dumanı fark eden seyircilerden biri bağırdı. Kalabalık, sahnedeki Hornet ile Sandr'ı unutarak ürkek kuşlar gibi dağıldı.

"Toplanın çocuklar," diye bağırdı Cary bahçeye dönerek. "Yaklaşan bir fırtına var ve her şey sona erene dek gözden kaybolsak iyi olur."

Yuvarlak yüzlü bir kız sahnenin arkasından başını çıkardı. Charlit Soon. Dolgun yanaklı, tatlı bir kızdı. Gözleri ilk panik emareleriyle ardına dek açılmıştı. Sahnedeki iki aktör kendi aralarında bakıştı ve Sandr omuz silkti. "Bazı geceler iyi bir gösteri sergilersin, bazı gecelerse iyi bir hikâye dinlersin."

"Plan nedir Cary?" diye sordu Smit arka taraftan seslenerek.

"Sahneyi kaldırın, arabayı ahıra çekin ve bir süreliğine bütün siyasi görüşlerinizi bir kenara bırakın."

"Peki ya konuklarımız?" dedi Charlit Soon cümlesinin sonuna doğru sesi bir kuş cıvıltısı gibi tizleşirken.

"Konuğumuz falan yok," dedi Cary. "Şimdi kıpırdayın."

Sandr sahneden aşağı atlayıp zincire asılmaya başladı. Hornet ise arka tarafa geçip gözden kayboldu. Mikel bol bir siyah pelerin ve hamile gibi görünmesini sağlayan sahte bir göbekle iki genç kadının yanına geldi.

"Cithrin," dedi. "Tekrar hoş geldin."

Ahırın arka tarafında, siperlikli bir fenerin ışığında, Geder Palliako ile Prens Aster bambaşka kişilere dönüşmüştü. Palliako'nun üzerinde dört farklı kostüm denedikten sonra Kışortası Prensesi oyunundaki Umut Baba üzerinde karar kılmışlardı. Kahverengi cübbeleri ve eğri büğrü asası onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Aster'in ise sadece belini sıkıca saran eski bir pan-

tolon ve lekeli bir gömlek giyip saçına ve tenine biraz kir sürmesi yetmişti. Cithrin de İlkkan usulü bir köylü kıyafeti kuşanmıştı; kalçaları ve göğüs kısmı fazla boldu fakat Charlit Soon biraz iğne iplikle bunu çabucak halledivermişti.

"Elleriniz için bir şey yapamam," dedi Cary ortaya çıkan sonucu incelerken. "Avuçlarınıza bakarlarsa sizi hemen yakalarlar."

Artık gece göğünü daha fazla yangın lekeliyor, duman sütunları Kralkulesi'nden bile daha yukarıya yükseliyor ve rüzgârla savrulduklarından sanki yağmur gibi yağıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Size bir teşekkür borçluyum," dedi Palliako. "Hepinize. Benim için kendinizi çok büyük bir tehlikeye atıyorsunuz..."

"Heh," dedi Mikel sırıtarak. "Bir gün sana Cithrin için çalışmaya başladığımız ilk günlerde neler yaptığımızı anlatalım da gör. O anılarımızı bir tiyatro oyununa bile çevirdik."

"Önce boynumuzun etrafındaki şu ilmekten kurtulmaya bakalım, tamam mı?" dedi Cary.

"Eğer burada kalırsak bizi bulurlar," dedi Cithrin. "Ya bir taraf ya da öteki."

"Tabii eğer sadece iki taraf varsa," dedi Smit. "Böyle şeyler sıklıkla ilk baştakinden daha karmaşık bir hâl alır."

Sandr gözlerini devirdi. "Ah, çok ayaklanma bastırdın galiba, ha?"

Bütün şehir kargaşa içerisindeydi, Antea İmparatorluğu'nun en önemli ve güçlü iki adamı can korkusuyla tam önlerinde birbirlerine sokuluyordu ve Sandr kalkmış, Cary'nin gölgesinde kaldığı için şımarıklık ediyordu.

"Veba rüzgârları sırasında Borja'da olduğumu sana anlatmamış mıydım?" diye sordu Smit. "Üstat Kit'le daha yeni tanışmıştım. Yirmi bir veya yirmi iki yaşlarında falandım. İşte tam o sırada..."

"Beyler," diye araya girdi Cary.

"Pardon," dedi Smit sessizliğe bürünerek.

Ahırın içi at dışkısı ve sidik kokuyordu; havada da giderek artan bir duman kokusu vardı. Camnipol yanıyordu. Cithrin'in karnı çok fena düğümlenmişti. Şu anda bir şey yiyip içtiği takdirde kusacağından oldukça emindi. Ama aynı zamanda da büyük bir heyecan duyuyordu. Paerin Clark'ın nerede olduğunu merak etti. İlk saldırıdan kurtulduğuna ve bir talihsizliğe kurban gitmediyse kısmen güvenli bir yer bulduğuna inanıyordu. Ama şu anda gidip onu arayamazdı, adamın da onu aramaya çıkmayacağından emindi. Taktiksel ve siyasi meseleleri görüşmekle çok meşgul olacaktı.

Öte yandan, vekilharç ve prensle konuşma şansı yoktu. Kendisiyse bunu yapabilirdi.

"Şehrin altına saklanabiliriz," dedi Aster. "Orası harabelerle doludur. Eğer yıkılıp başımıza çökmeyeceğinden emin olduğumuz bir yer bulabilirsek orada kalabiliriz."

"Yiyecek," dedi Palliako. "Su. Ayrıca, ortaya çıkmak için etrafın yeterince güvenli hâle geldiğini nereden bileceğiz?"

"Onunla biz ilgileniriz," dedi Cary. "Cithrin size erzak getirmek için yukarı çıkabilir. Biz de gözünüz kulağınız oluruz. Çünkü biz neysek oyuz. Beladan uzak durmak isteyen birkaç aktör..."

"Kimse izlemeye gelmezse bir aktör de karnını doyuramaz," dedi Sandr.

"Eğer prensin kıyafetindeki şu taşlardan birkaçını satarsak bu bahçede oturup sadece köpeklerle farelere oynasak bile bir sene yetecek kadar yiyeceğimiz ve biramız olur," dedi Cary omuz silkerek. "Nereden bakarsanız bakın, bana işe alındık gibi görünüyor."

Palliako yere oturup dizlerine sarıldı. Büyük bir imparatorluğun vekilharcı için ziyadesiyle kaybolmuş gibi görünüyordu. Onu bu hâle getiren şey durumun çaresizliği değildi. Yaşanan şiddet olayları da değildi. Dawson Kalliam onun mareşali, ordularının

komutanıydı. Adamın adına bir şölen tertip etmiş, karşılığında da kalbine bir hançer saplanmasına ramak kalmıştı. Cithrin en çok güvendiğiniz insanın aslında düşmanınız olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Gayet kolaydı. Onun da başına gelmişti.

Genç kız ona doğru iki adım atıp Palliako'nun yanına oturdu. Adamın gözlerinde yaş yoktu ama daha kötü bir şey vardı. Kayıp ve içi boş bir şey. Cithrin onun elini tuttu; geniş avuçları ve küt parmakları vardı. Öfkeli bir haşerenin ısırığı kolunda bir iz bırakmıştı.

"Beni dinle," dedi kız. "Daha yeni tanıştık ve bana güvenmek için hiçbir nedenin yok ama sen yine de güven. Bu insanlar benim arkadaşım. Ne sarayda dostları var ne de başka birileriyle ittifakları. Eğer bizi koruyacaklarını söylüyorlarsa bunu yaparlar."

"Nereden biliyorsun?" dedi Palliako boğuk bir sesle. "Sana ihanet etmeyeceklerinden emin olamazsın. Başrahip'i bulmalıyım. İyi olup olmadığını öğrenmem gerek."

"Senin için öğreniriz," dedi Smit. "Bu gece olmaz tabii. Ama ortalık biraz sakinleşir sakinleşmez öğrenebiliriz. Bütün şehri yakıp yok etmezlerse elbette."

Palliako, Cithrin'i ilk kez görüyormuş gibi dikkatle baktı. "Seni tanımıyorum bile."

"Ben Cithrin bel Sarcour," dedi kız bir yandan da kafa sallayıp onu da aynı şeyi yapmaya cesaretlendirerek. "İşte. Artık beni tanıyorsun."

Clara

Osterling Kırları'ndan gelen mektup kötü bir el yazısıyla yazılmıştı. Harfler kedi yavrusu kadar tuhaftı ve dil bilgisi varla yok arasındaydı. Hâlbuki malikânede kâtipler vardı, en yakın kasabada da en az bir tane olduğuna emindi. Vincen Coe kolaylıkla daha eğitimli bir elden yardım alabilirdi fakat bunu yapmamıştı. Yazılanlar masumane şeylerdi: yeni köpek kulübelerinin inşası, av sürüsüne su sağlamak için kullanılan su tanklarının durumu, geçen bahar doğan yavruların sayısı. Clara bunları rapor ettiği için adama tam olarak karşı çıkamıyordu. Birinin elinize hafifçe, gereksiz yere dokunması gibiydi bu. Clara avcıdan gelen diğer mektuplara yaptığı gibi buna da cevap vermeyecekti. Oğlan er ya da geç kendisiyle ilgili kapıldığı bu çılgınca düşüncelerden kurtulacaktı. Daha münasip birine âşık olacak ve mektupların arkası kesilecekti. Clara mektubu okumayı yüzüncü kez bırakıp odada huzursuzca volta atmaya devam etti.

O gece bir dakika bile oturamamış, el işi dahi örememişti. Dawson'ın şerefine düzenlenen şölen sabah saatlerinde başlamıştı ve gece yarısına kadar sürecekti. Onunla birlikte daha karanlık bir şey de harekete geçmişti. Kocasının karşısına son anda bir sorun çıkmasını, aklından geçenleri uygulamaya koyamamasını

umdu. Eve hayal kırıklığına uğramış ve canı sıkkın bir şekilde dönmesini, dramatik bir şeyin yaşanmamasını... Kendi kendine aynen öyle olacağını söyledi. Dünyanın yarın da tıpkı dünkü gibi görüneceğini...

Elbisesinin kollarını çekiştirip piposunun sapını kemirdi; dişleri sert kile çarpıp takırdıyordu. Dawson bütün hayatı boyunca saray politikaları ve savaş taktikleriyle iç içe yaşamıştı. Ona bir şey olmazdı. Yapılması gereken her neyse yapacaktı. Hep birlikte bundan sağ çıkacaklardı ve her şey yolunda gidecekti. Kendini buna inanmaya zorladı. Ama başaramadı.

Kaosun ilk habercisi, avluya dörtnala giren tek bir atlının çıkardığı gürültüydü. Bunu korkuyla bağıran bir uşağın sesi takip etti. Endişeye kapılan Clara neredeyse farkına bile varmadan evin girişine doğru koşturdu. Kapılar savrulup açıldı ve içeri giren Dawson kapı kölesinin kollarına doğru sendeledi. Kılıcı hâlâ elindeydi; sağ kolu ve böğrü kandan sırılsıklam olmuştu. Kulaklarını geriye yatıran av köpekleri ikilinin etrafında daireler çiziyor, endişeli bakışlarla sahiplerini süzüyorlardı. Clara bir ses çıkarmış olsa gerekti çünkü Dawson başını kaldırıp sertçe ona bakmıştı.

"Evi silahlandırın," dedi soluk soluğa Dawson.

Clara'nın içinde biriken korku, bendini aşıp buz gibi bir sele dönüştü. Neler olduğundan emin değildi ancak çok kötü bir şey yaşandığına şüphe yoktu. Derken sakinleşti. Kocasının yanına gitti, köpekleri kenara itti ve kocasının koluna girerek ona destek oldu.

"Lordumun emirlerini duydun," dedi kapı kölesine. "Haberi bütün eve yay. Tüm kapılar ve girişler derhâl kilitlensin. Pencerelerin kepenklerini kapatın. Bütün hizmetkârları topla ve evi savunmaya hazırla. Sonra da Jorey'yi bul ve onu mutfağa yolla."

"Emredersiniz leydim," dedi kapı kölesi, Dawson'la ilgilenmeyi ona bırakarak.

Kocası attıkları her adımda acıyla yüzünü buruşturdu ama yavaşlamadı. Köpekler gergin bir şekilde onları takip etti. Mutfağa vardıklarında Dawson meşeden yapılma, geniş masaya uzandı ve gözlerini sıkıca kapadı. Clara kilere doğru giderken aşçıbaşının içeri girdiğini görüp durdu.

"Silahlanmamışsın," dedi Clara kilerdeki raflardan yemeklik şarap ve bal alırken.

"Hayır, hanımefendi," dedi ihtiyar aşçı.

"Yapsan iyi olur. Bununla ben ilgilenirim. Adamlarını topla ve gerektiği takdirde savaşmaya hazır olmalarını sağla."

"Gerekecek," dedi Dawson. "Eli kulağında."

Aşçı aceleci adımlarla oradan ayrıldı; bir silah bulmaya da gidiyor olabilirdi, malikâneden kaçmanın bir yolunu da. Clara her iki ihtimalin de eşit derecede mümkün olduğuna karar verdi. Masanın yanına gidip bir doğrama bıçağıyla kocasının gömleğini kesti ve kumaşı çektiğinde çıkan ıslak ses onu korkuttu. Masanın ucundaki bir kancada bir kumaş parçası asılıydı. Onu alıp kanın büyük bir kısmını temizledi. İki kesik vardı. Biri sol göğsündeki kaburgaların hemen altında, diğeriyse köprücük kemiğinin üstündeydi. İkisi de çok derin değildi fakat epey kanıyorlardı. Şarap şişesinin tıpasını dişleriyle ısırıp açtı.

"Biliyorlardı," dedi Dawson. "Detaylardan haberleri yoktu ama bir şeyler planlandığını biliyorlardı. Hazırlıklıydılar."

"Konuşma," dedi Clara. "Bu canını yakacak."

Böğründeki yaraya biraz şarap dökmesiyle birlikte Dawson'ın nefesi kesildi ve sırtı bir yay gibi gerildi. Ama bağırmadı. Clara diğer kesiğe de aynı şeyi yaptı. Dawson hırıltılı soluklar almaya başladı. Artık gömlek ile kanın büyük bir bölümü aradan çıktığından adamın sağ yanında ve kolu boyunca onlarca kırmızı iz olduğu görülebiliyordu. Kanamıyorlardı fakat etraflarındaki deri hem sıcak hem de bir davul kadar gergindi.

"Burana ne oldu böyle?" diye sordu Clara yaralara bal sürmeye hazırlanırken.

"Örümcek ısırığı," dedi adam. "O tarikatlı, manyak piç kurusu cübbesinin altında bir torba örümcek saklıyordu galiba. Ben onu biçer biçmez üstüme saldırdılar."

"Onu biçtin." Bu ne bir soru ne de beyandı; ikisinin arasındaki bir şeydi.

"Eğer niyetim bu olsaydı şimdi çoktan ölmüş olurdu," dedi Dawson karısı kaburgalarının altındaki yaraya bal sürüp kıyafetiyle üzerine bastırırken. "Palliako'yu hedef almıştım."

Şok geçiren Clara boştaki eliyle ağzını kapadı, sonra da suratına kan bulaştırdığını fark etti. Dawson böğründeki eli ittirip yarasına kendi bastırdı. Hâlâ kan kaybediyordu fakat eskisi kadar kötü değildi.

"Sen..." diye başladı kadın. Sözünün devamını getiremeyince tekrar denedi. "Sen Lord Vekilharç'ı mı öldürmeye çalıştın? Bütün bunlar bunun için miydi yani?"

"Tabii ki bunun içindi. Palliako bana başka şans bırakmadı. Yanımda Lord Bannien, Alan Klin ve birkaç kişi daha vardı. Tek başıma yapmadım, şan şöhret kazanmak için de yapmadım. Krallığımızı Palliako'nun kendini nikâhladığı şu ecnebi piçlerden kurtarmak için savaşıyoruz. Ama her nasılsa geldiğimizi biliyorlardı. Muhafızlar tetikte bekliyordu. Bıçağı çeken kişi ben olmamalıydım ama masaya vaktinde ulaşamadılar."

Clara'nın yüreği ezildi. Bundan kurtulmanın, işleri düzeltmenin bir yolu varsa bile bunun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece kazanan tarafın kendileri olacağını umabiliyor ama bu bile çok az bir rahatlama sağlıyordu.

"Palliako'ya ne oldu peki? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum. Tam onu öldürmeye çalıştığım sırada o piç rahip araya girdi, sonra da Palliako'nun özel muhafızları tepeme bindi. Ötekilerden biri onu yakalamış olabilir. Dur. Yeter."

Doğrulup oturdu. Yaraları hâlâ kanıyordu ama artık o kadar kötü durumda değillerdi. Şarap tenine kurumuş kandan daha fazla bulaşmıştı ve üstündeki ballar parıldıyordu. Yaşlanmıştı. Göğsündeki kıllar siyahtan ziyade griydi ve alnı açılmaya, saç çizgisi geriye çekilmeye başlamıştı. Kılıcı hâlâ elindeydi. Clara örümcek ısırığına karşı bir şey yapıp yapamayacağını, Başrahip'in bu tür bir tuzak için ne tür örümcekler taşıdığını merak etti.

"Ne yapacağız?" diye sordu sesi çaresiz bir çığlık şeklinde değil de plan yapmak üzere olan birinin sakinliğiyle çıktığı için kendisiyle gurur duyarak.

"Ne yapmamız gerekiyorsa onu," dedi Dawson. "Kazanacağız. Bizim yanımızda olan kişiler var. Müttefikler. Onları toplayıp kendimizi savunmalıyız. Aster'i de bulmamız gerek."

"Bulmak mı? Kayıp mı oldu?"

"Evet. Her şey sona erdiğinde kılıçlarımızı ayaklarının dibine atıp ona teslim olacaktık ama..."

"Ama artık bütün saray karmaşa içerisinde ve prens bütün bunların arasında ortadan kayboldu," dedi Clara. "Tanrım. Dawson, bunu nasıl yapabildin?"

"Bu benim vazifem. Ayrıca, işler ne kadar sarpa sarmış olursa olsun bu riske girmeye değerdi," dedi ketum bir yüz ifadesiyle. Masanın kenarına doğru kayıp ayağa kalktı. "Yaralarımı sarmak için bir şeye ihtiyacım olacak. Bir de temiz gömlek."

"Burada bekle," dedi Clara. "Ben getiririm."

Evinin içinde sanki yabancı bir memleketteymişçesine ilerledi. Kâğıtla kaplı duvarlar, parıldayan yağ lambaları, duvarlardan sarkan zengin goblenler... Hepsi çok gerçekçi bir rüyanın parçası gibiydi. Ortada hizmetkârlardan eser yoktu, o nedenle kimseden yardım almadan Dawson'ın gardırobundan iki gömlek seçti. Biri açık sarıydı ve bandaj olarak kullanılmak için parçalara bölünecekti. Diğeriyse mavinin neredeyse siyah sayılabilecek bir tonundaydı ki Dawson'ın yaraları tekrar kanadığı takdirde

dışarıdan açıkça görülmesin. Yatak odasının penceresinden dışarı baktığında tanıdık üç adam gördü: aşçının oğlu, ağır işiten uşak ve nalbandın asistanı. Sıcak gece havasına rağmen üşüyen kuşlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Ellerindeki kılıçları ve çekiçleri kullanmayı biliyormuşçasına poz kesiyorlardı. Clara odadan ayrılmadan önce panjurları kapattı.

Mutfağa döndüğünde Jorey'nin de orada olduğunu gördü. Saçları karmakarışıktı ve bağcıklarını yarı yarıya iliklediği deri zırhı omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Sakal bırakmaya başlamıştı ancak henüz çok uzamamışlardı; yanaklarında ışığın dağıtamadığı bir gölgeden ibarettiler sadece. Clara içeri girdiğinde oğlu dönüp ona baktı. Bakışlarındaki soğukluğu görmek korkunçtu.

"Babanı bandajlamama yardım et," dedi Clara kelimelerini neşeli çıkmaya zorlayarak. "Baban iyi bir adam, her zaman da öyle olmuştur ama yerleri kirletmesine izin veremem."

Jorey gülmese bile Dawson kıkırdadı. Geniş masanın etrafına dizilip sarı gömleği şeritlere ayırdılar. Kumaş parmaklarının altında yırtılıyor, iplikler kopuyordu.

"En çok adama Bannien sahip," dedi Dawson yarım kalan konuşmalarına devam ederek, "ama malikânesi savunulabilir bir yer değil. Çok açıkta ve çalı çitlerinin üzerinden kolayca atlanabilir. Mastellin'in evi Klin'inkinden daha iyi fakat planımızın dışarıya nasıl sızdığını öğrenene kadar ona güvenemeyiz."

"Klin'e nasıl güveniyorsun peki?"

"Çünkü öleceğini bilse bile Palliako'nun tarafını tutmaz. Ne kadar tuhaf olursa olsun şu anda güvenebileceğim tek kişi Klin."

Clara kocasının dirseğine dokunup kolunu havaya kaldırmasını işaret etti, sonra da yarasını sardı. Parmakları ondan direktif almaksızın işi kendi kendine hallediyordu sanki. Ki böylesi daha iyiydi zira aklı karmakarışıktı ve birbirinden bağımsız bir sürü şey düşünüyordu. Bandajı bağlamak için kocasının arkasına

dolaşması gerektiğinde Jorey sargıyı onun için tuttu ve o anda babasının naaşını defin işlemine hazırlarken ablasına yardım ettiği günün hatırası üşüşüverdi kadının zihnine. Boğazında oluşan yumru rahatsız edici olduğu kadar yadsınamazdı da.

"Klin'le ben görüşürüm," dedi Jorey. "Tabii eğer istersen."

"Olmaz," dedi Dawson. "Bir ulak yolla. Sen Sabiha'yı ve anneni alıp onları güvenli bir yere götür."

"Benim bir yere gitmeye razı olduğumu da nereden çıkardın?" diye sordu Clara sertçe. "Son baktığımda burası hâlâ benim evimdi."

Son sargıyı da sardıktan sonra koyu mavi gömleğe uzandı. Dawson onun elini yakaladı. Clara hangisinin titrediğinden emin değildi.

"Eğer kalırsan Jorey de kalır," dedi kocası, "ve o kalınca Sabiha da kalır. Henüz yenilmedim ama hem savaşıp hem de hepinize göz kulak olamam. Eğer burada kalırsanız sizi de düşünmem gerekir. Buna engel olamam."

"Buradan daha..." diye başladı Clara ama kelimeler boğazına takıldı. Yutkundu. "Buradan daha güvenli bir yer olduğunu düşünüyorsun galiba."

"Jorey sizi şehir dışına çıkaracak. Her şey sona erdiğinde de geri getirecek."

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu Clara ama her ikisi de adamın bu soruya cevap veremeyeceğini biliyordu. Dawson'ı alnından sertçe öptü. Aşk ve öfke... "Birkaç şey toplamama izin ver. Jorey, git karını getir."

Atla veya faytonla gitmek daha hızlı olurdu. Ama o zaman da bütün dikkatleri üzerlerine çekerlerdi. Bu yüzden Clara ve Sabiha koyu renkli ve başlıklı pelerinler kuşanmıştı. Jorey de deri zırhı ve beline asılı kılıcıyla önden gidiyordu. Clara merhametsizce Vincen Coe'yu göndermemiş olmayı diledi. Şu anda yanlarında

ya da Dawson'ın arkasını koruyan adamların arasında ilave bir kılıç olması iyi olurdu.

Kuzeyde alevler vardı. Şehir değişmişti. Geniş sokaklar tehlikeli, fazla açık ve kolayca görülebilecekleri yerler gibi geliyordu gözlerine. Gölgeler Clara'yı yanlarına çağırıyor, muğlak karanlıklarıyla ona koruma vadediyorlardı. Sabiha'nın dibinden ayrılmamasına bakılırsa genç kız da aynı şekilde hissediyordu. Bu karanlık binalar ve siyah taşlarla döşeli yollar onların şehri değil, evlerinin maskesini takmış, bilinmeyen, tehlikeli ve kötücül bir yerdi.

Yarık'ın batısında bulunan ve gündüzleri çiftçilerin soylu hane hizmetkârlarına mallarını sattığı meydana ulaştılar. Su yollarındaki çürük kokusu, evvelki gün düşen yaprakların nerede çamura dönüştüğünü gösteriyordu. Meşale taşıyan bir grup adam yolun karşı tarafından meydana girdi. Clara ile Jorey tek kelime bile etmeden, Sabiha'yı da yanlarında sürükleyerek küçük bir dükkânın önündeki girintiye sığındılar. Meşale ışığı çok parlaktı; yakından baktığınızda gözlerinizi acıtıyordu. Adamlar şarap ve kana susamışlıkla sarhoş olmuş, kaba saba seslerle bağrışıp çağrışıyordu. Üçlünün az önce geldiği tarafa doğru gidiyorlardı. Dawson ile malikâneye doğru... Clara gözlerini kısıp adamların kıyafetlerinin rengini çıkarmaya, evin savunmasına yardıma gelen müttefikler mi, yoksa orayı yakıp yok etmeye hazırlanan düşmanlar mı olduklarını anlamaya çalıştı. Ama ne bunu başarabildi ne de daha fazla yaklaşmaya cesaret edebildi.

Sonuncu adam da geçip gittikten sonra Jorey saklandıkları yerden sessizce ayrıldı, kadınlar da onu takip etti. Sabiha, Clara'nın elini tuttu ve bir daha da bırakmadı. Leydi Kalliam kızı yakınına çekti. Sağ tarafta bir yerde bir kadın çığlık attı. Şehir muhafızları bu gece dışarıdaysa bile ortada onlardan hiçbir iz yoktu. Kadın ansızın sustu. Clara birilerinin ona yardıma geldiğini söyledi kendi kendine ama buna o bile inanmadı.

Batı kapısına giden yolu yarıladıkları sırada bir sokak barikatıyla karşılaştılar. Masalar, sandalyeler, sandıklar ve ters çevrilmiş, büyük bir yük arabası. Yığının her iki tarafında adamlar vardı. Clara bu barikatın insanların şehirden kaçmasını engellemeye mi, yoksa dışarıdan gelebilecek askerlerle haydutları durdurmaya mı yaradığından emin olamadı. Adamların üstünde üniforma yoktu. Etrafta herhangi bir hanenin sancağı da dalgalanmıyordu. Eğer savaş kendi kuralları ve gelenekleri olan bir şiddet eylemiyse burada yaşananlar savaş değil, çok daha kötü bir şeydi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Clara.

"Benimle gelin," dedi Jorey.

Girdikleri ara sokak epey kirli bir yerdi ama Clara bunu önemsemedi. Bir mezbahadan geçip pelerininin eteğine yerdeki pıhtılaşmış kanları bulaştırmak zorunda kalsa bile o anda umurunda olmazdı. Görgü kurallarına uymanın ve duyarlı davranmanın ne yeri ne de zamanıydı. Jorey durmadan başını arkaya eğiyor, sanki yıldızlar aşağı inip onları oradan götürebilecekmişçesine gece göğüne bakıyordu. Hafif bir memnuniyet homurtusu çıkarınca Clara dikkat kesildi.

"Ne oldu?"

"Şu çatı," dedi oğlu ışıkları söndürülmüş ve panjurları kapatılmış, tek katlı bir meyhaneyi işaret ederek. "Seni kaldırırsam oraya çıkabilir misin?"

Clara binanın yapısına baktı. Onun girmesi yasaklanan yerlere tırmanan küçük bir kız olduğu günlerin üstünden onlarca yıl geçmişti. O zaman bile çoğunlukla ağaçlara çıkardı.

"Denerim," dedi.

"Güzel."

Önce Sabiha'yı taşıdılar. Ardından Jorey tek başına annesini eşinin bekleyen kollarına doğru kaldırdı. Son olarak da kendisi tırmandı. Sessiz olmalarını işaret edip çatı boyunca ilerleyerek

onları kaba saba bir ahşap merdivenin gizli olduğu bir girintiye götürdü.

"Eğer buradan yukarı çıkarsak," diye fısıldadı, "merdiveni karşı binanın çatısına dayayıp barikatın üstünden geçebileceğimiz bir yer var. Tabii yukarı bakmazlarsa."

"Seni kötü yetiştirdiğimi düşünmeye başladım," dedi Clara merdiveni çıkmaya başlarken. İkinci katın tepesinden bakıldığında sokak çok aşağıda kalıyordu. Barikatın başındaki adamlar kendi aralarında şakalaşıp gülüşüyor, hissettikleri korku ve gerginliği gün ışığı kadar bariz bir şekilde açığa vuruyorlardı. Sabiha yanına tırmanırken Jorey de diz çöküp merdiveni yukarı çekmeye başladı.

Clara gözleriyle şehri taradı. Onun şehrini. Artık ufukta daha fazla duman sütunu vardı fakat Kralkulesi'nin en yakınındakiler azalmaya başlamıştı. Ya birisi bir yangın ekibi kurmayı başarmıştı ya da alev alan bina temellerine kadar yanıp kül olmuştu. Uzaklardaki şehir surları meşale ışıklarıyla bezeliydi ve alçaktaki yarım ay başını batı kapısına yaslamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Batı kapısı.

"Dur," dedi Clara. "Merdiveni bırakabilirsin."

"Hayır, işe yarayacak," dedi Jorey. "Çok sağlam görünmediğini biliyorum ama bunu daha önce de yaptım. Bir keresinde biriyle bahse tutuşmuştum ve..."

"Kapılar kapalı. Biri şehre giriş çıkışları kapatmış."

Jorey yanında bitiverdi. Şehir surları çok uzakta değildi. Gündüz vakti, aklıselimin hâkim olduğu bir günde aşağıdaki sokaktan yürüyerek geçip batı kapısına ulaşmanız birkaç dakika bile sürmezdi. O karanlıkta bile büyük bronz kapıların kapatıldığını açıkça görebiliyorlardı. Muhtemelen savaş zamanlarında yapıldığı gibi menteşelerinden de çıkarılmışlardı.

"Tuzağa düştük," diye fısıldadı Sabiha.

"Aynen öyle," diye hemfikir oldu Clara.

Marcus

Raporlar geldiğinde Porte Oliva'da yağmur yağıyordu. Sabahları kusursuz bir mavi göğün altında rüzgâr kokusuyla başlayan, öğle ortasındaysa şiddetli bir fırtınaya dönüşen ve sokakları sular sellerin götürdüğü türden bir yaz fırtınasıydı. Bütün caddeler ayak bileği derinliğindeki nehirlere dönüşmüş; her tarafı yüzen çöpler, dışkılar ve ölü hayvanlar kaplamış; sonra da hepsi denize sürüklenmişti. Marcus rüzgâra karşı güçlükle ilerliyor ama koşmuyordu. Hamamböceği kısa bir süre önce yanına gelip Pyk'in onu şubeye çağırdığını söylemişti. Yüzbaşı sokağa çıkar çıkmaz, sadece bir dakika içerisinde sırılsıklam olmuştu. Koşmanın bir anlamı yoktu.

Saksıdaki laleler canlı bir kırmızıya bürünmüştü. Taç yapraklarının birkaçını kaybetmişlerdi ve adam yaklaştığı sırada çığlıklar atan, sert bir rüzgâr bir tanesini daha kopardı. Marcus kırmızı yaprağın suların üstünde döne döne uzaklaşmasını izledi. Engin bir nehirdeki küçük, kızıl bir sandal... Kapıya doğru güçlükle ilerledi.

Pyk içeride volta atıyordu. Geniş alnı boncuk boncuk terle kaplıydı ama yağmur odanın ısısını düşürdüğü için en azından artık hareket edebiliyordu. Yardem köşedeki yüksek taburede

oturuyor, ıslak bir köpek gibi kokuyor ve en az Marcus kadar sırılsıklam görünüyordu. İçeride başka kimse yoktu.

"Bu sabah bir posta güvercini geldi," dedi Pyk adama selam bile vermeden. "Banka holdinginden yollamışlar."

"Öğleyi beklememesi iyi olmuş," dedi Marcus elbisesinin manşetlerini sıkıp yağmur suyunu çıkararak. "Yeni bir denetmen yollamaya mı karar vermişler yoksa?"

"Bir iki gün içerisinde başkalarının da bundan haberi olacak, o yüzden elimizi çabuk tutsak iyi olur. Antea'nın başı belada. Camnipol'deki adamımızın bildirdiğine göre birisi Lord Vekilharç'ın üstünde bıçak boyutunda delikler açmaya çalışmış. Şehrin kapılarını kapatmışlar ve o zamandan beri sokaklarda çatışmalar yaşanıyormuş. Büyük ihtimalle bu bir iç savaş."

Kelimelerin anlamını tam olarak idrak etmesi bir dakikasını aldı. Yardem kahverengi, iri gözlerini ona dikmiş ve durumu kavramasını izliyordu.

"İmzalanmasını istediğim kontratlar var," diye devam etti Pyk, "fakat bugün halledilmeleri lazım. Havadisler bir kez yayıldı mı tahıl ve metal işçiliği fiyatları tavan yapar. Elimizde sadece saatler olabilir ama bugün sadece köşeyi dönerek bile bir kâğıdın üstündeki tüm mürekkebin silinmesini sağlayabiliriz tabii. Tanrı benden nefret ediyor ama elimizden geleni yapacağız."

"Ya Cithrin?" diye sordu Marcus.

Yemmu kaşlarını çattı ve onunla göz göze gelmekten kaçındı. "Gelen notta onunla ilgili bir şey yoktu. Üzerindeki mühür Paerin Clark'a ait, bu da raporu onun gönderdiği anlamına geliyor. Cithrin'den hiç söz etmemiş."

"Ama o şu anda Camnipol'de," dedi yüzbaşı giderek sertleşen bir sesle. "Clark'la birlikte."

"Oraya gittiğini ben de biliyorum ama şu anki durumuyla ilgili bir bilgim yok. Güvende, ölmüş veya kaybolmuş olsa bile Clark böyle bir bilgiyle kâğıdı boşa harcamazdı. Bu tür mesajlarda

dedikoduya yer yoktur. Bu şekilde para kazanıyoruz. Clark bize bankaya katkı sağlamamız için gereken bilgiyi gönderdi, biz de ona göre hareket edeceğiz."

"Gidip Cithrin'i bulacağım," dedi Marcus. "Kontratlarını kendin halledersin."

"Tanrı aşkına Wester. Burada Camnipol'den söz ediyoruz. En hızlı gemiye binsen bile yolculuk haftalar sürer ve bir o kadar da karada seyahat etmen gerekecek. Oraya vardığında her şey sona ermiş olur. Güvercin bile şu anda orada neler olduğunu bize anlatamaz. Belki sorun çoktan çözülmüştür. Belki de tüm şehir yanıp kül olmuştur. Her hâlükârda bizim işimiz burada."

"Bunu kabul edemem," dedi Marcus.

"Ben de çıtkırıldım erkeklerle dolu bu şehirdeki tek çekici kadın olmayı kabul edemiyorum," dedi Pyk, "ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Müdire Camnipol'de, bizse buradayız. Eğer onunla alakadar olmak istiyorsan kızın önem verdiği şeylerle ilgilen. Hazır başlamışken maaşını da hak etmeye bak."

Pyk bir avuç kâğıdı havaya kaldırdı. Kontratlar. Teklif mektupları ve sözleşmeler. Yardem genzini temizledi ve Marcus güçlükle de olsa elini kılıcının kabzasından çekti. Bir anlığına yağmur şırıltısı ve rüzgârın uğultusundan başka bir ses duyulmadı. Pyk adama doğru yaklaşıp kâğıtları ona uzattı. O da iradesiyle yarı yarıya savaşarak, yavaşça onları aldı.

"Bu tehlikeli bir iş," dedi Yemmu kadın. "Senden ve Bay Kulak'tan başka kimsenin bundan haberi olmamalı."

"Bay Kulak mı?"

"Beni kastediyor komutanım," dedi Yardem.

"Ah."

"Diğer işlerinizin bunun yanında hiçbir önemi yok," diye devam etti Pyk. "Eğer düzgünce halledebilirsek yılın geri kalanı boyunca çarkı döndürecek kadar kâr elde ederiz. Kontratların

hepsine isim yazılı. Onları karıştırıp başkasına vermeyin sakın. Hadi şimdi işe koyulun."

Marcus kontratları şöyle bir karıştırdı. Ardından başını olumlu anlamda salladı. "Onları ıslatmadan taşıyabileceğimiz bir şey var mı?"

Yardem ayağa kalktı. Bir elinde deri bir çanta, diğerindeyse su geçirmez bir zarf vardı.

Pyk kollarını göğsünde kavuşturup kara gözlerini keyifle kıstı. "Sakın bu işi berbat edeyim demeyin."

"Ne yapılması gerekiyorsa yapacağız," dedi Marcus. "Yardem?"

"Geliyorum komutanım."

Yüzbaşı şubeden çıkıp fırtınalı havaya geri döndü. Yağmur damlaları tenine batıyor, gözlerini yakıyordu. Çok geçmeden Yardem de yanında belirdi.

"Bay Kulaklar ha?"

"Sanırım benden hoşlanmaya başlıyor komutanım."

"Eh, yakışıklı herifsin. Önce koğuşlara uğramam lazım. Benimle gel."

"Emredersiniz komutanım."

Yağmur sadece nesneleri değil, renkleri ve çizgileri de sürükleyebiliyormuşçasına tüm şehri bulanıklaştırmıştı. Porte Oliva çözünüp yok oluyordu sanki. Koğuşlara vardıklarında yere daire şekline oturup zar atan on kadar muhafızla karşılaştılar. Marcus onlara şöyle bir baktı. Yardem dışında hepsi kiralık kılıçlardı. Ama iyi insanlardı. Sağlam. Hem bankaya hem de kendisine sadıktılar.

Bir yanı onları özleyecekti.

"Ahariel."

"Emret komutanım."

Marcus çantayı ona fırlattı, Kurtadam da onu havada yakaladı.

"Burada yerlerine ulaştırılması gereken birkaç kontrat var. Hallediver, olur mu?"

"Emredersiniz komutanım," dedi muhafız çantanın kayışlarını çözerken.

Marcus kapıya doğru döndü. Yardem ifadesiz bir yüzle fakat havaya dikilmiş kulaklarla orada duruyordu.

"Bir şey mi bekliyorsun?" diye sordu ona Marcus.

"Hayır, komutanım."

"O zaman gidelim."

Limanın yakınındaki hanlar ve meyhaneler yağmurdan kaçmak isteyenler tarafından tıklım tıklım doldurulmuştu. Dedikodular, havadisler ve doğruluğu ispatlanmamış spekülasyonlar en az bir kâse arpa çorbası ya da bir şişe elma şarabı kadar bol ve ucuzdu. Marcus aynı yerde bir yıldan uzun süre yaşamanın hangi yüzler ile seslerin yabancı olduğunu anlamanıza imkân tanıdığını daha önce hiç fark etmemişti. O da bunların peşindeydi zaten. Çünkü önemsiz savaşların başladığı, sona erdiği veya engellenmeye çalışıldığı yerlerden gelenler onlardı.

Merrisen Koke ile adamları, Lyoneia'daki yerel bir lordun adına bir Güneygil sürüsüyle savaşıyordu. Karol Dannien de Elassae ile Keshet sınırı arasındaki bir garnizona yerleşmişti. Koke ve Dannien'e nazaran daha yeni ve küçük bir paralı birliğinin asker komutanı olan Tiyatra Egencil ise Maccia'daydı ve muhafızları kendisine isyan eden bir prens için yasaları uyguluyorlardı. Marcus'un daha önce adını hiç duymadığı, kendilerine Kara Tazılar diyen bir birlikse Herez'de bir şeyler yapıyordu fakat detaylar muğlaktı.

Fırtına denize doğru eserek şehirden uzaklaştı. Günün geç saatlerinde ortaya çıkan güneş ışığı, güneydeki yüksek bulutları kırmızı ve altın sarısına boyadı. Altlarındaki gri peçe bu mesafeden bakıldığında neredeyse kibar görünüyordu. Sokaklar ıslak ve temizdi, çamurlar bile yağmur sularıyla sürüklenip gitmişti. Kukla göstericileri ve müzisyenler tekrar dışarı çıkmış, sokak

köşelerinde ve meyhane avlularında mesleklerini sergiliyorlardı. Marcus kendisi için bir kâğıt külah dolusu pişirilmiş et, Yardem içinse yumurta ve balık aldı. Birlikte geniş sokaklarda yürüdüler.

"Koke'yi çok severim fakat Lyoneia'ya gideceğimizi sanmıyorum. Maccia daha yakın ama Egencil bu işte çok yeni ve o kadına güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim."

"Zaten bir prens için çalışıyor," dedi Yardem.

Marcus omuz silkip ağzına bir parça et attı. "Bu neden sorun olsun ki?" diye sordu dolu bir ağızla.

"Krallar için çalışmadığımızı sanıyordum. Prensler de bir nevi küçük kral sayılırlar."

"Bize iş verecek birini aramıyorum. Öyle biri zaten var. Bana işe alabileceğimiz birileri lazım."

Yardem küpeli kulaklarından birini oynattı. "Niçin komutanım?"

"Cithrin'i kurtarmak için," dedi Marcus. "Bunun yeterince açık olduğunu sanıyordum."

"Bu öyle herkesten istenebilecek türden bir iyilik değil. Eski bir dostumuzdan olsa bile."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bir paralı asker birliği tutacak kadar paramız yok."

"Bu civarda yerini bildiğim bir banka kasası var."

Yardem başını eğip homurdandı. Marcus birkaç adım daha atmıştı ki yardımcısının durduğunu fark etti. Tralgu'nun yüzü tamamen ifadesizdi. Hissiz. Marcus geri dönüp onun tam karşısında durdu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Doğru mu anlıyorum komutanım? Bankanın parasını çalmayı, bir paralı asker birliği tutmayı ve bir iç savaşın tam ortasına dalmayı mı planlıyorsunuz?"

"Planım," dedi Marcus sesinde çok hafif bir öfke tınısıyla, "Cithrin'i oradan kurtarıp güvenli bir yere götürmek. Bunu ba-

şarabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer bu şehri denizin dibine gömmem gerekiyorsa onu da yaparım."

"Bu büyük bir hata olur komutanım."

"Bana Cithrin'in buna değmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey, yabancı uyruklu bir askerî gücü bir iç savaşın ortasına sokmanın yangına körükle gitmekten farksız olacağı. Bunu yapmak için bankaya kazık attığınız takdirde de Cithrin'i bulsanız bile geri dönebileceğimiz bir yer kalmayacak."

"Başka ne yapabilirim ki? Oturup bekleyeyim mi?"

"Müdire zeki biri. Yetenekli. Ona güvenmeyi seçebilirsiniz."

"O sadece bir savaşın ortasında kalmış küçük bir kız. Ve savaşın ortasında kalmış küçük kızlara ne olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Gidip onu bulacağım ve güvende olmasını sağlayacağım. Senden benimle gelmeni istemedim. Eğer bunu yapamam diyorsan o zaman gidebilirsin."

Yardem kaşlarını çatınca sanki kafatasının kemik yapısı değişmiş gibi göründü. "Sizden bunu tekrar düşünmenizi istiyorum," dedi alçak sesle. "Kasa..."

"Bana kasanın Cithrin'den daha değerli olduğunu söyle," dedi Marcus. "Bana bankanın ondan daha önemli olduğunu söyle hadi."

Bir müddet sokakta öylece durdular. Ufuktaki bulutlar bir şimşekle aydınlandı fakat gök gürültüsünün duyulmayacağı kadar uzaktaydılar. Marcus yemeğinden bir lokma daha aldı ve Yardem içini çekti.

"Kasaya nasıl ulaşmayı planlıyorsunuz komutanım?"

"Kimin nöbette olduğunu ben belirliyorum. Bir çekiç. Bir keski. Düzgün atların çektiği bir araba. Bu şehir ile Özgür Kentler arasındaki bütün tenha yolları biliyoruz. Ya da küçük bir kıyı teknesi tutarız. Lanet olsun, bir balıkçısı gemisi satın alıp buraya hiç dönmeyebiliriz de. Yirmi günde Elassae'da oluruz. Maccia'ya daha kısa sürede bile varırız."

"Yine de Camnipol'e hâlâ çok uzun bir yolumuz kalır."

"Ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi," dedi Marcus.

Bir el arabası satın almak neredeyse hiç vaktini almadı. Şubenin yakınlarında küçük bir avlusu bulunan bir çömlekçi elindekilerden birini satmaya, Marcus da ederinden fazlasını ödemeye dünden razıydı. Çekiç ve keski bulmak için demirciyi evinde bulması ve ona ne istediğini açıklaması gerekti. Onlarca yıl boyunca demir dövmekten adamın kulakları neredeyse duymaz olmuştu.

Planın gücü basitliğinde yatıyordu.

Sokak boş ve karanlıktı. Porte Oliva'nın namuslu vatandaşları yataklarında uyuyor, namussuz olanlarsa denizci mahallesinin civarında dolanıyordu. Geceleri devriye atan kraliçe-muhafızlarının sayısı gündüz vaktine nazaran daha azdı. Ayrıca, bir devriyeye denk gelseler bile onlara ne diyebilirlerdi ki? Marcus ile Yardem bankanın birer çalışanı olarak tanınıyordu. Eğer şubeye giden yolda birileriyle karşılaşırlarsa nöbet değişimine gittiklerini söylemeleri yeterli olurdu. Şehri terk ettikten sonra da buraya bir daha asla dönmezlerdi muhtemelen. Bu saatten sonra ne Porte Oliva'da ne de Medean Bankası'nda kendilerine iş veren biri çıkardı.

Ödenecek küçük bir bedeldi bu.

Yardem loş ışıkta el arabasını şubeye soktu, sonra da kapıyı kilitleyip sürgüsünü indirdi. Marcus aşağı inip duvara gömülmüş kasanın yanına gitti. Kilit tahmin ettiğinden daha sağlam çıktı ve onu açması yaklaşık bir saat sürdü. Sonunda, kasanın kapağı savrularak açıldığında –menteşeleri iyi yağlanmış olduğundan hiç ses çıkarmamıştı– Marcus fenerini yaklaştırdı. Sadece en nazik ve değerli kontratlar burada tutuluyordu. Kâğıtlar yalnızca kâğıttı ve onları kullanabilecek kişilerin sayısı sınırlıydı. Mücevherlerse ayrı konuydu. Altın ve gümüş sikkelerle dolu çuvallar. Elmaslar ve ağızları sıkıca kapatılmış baharat tüpleri. İşte bunları herkes

kullanabilirdi. Marcus kasanın önüne çömelip boştaki eliyle bankanın servetini hızlı ama düşünceli bir şekilde karıştırdı.

"İlk günlerdekine nazaran daha az," dedi Yardem.

"Beklenmedik bir şey değil. Çoğu krediler ve ortaklıklar için kullanıldı. Ama bu kadarı bize yeter. Belki tam teşekküllü bir paralı asker birliği tutamayız fakat birkaç yüz kılıçlı ve yaylı adam için kâfi. Hem bu sayede daha hızlı seyahat ederiz. Bizi yavaşlatacak uzun ikmal hatları olmaz."

"Sizden bir iyilik isteyeceğim komutanım."

Marcus başını kaldırıp ona baktı. Fenerinin ışığı Yardem'in çenesine alttan vuruyor, gölgesini yüzüne düşürüyordu. O ışıkta tamamen başka biri gibi görünüyordu.

"Nedir?" diye sordu.

"Tüm bunları arabaya yükleyip buradan çıktığımızda her şey sona erecek. Bu ne yaptığımızı düşünmek için son fırsatımız. Bana bir dakikanızı verip benimle dua etmenizi istiyorum."

Marcus hafif bir kahkaha attı.

"Ben ciddiyim komutanım."

"Tanrı bize kulak vermez. Onun böyle bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Bana kalırsa dinlemesi gerekenler biziz komutanım."

"Ne yapacaksan yap."

Yardem kara gözlerini kapatıp başını öne eğdi. Marcus ağırlığını öteki ayağına verip bekledi. Ahırlar yedi sokak ötedeydi. Limanla aralarındaki mesafeyse daha fazlaydı. Ama ellerinde bu kadar çok para varken şehirden çıkmak için birilerine rüşvet vermek kolay olurdu. Ceplerindeki altınlar ve bellerindeki kılıçlar sayesinde yarın sabah başka bir yerde olacaklardı.

Yardem gözlerini açtı. "Bundan vazgeçin komutanım."

"Hayır. Ruhlar hiçbir şey söylemedi. Bu kadar dindarlık yeter," dedi Marcus küçük mücevher keselerinden birini ona

doğru atarken. Yardem keseyi havada yakaladı. "Şunları arabaya yüklememe yardım et."

Tralgu bir elini adamın omzuna koydu ve tüm dünya bir anda fıldır fıldır dönmeye başladı. Bodrumun taş duvarı ensesine bir çekiç gibi indi ve Marcus elleriyle dizlerinin üstüne düştü.

"Ne olu..."

Yardem ona doğru yaklaşıp iri ellerinden biriyle ensesini kavradı. Marcus olduğu yerde yuvarlanıp kılıcını çekti ama Tralgu'nun öteki eli çoktan bileğini kavrayıp bükmüştü bile. Boğazının etrafına bir el dolanıp onu havaya kaldırdı ve ayakları yerden kesildi. Görüşü kızarıp bulanıklaşmaya başladığı sırada bir dizini kaldırıp Yardem'in kaburgalarının altındaki yumuşak noktaya sertçe vurdu. İsabet ettirdiğini hissetti ve boğazını kavrayan el az da olsa nefes almasına yetecek kadar gevşedi. Kılıç tutan koluna asılıp çeken Tralgu'nun hareketlerinde çaresizlik vardı; Marcus deviniminden istifade edip yardımcısının kavrayışından kurtuldu.

Kendi etrafında dönüp kılıcını savunma pozisyonuna kaldırdı ancak bir saniye geç kalmıştı. Kilidi kırmak için getirdiği çekiç burnunun kemerine zarifçe indi. Islak bir çatırtı duyuldu, ardından tüm dünya acıya büründü. Kılıcının elinden zorla çekilip alındığını hissetti fakat sanki başka birinin başına gelen bir şeydi bu. Körlemesine ileri atıldı, omuzları yumuşak bir şeye çarptı ve Yardem'i yere yıktı. Ama Tralgu sola kayıp bir kolunu onun boğazına dolamayı başardı. Marcus tepinmeye, kafasını Yardem'in kolunu ısıracak kadar aşağı indirmeye çalıştı ama başaramadı. Ağzına kan tadı geldi, burnundan nefes alamıyordu. Parmaklarını boğazının etrafındaki kalın, boğucu ete gömdü. Burnuna duman kokusu geldi. Derken bacaklarına yediği bir tekmeyle yere yıkıldı, sonra da bütün dünya kararıp yok oldu.

* * *

Marcus kendine geldiğinde kollarıyla bacaklarının arkadan bağlandığını, ağzına bir kumaş parçası tıkılıp deri bir kayışla tutturulduğunu fark etti. Kafasına bir çuval geçirildiği için nefes alması hepten zorlaşmıştı. El arabasındaydı; tekerlekler parke taşlarının üzerinde sarsılıyordu. Burnu sızlıyor, başına korkunç bir ağrı saplanmasına neden oluyordu. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya veya kraliçe-muhafızlarına seslenebileceği bir konuma geçmeye çalıştı. Bir şeyler yapmaya...

"Paket bu mu?" dedi yabancı bir ses.

"Evet," dedi Yardem. "Onu nereye götüreceğini biliyor musun?"

"Biliyorum. Ama yolda kaçarsa karışmam. Ben asker değilim."

"Ama ben öyleyim," dedi Yardem. "Kaçamaz."

Bir şey Marcus'un beline sarılıp onu ahşap zemine sertçe fırlattı. Kulağına zincir şakırtıları çalındı, sonra da etrafına bir eyer misali geniş bir deri kayış sarıldı. Başındaki çuvalı çıkardıklarında Marcus bir yük arabasında olduğunu gördü. Kalaslarına demir halkalar takılmıştı ve Yardem zinciri onlardan birine bağlamakla meşguldü. Yüzbaşı Wester öfke ve irade gücüyle dizlerinin üstünde doğrulmayı başarsa da Tralgu gelişigüzel bir hareketle onu yerine oturtmayı başardı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye seslendi arabacı ön taraftan.

"Neredeyse bitti," diye hırıldadı Yardem. Ardından zinciri çekip Marcus'un yere oturmasını sağladı. Omuzları ve kalçası acıyla sızladı. Güçlükle nefes alınca burnu kanamaya başladı. Yine. Eğer başını kaldırıp yukarı baksaydı Tralgu'nun metanetli bir yüzle tepesinde dikildiğini görebilirdi. Yardem'in ellerinde ve kulağındaki yeni bir kesikte taze kan vardı. Marcus'un bir yanı hâlâ serbest bırakılacağını umuyordu. Bunun bir şaka, bir ders veya aşırıya kaçan, dinî bir açıklama olmasını.

Diğer yanı, neler olduğunu anlayan tarafıysa gözlerini Tralgu'ya dikip şöyle düşündü: *Bunun için seni öldüreceğim.*

Yardem konuştuğunda sesi oldukça sakin çıktı. Sanki havadan ya da işe yeni aldıkları bir askerden söz ediyormuş gibiydi. Herhangi bir şeyden.

"Sizi bir hendeğe atıp birliğin komutasını devralacağım gün var ya komutanım? İşte o gün bugün."

Geder

Yer altına indiler.

Geder'in ilk düşüncesi Yarık'ın dik yüzeyi boyunca devam eden patikaları ve asma köprüleri takip edip şehrin altındaki harabelere giden bir yol bulana dek aşağı inmekti. Ama solgun tenli kadın, Cithrin bu planda bir kusur bulmuştu: İnsanların hâlihazırda kullandığı yollardan gitmek başkalarıyla karşılaşabilecekleri anlamına gelirdi. Güvende olmak istiyorlarsa kimsenin gitmediği bir yer bulmalı, kimsenin kullanmadığı yollardan geçmeliydiler. Bu fikir Cithrin'e çok mantıklı geliyordu. Geder ise ölümüne korkmuştu fakat genç kadının sözlerindeki mantığı inkâr edemezdi.

Aktörlerin şehrin terk edilmiş bir köşesini bulması neredeyse tüm gün sürdü ama nihayet başardılar. Kullanılmayan, çok eski bir depoydu burası; yarı yarıya kendi içine çökmüş, duvarları aşağıdaki şehre doğru batmıştı. Çökmesinin sebebi altında göçebileceği bir boşluk olmasıydı. Artık parfüm ve sahne makyajı kokan, kaba saba ve gri kıyafetler içindeki Geder yıkık binaya sokulmasına müsaade etmiş ve üzerindeki taşları hâlâ yukarıda tutan kadim bir kemerden aşağı inmişti. Kemerin tepe noktasıyla molozlar arasında sadece birkaç metrelik bir boşluk vardı fakat kediler buradan rahatça geçip gidebiliyordu. En önden

Cithrin gitti ve kalın bir cam fener içinde tek bir mum taşıyıp karanlıkların içine emekledi. Dehliz o kadar küçüktü ki dirseklerini kullanarak sürünmesi gerekmişti ama beş metre kadar ilerledikten sonra geriye seslendi. Tünel genişliyordu. Boşluk vardı. Ona katılabilirlerdi.

Genç kadını Aster takip etti. Oğlan onu bulana dek Cithrin ona seslenip durdu.

Ardından sıra Geder'e geldi.

Aster'in yaşlarındayken Rivenhalm vikontunun oğluydu. Atla bir günlük mesafede onunla denk bir konumda bulunan tek bir çocuk bile yoktu. Ağaçlara tırmanmak, sarp kayalıklardan suya atlamak, mağaralara tırmanmak... Çocukluğunda bunların hiçbirini yapmamıştı. Kendisine tecrübe kazandıracak herhangi bir macera yaşamamıştı. Milim milim emeklerken arkasındaki gün ışığı giderek soldu ve Geder başının üstünde asılı duran muazzam ağırlığın farkına vardı. Eski taşlar havaya bastırıyor, onu boğucu hâle getiriyordu. Molozlarla kaplı tünel gittikçe gidiyor, sırtına bastırıyordu. Sonunda tıpkı bir yılan gibi sürünerek ilerlemek zorunda kaldı. Burnuna giderek güçlenen bir kedi sidiği kokusu çalındı. Bir noktada yanlış bir yöne döndüğünü ve karanlıkta kaybolduğunu düşündü.

Ama sonra Cithrin'in taşıdığı mumun hafif parıltısı çarptı gözüne. Sonunda, yarı dolu odaya varıp yere devrildiğinde dizleriyle kollarının kan revan içinde kaldığından oldukça emindi. Fakat mum ışığı yalnızca birkaç sıyrığının olduğunu gözler önüne serdi.

Aster dışarda bekleyen aktörlerin yanına dönmek için gönüllü oldu. Gözleri heyecanla parlıyordu. Geri döndüğünde ayak bileğine bir ip bağladığını gördüler. Onu çektiklerinde bir tepsiyle karşılaştılar; üzerinde mumlar, battaniyeler, kuru üzümle dolu kavanozlar, su ve kurutulmuş et vardı. Onları uzun süre idare etmezdi ama en azından o günü atlatmalarına yeterdi. Cithrin

bağırarak aktörlere teşekkür etti. Öteki taraftan zar zor işitilen bir karşılık geldi, sonra da gittiler.

İçinde bulundukları oda, göçük altında kalmış bir bahçenin bir bölümüydü. Kadim sütunların arasındaki çiçek tarhları hâlâ görülebiliyordu. Bir dönemeci aştıklarında büyük bir duvarın üstüne devrilmiş, ölü bir ağacın bulunduğu küçük bir açıklığa ulaştılar. Yıkık bir kapı şehrin kalıntılarının daha da derinlerine gidiyor, belki de eskiden bir ev olan bir şeyin odalarına açılıyordu. O taraftaki boşluk bir kediden daha büyük bir şeyin geçemeyeceği kadar dardı ve yerde hiçbir insan ayağı tarafından bozulmamış, kalın bir toz tabakası vardı. Her şey kedi kokuyordu ama Geder zamanla buna alıştığını fark etti.

"Eh," dedi Cithrin. "Burası işimizi görür."

"Biraz daha arka taraflara bakmalıyız," dedi Aster. "Belki başka bir çıkış yolu vardır."

"Bakmasak daha iyi. Kimsenin buradan geçtiği yok. Eğer daha içerilere gidip insanların kullandığı bir yol bulursak fark edilebiliriz. Burada, hiç kimsenin geçmediği bu yerde kalmak daha iyi."

"Buraya kim iner ki?" diye sordu Geder. "Burası bir delik. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Yerin içindeki bir delikteyiz."

"Bütün şehirlerde yoksul insanlar vardır," dedi Cithrin. "Ayrıca ne dersen de. Burası bizim için bir sığınak. Bu yüzden buradayız."

İhanete uğramak Geder'i yaşanan şiddet olaylarından daha çok rahatsız ediyordu. Karanlıkta uzanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. Cithrin yiyecek getirmek ve son havadisleri öğrenmek için dışarı çıkmıştı. Sığınakları işgal edilen kediler ortada görünmüyor ama arada sırada uzaklardaki taşların üstünde pıtırdayan pati sesleri duyuluyordu. Aster'in derin, intizamlı

soluklarına bakılırsa oğlan derin bir uykuya dalmıştı. Geder kendisinin de uyuyabilmesini diledi.

Gözlerini kapattığında Dawson Kalliam'ı görüyordu. Elinde tuttuğu bıçağı, Başrahip'in parmaklarından akan kanları... Bu çok mantıksızdı. O, Jorey'nin babasıydı. Geder, Feldin Maas'ın foyasını ortaya çıkarıp adamı yok etmesi için ona yardım etmişti. Dawson'a ordularının komutasını vermişti. Dawson Kalliam onun arkadaşıydı. Hamisi. Ardından bıçağı ve Dawson'ın gözlerindeki soğuk nefreti gördü tekrardan.

Eğer Dawson onun düşmanıysa o zaman herkes öyle olabilirdi. Herhangi bir sebeple veya ortada hiçbir sebep yokken.

Korkunç ve ezici bir düşünceydi bu. Aster'in uyumasını fırsat bilip, hissettiği korku ve kimsesizlikle bir müddet ağladı.

Kulağına küçük sesler çalındı. Hâlâ mekânın derinliklerinde dolaşan kediler çekingen bir şekilde yaklaşıyor, sonra da panikle kaçıyorlardı. Ortada hiç fare ya da sıçan yoktu; muhtemelen avcıların kokusu nedeniyle avlar buradan uzak duruyordu. Arada sırada, çakılların tıkırtısını ve küçük bir şey yerinden koptuğunda dökülen taş parçalarını da işitiyordu. Bu tür küçük taş yağmurları ve yağmur suları yüzyıllar içerisinde bunun gibi boşlukları da dolduracaktı. Bir zamanlar bu taşların üstünde insanlar yürümüş, çiçek tarhlarındaki menekşelere hayranlıkla bakmışlardı. Şimdiyse güneş bile buraya uğramıyordu. Günün birinde taş ve kumlar bu küçük hava boşluğunu da istila edecekti. Camnipol'ün altına istediğiniz her şeyi gömebilirdiniz ve hiç kimse onu bulamazdı. Kayıp şeyler üstüne inşa edilmiş bir şehirdi burası.

Birisi homurdandı. Dar tüneldeki taşlar hareket etti. Geder oturup gergince dudaklarını yaladı. Hiçbir şey göremiyordu. Etraf zifirî karanlıktı. Küçük hançerini çekti. Solukları hızlandı.

"Uyanık mısınız?" diye seslendi Cithrin.

Geder rahatlayarak nefesini koyverdi. "Ben uyanığım," dedi. "Aster uyuyor."

"Tamam," dedi kız. "Benim için bir mum yakar mısın? Dışarıdayken buna cesaret edemedim."

"Neden?"

"Çünkü gece. Biri beni görebilirdi."

Geder bir mum yaktı ve genç kadın sürünerek gömülü bahçeye girdi. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve elleriyle dizleri toz toprak içindeydi. Hortlaklarınki kadar solgun olan teni mum ışığında neredeyse parlıyormuş gibi görünüyordu. Karışık kanının neden olduğu incelik ona kırılgan, zayıf bir görünüm veriyordu. Ama duruşu ve kendinden emin hareketleri bunun bir yalan olduğunu ortaya koyuyordu. Eğer bir İlkkan olsaydı, Geder onun küçük bir kız çocuğu olduğunu düşünebilirdi; sadece teninin pürüzsüzlüğü bile buna işaret eder gibiydi. Lakin karşısındaki kişi bir banka müdiresiydi ve muhtemelen kendisinden çok daha yaşlıydı. Görmüş geçirmiş bir kadın.

Cithrin diz çöküp bacağına bağlı düğümü çözdü, sonra da ipe asıldı. Tepsi kayarak onlara doğru geldi. "Haberler iyi değil," dedi Aster'i uyandırmamak için usulca konuşarak. "Sokaklarda hâlâ çatışmalar yaşanıyor. Bazıları özel korumalar ve soylu hanelerin arasında. Ama yağmacılar da var. Çeteler kurmuşlar. Eğer soyluların evlerinden biri boş görünüyorsa orayı soyup soğana çeviriyorlar. Ayrıca eski kan davalarından bazıları da yeniden hortlamış gibi görünüyor. Maskeli beş adam, bu öğleden sonra Deron Root adlı bir tüccarı kaçırıp köprüden aşağı atmış ve kimse sebebini bilmiyor."

"Ya Başrahip?"

"Tapınağı yakmışlar ama bina hâlâ ayakta. Mikel ile Sandr orada kimseyi bulamamış fakat etrafta ceset falan da yokmuş. Bazıları öldürülmüş, orası kesin. Rahiplerden birkaçını etrafta

dolaşırken gördüklerini söyleyenler de var ama bizimkiler henüz onlara rastlamamış."

Geder oturup başını iki yana salladı. Gerginlikten omuzları ağrıyordu. Tüm bunlar çok fazlaydı. Her şey yerle bir oluyordu. Tekrar dış dünyaya dönse bile yanında Başrahip ya da Dawson olmadan ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ya şehir muhafızları?" diye sordu. "Onlar ne yapıyor?"

Cithrin dehlize doğru uzanıp tepsiyi yakaladı ve homurdanarak onu kendine doğru çekti. "Çok meşguller. Şu anda dışarıda kanun namına bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse bu gece Camnipol'deki en güvenli insanlar biz üçümüz olabiliriz."

"Arkadaşların bizi satmazsa tabii."

"Arkadaşlarım bizi satmazsa," diye hemfikir oldu Cithrin tepsiden kumaşa sarılı bir şey alıp ayaklarının dibine sererek. "Ama muhtemelen satmazlar."

"Neden?" diye sordu Geder bir kez daha Dawson Kalliam'ın yüzündeki ifadeyi düşünerek. Bıçağından akan kanı. "İçlerinden biri bunu yapabilir. Niye yapmasınlar ki?"

"Daha önce içlerinden biri bunu yaptı. Başına ne geldiğini hepsi biliyor."

Cithrin tepsiden bir kavanoz aldı, sonra da üç tane şarap tulumu. Geriye kalan son şey teneke bir lazımlıktı. Cithrin onu havaya kaldırıp mum ışığında kederli bir tebessümle inceledi.

"Bunu neredeyse unutuyordum," dedi. "Sence tuvaletimizi ağacın orada mı yapalım, yoksa biraz daha içerilere gidip işitme mesafesinin dışında kalan bir yer mi bulalım?"

Geder kadının duyabileceği bir yerde işediğini hayal edince bir anda yüzüne ateş bastı. "Uzakta olursa daha iyi olur, ne dersin?"

"Peki," dedi Cithrin. "Tuvaleti gelen ilk kişi yeri belirler."

Tek mumun ışığında az önce yere serdiği kumaşı açtı. İçinden kendilerine birkaç öğün yetecek kadar yiyecek çıktı: kızarmış tavuk, parmak kalınlığında havuçlar, şarapta haşlanmış yarım

tavşan, birbirlerine çarptıklarında kof bir ses çıkaracak kadar bayatlamış ekmekler.

Loş ışıkta oturdular. Cithrin şarabı büyük bir aşinalıkla içiyor, Geder de ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Tavuktan geriye sadece kemik ve kıkırdaklar kaldığı sırada üçüncü şarap tulumunu da açtılar. Cithrin'in onu tutuş şekline bakılırsa uyumadan önce bu tulumu da bitireceği kesindi.

Aster battaniyesinin altında hafifçe horlayıp kendi kendine mırıldandı.

"Durumu çok iyi idare ediyor," dedi Cithrin başıyla uyuyan oğlanı işaret ederek.

"Korktuğunu belli etmiyor," dedi Geder. "Ama tüm bu olanlar onun için çok zor. Annesini çok küçük yaşta kaybetmiş, şimdi de babası öldü. Bir de buna tacın ağırlığını ekle."

"Tahtın vârisi olarak doğmanın işleri bu kadar zorlaştırması hiç adil değil. Güç sahibi olmanın daha cazip bir şey olacağını düşünürsün."

"Niye ki? Yanlış giden bir şeyler mi var sence?"

Cithrin bir anlığına sessiz kaldı, ardından kahkahayı bastı. Esprisinin anlaşıldığını gören Geder rahatladı.

"Sanırım bu durum sizin için alışılmışın epey dışında Lord Vekilharç," dedi Cithrin. "Ama sen de tıpkı prens gibi bir soylu olarak yetiştirilmişsin. Taşıdığı yükü anlıyorsundur."

"Aslında anlamıyorum. Demek istediğim, sanırım artık onunla aynı konumdayım ama daha önce epey aşağılardaydım. Aster konuşmaya başladığı ilk günlerden itibaren tahtın vârisi olduğunu biliyordu. Bense bir sürü ağacı ama çok az tarım arazisi olan bir vadideki küçücük bir malikânenin lordu olacağımı sanıyordum."

Cithrin başını bir yana eğip ona dikkatle baktı. Şarap yüzünden yanaklarına renk gelmişti. Bir tutam saçı dudaklarının önüne düşünce üfleyerek onları uzaklaştırdı.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu. "Başarı basamaklarını tırmandın. Artık neredeyse bir krala denksin."

"Bu uzun ve karmaşık bir hikâye."

"Haklısın. Bizim de hiç boş vaktimiz yok zaten."

Anlatmaya en başından başladı. Hızla akan küçük nehirleri ve babasının yaptırdığı kütüphanesiyle Rivenhalm'ı. Annesiyle ilgili hatırladığı bölük pörçük anıları. Gençken Camnipol'le ilgili kurduğu hayalleri. Babası orayı soylu lordlarla leydilerin dans ettiği, bilgece konuştuğu, aşk ve onur uğruna düelloya tutuştuğu büyülü bir şehir olarak anlatmıştı. Şimdi tüm bunlara gülüp geçiyordu fakat o zamanlar gözüne çok güçlü ve önemli şeyler gibi görünmüşlerdi.

Bunu saray hayatına ilk kez dâhil oluşu takip etti. Sonra da ilk seferi.

Vanai'den bahsetmesiyle birlikte Cithrin bir anda durgunlaştı. Ketum bir havaya bürünmekten ziyade kendi içine kapandı, karamsarlaştı. Geder'in zihninin gerisindeki bir ses ona durmasını söyledi fakat sessizlik uzadıkça kadını bu karamsarlıktan çekip çıkarmak, onu güldürmek için dayanılmaz bir dürtü hissetti içinde. Huzursuzluğu onu devam etmeye zorladı. Başarısızlıklarını ve yetersizliklerini abartılı, komik bir biçimde anlatmaya koyuldu. Ne de olsa bugüne dek herkes ona gülmüştü, belki Cithrin de gülerdi. Ama Cithrin sadece kafa sallamakla yetinmişti. Yangın meselesine gelmeden önce konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama artık hem şarap hem de hikâye dizginleri ele almıştı ve kendine engel olamadan Ternigan'ın şehri nasıl fethettiğini, sonra da Alan Klin'i koruyucu olarak atadığını anlattı, giderek artan bir korkuyla. Klin'in emirlerini yerine getiren önemsiz bir subay olduğu günlerden de bahsetti.

Vanai'nin servetini gizlice şehir dışına kaçıran kervandan söz ettiğinde Cithrin oturduğu yerde biraz dikleşti. Bir bölük sadakatsiz Timzinae ile birlikte güneydeki ejderha yollarını ta-

rayıp buzlar ve çamurlar içerisinde güçlükle ilerledikleri bölüme geldiğindeyse Cithrin'in dikkati bir kez daha tamamen onun üzerindeydi. Geder'in hayatında ilk kez hazineyi bulduğunu ama ona el koymadığını birine itiraf etti. Cithrin'in yüzündeki şaşkın ifade neredeyse gülünçtü.

"Biliyorum," dedi Geder başını iki yana sallayarak. "Bu çok adice, hatta muhtemelen sadakatsizlik. Ama Klin o kadar kendini beğenmiş bir... Bunu nasıl ifade edebileceğimi bile bilmiyorum."

Cithrin sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu artık yüzüne. O gülümsediğinde Geder öyle bir rahatladı ki sanki yanan bir yerini soğuk suyun altına tutmuş gibi hissetti kendini. Sırıtıp omuz silkti.

"Sadece birazını aldım," dedi. "Vanai'ye döndüğümde birkaç kitap almama yetecek kadarını."

"Eminim öyle yapmışsındır," dedi Cithrin başını hayretle iki yana sallayarak. Bunu bir tür övgü gibi söylemişti ve ansızın kendisiyle gurur duyan Geder başını utançla öne eğdi.

"Vanai yakıldığında oradaydın o hâlde."

Geder derin bir nefes aldı. İçi kederle doldu. Çoğunlukla bu hatıranın neden olduğu duyguları bastırmayı başarıyordu ama hep orada bir yerlerdeydiler.

"Şehrin koruyucusu bendim," dedi.

Cithrin durgunlaştı. "Şehri yakmalarını emreden sendin o zaman?"

Gerçekler dilinin ucundaydı. Evet demek çok kolaydı. Ama bu kadının onu sevmesini istiyordu.

"Hayır," dedi. "Emir yukarıdan geldi. Ama ona karşı koymadım. Bunu yapmalıydım. Şehri yakmak bir hataydı. Korkunç, korkunç ve aptalca bir hata. Emri veren her kimse ne anlama gelebileceğini bilmiyordu sanırım. Tam olarak değil. Bazen hâlâ o yangınla ilgili kâbuslar görüyorum. Vanai'yi... Vanai'yi bilir misin?"

"Orada büyüdüm," dedi Cithrin. "Annemle babam orada vefat etti ve banka beni himayesine aldı. Şehir yanınca tanıdığım herkesi kaybettim."

Geder'in midesi korkuyla büzüştü ve gerçeği söylemediği için Tanrı'ya sessizce şükretti. Üzerini bir suçluluk dalgası sardı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı bakışlarını kaçırarak.

"Bilemiyorum. Onları severdim. Ama onlar beni sevmiyordu. Belki sadece Cam. Ama Müdür Imaniel'in sevdiğini sanmıyorum. O türden bir adam değildi. Öldüklerini öğrendiğimde çok üzüldüm fakat..."

"Fakat?"

"Fakat hâlâ hayatta olsalardı şu anda kim olurdum bilmiyorum," dedi Cithrin. Kelimeleri gevelemeden konuşmaya çalışacak kadar sarhoştu. "Onları özlüyorum. Ve sanırım onlar için yas tutuyorum. Ama şu anda olduğum kişiden memnunum. Her şeye dört elle sarılıyorum. Beni şu anda olduğum noktaya getiren şeyleri eleştiremem. İyi. Kötü. Eğer ailem hâlâ hayatta olsaydı bugün nerede olurdum? Carse'a gitseydim ne olurdu? Eğer kötü olaylar iyi olayları doğuruyorsa şikâyet etmeye ne hakkın var?"

"Bilmem," dedi genç adam Carse'a gitmekle ilgili kısımdan hiçbir şey anlamasa da. Kadın hâlihazırda Carse'tan gelmişti zaten, yani bir noktada oraya gitmiş olmalıydı.

Cithrin şarap tulumunu dudaklarına götürüp başını geri eğdi. Bir, iki, üç kez yutkundu. Dudaklarından aşağı kırmızı renkli, minik bir damla kaydı ve elbisesinin koluyla onu sildi. Gülümsediğinde yüzünde tembel ve neşeli bir ifade belirdi; savaş hâlindeki bir şehrin harabelerine tamamen aykırı bir bakıştı bu.

"Ben," dedi Cithrin boş tulumu yere bırakarak. "Artık uyuyacak kadar sarhoşum."

"Peki o zaman. İyi geceler müdire."

"İyi geceler Lord Vekilharç. İlk önce hangimizin lazımlığa bir ev bulacağını göreceğiz," dedi dudaklarını büzüp muma üfleyerek.

Etraflarını mutlak bir karanlık sardı. Geder el yordamıyla bir battaniye bulup üzerini örttü. Kollarındaki deri kayışlar cildini kaşındırıyordu ama çok kötü değildi. Cithrin'in kendi battaniyesiyle boğuştuğunu, sessiz küfürler mırıldandığını ve kumaşa sürtünen kumaşın hışırtılarını işitti. Solukları başta sabırsız ve sıktı ama sonra giderek hafifleyip derinleştiler. Ardından hafifçe horlamaya, boğazından küçük hırıltılar çıkarmaya başladı. Geder bir kolunu yastık niyetine kullanıp yerde uzanmaya devam etti. Tavuk kokusuna gelen bir kedinin yumuşak patırtıları, mekânın eski sahiplerinden birinin çıkardığı sesler çalındı kulağına. Sonra da çılgınca yalanan, kaba ve küçük bir dilin şapırtılarını işitti. Geder kıpırdanınca kedi hemen oradan kaçtı ve genç adam bunu yaptığına pişman oldu. Kalanları onunla paylaşmaya hayır demezdi.

Küçük mum ateşinin odayı ne kadar ısıttığını o ana kadar fark etmemişti. Ama şimdi içerisi giderek soğuyordu. Kendini uyumaya zorladı ve küçükken yaptığı gibi soluklarını saymaya başladı. Ayaklarından başlayıp başının tepesine dek tüm kaslarını gevşetmeye çalıştı. Hava iyice soğudu ancak bunu umursamadı. Zihni yavaşça, milim milim kaymaya ve sessizce karanlığa karışmaya başladı. Cithrin'in yattığı yerde hareket edip vücudunu ona yaklaştırdığını fark etti hayal meyal.

Son düşüncesi bir kadının yanında uyumanın aslında o kadar da tuhaf bir şey olmadığıydı.

Dawson

Camnipol savaşı neredeyse bir haftadır sürüyor, şiddet şiddeti takip ediyor, misilleme saldırıları misillemeleri izliyordu. İki kez birileri kapıları açmaya çalışmış ve her seferinde geri püskürtülmüşlerdi. Şehrin yiyecek stoku giderek azalıyor, su sarnıçları boşalıyordu. Yaz güneşi, o yılın en kötü sıcaklarıyla savaşa katılmıştı. Mavi göklerden amansızca bastırıyor, bütün çatıları yakıyor, çiçekleri solduruyor ve insanları çıldırtıyordu.

Dawson, Alan Klin'in malikânesinin çatısında kollarını arkasında kavuşturmuş ve çenesini gerçekte hissetmediği bir özgüvenle ileri çıkarmış vaziyette dikiliyordu. Şehri acı çekiyordu. Ülkesi acı çekiyordu. Asterilhold ordusunu tekrar toplayıp şehir surlarının önüne kadar gelse ne bundan haberleri olurdu ne de bir şey yapabilirlerdi. Kendi kendilerini esir aldıkları bu kuşatma, en az bir düşmanın gerçekleştirebileceği kadar şiddetliydi. Sevdiğiniz bir köpeğin giderek kudurmasını, kendi kendini ısırarak öldürmesini keder ve korkuyla izlemek gibiydi bu.

Arkasındaki Alan Klin genzini temizledi. Hep başkalarını taklit etmesiyle bilinen Mirkus Shoat da aynısını yaptı. Dawson konseyine döndü. Vatan haini zannedilen vatanseverlere. Estin Cersillian sokakta yaşanan bir çatışma sırasında bir kılıca kurban gitmişti. Odderd Mastellin ufak tefek, uysal ve yorgun

görünüyordu. Hâlâ yaşayıp da o sırada yanlarında olmayan tek kişi Lord Bannien'dı. Sabahleyin yanına on adam alıp neler kurtarabileceğine bakmak için geçen gece yakılan malikânesine gitmişti.

"Buna devam edemeyiz," dedi Klin.

"Biliyorum."

Aşağıdaki sokakların adamlar, kadınlar, çocuklar ve köpeklerle dolu olması gerekirdi. Hizmetkârlar efendilerinin giysilerini çamaşırcılara götürüyor olmalıydı. Atlar havuç ve turp yüklü arabaları pazara çekmeliydi. Ama tüm bunların yerine temkinli gözlerle dolaşan kılıçlı asker gruplarıyla doluydu aşağısı. Kalliam, Klin ve Bannien hanelerinin adamlarıyla. Malikânenin üzerinde Aster'in bayrağı da dalgalanıyor, geçen her gün önemini biraz daha yitiriyormuş gibi görünen bağlılıklarını oraya bakan herkese açıkça ilan ediyordu.

"Eğer Kral Lechan elimizde olsaydı," dedi Mastellin, "tahtın gerçek koruyucuları olduğumuzu kanıtlayabilirdik. Krallığın düşmanını düşmanımız olarak tutardık."

"Onu öldürmediklerinden emin miyiz?" diye sordu Mirkus Shoat.

Klin alçak ve kötücül bir şekilde güldü. "Birinin onu *beslediğinden* bile emin değiliz. Tek bir hançer yarası dahi almadan meleklerin yanına göçmüş olabilir."

"O zaman teslim olmalıyız," dedi Shoat.

"Palliako'ya asla teslim olmam," dedi Dawson. "Eğer silah bırakacaksak bunu prensin huzurunda yapmalıyız. Aksi takdirde hakkımızda söyledikleri her şey gerçek olur."

"Bence hakkımızda söylenenleri hafife alıyorsun," dedi Klin. "Zaten pek bir önemi de yok. Palliako veya Aster'i bulmadan önce ha Daskellin'e ha Broot'a teslim olmuşuz fark etmez. Hiçbiri buradan darağaçlarına dek güvenliğimizi sağlayamaz."

"Niye ki?" diye sordu Shoat. "Diğerleri bize teslim olabilir."

"Ama öyle bir şey yapmayacaklar," dedi Klin sesinde bir çaresizlik tınısıyla. "Onlar kazanıyor."

"Ya rahipler?" diye sordu Dawson. "Onların izini sürebildik mi?"

"Birkaç tanesinin," dedi Klin. "Hepsinin değil. Başrahip'i bulmak kesinlikle imkânsız. Ama o piçlerden yedi sekiz tanesini yakaladık."

"Şimdi neredeler?" diye sordu Mastellin.

"Yarık'ın dibinde. Onları köprüden aşağı attık. İçlerinden biriyle bir müddet konuştum. İlginç şeyler anlattı."

"Domuzların homurdanarak ne demeye çalıştıkları umurumda değil," dedi Dawson. Ama Klin sanki lafı hiç kesilmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Palliako'nun tüm bu savaşı Kralkulesi'ndeki gizli bir kuleden yönettiğini söylüyorlar. Güya büyülü bir koruması varmış. Onu hedef alan bıçaklar sanki bir sis bulutunu kesmeye çalışırmışçasına içinden geçip gidermiş."

"Saçmalık," dedi Dawson. "Benim bıçağımı engelleyen tek şey o rahipti."

Klin başını iki yana salladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sertti. "Palliako'nun tüm bunları planladığını söylüyorlar. Bütün bu yaşananlar Feldin Maas'la başlayan bir arınmanın parçasıymış ve planın ayrıntılarını sadece o biliyormuş. Şu anda yaşanan savaşın, cerahati çıkarmak için yaranın üstüne kapatılan sıcak bir kumaş olduğunu söylüyorlar." Klin etrafındakilere bakındı. "Eğer mecazı kaçırdıysanız burada cerahat biz oluyoruz."

Sokakta biri bağırdı ve beş altı adam kılıçlarını çekip o tarafa doğru koşturdu. Dawson bütün şehri görüp neredeyse hiçbir şey yapamadığı bu yerde durmaktansa gözleriyle köşeyi dönüp adamları takip edebilmeyi diledi. "Bunlara inanmıyorsun herhâlde?" diye sordu.

"Bilemiyorum," dedi Klin. "Başta inanmadım tabii ama en çılgın hikâyelerde bile bir tutam gerçeklik payı vardır. Palliako geldiğimizi biliyordu."

"Ama şaşırdı."

"Darbeyi senin tertip ettiğini bilmiyordu belki de. Ama artık biliyor. Belki de bütün bunlar kimlerin ona karşı çalıştığını görmek içindi. İşe de yaradı, değil mi?"

Dawson'ın sırtından aşağı terler aktı ve elbisesinin yenleri kollarına yapıştı. Sokaktaki bağrışmalar giderek artıyor, çelik şıkırtıları duyuluyordu. Klin de gürültüyü duymazdan geldi.

"Palliako'nun bir anda sise dönüşebilen ve tebaasının kalbinden geçenleri okuyabilen, usta bir büyücü hekime dönüştüğünü sanmıyorum. Ama bazı insanlar buna inanıyor Kalliam. Bazıları bunun doğru olduğunu sanıyor."

"Onların hepsi aptal," dedi Dawson aşağıdaki kılıç dövüşü yumağı tekrar köşeyi dönüp Klin'in avlusuna doğru gerilerken. "Bunlardan söz eden tek kişi de sensin. Kahretsin, geri döndüler. Alarm verin."

"Ne anlamı var ki?" dedi Klin.

"Bu sayede bizi öldüremezler," dedi Dawson her kelimenin üstüne basa basa.

Klin yalnızca gülümsemekle yetindi. "Herkes günün birinde ölür," dedi. "Ama en azından bir bataklıkta olmayacak."

Sonunda alarm davulları çaldı. Klin'in duvarlarının arkasında dinlenen adamlar, saldırganları Dawson'ın güçleri tarafından kurulan barikatların ötesine püskürttü. Onları biraz daha geri çekmek zorunda kalacaklardı. Bannien gittikten sonra Klin malikânesinin etrafındaki sokaklarda devriye atan adamlarının sayısı azalmıştı. Bannien'ın ne zaman geri döneceğiniyse ancak Tanrı bilirdi.

Tabii eğer dönerse.

* * *

Klin malikânesinin salonları çok çirkindi. Tıpkı Issandrian, Maas ve gelenekleri yıkmaya meraklı olan diğer tüm o gençlerin evlerindeki gibi, eski zamanların estetiğinden yoksundu. Burada düzgün hatlardan eser yoktu. Sadelikten, vakardan ve ağırbaşlılıktan da öyle. Klasik mimarinin güzelliğini yansıtan tek bir ögeye bile rastlayamıyordunuz. Bunların yerine kapı pervazlarına bir sürü küçük şekil kazınmıştı: kurbağaları havaya kaldıran maymunlar, sırtlarında aslan taşıyan kurbağalar, kanatlarını iki yana açmış balıkçıllara pençe atan aslanlar. Sonuncuya üst pervazlarda da rastlamak mümkündü. Duvar halıları çarpık dişli bir adamın ağzından akan salyaları andıran saçaklarla dolu, cırtlak renkli ve bol desenli şeylerdi. Zeminin hiçbir noktası boş bırakılmamış ve yüzeyine ya farklı renklerde taşlar ya da boyalı camlar kakılmıştı.

Misafir odasında oturan Clara, taş yığınlarının ortasındaki bir mücevher gibi duruyordu. Klin'in temin ettiği yatak, odanın büyük bir bölümünü kaplasa da kadın onun üzerinde sanki mümkün olabilecek en şık ipek divandaymışçasına oturuyordu. Evin içi dayanılmayacak kadar sıcaktı, hatta dışarıdaki is kokulu rüzgârın sağladığı avantajdan bile yoksundu. Bu yüzden Clara panjurları hafif aralamıştı ve içeri sızan hafif gün ışığı altında el işiyle uğraşıyordu. Pembe, sarı ve yeşil ipliklerden oluşan ağ giderek büyüyor ve Dawson'ın henüz tam olarak çıkaramadığı bir desene dönüşüyordu. Clara'nın bilerek karmaşık şekiller seçtiğini, ipliklere çözülmesi gereken bir bilmece gözüyle baktığını düşünmüştü hep. En nihayetinde her adımın son derece düzgün atılması gerekiyordu. Zarifçe.

"Burada olmamalısın," dedi Clara başını kaldırmadan. "Dikkatini dağıttığım için kendimi suçlu hissetmeme sebep oluyorsun."

"Peki ya sadece Jorey'yi aradığımı söylersem?"

Karısı gülümsedi. Yorgun hissettiğini inkâr etmeden hoşnut görünme yeteneğine sahip olmuştu her zaman. "O zaman neden koğuşlara veya onun odasına bakmadığını sorardım."

"Ben de öyle yapacaktım," dedi Dawson. "Ama dikkatim dağıldı."

Clara el işini bir kenara bırakıp bir eliyle yanındaki şilteye hafif hafif vurdu. Yumuşacıktı tabii ki. Klin zayıf bir adamdı, her zaman da öyle olacaktı.

"Bana Phelia Maas'ın öldüğü gün neler olduğunu tekrar anlat," dedi Dawson.

"Hatırladığın gibi hepimiz misafir odasındaydık. Sen, Jorey, Geder ve onun şu iri yarı dindar arkadaşı. Zavallı Phelia'nın sinirleri bozulmuştu. Palliako, Feldin'in o güne dek yaptığı her şeyi bir bir saymaya başlayınca zavallı şey yıkılmıştı..."

Tıpkı daha önce yaptığı gibi her şeyi en başından anlattı. Uydurma bir iş için Maas'ın malikânesine gidişleri, sorgulandıkları sırada rahibin baronun talebi üzerine orada bulunduklarını ısrarla tekrarlaması. Komployu ortaya çıkaran mektupları bulmaları, varlıklarının keşfedilmesi. Phelia'nın ölümü.

Sonra da, Vincen Coe koridorda baron ve adamlarıyla yüzleşirken keçi çobanından bozma Başrahip'in Maas'ı teslim olmaya ikna edişi. Dawson o anı hayalinde canlandırmaya çalışsa da bunu başaramadı. Feldin Maas'la birçok kez dövüşmüştü ve bunların çoğu kılıçla olmuştu. Süklüm püklüm olmak... Kılıcını indirerek çekip gitmek... Bunlar Maas'ın yapacağı türden şeyler değildi.

"Kötücül bir büyüleri var," dedi Dawson. "İnsanların iradesini kırıyorlar. Hem Maas'ı hem de Seref Köprüsü'ndeki adamları bu şekilde alt ettiler. Şimdi de Klin'in iradesini kırıyorlar. Rahiplerle konuşmuş ve tıpkı diğerlerine yaptıkları gibi onun içindeki ateşi de söndürmüşler."

"Buna hummanın ve savaşın sebep olmadığına emin misin?" diye sordu Clara. "Birinin cesaretini kırmak için illa büyüye gerek yok. Hayatın kendisi buna yeterince kadir."

Karısının sözlerinde kabul etmek istemediği bir gerçeklik payı vardı. Ama yine de oradaydı işte, sabırlı ve amansız... Omuzlarına bastıran yorgunluğun sebebi sadece bitmek bilmeyen bu savaş değildi. Hissettiği öfke ve korku da değildi. Kederliydi. Krallığı için elinden geleni yapmıştı. Görevini uygun gördüğü şekilde yerine getirmiş, ülkesini değiştirmeye çalışan küçük, dar görüşlü insanlara karşı çıkmıştı. Eğer Simeon tahtı bir vekilharca gerek duymadan Aster'e teslim etmesine yetecek kadar, birkaç yıl daha yaşasaydı...

Clara elini tutunca Dawson umutlarını biraz toparlamaya çalıştı.

"Skestinin artık şehre yaklaşıyor olmalı," dedi. "Adamlarını güneye getirip kapıları açacak. Şu anda güçlerimiz düşmanlarımızla denk ama Skestinin bu dengeyi bozabilir."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Eğer emrinde sadece Barriath varsa hayır. Ama Sabiha bizimle. Skestinin artık bizim akrabamız. Onun getireceği destek birlikleri sayesinde savaşı kendi lehimize çevirebiliriz. Seni ve gelinimizi buradan çıkarırız. Eğer isterse Jorey de gidebilir."

"Ya sen?"

Davulların derin ve kuru gümbürtüsü duyuldu. Clara'nın ürperdiğini gördü. Yeni bir saldırı başlamıştı. Güçlerini aşındırmak için gelen yeni bir düşman akını. Artık eskisine nazaran daha sık saldırıyorlardı. Kazanmaya değil, Dawson'ın adamlarını dinlenmekten alıkoymaya geliyorlardı. Kuşatma içinde bir kuşatma.

"Gitmem gerek," dedi Dawson. "İşler bu raddeye vardığı için üzgünüm aşkım. Senin var olduğun bir dünya bundan daha güzel bir yer olmalıydı."

"Ne dokunaklı," dedi Clara yarı alayla. "Tam bir yağcısın, biliyorsun, değil mi?"

"Sana yağ yakmaya değer," dedi Dawson yataktan kalkarak.

Sokağa ulaştığında adamları son saldırıyı çoktan püskürtmüştü. Güneş yüzünden parke taşları fena hâlde ısınmıştı. Gün batımından sonra bile, saatlerce yerden sıcaklık çıkıyordu. Daha güzel günlerde şimdi Koca Ayı'da oturuyor ve şarap, tartışma, şiir yarışması ve belagat eşliğinde geçecek bir akşama hazırlanıyor olurdu. Daha güzel yıllarda yazın bu kadar sıcak olmazdı.

Adamları tıpkı sefere çıkmış bir ordu gibi avluya çadırlar ve barikatlar kurmuştu. Klin'in bahçesi çizmeler tarafından dümdüz edilmişti. Gül fideleri daha fazla yer açmak için kesilmiş ve artık sokak barikatının bir parçası olan iri yapraklı asmaların olduğu noktada sadece bir çift kesik kök kalmıştı. Askerler ya portatif karyolalarda sıcaktan bayılmış bir vaziyette uyuyor ya da su kanalının olduğu yere gidip geliyorlardı. Yüzleri kir pas içinde ve kasvetli, hareketleri temkinliydi. Teneke bardaklardan su içiş şekillerinde ve birbirlerine kafa sallayışlarında bile yenilmiş bir ordunun izleri vardı.

Bu doğru değildi elbette. Diğer malikâne ve meydanlarda da en az bir bu kadar terleyen, yorgun ve şehre verilen hasarı görünce yüreği ezilen asker vardı. Dawson'ın adamlarının başlarını öne eğmek için hiçbir nedeni yoktu. Ayakta kaldıkları sürece savaşı kaybetmeyeceklerdi.

Dawson nöbetçi yüzbaşıyla birlikte sınırları dolaştı. Barikatlar Klin'in malikânesinden üç dört sokak öteye kurulmuş, bu alanı Dawson'ın bölgesi olarak ilan etmişti ama düşmanın aralıksız ve değişken saldırıları yüzünden dalgalar tarafından aşındırılan kumdan kaleler misali gittikçe eriyorlardı. Bir zamanlar duvarların bulunduğu noktalarda artık tepeler, hatta daha da kötüsü sadece molozlar vardı. Bazıları üst üste yığılmıştı fakat bir saldırı birliğini durdurmak için epey yetersizdiler.

"Önceki konumumuzu savunmaya devam edemeyiz lordum," dedi yüzbaşı. "Adamlar bu gerçeği dile getirmiyorlar ama durumun farkındalar. Bildikleri için de barikatları yeniden kurarken coşkulu davrandıkları pek söylenemez. Biraz içeriye çekilmemiz, savunduğumuz yerlerden iki üç tanesini yok etmemiz gerekiyor."

"Peki ya hücum?" diye sordu Dawson.

"Anlamadım lordum?"

"Hücum. Düşmanımıza nasıl karşılık veriyoruz?"

Yüzbaşı bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünürken yanaklarını şişirdi. "Dışarıda iz süren devriyelerimiz var. Nöbetleşe çalışan dört ekip. Prensi ve Lord Vekilharç'ı arıyorlar. Bir de bulunmasını istediğiniz şu rahipleri."

"Bu kadarı yetmez," dedi Dawson. "Yargıcın idam emrini bekleyen mahkûmlar gibi burada oturup bekliyoruz. Adamların zafere ihtiyacı var. Barikatları geri çek ve çatılardaki okçuların konumunu değiştir. Askerlere bu gece dinlenmelerini söyle. Yarın sabah düşmana saldırıyoruz."

"Emredersiniz lordum," dedi yüzbaşı fakat sesinde neşeden eser yoktu. "Lord Kalliam," dedi kısa bir tereddüdün ardından, "burada hangi düşmandan söz ediyoruz?"

"Palliako ile Keshetli tarikatçılardan."

"Evet, lordum ama şu anda onların izini sürüyoruz zaten. Eğer saldırıdan kastınız Ternigan, Daskellin ya da diğer lordların adamlarına hücum etmekse o zaman işler değişir. O takdirde askerlere komuta etmek kolay olmayacaktır."

Dawson adamın kelimelerini dikkatle seçtiğini görebiliyordu. "Bize saldırıyorlar," dedi. "Bizse dertop olup darbeleri karşılıyoruz. Bu şekilde kazanamayız."

"Evet, lordum. Yani hayır, lordum, kazanamayız. Ama onlar düşmanımız değil. Diğer taraftaki adamların hepsini tanıyoruz. Orduda beraberdik, omuz omuza çarpıştık. Çoğu sizin komutanız altındaydı. Bu, Asterihold'a veya Sarakal'a saldırmaya

benzemez. Savaştığımız adamlar da tıpkı bizim gibi Anteali. Bu aynı şey değil."

"Onlar artık rahiplere hizmet ediyor," dedi Dawson. "Hepsi yozlaşmış."

"Evet, lordum. Yine de Asterilhold'da hayatınızı kurtaran biriyle burun buruna geldiğinizde kendinizi savaşmaya devam etmeye ikna etmeniz zor olur. O adamların hiçbiri kendi istekleriyle bize karşı gelmiyor. Onlar sadece lordlarının emirlerini yerine getiriyorlar efendim."

Tıpkı bizim gibi, diye eklemese de bunu demiş kadar oldu. Dawson yüzbaşının onu uyarmaya çalıştığını anladı. Sadece umut değil, sadakat de tükeniyordu. Savaşmak için nefret edebilecekleri bir düşmana ihtiyaçları vardı fakat Palliako ile rahipler dışında Dawson'ın elinde onlara sunabileceği kimse yoktu. Diğerlerinin de –Ternigan, Daskellin, Broot– aynı sorundan muzdarip olup olmadığını merak etti. Öyle olmalarını umdu.

"Açık sözlülüğün için teşekkür ederim," dedi Dawson. "Hadi şu barikatları yeniden kurduralım. Eğer onları daha az adamla savunursak dışarıya daha çok arama ekibi gönderebiliriz, değil mi?"

"Evet, lordum. Sanırım bunu yapabiliriz."

"Yapalım o zaman."

Tam o sırada oldukça gür bir ses patlaması yaşandı. Binaların duvarlarından seken yankılar kelimeleri anlaşılmaz kılıyordu ama tanıdık bir tınısı vardı. Dawson yeni barikatların kurulduğu tarafa doğru yürürken midesinin düğümlendiğini hissetti, ardından neredeyse koşmaya başladı. Adamları ikiye ayrılmıştı. Bir yarısı kütükleri, masaları ve ters çevrilmiş el arabalarını sokağa yığıp hemşehrilerinin kılıçlarına karşı bir savunma hattı oluştururken diğer yarısıysa kılıçlarını ve yaylarını çekmiş vaziyette yeni saldırının başlamasını bekliyordu.

Ama saldırı falan olmadı.

Az önce boşalttıkları meydanda, köleler tarafından ittirilen ve devasa tahta tekerlekler üstünde ilerleyen bir kuşatma kulesi vardı. Dibinde en az elli kılıçlı adam yürüyordu fakat hücum emri veren olmadı. Kulenin tepesinde, neredeyse çatılarla aynı hizada bir okçu yuvası bulunuyordu; her iki yanındaki kalın tahtalar düşman oklarına karşı koruma sağlıyordu. Ama penceresinden dışarı üzerlerine yaylım ateşi açan okçular yerine gri renkli bir borazan sarkıyordu. Borazandan yayılan derin ve akıcı ses Başrahip'e, Örümcek Tanrıça'nın müridine aitti. Geder'in iplerini çeken kuklacıya.

"Sesime kulak verin," diye seslendi Başrahip. "Çoktan kaybettiniz. Uğruna savaştığınız hiçbir şeyin anlamı yok. Kazanamazsınız. *Sesime* kulak verin..."

Cithrin

"Yıkanman lazım," dedi Sandr ayak parmağıyla Charlit Soon'u dürterek. "*Benim de* yıkanmam lazım," diye ekledi bir müddet sonra.

"Sanırım hepimizin yıkanmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebiliriz," dedi Cary. "Ve taze yiyeceğe. Belki bir de yağmurlu bir fırtınaya."

Cithrin arabanın arka tarafına çömelmiş, bir kâse haşlanmış şehriye yiyordu. Delikten çıkmadan önce öğleye kadar beklemişti, buna rağmen Sarı Ev'e doğru yürürken güneş gözüne çok parlak görünmüştü. Karanlıkta on iki gün geçirmişti. Şimdilik.

"İyi haber, senin şu Başrahip'i bulduk," dedi Cary. "Kötü haber ise bir ordunun tam ortasında yer alması ve yanına kimseyi yaklaştırmaması. Ona bir mektup yollamayı düşündüm fakat bunu isteyip istemeyeceğinden emin olamadım."

Cithrin kaşlarını çattı. Doğrusunu söylemek gerekirse ne istediği konusunda kararsızdı. Geçen hafta birçok kez sıcak bir yatak, iyi bir yemek ve hamamda geçirilecek beş saat karşılığında bir parmağını seve seve feda edecek raddeye gelmişti. Geder ile Aster'in aksine o delikte kalmak için hiçbir sebebi yoktu ve oradan gerçekten de nefret etmeye başlamıştı. Ama zamanı gelip

dışarı çıktıklarında Geder bir kez daha Lord Vekilharç olacaktı. Aster de bir prens ve kral. Her şey değişecekti.

Buraya Antea'nın Asterilhold'la olan savaşı hakkında bilgi toplamak için gönderilmişti. Şimdi de krallığın hem bugünkü hem de gelecekteki en önemli iki lideriyle beraber saklanıyordu. Geder Palliako'nun olanaksız hikâyelerle alakalı kitapları seven, komik ve bir parça da tuhaf bir adam olduğunu keşfetmişti. Aster düne kadar uzağa tükürmeyi bilmiyordu ama kızın sayesinde artık bunu öğrenmişti. Vekilharç ile prensin arasındaki muhabbet ve sevgiyi görebiliyordu. Ayrıca, her ikisi de bunu itiraf etmese bile –hatta farkında dahi olmayabilirlerdi– ortak bir acıyı paylaşıyorlardı. O delikten çıktıklarında Cithrin'le yolları ayrılacak ve onlar hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçıracaktı.

"Bunu Geder'le konuşurum," dedi kaşık niyetine kullandığı parmaklarıyla kâsedeki son şehriyeleri de kaparak. "Başka bir şey var mı?"

"İnsanların her zamanki yalanları ve budalalıkları," dedi Cary. "Geder'in ölülerin ruhlarına hükmedebildiğini ve hayaletlerin geceleri sokaklarda dolaşarak onun düşmanlarını aradığını biliyor muydun?"

"Bundan bahsetmemişti," dedi kız. "Öğrendiğim iyi oldu. Peki o zaman. Eğer hepsi bu kadarsa..."

Mikel sırıttı. "Şey," dedi. "Aslına bakarsan..."

Cithrin kaşlarını havaya kaldırdı.

"Hep böyle yapıyorsun," dedi Charlit Soon. "Tarsk Trajedisi'nde bahsettiğim şey işte tam olarak buydu. Hep dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorsun."

"İşe yarıyor," dedi Smit.

"Evet," dedi Charlit Soon. "Ama can sıkıntısı yaratma konusunda." Mikel'e bir çakıl taşı fırlattı.

"Aslına bakarsan..." dedi Cithrin genç adamı sözünü tamamlamaya teşvik ederek.

"Aslına bakarsan," dedi Mikel kısmen utanarak, "senin şu Paerin Clark'ın nerede saklandığını buldum. Canl Daskellin'in misafirhanelerinden birinde. Kaldığınız şu hanın yanıp kül olduğunu düşünürsek bu hiç de fena bir fikir değil."

"Han yandı mı?"

"Dördüncü gece," dedi Cary.

"Elbiselerim oradaydı," dedi Cithrin.

"On iki kişi de öyle," dedi Sandr. "İkisi çocukmuş."

Cithrin düşünceli gözlerle ona baktı. Kısa bir süre önce Sandr'la sevgili olmalarına ramak kalmıştı. Şimdi orada otururken geçmişte aldığı bu kararı geceleyin yanan bir ateş kadar bile parlak görmüyordu.

"Evet, ben çok adi ve ahlaksız bir kadınım," dedi. "Ölenler için üzgünüm ama kahrolası kıyafetlerimi geri almayı gerçekten de çok istiyordum. Paerin'e ulaşabilir misiniz, yoksa o da rahip gibi korunuyor mu?"

"Tanımadığı kimselerle görüşmüyor," dedi Mikel.

"Peki," dedi Cithrin. "Bana yazı yazabileceğim bir şey lazım o zaman."

Bankanın kullandığı şifreleme yöntemi hâlâ aklındaydı, mesajı da oldukça kısa: *Lord Vekilharç ve prensle bağlantı kurdum. Hangi soruları sormalıyım? Cevabı aynı ulakla yolla.* Bulunduğu yeri ya da Geder ile prensin nerede saklandığını adama söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü, sonra da bundan vazgeçti. Eğer onları görmek istiyorsa bunu kendisine iletebilirdi.

Finansmanın en önemli ve en güçlü derslerinden biri de buydu. Servetin ve gücün anahtarı, söylemesi kolay ama yapılması zor olandan geçiyordu. İki şeyin arasında olmaktan. Örneğin, Narinisle ancak kendi nüfusunu doyurabilecek kadar tarım arazisi olan ve ihraç edebileceği özel bir kaynağı bulunmayan soğuk bir adaydı. Ama Okyanus Denizi'nin akıntıları onu Uzak Syramys ve kıtanın geri kalanının arasına yerleştiriyordu. Bu yüzden de

çok zengin bir adaydı. Cithrin de şu anda Narinisle'ın konumundaydı ve her ne kadar uzun süre bu pozisyonda kalmayacak olsa da yerini koruduğu müddetçe daha fazlasını kazanabilirdi.

"Pekâlâ," dedi genç kız kâğıdı Mikel'e uzatarak. "Cevabı okumak için mümkün olan en kısa sürede geri geleceğim."

"Aşağıdakilerin durumu nasıl?" diye sordu Cary.

"Ürkmüş, sıkılmış ve bu işten bir an evvel kurtulmaya hazırlar. Ama arada sırada tünelin ağzına çıkıp gün ışığında etrafı seyretmesi için Aster'e izin veriyoruz. Sanırım faydası oluyor."

"Güzel. Umarım her şey sona erdiğinde Lord Vekilharç gerçek dostlarının kim olduğunu unutmaz. Prensin kıyafetlerinden söktüğümüz kıymetli taşlar neredeyse tükendi."

"Gerçekten mi?"

"Olgun bir portakalla o incilerin satın alabileceğinden daha fazlasını alabilirim. Bazı mahalleler açlıktan kırılıyor. Eğer bu iş yakında sona ermezse daha fazla kişinin öldüğünü görebiliriz. Ama bu sefer görkemli savaşlarda düşen lordlar ve soylular olmayacaklar."

Cithrin konuşabilecekleri başka bir şey kalmayınca dört yeni şarap tulumu, avuç içi büyüklüğünde bir peynir tekeri, bir şişe su, birkaç bayat etmek ve geçen yılki mahsulden kalma, iki avuç kurutulmuş kirazla dolu çantasını omzuna astı. Geri dönüş yoluna koyulmadan önce durup Yarık'ın üzerinden etrafa şöyle bir göz attı.

Hava pusluydu ve uçurumun öteki tarafı şimdiden bir parça daha griydi. Şu anda yanan bir yer yoktu ancak bunun bütün gece böyle süreceğini kimse garanti edemezdi.

Genç kız buraya geleli yarım mevsim bile olmamasına rağmen Camnipol bir imparatorluğun merkezi olmaktan çıkıp yaralarla dolu bir şehre dönüşmüştü. Bunu binaların yüzeyindeki yanık izlerinde, sokaklarda yanından geçen insanların suratlarında, boş pazar meydanlarında ve kurt sürüleri gibi bir arada dola-

şan kılıçlı çetelerde görebiliyordunuz. Hızlı adımlarla ve başını aşağıda tutarak ilerledi. Bir İlkkan olmadığı gayet açıktı, o yüzden şehrin ileri gelenlerinden biriyle karıştırılması pek mümkün görünmüyordu ama yine de bir hizmetkârı oynayabilirdi. Alt tabaka arasında yaratılmış ırklardan pek çok kimse vardı ve kendisi de onlardan biri gibi görüldüğü takdirde kimse niçin ve nereye gittiğini merak etmezdi.

Depoya ve altındaki dehlize dönerken peşine üç adam takıldı ve neredeyse bir kilometre boyunca kaba saba şeyler söyleyip ona laf attılar. Cithrin bakışlarını yerde tutup yürümeye devam etti. Kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu çünkü erkeklerin sokaklarda tek başına dolaşan hizmetçi kızlara bu şekilde davrandığını söyledi ama ilgilerini yitirip peşini bıraktıklarında rahatlamadan da edemedi.

Depoya vardığında durup çevreyi kolaçan etti. Etrafta onu görebilecek kimse yoktu. Böylece her zamanki ritüele koyulup bacağına uzunca bir ip bağladı ve içeri emekledi. Aktörlerden hiçbiri bu sefer onunla gelmediğinden tepsiyi kullanmakla uğraşmadı. Getirdiği her şey çantasına sığmıştı zaten.

Buradan ilk kez emeklediğinde karanlık tünel sonsuza dek uzanıyormuş gibi gelmişti gözüne. Şimdiyse kısa, önemsiz bir şeydi. Geçidin genişleyip göçük altındaki bir bahçeye dönüştüğü noktaya ulaştığında Geder ile Aster'i mum ışığında yan yana oturup yerdeki toz toprağa parmaklarıyla desenler çizerken buldu.

"Bu mum ben gittiğimden beri yanıyor mu?" diye sordu Cithrin.

Geder ile Aster suçlulukla birbirlerine baktı.

Cithrin iç geçirip çantayı içeri çekmeye başladı. "Yakında sönüp bitecek, biliyorsunuz. Yarın sabaha kadar da yenisini getiremem."

"Ha şimdi karanlıkta oturmuşuz ha sonra," dedi prens. "Çok da bir şey fark etmiyor."

"Şimdi karanlıkta oturmak bizim seçimimiz olur," dedi kız. "Karanlıkta kalmaksa bir mecburiyet. Ne oynuyorsunuz?"

"Geder bana Morade'nin Kutusu'nu gösteriyordu."

"Kitaplarımdan birinde bulduğum bir tür bilmece," dedi Geder. "Son savaşla ilgili."

"O savaş sonuncu muymuş?" dedi Cithrin bir tutam yağlı saçını geriye iterek. "İnsanların bundan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Ejderhaların son savaşı demek istedim," dedi Geder. "İşte, bak."

Cithrin gelip yanlarına otururken genç adam da bilmeceyi baştan çizdi. Ortadaki nokta Morade'ydi, her iki yanında da kuluçka-eşleri yer alıyordu. Üç adet taş, Drakkis Felakettellalı'nın saklanmış olabileceği yerleri gösteriyordu: Ateşdiyarı, Cevher ve Nehirmağarası. Ejderhaların hangi sırayla ve ne şekilde hareket edeceği bazı kurallara bağlanmıştı ve Morade'yle bu üç saklanma yerini kontrol ederken tüm kuluçka-eşlerinizi kontrol altında tutmaya çalışıyordunuz.

"Felakettellalı'nı baktığımız ilk yerde bulursak ne oluyor peki?" diye sordu Cithrin.

"Hayır, onu hiçbir zaman bulamıyorsun," dedi Geder. "Asıl amaç üç mekânı da kontrol etmek."

"Peki ya..." dedi Aster eğreti oyun tahtasına uzanıp işe yaramayan birkaç hamle deneyerek. Cithrin onları oyunla baş başa bırakıp çantayı açmaya ve içindekileri karanlıkta el yordamıyla bulabileceği yerlere koymaya başladı. Mum gece çökmeden önce biterdi. Gerçi bu karanlıkta vaktin gündüz mü, yoksa gece mi olduğunun pek önemi kalmıyordu.

Akşam yemeklerini karanlıkta yediler, sonra da Aster gün batımını izlemek için kuytu tünelden geçip yıkık deponun dibine gitti. Cithrin taş ve toprak karışımı duvarlardan birine yaslanıp

şarap tulumlarından birini eline aldı. Geder ise (her ne kadar o karanlıkta görünmese de) onun sağ çaprazına oturdu.

"Sence gerçekten de hepsi ölmüş müdür?" diye sordu kız.

"Kim? Ejderhalar mı? Tabii ki öldüler."

"Buraya gelmeden kısa bir süre önce Ejderhalar Kabri'ndeydim. Bana eşlik eden adam Felakettellalı'nın ejderhaları sürüler hâlinde uyuttuğunu, onları uzaklara sakladığını ve sonra da uyandırıp düşmana arkadan saldırttığını anlattı."

"Bunu okumuştum," dedi Geder. "Uçan gemileri de varmış. Çelikten omurgalara ve bir sokak uzunluğunda bıçaklara sahipmişler. Ejderhalarla bu gemileri kullanarak savaşıyorlarmış."

"Hiç kazanmışlar mı peki?"

"Sanmıyorum. Kazanmışsalar bile bununla ilgili bir şey okumadım."

"Küçük bir kızken ejderhalara bindiğimi hayal ederdim. Beni Vanai'den ve tanıdığım herkesten, her şeyden uzaklara götürecek bir ejderhayla arkadaş olmayı... Bana nasıl itaat ettiği ve istediğim her şeyi yaptığıyla ilgili, detaylı hikâyeler uydururdum. Ama sonra..." Gülüp karanlıkta başını iki yana salladı.

"Sonra ne?" diye sordu Geder.

"Sonra ejderhaların yerini para aldı," dedi kız. "Beni uçuran şeyler sikkeler, sözleşmeler ve faizli krediler oldu. Ejderhaları hayal ederken aslında bunu kastettiğimi kim bilebilirdi ki?"

"Mantıklı," dedi Geder. "Sonuçta tüm bunları yapmanı sağlayan şey aslında altın değil. Ejderhalar, para, bir ordunun başında sefere çıkmak, başına bir taç takmak... Hepsi aynı şey. Hepsi güç. Sen güç istiyordun."

Cithrin bir müddet bunu düşünerek oturdu. "Peki sen de güç istiyor muydun?"

"Evet," dedi adam. Cithrin onun oturduğu yerde kıpırdandığını duydu. "Arkamdan gülen herkesin acı çektiğini görmek istedim. Beni küçük düşüren herkesin hesap vermesini."

"Ve şimdi güç sahibisin ama kedi çişi kokan bir harabede yaşayıp gezgin bir kumpanyanın bulabildiği yiyeceklerle yaşıyorsun. Planının iyi gittiğinden emin değilim."

"Bu küçük düşürücü bir durum değil."

"Öyle mi?"

"Evet, yanımda sen varsın. Ayrıca hiçbir şey bitmiş değil. Burada ölmeyeceğiz. Bunları başlatan herkes hesap verecek." Sakince ve kendine güvenerek konuşuyordu. Caka satmıyor, yalnızca inandığı şeyi söylüyordu. "Peki şu yanındaki adam kimdi? Ejderhalar Kabri'ni görmeye gittiğin yani?"

"Komme Medean'ın oğlu," dedi Cithrin şarap tulumundan koca bir yudum daha alarak. "Komme için zor olmalı. Bankayı büyükbabasının açtığı küçük bir işletmenin üstüne kurmuş ve onu bütün dünyayı kaplayan koca bir sisteme dönüştürmüş. Daha doğrusu büyük bir bölümünü. Sonra da hiçbir halttan anlamayan bir oğlu olmuş."

Geder'in kahkahası aynı anda hem sıcak ve neşeli hem de tuhaf bir biçimde zalimceydi. Lauro'ya açıkça hakaret etmesi hoşuna gitmişti sanki.

"Ama kızı zeki biri," diye devam etti Cithrin. "Kendisi Paerin Clark'ın karısı olur. Eğer Komme bankanın bir kuşak daha devam etmesini istiyorsa işlerini kızına devretmeli."

Hafif bir sürtünme sesi ve yere düşen taşların gürültüsü prensin geri geldiğini ilan etti.

"Dışarısı nasıl?" diye sordu Geder.

"Işık var," dedi Aster. "Bir de yoldan geçen bazı adamların konuşmalarını duydum. Öfkeli bir hâlleri vardı."

"Seni gördüler mi?" diye sordu Geder genç kızdan önce davranarak.

"Tabii ki hayır," dedi oğlan. Cithrin onu göremese de ses tonundan sırıttığını anladı. "Ben hayaletler prensiyim. Kimse beni göremez."

O gece hava her zamankinden daha soğuktu ancak Aster'in uyurken aldığı derin nefeslerde bir değişiklik fark edilmiyordu. Şarap Cithrin'in endişelerini yatıştırmıştı. Ama tulumların hepsini bitirmemişti ve içlerinden biri hâlâ yerde duruyordu. Karanlıkta Geder'in yanında yatan Cithrin ona uzanmayı düşündü. Ancak bunu yapmayı istemesi bile bir itiraz sebebiydi.

Zoraki sessizlik ve korku karışımının içkiye aşırı düşkünlük göstermeye davetiye çıkardığını biliyordu. Kendisine karşı dürüst olması gerekirse, muhtemelen daha şimdiden şarabın onu uyuşturmasına müsaade ederek Geder ve Aster'le daha fazla yakınlaşma fırsatını kaçırmıştı. Öte yandan, uykusuz kaldığı takdirde sürekli uyanık ve tetikte de olamazdı. Bunu dengelemenin, sinirlerini yumuşatmadan sakinleşmenin bir yolu olmalıydı. Yaşlandığında kendini meyhanelerde rastladığı şu harap olmuş, mahmur gözlü ayyaşlardan biri olarak bulmak istemiyordu. Ama bu potansiyele de sahipti. O nedenle şarap tulumuna uzanmaktan vazgeçip karanlıkta yatmaya devam etti.

Geder yattığı yerde ona doğru döndü, bir kolu genç kızın karnına düştü ve başını onun omzuna yakın bir yere koydu. Vücudu sıcaktı ve en azından ağzı onunkinden daha güzel kokmuyordu. Nefes alıp veriş şekli uyuma numarası yaptığını gösteriyordu ve bunu fark eden Cithrin gülümsedi. Adamın cesaretini toplaması epey sürmüştü ve göğüslerini hafifçe avuçladığını hissedince buna hiç şaşırmadı.

Cithrin gözlerini kapatıp ne yapması gerektiğini düşündü. Hayır, daha önemlisi ne *istediğini*. Aster mum ışığında saatlerce süren konuşmaları esnasında deliksiz bir şekilde uyuyabildiğini kanıtlamıştı, hatta kahkaha attıklarında bile. Peki ama bir kral sizinle sevişmek istediğinde resmî nezaket kurallarına göre ne yapmanız gerekiyordu? Daha doğrusu bir vekilharç. Onu reddedebilirdi ve muhtemelen genç adam bunu nezaketle karşılar, ondan özür dilerdi. Ya da en azından Geder'in kendisine böyle

davranmasını bekliyordu. Ama Lord Vekilharç sıfatıyla hareket etmeye karar verirse işler değişirdi. Hangi rolü daha çok benimsediğini görmek ilginç olurdu. Öte yandan prensin uyanıp onları o hâlde görmesi hoş olmazdı.

Derken, hayal meyal nefesinin sıklaştığını hissetti ve bunu tuhaf buldu. Ne yazık ki bu durum uyuma numarası yapma şansını da elinden almıştı. Geder'i istiyor olamazdı. Değil mi? Daha önce yalnızca bir tane sevgilisi olmuştu ve onun dokunuşlarına da aşağı yukarı bu şekilde karşılık verdiğini hatırlıyordu. Zihinsel bir çabayla dikkatini kendi vücuduna verdi. Hissettiği ağırlık ve sıcaklık şaşırtıcıydı. Geder'in eli hareket etti, parmakları kızın karnına nazikçe bastırdı ve milim milim aşağı kaydı. Cithrin kendini rahatsız ve tuhaf hissetmek yerine adamın kararsızlığı karşısında sabırsızlandığını fark etti. Bunu ya yapacaktı ya da yapmayacaktı; tereddüt edip arada kalması gurur kırıcıydı. Ne yapacaktı? Eli kazara oraya düşmüş numarası mı çekecekti? *Hay aksi, elimin burada ne işi var?*

Cithrin genzinin gerisinden istemsiz bir kahkaha attı. Geder tıpkı karanlıkta yanlarından gizlice geçmeye çalışırken korkuyla duraksayan kediler gibi tamamen hareketsizleşti.

Bu kötü bir fikirdi. Her açıdan korkunç, berbat, tuhaf ve olanaksız bir dürtüydü ve yapılacak en doğru şey adama dönüp bunu aynen söylemek, sonra da böylesine bir felaketin eşiğinden döndükten sonra ne kadar barışılabiliyorsa o kadar barışmaktı. Geder'e doğru dönerken vücudu ona ihanet edip adamın elinin üstünde kalmasını sağladı. Konuşmak için dudaklarını araladı fakat her nasılsa dikkati dağıldı ve kendini onu öperken buldu.

Ah, Tanrım, diye düşündü, ilk şaşkınlığını atlatan Geder dudaklarını onunkine yumuşakça bastırırken. *Bu hiç iyi gitmedi.*

Genç adamın elleri ona doğru uzandı. Hem nefesi hem de bütün vücudu titriyordu. "Ben..." diye fısıldadı. "Bunu yapmayı istememiştim..."

"Sorun değil," dedi kız. "Ben istedim."

"Cithrin!"

Fısıltı, yırtılan bir kâğıt sesi gibiydi. Genç kız öyle derin bir uykuya dalmıştı ki başta nerede olduğunu ya da gözlerini açmasına rağmen neden etrafın hâlâ karanlık göründüğünü hatırlayamadı.

"Geder?" dedi.

"Cithrin, benim!"

Bu Geder değildi. Aster de değildi.

"Hornet?"

"Mumunuz var mı?" diye sordu aktör. "Vakit neredeyse öğle ortası, o yüzden yanımda hiç mum getirmedim."

"Hayır," dedi kız doğrulup otururak. Ah, Tanrım. Elbisesi neredeydi? Sessizce etrafındaki tozlu zemini yokladı. Geder onun elini yakalayıp avucuna tanıdık bir kumaş sıkıştırdı. "Hayır, sonuncusunu dün Drakkis Felakettellalı'nı ararken bitirdik. Neden fısıldıyoruz?"

Kıyafetini başının üstünden geçirmek için durakladı.

"Aslına bakarsan bilmiyorum," dedi Hornet. "Burası tam da fısıldayarak konuşulacak türden bir yere benziyor."

"Burada normal de konuşuyoruz," dedi Cithrin.

"Aynen," dedi Geder.

Aster kızın solunda bir yerlerde kıkırdadı. Cithrin kıyafetinin kollarını da giydi. İşte. Artık üstü başı yeterince düzgündü.

"Sizi dışarı çağırmaya geldim," dedi Hornet. "Bitti."

"Ne bitti?" diye sordu Geder.

"Camnipol Savaşı," dedi Hornet sesli harfleri bir aktörün gururuyla yuvarlayarak. "Dawson Kalliam zindana atıldı. Müttefikleriyse suçlayacakları ya da af dileyebilecekleri birini bulabilmek için can atıyorlar."

"Kalliam teslim mi oldu?"

"Odderd Mastellin ona ihanet etti. Her neyse. Bilmek isteyeceğinizi düşündük. Buradan çıkıp gerçek dünyaya dönebilirsiniz artık."

"Elbette," dedi Geder. Cithrin genç adamın sesindeki ikilemi duydu. Mutluluk ve üzüntü. Bir şeyin sonu. "Artık gerçek dünyaya dönebiliriz."

Marcus

Bütün gece süren uzun yolculukları boyunca Marcus kaçmak için bir fırsat kolladı. El ve ayak bileklerindeki bağları zorladı. Ağzındaki kumaşı yerinde tutan deri kayışı kemirmeye çalıştı. Yuvarlanıp kendisini arabaya bağlayan zinciri ve halkayı zorladı. Nihayet durduklarında –şafağın ilk ışıklarıyla birlikte kuşlar cıvıldıyordu– bileklerindeki kemiklerin acıyla kütürdemesini ve kırık burnundan akan kanların arabanın zeminine saçılmasını sağlamaktan başka bir şey başaramamıştı.

Arabacıyı selamlayan ses tanıdıktı ama kim olduğunu çıkaramadı; ta ki adam yanına tırmanıp normal olamayacak kadar fazla sayıdaki dişini göstererek sırıtıncaya dek...

"Evet, adamımız bu," dedi Capsen Gostermak başını hüzünle iki yana sallayarak. "Günaydın Yüzbaşı Wester. Böylesine nahoş şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm."

Dişlerine rağmen bezgin ve keyifli bir şekilde gülümsemeyi başardı. En azından zindancısı görmüş geçirmiş biriydi demek ki. "Onunla beraber bir ödeme de gelecekti," dedi Capsen.

"Ah, doğru," dedi arabacı. "Unutmuşum."

"Eminim unutmuşsundur."

Marcus el değiştiren bir para kesesinin şıngırtısını duydu, sonra da iki adam onu arabadan indirip kesilmek üzere olan

bir domuz gibi karanlıklara doğru taşıdılar. Omuzları acıyla yandı ve serbest kalmaya çalışırken çıkardığı bilek kemiği keskin bir çatırtıyla yerine oturdu. En az çıkarken olduğu kadar canı yandı. Onu kaba ve işlenmemiş taşlardan yapılma bir güvercinliğin önüne götürdüler. Böylece kendisini yere koyup sırtını duvara yasladıklarında, Capsen kapıyı açmak için büyük bir metal anahtarla uğraşırken Marcus da yanağını binanın dış duvarına sürtüp ağzındaki deri kayışı çıkarmayı başardı. Islak ve kanlı kumaşı yere tükürdü.

"İki katını veririm," dedi. "Sana ne kadar ödüyorsa iki katını veririm."

Capsen kederle güldü. "Zaten senin için oldukça yüklü bir meblağ alıyorum yüzbaşı," dedi. "Açgözlü bir adam değilimdir."

İçerisi en fazla yirmi adım genişliğindeydi. Güvercinler tüylerini kabartıyor, kendi aralarında ötüşerek sözsüz sorular soruyorlardı. Capsen ile arabacı onu içeri taşıyıp bir köşeye çaprazlamasına asılmış geniş bir demir çubuğun yanına götürdüler. Çubuğun uçları her iki duvarın derinliklerine gömülmüştü ve üzerine deri bir şerit zincirlenmişti. Yüzbaşıya parke taşlarının üstünde diz çöktürdüler. Arabacı geri çekilirken Capsen de habis görünüşlü, ince bir bıçak çekti. Güvercinler Marcus için endişelenircesine çırpındı.

"Bunu daha önce de yaptım," dedi Capsen adamın bacaklarını bağlayan ipleri keserken. "Arkanı dön. Teşekkürler. Bunu iki şekilde yapabiliriz ve her hâlükârda ben paramı alırım. Şuradaki zincire bağlanmayı kabul edebilir ve sınırlı bir özgürlüğe sahip olabilirsin."

"Beş adımlık bir özgürlük," diye homurdandı yüzbaşı.

"Göreceli bir terim, evet," dedi Capsen, Marcus'un bileklerindeki ipleri de keserken. "Ya da eski kelepçeleri kullanırım. Oldukça sıkıdırlar. Cinnaeler için tasarlanmışlar, o yüzden sana biraz dar gelebilirler. Sorun çıkarırsan onları kullanabiliriz."

"Seni geberteceğim."

"Ben iyi bir savaşçı sayılmam. Bu nedenle, bir şeye kalkıştığın takdirde işini hemen bitirmek zorunda kalırım. Senin kadar tecrübeli birini kolayca zapt etmenin yolunu bilmiyorum çünkü. Sabah ilk iş sana yemek getireceğim, öğleleri küçük bir atıştırmalık alacaksın, akşamları da eksiksiz bir yemek daha yiyeceksin. Lazımlığını günde bir kez boşaltacağım. Kapı daima dışarıdan kilitlenecek. Zaten sen de güvercin deliklerinden geçemeyecek kadar irisin. Eğer işleri benim için çirkinleştirirsen ben de aynısını senin için yaparım."

"Bir güvercinliğin duvarına zincirlenmekten daha çirkin mi demek istiyorsun yani?"

"Daha farklı bir açıdan çirkinleştiririm," dedi Capsen. Tebessümü içtendi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Güvercin yetiştirip şiir yazarak geçiniyorum. Birinin vergileri ödemesi gerek."

Adam geri çekilince Marcus güçlükle ayağa kalktı. Dizlerinden aşağısı öyle bir uyuşmuştu ki hiçbir şey hissetmiyordu.

"İstersen bir müddet kaçmaya çalışmana izin verebilirim," dedi Capsen. "Kahvaltı bir iki saat içinde hazır olur."

Marcus sonraki bir hafta boyunca aklına gelen her şeyi denedi. Deri kayışları büküp koparmaya çalıştı. Zincirin nasıl bağlandığını bulmaya, omuzları ve dirsekleri ağrıyana dek arkasına uzanmaya uğraştı. Duvardan bütün gücüyle koşarak uzaklaşıp bir şeyleri kırmaya çalıştı. Sonra da denediği her şeyi baştan yaptı. Bir keresinde bütün gün bağırarak yardım istedi. Altıncı gün halatların sicimlerin bükülmesiyle yapıldığını hatırladı, oturduğu yerde baş aşağı döndü ve zinciri asıl hâlinden dört kat daha kalın, tek ve sıkı bir şey olana dek büktü.

"Oo," dedi Capsen akşam yemeğini getirdiğinde. "Daha önce bunu deneyen olmamıştı. Çok zekice."

"Teşekkürler," diye homurdandı Marcus. Kendini çözmesi epey vakit aldı, o nedenle zinciri yeterince gevşettiğinde yemeği çoktan soğumuştu.

Esaretinin ikinci haftası başladığında öfke ve kızgınlığının yatıştığını hissetti. Tüm dünyası küçük, çözümü olmayan bir probleme indirgenmişti. Bu da onu tüketiyordu. Buradan kaçamayacağına ikna olduktan çok sonra bile denemeye devam etmiş, daha önce yaptıklarını tekrarlamış ve bir değişiklik beklemese bile hoş bir sürprizle karşılaşmayı ümit etmişti. Daha sonra ne olacağının bir önemi yoktu; ilk işi buradan kaçmaktı.

Güvercinler onu ücretsiz bir eğlence yerine koyuyormuş gibi görünüyor, tüneklerinde kıpırdanıp bir o gözleriyle bir bu gözleriyle yaptıklarını seyrediyorlardı. Capsen'in çocukları da arada sırada güvercinliğin duvarındaki deliklerden içeriyi gözetliyor, birkaç dakika boyunca meraklı gözlerle Marcus'a bakıyor, sonra da gülerek kaçışıyorlardı. Gece olunca Marcus güvercinlerden intikam alıyor, onlara taş toprak fırlatıyordu; ta ki tüylerini kabartıp gücenmiş bir şekilde ona arkalarını dönene dek...

Geceleri kâbus görüyordu. Ama bu yeni bir şey değildi.

Şafak vakti pencerelere vuran mavi beyaz bir ışık olarak geldi. Güvercinler koro hâlinde ötüp birbirlerine sorular sordular. Kilidin tıkırtısı her zamankinden daha erken duyuldu ve kapı açıldığında içeri giren kişi Capsen değildi.

"Kit?"

"Marcus," dedi aktör neşeyle. "Ben de seni arıyordum. Sanırım seni bulmakta neden bu kadar zorlandığımı artık anlıyorum."

"Beni buradan çıkarman gerek."

"Çıkaracağım. Ama önce seninle konuşmak istiyorum."

Üstat Kit oturup sırtını kaba taş duvara yasladı. Marcus'un hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Saçları eskisine nazaran daha beyazdı ve kervanla Vanai'den Porte Oliva'ya gittikleri günlerde bile bu kadar zayıflamamıştı. Yüzbaşı zincirlerine asılıp şıkırdamalarını sağladı.

"Bir duvara zincirli olmadan da konuşabilirim," dedi. "O kısma geçebilir miyiz? Zahmet olmazsa?"

"Bir sözleşme veya barış anlaşması imzalarken neden başparmağımızı kestiğimizi biliyor musun?" diye sordu Kit onun yerine, belindeki hançeri çekerek.

"Çünkü bir sözleşme bu şekilde imzalanır."

"Ama bu gelenek nereden geliyor? Neden kan? Neden başka bir şey değil? Bilemiyorum. Mesela gözyaşı. Tükürük. Ejderhaların zamanından beri bu işin böyle yapıldığı rivayet ediliyor fakat bu doğru değil. Bu gelenek son savaş sırasında başladı. Morade Erdemli Hizmetkâr'ını, kuluçka-eşi ise Timzinae ırkını yarattığı yıllarda. Yani insanlığın son ırkını."

"Pekâlâ," dedi Marcus. "Beni bir yaver almam için ikna etmeye çalışan biri dışında daha önce hiç kimsenin erdemli bir hizmetkârdan bahsettiğini duymamıştım. Bana bunları anlatarak bir yere varmaya çalıştığını farz ediyorum."

"Bence parmak kesme ritüeli, anlaşmayı yapan iki tarafın da kirlenmemiş olduğunu kanıtlamak için yapılıyordu. İçlerinden biri karşısındaki kişiyi istemediği bir şey yapmaya ikna edebilecek bir hileye sahipse kanı bunu ortaya çıkaracaktı."

"Eminim haklısındır. Kit? Beni çözer misin artık?"

"Gel. Şuna bir bak."

Kit küçük bir kan damlası çıkana dek hançeri başparmağına bastırdı. Toplu iğne başı kadar, oldukça küçük bir kesikti ama kanın rengi o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. Hayır, damlanın tam ortasında bir düğüm, koyu renkli ve minik bir pıhtılaşma vardı. Kit'in derisinden zorla çıkmaya çalışan bir

yara kabuğunu andırıyordu. Kabuk yana yuvarlanıp arkasında parlak kırmızı bir iz bıraktı, sonra da küçük bacaklarını esnetti.

"Pekâlâ. İşte bu tuhaf," dedi Marcus.

"Sakın dokunma. Isırıyorlar. Pek çok açıdan zehirli olduklarını keşfettim."

"Kabalık etmek istemem Kit ama *kanında* yaşayan örümcekler mi var senin?"

"Evet. Yıllar yıllar önce Tanrıça'nın bir müridi olduğumdan beri bu böyle. Sanırım aynı şey diğer rahipler için de geçerli ama bunu test etmedim." Kit minik örümceği yakalayıp iki başparmağının arasında ezdi. "Biraderlerimle anlaşmazlığa düştük. Ne yazık ki inancımı kaybettim ve tapınakta karşıt görüşlülere yer olmadığını öğrendim. Kumpanyamla birlikte Porte Oliva'dan ayrıldığım sıralarda Keshet'in doğusundaki dağlardan gelen yeni bir tarikatla ilgili haberler çıktığını hatırlarsın. İşte onlar benim tarikatımdı. Benimle aynı lekeyi taşıyan insanlar. Asterilhold savaşının ve Antea'da çıkan huzursuzluğun çok daha büyük şeyin ilk adımları olduğuna inanıyorum. Çok daha kötü." Kit kanlı parmağını havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden sözleşme imzalarken başparmağımızı kesiyoruz. Benim gibi insanlar yüzünden."

Marcus parmaklarını esareti altında uzayan sakallarının arasında gezdirdi. Tüyleri diken diken olmasına rağmen sesini sakin tuttu.

"Bahsettiğin şey buydu. Serbest kalan şu kötülük. O *sen* misin yani?"

"Benim gibi adamlar. Kanımdaki kirlilik Tanrıça'nın bir işareti ama gücü bundan ileri gelmiyor. Rahiplerine bir armağan bahşediyor. Bizler doğruların ve yalanların efendileriyiz. Bir keresinde sana çok ikna edici olabileceğimi ve bana yalan söylemenin çok zor olduğunu söylemiştim. Bu diğer rahipler için de geçerli. Bana bilemeyeceğim bir şey söyle. Doğru veya yalan söyleyebilirsin. Fark etmez."

"Kit, ucuz numaraların sırası olduğunu..."

"Bunu büyücü hekimlerin basit büyülerinden daha ilginç bulacağına inanıyorum."

"Peki. Ah. Küçük bir çocukken arkadaşımın bal taşlarını çalmıştım."

"Doğru," dedi Kit. "Tekrar dene."

"Katıldığım ilk savaşta kılıcımı kaybettim."

"Hayır. Bu bir yalan. Tekrar dene."

Marcus kaşlarını çattı. Midesinde tuhaf bir kıpırtı hissetti ve bunun korku olduğunu anlaması biraz vaktini aldı.

"Bir ay önce şubenin önünde gümüş bir sikke buldum."

"Hayır."

"Bakırdı."

"Ah. Evet. Öyleymiş."

Marcus derin bir nefes aldı. "İyi numara," dedi. "Böyle bir yeteneğin insanı nasıl baştan çıkarabileceğini görebiliyorum."

"Bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu sanmıyorum. Örümceklerin beni karşı konulması imkânsız biri kıldığını keşfettim. Zamanla ve sürekli tekrar ederek herkesi her şeye inandırabilirim. Ne kadar saçma, anlamsız veya tehlikeli olursa olsun. İşime geldiği takdirde seni bir tanrı olduğuna bile ikna edebilirim. Ya da ailenin hâlâ yaşadığına fakat senden saklandıklarına. İşin aslını bilsen bile, zihnin sana bunun yanlış olduğunu söylese bile kalbin seni ben nereye istersem oraya götürür. Bunu yapabilirim, dolayısıyla diğer rahipler de öyle."

"Ve şu anda Antea'dalar, öyle mi?"

"Tahtın oldukça yakınında."

Marcus bir müddet orada öylece oturup bu bilgiyi kafasında tarttı. Krallarla prenslerin yozlaşması daha önce görülmemiş şey değildi. Sapkın düşüncelere sahip bir büyücü hekim ise binlerce şarkıda rastlayabileceğiniz, standart bir karakterdi. Yine de Kit'in

derisinden çıkan o küçük örümcekte ürpermesine neden olan bir şeyler vardı.

"Ne istiyorlar?" diye sordu sonunda.

Kit bir müddet başparmağına baktı. Kesik çoktan kapanmıştı ve vücudundan dışarı ne kan ne de örümcek sızıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse dalgın çıktı.

"Tapınakta bana Tanrıça'nın dünyaya adaleti geri getireceği öğretilmişti. İnancımızı korumamız ve bize bir işaret göndereceği günü sabırla beklememiz gerekiyordu. Erdemli hizmetkârları olacağımız bir liderin gelişini... Tanrıça onun vasıtasıyla dünyayı yalanlardan arındıracaktı."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Muhtemelen, evet ama bunun doğru olmayabileceğine kanaat getirdim," dedi Kit gülümseyerek. "Oradan ayrıldığımda çıraklıktan daha yeni çıkmıştım. Üzerimde pek çok önemsiz, küçük görev vardı. Bunlardan biri de tapınakların süpürüldüğünden emin olmaktı. Süpüren ben değildim; bu işi yapan yaşlı bir adam vardı. Artık adını bile hatırlamıyorum. Her neyse, bir gün ona yerleri süpürüp süpürmediğini sordum, o da süpürdüğünü söyledi. Doğruyu söylüyordu. Anlıyor musun? Bunu damarlarımda hissedebiliyordum, tıpkı sen doğruyu söylediğinde hissedebildiğim gibi. Gel gör ki aslında kafası karışmıştı. Yanılıyordu. Yerleri süpürdüğünü sanıyordu. Bundan *emindi*. Ama süpürmemişti. İşte Tanrıça'nın gözünden böyle düştüm."

"Yerler süpürülmediği için mi?"

"Bir insanın aynı anda bir konudan hem emin olabileceği hem de yanılıyor olabileceğini ispatladığım için. Zihnimde Tanrıça'nın vahiylerini bile sorgulamaya başladım. *Muhtemelen* kelimesini kullanır oldum. Tapınak süpürüldü mü? Evet, muhtemelen. Ama muhtemelen süpürülmemiştir. Tanrıça ebedî, adil ve tüm yalanlara karşı bağışıktır, muhtemelen. Bizler onun sevgili kulları ve seçilmişleriyiz, muhtemelen. Ama muhtemelen

de değilizdir. Gün geçtikçe gerçek ile emin olmak arasındaki farkı daha çok ayırt eder oldum. Şüphe duymaya başladım. Ve bir kez bu yola girdikten sonra bunu saklamama imkân yoktu.

"Bir gün başrahip yanıma geldi. Talihsiz sorunum için bir çare bulmuştu. Beni doğruca Tanrıça'nın huzuruna götürdü. Tapınağın derinliklerine, gizli yollarla ulaşılan kutsal mağaraya. Sadece başrahibin Tanrıça'yla direkt olarak iletişime geçmesine izin veriliyordu, anlıyorsun ya? Ama artık ben de bu onura erişecektim."

Güvercinler sanki Kit'in sesi yüzünden rahatsız olmuşçasına kıpırdandı.

"Gördüklerin hoşuna gitmedi mi?"

"Kaçtım," dedi Kit. "Başrahip bana bir zarar verilmeyeceğini söyledi, ben de ona inandım. Yalan söylediğini biliyordum ama yine de inandım. Kendi kendime bana kötü bir şey yapmayacaklarını söyledim. Tanrıça'nın kendi kullarından birine zarar vermeyeceğini... Biraderlerimin yapacağı şeyin bana olan sevgilerinden ileri geldiğine inandım. Ona inandığım müddetçe Tanrıça'nın beni incitmeyeceğini düşündüm. Sonra, neredeyse refleksif bir şekilde şöyle düşündüm: muhtemelen. *Muhtemelen* Tanrıça beni incitmez. Ama incitebilirdi de. İçime bir kez kurt düştükten sonra da çok büyük bir ihtimalle kurban edileceğimi anladım. Hayatıma dinî bir vecibe uğruna son vermekle ilgilenmediğimi fark ettim. Böylece oradan ayrıldım."

"Bunun o kadar dolambaçsız olmadığına dair bir hisse kapılıyorum."

"Değildi. Onlarca yıldır biz rahiplerin hiç görmediği bu dünyada dolaşıp duruyorum. Burası Tanrıça'nın müritlerine öğretilenden çok daha karmaşık bir yer. Doğru ve yalan, şüphelenme ve emin olma. Hiçbiri düşündüğüm gibi değil. Emin olma hissinden hoşlanmıyorum zira doğruymuş gibi geliyor ama

aslında öyle değil. Ayrıca bütün insanların bir şeyden emin olmasının nasıl olduğuna dair bir tahminim de var."

"Nasılmış peki?"

"İnanıyormuş gibi yapmak, sonra da numara yaptığını unutmak gibi bir şey bu. Bir hayale inanmak. Eğer katiyetle emin olduğumuz şeylere göre karar verseydik fakat bunların hiçbiri gerçekte doğru olmasaydı normalde canavarca sayılabilecek şeyler gözümüze olası görünürdü. Şu anda onların ilkini yaşıyoruz. Ufukta da çok daha fazlası var."

"Muhtemelen," dedi Marcus.

Kit'in kahkahası kuşların korkup kaçmasına neden oldu. "Evet," dedi başlarının üstünde süzülen onlarca tüy yavaşça yere doğru inerken. "Muhtemelen. Ama bunu durdurmaya mecburmuşum gibi hissetmeme neden olacak kadar mümkün görünüyor. Tabii yapabilirsem."

"Peki bunu neyle yapacaksın?"

"Bazı kılıçlar var. Ejderha ateşinde dövülmüşler ve hiç tükenmeyen bir zehirleri var. Tapınakta birkaç tane vardı ama başka bir tanesinin daha yerini öğrendim. Tanrıça'nın o kılıçla öldürülebileceğine ve bu sayede gücünün yok edilebileceğine inanıyorum. İşte bu yüzden o silahı bulup eve döneceğim. Ve sonunda o kutsal mağaraya gireceğim."

"Bu aptalca bir plan," dedi Marcus. "Büyük ihtimalle kendini öldürteceksin. Peki benim tüm bunlardaki rolüm ne?"

"Sen benim kılıç taşıyıcım olacaksın. İçimdeki örümcekler o silahtan hoşlanmıyor. Onu yol boyunca taşıyabileceğimi sanmıyorum. Ama sanırım sen yapabilirsin. Tapınaktan ayrıldıktan sonra karşılaştığım tüm insanlar arasında bunu yapabileceğine inandığım tek kişi sensin."

Marcus başını iki yana salladı. "Tüm bunlar kulağa çok abartılı ve dramatik geliyor Kit. Büyülü bir kılıcı bulmak için

yola koyulan iki maceracı mı? Bunun şeytani bir kraliçeyi yenmekle ilgili eski bir tiyatro oyunu olmadığına emin misin?"

Yaşlı aktör gevrek gevrek güldü. "Sahnede hatırı sayılır bir süre geçirdim. Dünya görüşümü o tahtaların üzerinde durarak kazanmış olabilirim. Ama her hâlükârda haklı olduğumu düşünüyorum," dedi. "Benimle gel. Sana ihtiyacım var," diye ekledi sonra da daha kibar bir ses tonuyla.

"Yanlış adamla konuşuyorsun Kit. Ben seçilmiş kişi falan değilim."

"Evet, öylesin. Seni ben seçtim."

Marcus'un içinde uyanan heyecan –neşe– hissi dalgalar tarafından alınıp götürülmek gibiydi. Dile getirmese bile Porte Oliva'daki o bitmek bilmeyen yıpratıcı haftalar boyunca hep istediği, hasretini çektiği şey işte buydu. Şimdi de Tanrı arzu ettiği şeyi altın bir tepside kendisine sunuyordu. Ayak diredi.

"Yapamam. Cithrin Camnipol'de. Onu korumak zorundayım."

"Bunu yapabileceğine inanıyor musun?"

"Evet."

Kit bir parmağını havaya kaldırdı. Yüzünde kibar, kısmen keyifli kısmense kederli bir tebessüm vardı. "Kiminle konuştuğunu unutma. Ben ucuz numaralar yapabilen biriyim," dedi. "Bunu yapabileceğine inanıyor musun?"

Marcus bakışlarını kirli ellerine çevirdi. Bağlarını zorlamaktan tırnakları çatlayıp kırılmıştı. Ne bir kılıcı vardı ne de bir tas yemeğe yetecek parası. Boğazı düğümlendi.

"Hayır."

"Ben de öyle," dedi Kit. "Bunu Yardem de yapamaz, bankanın yolladığı şu nahoş noter de. Ayrıca Cithrin'in senden böyle bir şey beklemediğine dair bahse girmeye de hazırım. Kendisini zor bir durumda bulduğu takdirde süklüm püklüm oturup üvey babasının işleri yoluna koymasını bekleyecek türden biri değil o."

"O benim kızım değil. Cithrin'e o gözle bakmıyorum."

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"Pekâlâ, bu iş can sıkıcı olmaya başladı."

"Marcus, bana Porte Oliva'daki hayatın sona ermiş gibi görünüyor. Belki geri dönmenin bir yolu vardır ama bunu nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum."

"Cithrin döndüğünde. Güvende olduğunda."

"Artık kimse güvende değil Marcus. Hiçbir zaman da olmayacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Uğruna ölebileceğin, soylu bir amaç aradığına inanıyorum," dedi Kit. "İşe bak ki benim elimde de tam böyle bir amaç var. Eğer kazanırsak hem Cithrin'in hem de sayısız masumun hayatını kurtaracağız. Ama zorla kredi borcu toplamaya geri dönmek istediğini söylersen seni rahat bırakırım."

Yüzbaşı midesinin düğümlendiğini hissetti; durumun vahameti sanki diri diri gömülmüş de üstünde bir toprak yığını varmışçasına vücuduna bastırıyordu. Yine de gülümsemeyi başardı. "Gitmeden önce zincirlerimi de çözer misin peki?"

Kit ayağa kalktı, bir elini onun omzuna koydu, sonra da adamı çevirdi. Yalnızca birkaç dakika sürdü ve Marcus'a bir ömür gibi gelen bir süre boyunca kendisini duvara bağlayan deri kayışlar yere düştü. Yüzbaşı o anda çekip gidebileceğini, Yardem'den intikam alıp Cithrin'i bulmaya çalışabileceğini biliyordu. Bu fikir gözüne hâlâ çok cazip görünüyordu ve her güzel şeye yaptığı gibi buna da şüpheyle yaklaştı.

Kit sabırla bekledi.

Bu aptalca bir plandı. Daha en başından itibaren başarısız olmaya mahkûmdu. Kadim gizemlerin arasına dalmak ve dünyanın sorunlarını çözmek ancak hayat tecrübesi olmayan çocukların kuracağı türden hayallerdi.

"Şu rahipler. Tanrıçaları. Bahsettiğin kadar kötüler mi?" diye sordu.

"Öyle olduklarına inanıyorum."

"Peki şu büyülü kılıç. Tam olarak nerede?"

"Lyoneia'nın kuzey kıyılarındaki kutsal bir sandıkta."

Marcus başını olumlu anlamda salladı. "Bir gemiye ihtiyacımız olacak."

Dawson

Dawson dayak yerken çenesini sımsıkı kapattı. Çoğunlukla genç adamlardı. İsimlerini biliyor, babalarını tanıyordu. En az iki tanesi, henüz hepsi küçük birer çocukken Vicarian'la birlikte oyunlar oynamıştı. Girişin yanında bir tas su duruyordu ve deri kayışlar ıslakken tenini daha fazla kesiyordu. Diğerleri sopalar veya balta sapları kullanıyordu. İmparatorluğun gençlerini, dünyadaki en soylu nesli eşkıyalara çevirmek çok kısa sürmüştü. Dawson ayakta kalmaya çalışsa da en sonunda dizlerinin bağı çözüldü. Oda kahkahalarla yankılandı. Kendini savunamıyordu. Onlara bağıramıyordu. O da bunun yerine çenesini kapatıp çığlık attığını duyma zevkini onlara tattırmıyordu. Muhtemelen bu durum onları daha fazla vahşileştiriyordu. Sorun değildi. Buraya kolay yolu seçmek için gelmemişti.

Bir süre sonra kendini yerde buldu. Üzerine bir kova su boşaltılmıştı. Tükürükler saçıp üzerine boca edilen sular ile yerdeki taşlar arasında nefes alabileceği bir boşluk arandı. Yabancı bir ses durmalarını emretti ve birisi tembel bir köpeği cezalandırırmışçasına böğrüne gelişigüzel bir tekme attı.

Onu kollarından tutup ayağa kaldırdılar. Kafası dumanlı, karışık ve dağınıktı. Rızası olmadığı hâlde gitmek istemediği bir yere taşındı; tek düşünebildiği mızmızlanıp söylenmenin

saygınlığına yakışmayacağıydı. Bir yerlerde bir kapı açıldı ve kirli bir saman döşeğin üstüne devrildi. Çok ince olmasına ve leş gibi kokmasına rağmen ona en az kendi yatağı kadar rahat geldi. Bir müddet bilincini yitirdi. Tekrar bir şeyler hissedebilmeye başladığında, birinin kaburgalarının üstündeki taze yaraları yumuşak bir kumaş parçasıyla temizlemekte olduğunu fark etti. Her yeri ağrıyordu. Kendisiyle ilgilenen adamın bilekleriyle boynunda zincirler vardı ve kirli bir tunik giyiyordu. Dawson'ın o yüzü daha önce nerede gördüğünü hatırlaması çok uzun sürdü.

"Teşekkür ederim majesteleri," demeyi başardı sonunda. Görünüşe göre bir noktada boğazını incitmişti ve gırtlağını sıkan hiç kimse olmamasına rağmen sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Kral Lechan olumlu anlamda kafa salladı. "Konuşmaya çalışma," dedi. "Dinlen."

Asterilhold kralının üstünde herhangi bir yara izi yoktu. Ne yüzünde bir morluk görülüyordu ne de hapishane kıyafetinde kurumuş kan lekeleri vardı. Prens Aster'e suikast düzenleyen adam buradaydı ama eğlence olsun diye işkence gören Dawson'dı. Bunun haksızlık olduğunu düşünmeye çalıştı fakat başaramadı. Bir düşman ile bir vatan haininin gördüğü muamele arasındaki farkı anlayabiliyordu. Antea'nın geleneklerine ve ihtişamına ihanet eden asıl kişilerin *kendileri* olduğunu bilmiyorlardı. Tahtı kana susamış bir palyaço ile ecnebi efendilerinin ellerine teslim edenler onlardı.

Gerçi kendisinde de hata vardı tabii. Palliako'nun prensin koruyucusu olarak atanmasına asla müsaade etmemeliydi. O zaman gözüne münasip bir seçim gibi görünmüştü. Zararsız. Kuru yapraklarla dolu bir ormanda çakan bir kıvılcımdan farksız olacağını nereden bilebilirdi ki?

Düşman kralın itirazlarına aldırış etmeksizin yattığı yerde yan dönüp güçlükle oturur konuma geçti. Az kalsın kusuyordu. Eğer midesi dolu olsaydı bunu yapabilirdi. Hücre tahmin ettiğinden

çok daha küçüktü. Kenarları on, derinliğiyse yirmi adımdan ibaretti. Köpeklerinin kulübeleri bile bundan daha büyüktü.

Kapı açıldı ve Başrahip içeri girdi. Cana yakın tebessümü sanki hiç var olmamışçasına silinip gitmişti. Ama yerini bir kaş çatış ya da somurtma da almamıştı. Suratı o kadar ifadesizdi ki taştan yapılmış bir maske de takıyor olabilirdi pekâlâ. Yüzündeki tek bir kas bile hareket etmiyordu. Pelerininin altında, onu bıçakladığı yerde bir bandaj gören Dawson buna memnun oldu. Deri zırhlar giyen, bellerinde kılıçlar ve hançerler bulunan dört adam daha rahibin peşi sıra içeri girdi ve tıpkı bir kralın özel muhafızları gibi kapıyı tuttular. Dawson başını çevirip yere ağız dolusu kan tükürdü.

"Prens Geder nerede?" diye sordu Başrahip. Sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsünü andırıyordu.

"Prens Geder diye biri yok."

"Onu öldürdün."

"Hayır. O bir prens değil. Sadece Lord Vekilharç. Bu prens olmakla aynı şey değil. Gerçekten bir prens ve kral olan tek kişi Aster. Palliako ise Aster babasının tahtını devralana kadar ona vekâlet eden bir adamdan başka bir şey değil."

Rahip gözlerini kıstı. "Geder Palliako nerede?"

"Bilmiyorum."

Muhafızlardan biri hançerini çekti. Ona biraz daha işkence edeceklerdi demek. Dawson bu ihtimal karşısında sinince kendisinden utandı.

"Ya küçük prens? Aster?"

"Kargaşa başladığından beri onu arıyorum."

"Onu öldürmek için."

"Ona sadakatimi, sana ve Palliako'ya karşı ise kılıcımı sunmak için."

Sonunda Başrahip'in yüzünde bir ifade belirdi. Kalın kaşları çatılıp iç içe geçti. Bağdaş kurup esirinin önünde yere oturdu.

Dawson kafası karışan muhafızların kendi aralarında bakıştığını gördü.

"Doğruyu söylüyorsun," dedi rahip.

"Sen yalan söylemeye bile değmezsin."

Başrahip'in şaşkınlığı neredeyse gülünçtü. "Doğruları bir aşağılama aracı olarak mı görüyorsun? Ah. Sen ruhunun derinliklerine dek yozlaşmışsın Lord Kalliam."

"Sana hesap verecek değilim," dedi Dawson. "Sen Keshet'in nehir yataklarından çıkagelen ve burada hava atmaya başlayan bir pislik parçasından başka bir şey değilsin. Sana ayakkabılarımı bile boyatmam. Simeon'la aynı şehirde olmaya hakkın yok. Onun soluduğu havayı solumaya layık değilsin."

"Ah," dedi rahip sanki bir şeyi kavramışçasına. "Bu dünyaya âşıksın. Adaletin gelmesinden korkuyorsun."

"Ne senden ne de Tanrıça'n olacak o orospudan korkuyorum."

"Evet, korkmuyorsun," diye onunla hemfikir oldu Başrahip. "Bu da başka bir hatan. Ama madem Prens Geder'in nerede olduğunu bana söyleyemiyorsun o zaman benim için önemsiz birisin. Kaybettin Lord Kalliam. Sevdiğin her şey çoktan yok oldu."

Dawson gözlerini yumdu. Azarlandığını duymak istemeyen bir ilkokul çocuğu gibi dertop olup elleriyle kulaklarını tıkamak istiyordu. Ama rahibin haklı olduğunu biliyordu. Palliako'yu durdurmak için her şeyi riske atmıştı. Kaybetmişti. Bir hain olarak hatırlanacak olmasının bir önemi yoktu. Ardınızda bir miras bırakmak için yaşamak, henüz doğmamış kimselerin zaaf ve ihtiraslarına hizmet etmekten başka bir şey değildi. Önemli olan tek şey ülkesinin gerçek hükümdarlarının elinden alınmasıydı. Hatta alınmamıştı bile. Onu kendi elleriyle teslim etmişlerdi.

Her şey sona ermişti.

Klin'in malikânesine gerçekleştirilen saldırı insanlık dışıydı. Ne kılıçlar çınlamış ne de oklar uçmuştu. Onun yerine rahipler

iki gün boyunca onlara bağırmıştı. Sesleri sinek vızıltısından bile daha sinir bozucuydu. Durmadan, tekrar tekrar aynı şeyleri söylemişlerdi: *Çoktan kaybettiniz. Kazanamazsınız.* Dawson başta diğerlerini rahiplerle dalga geçmeye ve teslim olmaya yanaşmamaya teşvik etmişti. Onları konuşarak öldürecek hâlleri yoktu ya? Bıraktılar Bannien dönene kadar nefeslerini boşa tüketsinler. O dönmese bile Skestinin mutlaka gelecekti. Rahipler yaşamak için kalan son saatlerini konuşa konuşa boşa harcıyorlardı.

Lakin kahkahaları ve böbürlenmeleri yavaş yavaş, sugötürmez bir şekilde azalmıştı. Dawson şüphelerinin artmasını umutlarının azalmasına bağlamıştı. Belki de zaman düşmanlarından yanaydı ve bir günün daha geçmesine müsaade etmek o kadar da iyi bir şey değildi. Bu düşüncesini dile getirmemişti elbette, diğerleri de öyle. Ama bunu bakışlarında görebiliyordu.

Onu almaya geldiklerinde uyuyordu. Misafir odasının kapısı karanlıkta savrularak açılmış, içeriye kılıçlı muhafızlar doluşmuştu. Dawson hemen ayağa fırlamıştı. Adamlar kendisini önce koridorlarda, ardından avluda, son olarak da gecenin karanlığındaki sokaklarda sürüklerlerken Clara'nın çığlıklar atarak kendisine seslendiğini şimdi bile duyabiliyordu. Onlara Odderd Mastellin komuta ediyordu; gururla yukarı kaldırdığı kafası ona savaşçı bir görünüm katmış ama süklüm püklüm görüntüsünden de bir şey kaybetmemişti. Meydana vardıklarında kuşatma kulesinin sessizliğe büründüğünü görmüşlerdi. Başrahip en önde duruyordu. Camnipollü sıradan adamlarla kadınlar ise ellerinde meşalelerle, sanki adamın isteği üzerine oyulmuş heykeller misali sessizce arkasında bekliyorlardı. Gökyüzü kapkaranlıktı ve meşaleler yıldızların ışığını gölgede bırakıyordu.

"Kalliam'ı getirdim," diye bağırmıştı Mastellin. "Onu getirdim. Ben. Sadakatimi ispatladım. Tahtın düşmanını ele geçirdim."

"Tebrikler," demişti Dawson sadece adamın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bir kurt inindeki en sadık tavuk olmak üzeresin."

Gerçi, işin doğrusu Mastellin'in iradesi kırılmasaydı bile diğerlerinden biri er ya da geç bunu yapacaktı. Dawson bunu anlayabiliyordu. Rahiplerin sesinde uğursuz bir güç vardı; yalanları gerçeklerden ayırt edilemez hâle getiriyorlardı. Kendisi bile buna karşı koymakta zorlanmıştı. Mastellin gibi zayıf iradeli birinin böyle bir güç karşısında ne gibi bir şansı olabilirdi ki? Ya da Klin'in. Diğerlerinden herhangi birinin.

Düşman muhafızlar Dawson'ı esir almış, onu zindanlara götürmüş ve bütün gün kendisine dayak atıp onu küçük düşürmüşlerdi. Çektiği eziyet burada, bizzat esir aldığı adamın yanında sona eriyordu. Clara ve Jorey'nin bir şekilde kordonu aşmış olmasını umdu. Eğer ölürse buna kendi kararları yol açacaktı. Ama Clara... Onu bir şekilde bu yazgıdan kurtarmalıydı.

"Kendini suçlama," dedi Kral Lechan. "İkimizin de o adama karşı hiç şansı yoktu."

"Ne?"

"Palliako. Geder Palliako. O insan değil. Ölüler onunla birlikte yürüyüp ona sırlarını anlatıyorlar."

Dawson bir kahkaha attı. Ama bu hareketi kaburgalarının acımasına neden olunca hemen sustu. "Onu hiç gördün mü?" diye sordu. "Palliako sadece bir maşa. Daha önce bir âlimdi fakat onun için bile yeterli disiplinden yoksundu."

"Muhafızların onunla ilgili anlattıklarını duydum. Bize yemek getiren var ya? Erkek kardeşi, Palliako'yu bir havuzun kenarında merhum kralın hayaletiyle otururken görmüş. Simeon onun önünde diz çökmüş. Bence Palliako bir büyücü. Ya da insan kılığına girmiş bir ejderha."

"Alakası yok. O hobileri olan meraklı bir adamdan başka bir şey değil. Soylularınızın öldürülmesini kana susamış biri

olduğu için emretmedi. Bunu korktuğu için yaptı. Yeterince kişinin kellesini uçurursa güvende olacağına inanıyor. Eğer baltayı onun kullanması gerekseydi beti benzi atar ve merhamet göstermeye karar verirdi. Korkak ve adi biri o. Kötü bir adam olmaktan bile aciz."

Kral Lechan başını iki yana salladı. "Bizi yenmeyi başardı."

"Hayır," dedi Dawson. "Sizi *ben* yendim. O cehennem kaçkını rahip de beni yendi. Palliako başarılı olmuş olabilir ama hiçbir şey kazanmadı. Hiçbir zaman da kazanamayacak."

"Onu buldular," dedi Lord Skestinin. Muhafızların kendisi için getirdiği, üç bacaklı ve küçük bir taburede oturuyordu. Mahkûmlar yere oturmak zorundaydı ama Dawson bu hakareti kişisel algılamadı. Artık böyle şeyleri umursamayacak kadar dibe batmıştı. "Prens Aster'le birlikte yerin içinden çıktığını söylüyorlar. Üzerlerinde sıradan insanların giydiği türden kıyafetlerle Kralkulesi'ne doğru yürümüşler. Palliako bunca zamandır sokaklardaymış fakat nerede saklandığını kimse bilmiyor."

"İlk saldırıda öldürülüp krallığı kurtarmak için mezarından kalktığını iddia etmemelerine şaşırdım," dedi Dawson alayla.

Skestinin gergince güldü. "Onunla ilgili birçok tuhaf hikâye anlatılıyor, değil mi?"

"Palliako'yu gördün mü?"

"Evet. Camnipol'e daha önce de gelebilirdik ama iç savaş haberi yayılır yayılmaz kuzeydeki bütün topraklarda isyanlar başladı. Asterilhold'u fethederek elde ettiğimiz her şeyi riske atıp atmamak arasında bir karar vermem gerekti. Ben de..."

Sen de kimin kazandığını görene dek güvenli bir mesafede bekledin, diye düşündü Dawson. Ama bunu dile getirmedi. "Bugün bana refakatçilik ettiğin için teşekkürler," dedi onun yerine.

"Lafı bile olmaz." Onunla göz göze gelmekten kaçındı. Utanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Barriath ve Jorey nasıl?" diye sordu Dawson.

"Her şey göz önüne alındığında durumları gayet iyi. En azından şimdilik özgürler fakat Palliako'nun özel muhafızları tıpkı güvercinleri izleyen kediler misali gözlerini onların üstünden ayırmıyor. Burası düğünden sonra ayrıldığım şehirden çok farklı bir yer artık."

"Üzgünüm," dedi Dawson. "Planladığım tadilatlar tahmin ettiğimden daha karmaşık bir hâl aldı."

"Dalga geçme," dedi Skestinin. Sesi şimdi daha sert çıkıyordu. "Yargılanmak üzeresin ve burada bulunarak kendimi yeterince riske atıyorum. Eğer Prens Aster ile Lord Vekilharç'a suikast düzenlemekle ilgili şakalar yaptığım duyulursa bu benim için hiç iyi olmaz."

"Kusura bakma," dedi Dawson. "Darağacı mizahı."

Kapı açıldı ve genç bir adam –Dawson'ı döven delikanlılardan biri– başını içeri uzattı. "Vakit geldi," dedi. "Onu getirebilirsiniz."

Kabul salonu ağzına kadar doluydu. Yaz sıcakları henüz azalmamıştı ve kalabalığın baskısı yüzünden odanın havası daha şimdiden iki kez solunup tekrar dışarı verilmiş gibiydi. Dawson'ı örgü demirden bir paravanın arkasına, seyircilerin göremediği bir noktaya oturttular. Palliako çoktan yükseltilmiş bir platformun üstündeki tahtına yerleşmiş, vekilharçlık tacını başına takmıştı. Aster de hemen onun yanında oturuyordu. Asterilhold Kralı Lechan dizlerinin altında bir yastık bile olmadan taş zeminde diz çökmüştü. Paravanın arkasından her şey bir parça bulanık görünüyordu ve Dawson detayları daha iyi seçebilmek için bir sağa bir sola sallanmaya başladı.

Clara'yı buldu. İkinci kat balkonunda, Barriath ve Jorey ile beraberdi. Aferin çocuklara... Sabiha yanlarında değildi. Genç kadını birinci katta, annesinin yanında buldu. Başrahip ise yan tarafta, emirlerinin Geder tarafından açıkça görülebileceği bir noktada duruyordu elbette. Dawson son saldırıda kaç örümcek

rahibi öldürmeyi başardıklarından emin değildi fakat Başrahip'in de işini bitirmiş olmalarını dilerdi.

"Gözünü rahipten ayırma," dedi usulca.

"Ne?" diye sordu Skestinin.

"Vakit geldiğinde Palliako izin almak için ona bakacak. Eğer dikkatli bakarsan sen de görürsün."

"Yeter Dawson. Konuşmamamız gerekiyor."

"O yüzden bunu daha fazla tartışmayacağız zaten. Sen sadece gözünü onların üstünde tut. Benim gördüğümü sen de göreceksin."

Geder'in ayağa kalkmasıyla birlikte salona sessizlik çöktü. Kral Lechan onun çatık kaşlı bakışlarına sakinlikle karşılık verdi.

"Ben Geder Palliako. Antea Lord Vekilharcı. Asterilholdlu Lechan, bugün huzurumda esirim ve düşmanım olarak bulunuyorsun."

"Evet," dedi kral. Tıpkı aktörler gibi, bir sohbet havasında ama sesinin salonun en arka köşelerinden bile duyulmasını sağlayacak şekilde konuşuyordu.

"Hakkındaki hükmümü vermeden önce sana sadece tek bir sorum var. Prens Aster'i öldürüp Ayrık Taht'a Asterilhold'a sadık birini getirmekle ilgili plandan haberin var mıydı?"

"Vardı," dedi Lechan sakince. "Planın tüm sorumluluğunu tek başıma üstleniyorum. Fikir benden çıktı. Bu plana dâhil olan adamlarımsa bunu sadece bana duydukları sevgi ve sadakatlerinden ötürü yaptılar. Çoğu nihai amacımdan bihaberdi."

Palliako sanki birisi kafasının arkasına sert bir darbe indirmiş gibi göründü. Başrahip'e bir bakış attığında Dawson da Skestinin'in dizini dürttü. İri yarı rahip başını iki yana salladı. Hayır. Bariz bir şekilde kafası karışan Geder dudaklarını yaladı. Dawson neler olduğunu anlamıştı elbette. Nasıl ki halkı korumak kendileri için bir görevse aynı şey Lechan için de geçerliydi. Savaş kaybedilmişti ve kral halkının günahlarını üstlenmek,

ölüm cezasını tek başına çekmek için elinden geleni yapıyordu. Dawson ansızın bu adama, düşmanına karşı derin bir saygı hissetti. Eğer Simeon onun yarısı kadar cesur olsaydı şu anda bambaşka bir dünyada yaşıyor olabilirlerdi.

Geder'in yüzü bir fırtına bulutu misali karardı. Tekrar konuştuğunda kelimeleri kesik kesik, kısa ve öfke doluydu. "Pekâlâ," dedi. "İstediğin buysa öyle olsun. Asterilholdlu Lechan, Antea'ya karşı işlediğin suçlar yüzünden hayatına ve krallığına Ayrık Taht olarak son veriyorum."

Lechan kılını bile kıpırdatmadı. Yüzü sakindi. Geder bir elini havaya kaldırınca cellat içeri çağrıldı. Gelen adam beyaz, yüzsüz bir maske takmıştı. Önce Palliako'nun, sonra da Aster'in önünde eğildi, ardından kılıcını çekip mahkûmun yanına gitti.

Darbe yerini bulduğunda kalabalıktan bir nida koptu, sonra da tezahürat etmeye başladılar. Neşe ve kana susamışlıkla yükselen sesler tıpkı bir şelale gibiydi. Sağır edici. Dawson, krallığının düşmanlarından birinin bir başkasının ayakları dibinde kan kaybederek ölmesini sessizce izledi. Tüm sorumluluğu üstlenmek asil ama ölüme mahkûm bir davranıştı. Palliako'nun öfkesini dizginleyemezdi. Asterilhold'daki her bir soylunun kanını dökmeye karar verdiyse bunu yapacaktı. Artık onu durduracak kimse kalmamıştı.

Muhafız omzunu dürtünce Dawson adamın bunu ikinci kez yaptığını fark etti. Ayağa kalkıp hücresine doğru yola koyuldu. Skestinin yanı başında yürüyor, bakışlarını yerde tutuyordu. Kralkulesi'nin koridorları artık farklı görünüyordu. Daha küçük, daha karanlık. Değiştikleri falan yoktu; inşa edildikleri ilk gün nasıllarsa hâlâ öyleydiler. Ama aynı zamanda da burası artık Kralkulesi değildi.

Açık havaya çıktıklarında Dawson başını sola çevirerek düello alanlarını, arkasındaki Yarık'ı ve onun da ötesinde kalan bina ve malikâneleri görmeye çalıştı. Onun evi de orada bir yerdeydi.

Rüzgâr hızlanıp yüzüne sıcak bir dalga hâlinde çarptı. Yağmur kokusu taşıyordu. Duraklayıp ufuktaki bulutlara bakınca muhafızlar onu itekledi.

Hücresine döndüğünde artık ondan başka bir mahkûm olmadığından içerisi eskisinden daha geniş göründü gözüne.

"Eh," dedi Skestinin.

"Teşekkürler," dedi Dawson. "Aileme selamlarımı ilet."

"İletirim."

Skestinin tereddüt etti; sanki gitmek istiyormuş ama bunu yapamıyormuş gibi bir hâli vardı. Dawson kaşlarını kaldırdı.

"Barriath'la ilgili," dedi Skestinin. "O iyi bir adam. Emrimde onun gibi biri olmasından gurur duyuyorum. Ama işler... Ondan görevden ayrılmasını istedim. Bunu benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm. Bugünlerde gemilerin ve kılıçların komutasını bir Kalliam'a teslim etmek akıllıca olmaz. Ne Barriath ne de saray için."

Dawson'ın içini ani bir öfke kapladı. "Kızından da boşanmasını isteyecek misin?" diye sordu.

Skestinin'in sergilediği samimi pişmanlık buhar olup uçtu. "Elimden gelseydi yapardım," dedi. "Yaptıklarını tasvip etmiyorum Dawson. Ama yargılanacak ve sonuçlarına katlanacaksın. Sabiha'mın ise hiçbir zaman böyle bir şansı olmadı. Onun bir sürtük olduğunu söylüyorlar. Şimdi de vatan haini diyecekler."

"Ama değil. Gerçekler başka insanların söylediği şeyler değildir. Sabiha ne vatan haini ne de bir sürtük. Eğer birisi ona söylemeden bunu anlayamıyorsa iyi bir baba olamamışsın demektir."

Skestinin bir müddet hiçbir şey söylemedi. Yüzünde duyduklarına inanamayan birinin ifadesi vardı, sonra bunun yerini yavaş yavaş iğrenme aldı. Ya da daha kötüsü, acıma.

"Hiç değişmeyeceksin Kalliam."

"Hayır," dedi Dawson. "Değişmeyeceğim."

Geder

Geder Kralkulesi'nin koridorlarında dolaşıyordu. Kral Lechan'ın ölümünün ardından kendisini daha iyi hissedeceğini ummuştu. Hatta belki de rahatlayacağını. Muzaffer hissedeceği kesindi. Ama tüm bunların yerine son derece huysuzdu. Kralkulesi'ndeki odasına ve yatağına kavuşmanın evine dönmek gibi olacağını düşünmüştü. Lakin tam aksine kendisini daha önce hiç olmadığı kadar evinden uzakta hissediyordu artık.

Kendi arazisine sahip olduğu günlerde, yani Kral Simeon ölmeden önce kütüphanesinde günler harcar, çevirilerine dalar ve zihnini tamamen yaptığı işe verirdi. Yemek yemeyi bile unuturdu. Dinlenmeyi de. Bütün benliği tek bir kusursuz noktaya odaklanırdı. Ama kaçınılmaz olarak bir şey düşüncelerini böler ve acıktığını, susadığını, yorulduğunu, hatta altına işemek üzere olduğunu fark ederdi. Bedeninin bütün ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra bile zihni hâlâ uzaklarda olur, bir sonraki kelimeyi ya da cümleyi düşünür, yazarın vermeye çalıştığı hissi yansıtacak en iyi karşılığı bulmayı denerdi. Etrafındaki her şey –duvarlar, sandalyeler, insanlar– gerçek dışı görünürdü.

Kralkulesi ise tuhaf ve biçimsiz bir yer gibi geliyordu gözüne. Uygunsuz. Doğrusunu söylemek gerekirse, aynı şey tüm Camnipol için de geçerliydi. Zihni ve hatıraları geçmişte, o tozlu

ve kokuşmuş harabelerde kalmıştı. Mum ışığında oturup basit bilmeceler çözmekten ve o yarı Cinnae bankacıyla konuşmaktan başka yapacak hiçbir işinin olmadığı o karanlık günlerde. Cithrin bel Sarcour'la. Bir yanı hâlâ orada, karanlıkta, onunla birlikteydi. Geri kalan her şey bir oyalanmaydı.

Geder artık Camnipol'deki, Antea'daki, hatta muhtemelen dünyadaki en güçlü adam olduğunu biliyordu. Bir emriyle kralları idam ettiriyordu. Bir zamanlar onunla alay eden insanlar artık ondan korkuyordu. İstediği her şeyi elde etmişti. Sahip olmayı umduğu her şeyi. Ama şimdi de daha fazlasını istediğini fark etmişti. Sabahları uyandığında kendi başına giyinmek istiyordu. Kütüphanesinde oturup uykusu gelinceye kadar kitap okumak. Aster'le oturup muhabbet etmek. Ya da Cithrin'le. Kadının vücudunu yeniden hissetmeyi arzuluyordu.

Neden olmasındı ki? Neden istediği bu şeyleri elde edemesindi? Daha da önemlisi, ona *kim* karışırdı?

Başkâhya pudra kadar solgun bir teni ve yaşlılık lekeleriyle bezeli başında bir tutam saçı olan ihtiyar bir adamdı. Geder'in çağrısına derhâl cevap vermiş, odayı geçerken yerlere kadar eğilmişti.

"Beni mi emrettiniz Lord Vekilharç?"

Geder hissettiği huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştı. "Ben... Başkaları tarafından giydirilmeyi istemediğime karar verdim. Elbiselerimi giymek, banyo yapmak ya da tırnaklarımı kesmek için birilerine ihtiyacım yok. Yıllardır bunları kendi başıma yapıyordum zaten."

"Lordum, vekilharçlık makamının itibarı gereği, tıpkı kralllar gibi..."

"Seni buraya bana nutuk çekmen için çağırmadım," dedi Geder. "Buradasın çünkü sana söyleyeceklerim var. Yarın sabah kimsenin beni giydirmeye gelmesini istemiyorum. Kıyafetlerimi

getirin, banyoyu hazırlayın, sonra da çıkıp gidin. Anlaşıldı mı? Mahremiyet istiyorum ve bunu alacağım."

"Emredersiniz Lord Vekilharç," dedi ihtiyar adam hayal kırıklığı ve hoşnutsuzlukla dudaklarını birbirine bastırarak. "Siz nasıl arzu ederseniz."

"Bir sorun mu var?"

İhtilaflı dürtüleri solgun ve ıslak gözlerinin arkasında birbirleriyle savaşırken adam fark edilir bir şekilde titredi. "Lord Palliako, geleneklerimiz ve tahtın itibarı sizin konumunuzdaki birinin kendi kendine hizmet etmesine karşı. Bu durum..."

"Soyun," dedi Geder.

"Lordum?"

"Elbiselerin. Çıkar onları."

"Anla..."

Geder ayağa kalkıp bir eliyle özel muhafızlarının duygusuz yüzlerini gösterdi. "Emrimde kılıçlı adamlar var. Ben Antea vekilharcıyım. Ayrık Taht'ta ben oturuyorum. Söylediklerim tartışmaya açık değildir. Kıyafetlerini çıkar."

Yaşlı adam tir tir titreyerek, kıpkırmızı kesilmiş yanaklarla soyundu. Açık sarı atleti ipektendi. Külotunun yan tarafında küçük bir yaradan, asla iyileşmeyecek bir lekeden sızan yuvarlak bir kan lekesi vardı. Tamamen çıplak kaldığında beyaz peynir renginde kasık kılları ve sarkık bir göbeği olduğu ortaya çıktı. Geder tekrar ayağa kalktı. Artık ihtiyar adamın yüzünde ne hayal kırıklığı ne de hoşnutsuzluk okunuyordu.

"Hayırdır azizim?" dedi Geder. "Sorun nedir? Bu durumdan pek hoşlanmamış gibi görünüyorsun."

Başkâhya cevap vermedi.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Lordum?"

"Herkesin önünde çıplak kalmak hoşuna gidiyor mu?"

"Hayır, lordum."

Geder ona doğru yürüyüp aralarında sadece birkaç santim kalıncaya dek yüzünü adama yaklaştırdı. Telaffuz ettiği her kelimeyle birlikte yaşlı adam yüzünü buruşturdu.

"Benim. De. Öyle."

Ardından topuklarının üstünde dönüp odadan ayrıldı. Arkasında, özel muhafızlarının peşinden geldiğini ve başkâhyanın yere düşen kıyafetlerini toplamaya başladığını duyabiliyordu. Böylece bu işi kolayca halletmiş oldu. Utanç verici sabah ritüelleri sona etmişti ve hiç kimse bunun için ona gülemeyecekti. İçini Kral Lechan'ı idam ettirdikten sonra bir türlü hissedemediği bir rahatlama doldurdu. Hayattaki en küçük şeylerin bu kadar önemli olması ne tuhaftı. O günkü tüm görüşmelerini iptal edip her şeye boş vermeyi düşündü. Kitaplarını alıp rahat bir köşeye çekilebilir ve kendisine yiyecek içecek bir şeyler getirtebilirdi. Artık kendisi için bir şey –tek bir küçük şey– yaptığı için her şey gözüne mümkün görünüyordu.

Ama hayır. Henüz değil. Tüm bunları başka bir güne bırakması gerekecekti.

Bankacı, kabul salonunun görkemine rağmen son derece rahat görünüyordu. Hemen yanında Canl Daskellin oturuyor, iki adam sanki daha o sabah Asterilhold kralının öldürüldüğünü görmemiş gibi kendi aralarında şakalaşıp gülüyordu. Paerin Clark basit değil de abartısız görünen, sade kesimli ve mütevazı kıyafetler giymişti. Başrahip masanın diğer ucunda oturuyordu ve yüzünde her zamanki dost canlısı tebessümü vardı. Geder'in gözleri Cithrin'i aradı ama kadın orada değildi. Hayal kırıklığını göstermemeye çalıştı.

"Lord Vekilharç," dedi Daskellin, Başrahip hariç herkes ayağa kalkarken. "Bize vakit ayırdığınız için teşekkürler."

"Benim için bir zevk," dedi Geder. "Ben de sizinle buluşmayı umuyordum. Cithrin sizden övgüyle söz etti. Hatta arkanızdan konuşurken bile."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Paerin Clark. "Müdire Cithrin size özürlerini gönderdi lordum. İç savaş sırasında birtakım kayıplar yaşadık ve bunlardan bazılarıyla bizzat ilgilenmesi gerekiyor. Eğer şartlar farklı olsaydı kendisinin de bu buluşmaya katılacağından eminim."

Geder, Başrahip'e bir bakış attı, koca adam da başıyla onayladı. Genç adam farkında bile olmadığı bir gerginliğin azaldığını hissetti. Cithrin'in ondan kaçmaya çalışmadığına memnun olmuştu. Hem zaten döndüğünden beri o kadar yoğundu ki kendisi de kadına ulaşmak için herhangi bir çaba sarf etmemişti. Buna da sıra gelecekti. Cithrin'i tekrar göreceğini düşünmek nefesinin hafiften kesilmesine neden oldu.

"Kendisine gelemediği için üzüldüğümü iletin," dedi gülümseyerek. "Ayrıca Camnipol'ü ziyaretiniz sırasında yaşanan tüm bu olaylar için de üzgünüm. Gerçekten, şu son bir iki yılın aksine silahlı isyanlar o kadar sık yaşadığımız bir şey değildir."

Paerin Clark kısa bir kahkaha attı, Daskellin de onu takip etti.

"Aslına bakarsanız buraya gelme sebebimiz de buydu," dedi bankacı. "Antea zor bir geçiş dönemi yaşıyor. Kral Simeon'un vefatının hemen ardından bir savaş yaşandı ve şimdi de bu. Bu tür olaylardan sadece biri bile bir krallığı sarsmaya yeter. Üçünün birden yaşanmasıysa bunu neredeyse garanti eder."

"Evet, bu seneki hasat mevsiminin bir parça kötü geçeceği söylendi bana da," dedi Geder. "Ama bu bir sorun olmayacak."

"Kendinizden epey emin görünüyorsunuz. Güzel. Yine de Antea'nın istikrarlı bir ele ihtiyacı olacaktır. İşte bu yüzden ben de size..."

"Ah, kes şunu," dedi Daskellin gevrek gevrek gülerek. "Clark bankasının Camnipol'e girmek istediğini söylemek için burada. Soylulara kredi vermiyorlar. Prensipleri böyle ve muhtemelen zekice bir karar. Ama sanatçılara ve tüccarlara ödünç olarak altın temin edebilirler. Kuzeysahili'ne gittiğimde savaşın ben dönmeden biteceğini hiç düşünmemiştim."

"Bankalar ortada bir savaş yokken daha iyi çalışır," dedi Paerin Clark. "Ticaret barış zamanında her zaman daha güvenilir ve düzenlidir. Tabii bir de dengeleyici."

"Burada bir şube açmayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu Geder.

Bankacı ilk kez biraz şaşırmış göründü. "Aslına bakarsanız evet," dedi. "Ama saray erkânı bu fikre pek sıcak bakmamıştı."

"Bence açmalısınız. Camnipol dünyanın merkezidir. Antea da en büyük imparatorluğu. Burada olmamanız aptalca geliyor. Daha fazla ticaret imkânı var, değil mi?"

"Soylulara kredi vermediklerini işittiniz, değil mi?" diye sordu Daskellin.

Geder bir elini sallayarak onu geçiştirdi. "Diğer insanlara verirler. Böylece ellerinde daha fazla para olur ve biz de daha çok vergi toplarız."

"Şey, eğer bu konuda ciddiyseniz," dedi bankacı, "o zaman Antea'nın önümüzdeki birkaç yıl içerisinde karşılaşacağı zorlukları ve nasıl yardım edebileceğimizi konuşmamız icap edecektir."

Toplantı Geder'in tahmin ettiğinden daha uzun sürdü ve sohbetleri Asterilhold'un Antealı soylular arasında yeni baronluklara ve arazilere bölünmesinden tutun da gelecek hasat mevsiminde Sarakal'dan tahıl satın almaya, Kuzeysahili'yle yeni edindikleri sınırlardan Kral Tracian'ın değişen diplomatik pozisyonuna dek birçok konuya uzandı. Aslında Geder bunların hiçbiriyle gerçek

anlamda ilgilenmiyordu fakat Paerin Clark, Cithrin'i tanıyordu ve bu yüzden adamın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Nihayet toplantıları sona erdiğinde Geder iki adamla vedalaşıp Başrahip'le beraber özel dairesine çekildi. "Ee?" diye sordu. "Bankacı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aklından geçenleri söylüyor," diye yanıtladı Başrahip, "ama kelimelerini oldukça dikkatli seçiyor. Akıllı bir adam fakat kutsal değil. Ona karşı dikkatli olmalıyız."

"İyi fikir. Katılıyorum."

"İlgilenmemiz gereken başka bir mesele daha var."

"Kalliam," dedi Geder.

"Hayır. Artık onun sözünü etmemize bile gerek yok. Bütün yolları kapandı. Ama adaletin yaklaşmasından korktuğu için Tanrıça'nın hizmetkârlarını hedef aldı. Nefreti bize pahalıya mal oldu. Çok adam kaybettik lordum. Ele geçireceğimiz şehirlerde yeni tapınaklar kurmaya yemin ettiğin için daha fazla biraderimi buraya getirmek için iznini istiyorum."

"Kaç kişi?"

"On kişilik on grup çağırmayı düşünüyorum."

"Yüz kişi mi?" dedi Geder. "Hepsi bu mu? Tabii ki çağırabilirsin. Eğer sorun yiyecek ve barınaksa bu gece yüz hizmetkârımı kovabilir ve yarın tekinin bile eksikliğini hissetmem. Aslına bakarsan, neden Kalliam'ın malikânesine el koymuyoruz? Yani, biliyorum çok büyük bir yer değil ama bunun şiirsel bir yanı var."

Küçük bir çeşmenin önünde durdular. Sular kadim bir kralın omuzlarından aşağı akıp ayaklarının dibindeki daha küçük ölçekli soyluların ve minyatür boyutundaki yüzlerce taştan köylünün üstüne dökülüyordu. Siyasi felsefenin dekorasyona dökülmüş hâliydi.

"Sana minnettarım Prens Geder."

"Olma. Sen olmadan bunların hiçbirini yapamazdım."

Gece olunca korkmaya başladı. Sebebini bilmiyordu. Bugüne dek karanlıkla arası hep iyi olmuştu ama o gün güneş battıktan sonra Dawson Kalliam'ın yüzü ona musallat olup durdu. Bıçağının parıltısı. Başrahip'in elinden akan kanlar.

Özel muhafızları ihtiyatlı bir mesafede beklerken kütüphanesinde oturuyor ve tehlikede olmadığını biliyordu. Ama şölende Kalliam'ın teşkil ettiği tehlikeyi de görmemişti. Eğer bundan çıkarılabilecek bir ders varsa o da tehlikenin her an her yerden gelebileceğiydi. Karanlığa karşı ışıkla savaştı. Kâğıt ve kitap yığınlarının arasında lambalar, fenerler ve mumlar yanıyor, gecenin karanlığını geriye ittiriyorlardı.

Hayatı boyunca topladığı ciltlerden oluşan özel koleksiyonu, kraliyet arşivinin çeyreği kadar bile değildi fakat buradaki kitaplar çeşitli âlimlerin zevklerini ve görüşlerini yansıtıyordu. Neredeyse her türden eser –şiir, kısa, tarih– vardı ancak spekülatif deneme, yani onun favorisi epey azdı. Ayrıca daha önce bitirdiğiniz bir kitabı tekrar okumanın rahatlatıcı bir yanı da vardı ve o da rahatlamak için buradaydı.

Yastık niyetine kullandığı deneme, Kraliçe İkinci Esteya'nın hükümdarlığına dek uzanıyor ve saray politikalarına, isimleri artık unutulmuş şahıslar arasındaki rekabetlere ve çeşitli ırkların cinsel tercihleriyle alakalı spekülasyonlara dek birçok konuya değiniyordu. Üslubu kolayca takip edilecek kadar sadeydi, bilhassa da diğer dillerden tercüme yapmaya alışık olduğu göz önüne alındığında... Geçen sefer okuduğunda bundan yüz kızartıcı bir keyif almıştı. İç gıdıklayıcı ve utanç vericiydi. Kadınlar ve onların vücutları hakkında bildiği çoğu şeyi bu kitaptan ve benzerlerinden öğrenmişti.

Kadınlar ve İlkkan haricindeki diğer tüm ırklar doğaları gereği erkeğin orijinal biçimindeki adamları çekici bulurlar. Jasurular en çok ten rengini andıran ince pullu erkeklerden hoşlanırlar.

Güneygil kadınlar –kendilerini sürülerinin damızlık kadını olmaya adayanlar hariç ki zaten onlar bizi ilgilendirmiyor– daha küçük, daha parlak gözleri olanları tercih ederler. Yemmu kadınlarsa seçme şansları olduğu takdirde daha ince yapılı ve daha dik duruşlu erkekleri seçerler. Gerçekten de eğer eril cinsin egzotik bedenleri keşfetme dürtüsü olmasaydı bütün ırklar zamanla tek bir biçime indirgenirdi.

Robbe Sastillin'in neden olduğu skandallar bunun klasik bir örneğidir. Kendisi asil bir aileye ve yaradılışa, sarayda çok iyi yerlere gelme olanaklarına sahip olan ve bir dizi Cinnae kızı yatağa atan bir adamdı. Bu durum hem onun itibarını hem de kızların hayatını mahvetmiştir ama o anda hepsi de kendilerine doğal gelen temel bir içgüdüyle hareket etmiştir.

Geder bir parmağını paragrafın üstüne koyup sandalyesinde geriye yaslandı. Bu ona pek inandırıcı gelmemişti. Bir kez daha Başrahip ile Tanrıça'nın sadece konuşulanların değil, yazıların da yalan olup olmadığını anlayabilmesini dilerken buldu kendini.

Bu doğru mu, diye düşündü. Yaratılmış ırklardan gelen bir kadın, sırf İlkkan olduğu için bir erkeğe karşı çekim hissedebilir miydi? Cithrin bel Sarcour onunla kendisi olduğu için mi, Lord Vekilharç olduğu için mi, yoksa bir İlkkan olduğu için mi beraber olmuştu? Karanlıkta birlikte oldukları o anı bir mantık çerçevesine uydurmak mümkün müydü? Kadını Başrahip'in huzuruna çıkarıp o anla ilgili düşüncelerini sorduğu takdirde neler öğrenebileceğini merak etti. Böyle bir şey yapacak değildi elbette fakat düşünmemek zordu.

Cithrin'in onu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Aster'in sesiyle yerinden sıçradı.

"İşte buradasın."

Geder kitabı hızla kapatıp prense döndü. Aster artık eskisinden daha yaşlı görünüyordu. Yer altında geçirdikleri günler

yanaklarını keskinleştirmişti sanki. Geder bunun normal olup olmadığını merak etti. Çocukların yetişkinliğe yavaş yavaş geçtiğini ve her gün, her ay, her hafta gözle görülemeyecek kadar küçük değişimler geçirdiklerini düşünürdü. Bunun ancak yıldan yıla fark edilebileceğini... Ama belki de yanılıyordu. Belki insanlar uzun süre boyunca aynı kalıyor, sonra da aniden değişip bambaşka biri hâline geliyorlardı. Ya da değişik değil de daha yaşlı. Daha olgun. Daha bir kendileri oluyorlardı.

"Evet," dedi Geder. "Kitap okuyordum. Uzun bir gün oldu, o yüzden ben de..."

Aster hâlden anlarcasına kafa salladı. Belki de yüzü değişmemişti. Değişen tek şey suratındaki ciddiyet ifadesiydi. Gerçi neden Kral Simeon'un vefatının ardından değil de Cithrin'le birlikte geçirdikleri günlerden sonra böyle bir değişim yaşadığı muammaydı... Ya da belki de birbirini takip eden olaylar yüzünden böyle olmuştu.

Geder kendisini kesinlikle öyle hissediyordu.

"Henüz Kalliam konusunda bir şey yapmadın," dedi oğlan.

"Biliyorum. Şey, yani yaptım. Malikânesini Başrahip'e tahsis ettim. Rahipler için. Bu da bir şey sayılır. Bir şey yaptım."

Aster masanın üstüne oturup bacaklarını kenardan sallandırdı. Sessizliği gayet yeterli bir serzenişti.

"Sorun Jorey," dedi Geder. "Dawson onun babası. Arkadaşımın babasını idam ettiremem."

"Jorey'nin arkadaşın olduğundan emin misin?"

Geder bakışlarını bahçeye doğru çevirdi fakat içerideki ışık camları kara birer aynaya çevirmişti ve tek görebildiği kendisi ile kitaplarının yansımasıydı. Ne doğru ne de yalan olan yığınlarca kelime...

"Hayır," dedi. "Başrahip'e sorup bunu hemen öğrenebileceğimi biliyorum. Ama istemiyorum. Çünkü ya değilse? Ya kurulan bu komplo çok derinlere iniyorsa? Ya güvenebileceğim

hiç kimse kalmadıysa? Hayır, bunu istemiyorum. Mantıklı olanın Başrahip'e sormak olduğunu biliyorum. Bilirsem benim için daha iyi olacağını da biliyorum. Ama önce bir kitap okuyabilirim. Ya da Cithrin'in bankacı arkadaşlarıyla konuşurum. Veya herhangi bir şey yaparım işte. Bunu öğrenmektense her şeyi yaparım."

"Ona karşı neden öfkeli değilsin?"

"Jorey'ye mi?"

"Dawson'a. Babasına. Seni öldürmeye çalıştı."

"Biliyorum. Aslında öfkelenmem gerekir. Belki ben sadece, şey... Demek istediğim, benimle alay etmedi. Beni öldürülmeye değecek kadar ciddiye aldı. Onu severdim. Onun da beni sevmesini isterdim."

"Seveceğini sanmıyorum."

Geder güldü. "Sanırım haklısın. Yapılması gerekeni yapacağım. Ve ölmeyeceğim. Söz veriyorum."

Genç adam bir oğula sahip olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Zannetmiyordu. Bu daha çok bir arkadaşa sahip olmak gibi bir şeydi. Babalar ve oğullar pek çok şey olabilirdi fakat arkadaş değillerdi. Belki de bunun sebebi her ikisinin de önemli birini kaybetmenin ne anlama geldiğini bilmesiydi. Ya da sahip oldukları güç ve ayrıcalıklar yüzünden Antea'nın geri kalanından tecrit edilen iki kişi olduklarındandı bu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Aster.

"Cezalandırılmasını sağlayacağım. Tüm bunlara bir son vereceğim. Bu işe karışan herkesi durduracağım. Ve bir daha asla tekrarlanmamasını garanti altına alacağım. Kabul mü?"

Oğlan bir müddet sessizce düşündü, sonra da başını olumlu anlamda salladı. Geder kitabını masaya bırakıp ayağa kalktı ve en yakınındaki mumu üfleyerek söndürdü. Aster de ona katılıp tüm kütüphane karanlığa ve duman kokusuna bürünene dek minik alevlere üfledi.

"Ee," dedi Geder yan yana ama birbirlerine dokunmadan yürüyüp dışarı çıkarlarken. "Lord Vekilharç olmaya devam ettiğim sürece hiçbir şeyin mümkün olmadığını biliyorum. Ama görevimi tamamlayıp tahtı sana devrettikten sonra bir bankacıyla evlenirsem ne büyüklükte bir skandala yol açarım sence?"

Cithrin

Cithrin yanıp kül olmuş hanın alazlanmış yıkıntıları arasında yürüdü. Rüyada gibiydi. Bir aydan daha kısa bir süre önce burada durup Smit'in sesini duymuştu. O zamanlar hanın taş duvarları dağlar kadar sağlam ve kalıcı görünmüştü gözüne. Şimdiyse hepsi is kaplıydı ve çatı yanan destek sütunlarının üstüne çökmüştü. Buranın aynı yer olduğuna inanmak güçtü. Hatta aynı şehir. Belki de değildi.

"Mekânı elimden geldiğince aradım müdire hanım," dedi kadın. Cithrin'den daha etli butlu olan bir İlkkan'dı. Esmer bir tene ve kırmızı yanaklara sahipti. Gözlerinin altında yorgunluğun ve yaşadığı kaybın neden olduğu siyah halkalar vardı. "Bulabildiklerimi çıkardım ama çok fazla değiller. Binayı yakmadan önce iyice yağmalamışlar, geriye kalanların büyük bir kısmını da alevler halletmiş."

"Görelim bakalım," dedi Cithrin.

Küçük avlu artık karelere bölünmüştü. Yaklaşık iki düzine kadardılar. Muhtemelen handa kalmak için kadına ödeme yapan fakat yangına yakalanıp ölen müşterilerin eşyalarıydı bunlar. Hancı kararmış bir örtüyle kapatılmış karelerden birinin başında durdu.

"Aşağı yukarı doğru noktadayız müdire hanım," dedi. "Odanız yangının en yoğun olduğu yerin uzağındaki köşedeydi. Saklamaya değer birkaç şey olabilir."

Cithrin çömeldi. Her şey kül ve duman kokuyordu. Evet, işte Carse'tan getirdiği yeşil elbise şuradaydı. Şurada da ince gümüş kolyesi vardı ama bağlantı yerleri eriyip kaynamıştı. Yangından en uzaktaki köşede olmasına rağmen odanın içi yine de bir fırına dönüşmüştü anlaşılan. Defterinin bütün köşeleri yanmış fakat orta sayfaları sadece sararıp kıvrılmıştı. Onları karıştırdığında çıkan duman kokusu boğucuydu. Defteri bir kenara fırlatıp attı. Mavi ipek pelerini mahvolmuştu. Yün olan da öyle. Kendisine ait olmayan altın bir yüzük ve mücevherlerle karşılaştı ve onları ya gerçek sahibini bulması ya da kendisine saklaması için hancıya bıraktı.

Mahvolmuş kumaş parçalarını karıştırırken parmakları taş kadar sert ve sağlam bir şeye denk geldi. Onu çekip çıkardığında bunun şu ejderha dişi olduğunu gördü. Hâlâ bembeyazdı. Karmaşık kökleri sanki sudan yontulmuş gibi görünüyordu. İnsanların yaşadığı tüm bu yıkımın ortasında ejderha dişi tek bir çizik bile almadan kalmıştı. Bu düşünceyi rahatlatıcı mı, yoksa korkutucu mu bulduğundan emin değildi ancak her hâlükârda diş onundu. Onu cebine attı.

Başka bir adam geldi ve hancı onunla konuşmaya gitti. Harabeye dönüşmüş evin müşterilerinden biri değil, müzakerede bulunmaya gelen bir vergi memuruydu. Sıradan halk her ne trajedi yaşarsa yaşasın vergi memurlarının para toplama hakkı vardı ve işlerini düzgün yapmadıkları takdirde kendi çocukları aç kalırdı. Hayat sonsuz, acımasız ve amansız bir şekilde devam ediyordu.

Cithrin sokağa adım attı. Kolyeyi gümüş olarak satabilirdi. Diş ise her zamanki kadar güzel ama işe yaramazdı. Geri kalan her şey mahvolmuştu.

Terzi dükkânı büyük bir avluda, o sıçan deliğinden çıktıktan sonra bütün gününü geçirdiği şu hamamın tam karşısındaydı. Bakırdan yapılma geniş küvetlerde yıkanmış, saçlarını karahindiba çiçeği misali şişip kabarana dek fırçalamış ve teni yeni doğan fareler gibi pembeleşinceye dek tahta parçalarıyla keselenmişti. Ama yine de hamamdan ayrılıp sokağa çıktığında saçlarının arasında hâlâ kum taneleri varmış ve üstü başı kedi çişi kokuyormuş gibi hissetmişti. Sonunda bunu yalnızca kendisinin hayal ettiği ve gül suyu sürünüp bu hissin geçmesini beklemesi gerektiği konusunda kendi kendini ikna etmek zorunda kalmıştı. İşte tam o sırada terziyi görmüş ve bunu aklının bir kenarına not etmişti.

Dükkânın öne çıkmasının nedenlerinden biri işletmecisinin bir Dartinae olmasıydı. Camnipol bir İlkkan şehriydi ve her ne kadar orada burada farklı ırklardan kişilere rastlansa da kendi işinin sahibi olan bir Dartinae görmek, genç kızın daha oraya gitmeden adama yakınlık hissetmesine neden olacak kadar tuhaftı.

"Buyurun hanımefendi," dedi adam o içeri adım atarken. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım olabilirsiniz. Porte Oliva'dan geliyorum ve bütün giysilerim yanıp kül oldu. Birkaç giysiye ihtiyacım olacak ve biraz acelem var."

Şayet onunla yeterince alakadar olursa kendisinin de biraz daha fazla para harcamaya itirazı olmayacağını gösteren inceliksiz bir ticaret işaretiydi bu. Tam da beklediği sonucu verdi. Dartinae bir ip ve bal mumu yardımıyla onun ölçülerini aldı, genç kızın daha önce hiç görmediği bir sistemle kısa kısa notlar tuttu, sonra da ona birkaç örnek kıyafet sundu. Cithrin bir kralın karşısına çıkmasına yetecek kadar resmî görünen iki elbise sipariş etti. Ya da şu durumda Lord Vekilharç'ın... Geder'le görüşebilmek için resmî kıyafetler giymek zorunda olduğunu düşünmek tuhaftı

ama durum bundan ibaretti. Artık dilenciler ve mülteciler gibi yaşamıyorlardı, o yüzden öyle giyinemezdi.

Carse'a dönüş yolculuğunda kullanabileceği, sıcak tutan, kalın bir şeylere de ihtiyacı vardı fakat bu işi bitpazarını gezerek ya da Cary'yle konuşup kostümlerini nereden aldıklarını sorarak da halledebilirdi. Hatta Hornet'e çok basit bir şey bile sipariş edebilirdi. Genç adam kostümlerden epey anlıyordu ve Aster'in kıyafetlerini satarak elde ettikleri küçük servete rağmen bir tiyatro kumpanyası fazladan para kazanmaya asla hayır demezdi.

"Bir pelerine ne dersiniz hanımefendi?" diye sordu Dartinae siyah deriden dikilmiş kocaman bir boşluğu andıran bir şeyi kaldırarak. "Bu aralar çok moda."

Cithrin pelerini öylesine denedi. Kendisini kapkara bir denizde yüzüyormuş ya da gölgeler tarafından yutulmuş gibi hissetti. Başını iki yana sallayıp pelerini adama geri verdi. "Sadece diğerlerini alayım, teşekkürler."

"Emin misiniz?" diye sordu terzi gözlerinin parlaklığı bir nebze artarken. "Çok moda."

Sonunda, Lord Daskellin'in malikânesine döndüğünde Paerin Clark'ı tuhaf bir yüz ifadesiyle kendisini beklerken buldu. Baron hem şehirde yaşanan sıra dışı olaylardan hem de onları şehre getiren kişi olduğundan ötürü Medean Bankası'nın çalışanlarını misafir etme inceliği göstermişti. Lakin gelecekte bunu tekrar beklememeleri gerektiği mesajını da açıkça vermişti. Ne de olsa Daskellin bir Antea baronuydu. Carse'tayken köylülerle birlikte akşam yemeğine oturup ekmeği eliyle bölebilirdi fakat burası Camnipol'dü, yani onun evi. Burada standartlar ve sınırlar vardı. Örneğin Cithrin malikâneye girip çıkarken yan kapıları kullanmak zorundaydı.

Genç kız geniş, taş basamakları tırmanırken kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Paerin'in tebessümü sakin, yatıştırıcı ve o

kadar çalışılmıştı ki gülümsediğinin farkında bile olmadığına emindi.

"Lord Vekilharç'la olan toplantımızdan yeni döndüm," dedi adam kapıyı onun için açarken.

"Ee?"

"Şaşırtıcı derecede dost canlısı birisi. Medean Bankası'nın Camnipol'de bir şube açmasını önerdi."

"Gerçekten mi?" dedi kız koridora adım atarken. Onlara hizmetçi kanadındaki en geniş odaları tahsis etmişlerdi ve oraya ulaşabilmek için mutfaktan geçmeleri icap ediyordu. "Bu pek mümkün görünmüyor, değil mi?"

"Bence de. Ama böyle bir teklif almayı da hiç beklememiştim. Bununla kalsa iyi, Lord Vekilharç beni bırakmaya hiç istekli görünmüyordu. Toplantıya ayrılan sürenin en az iki katını aştık. Neredeyse kafasında başka planlar olduğunu düşünecektim."

Cithrin hafif bir kahkaha attı. "Ne tür planlarmış onlar?"

"Ben de size bunu sormak istiyordum. Bankanın Geder Palliako uzmanı siz oldunuz. Burada bir şube açmamızı neden istiyor olabilir sizce?"

Cithrin siyah renkli, ince kapı eşiğinin önünde durdu; o kadar mütevazıydı ki neredeyse dile gelip özür dileyecekti. Hizmetçi kapısının diğer tarafından, kuşlar gibi şakıyan saraylı genç kadınların sesleri geliyordu: güzel, canlı ama en nihayetinde anlamsız...

"Emin değilim," dedi kız, "ama şubenin başına beni getireceğinizi umuyor olabilir."

"Bak sen," dedi Paerin Clark. "Bu fikri onun aklına siz sokmuş olamazsınız, değil mi? Soruyorum çünkü bir şube yönetme arzunuzu hepimiz biliyoruz."

"Ben herhangi bir şubeyi istemiyorum. Kendi şubemi istiyorum. Şayet bana Camnipol'ü teklif etseydiniz... Eh, kabul

ederdim belki ama bana bundan çok daha fazlasını teklif etmeniz gerekirdi."

"Bu onun fikri o zaman."

"Onun fikri."

"Bu bile epey ilginç. Resmî raporunuza eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Cithrin. "Yok."

"Peki, kime sadıksınız?" diye sordu adam. Ses tonu hiç değişmemişti fakat genç kız bu sorunun altında çok daha derin bir anlam yattığını hissetmişti. O yüzden cevap vermeden önce uzunca bir süre düşündü.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Sanırım ikimiz de bunu öğrenmek üzereyiz, değil mi?"

"Aslına bakarsanız evet," dedi adam. "Ah. Bir de şubenizden gelen bir mektup var. Yardem Hane'den. Sanırım çok önemli bir şey değil. Yüzbaşı Wester'ın istifa ettiğini söylüyor. Yardımcısı olduğundan Hane de onun yerini almış."

"Ne?"

Paerin endişeli gözlerle ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Cithrin kendini şok geçirmiş ve boşluğa düşmüş gibi hissetti. Geri döndüğünde Marcus orada olmayacaktı. Bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi ve imkânsız olduğuna karar verdi. Tabii ki orada olacaktı. Marcus *daima* oradaydı. Bir terslik yaşanmış olmalıydı fakat bunun ne olduğunu ya da bunu nasıl düzeltebileceğini düşünemiyordu.

"Sorun yok," dedi. "Sadece şaşırdım."

"Geder'in size ilgi göstermesini sağlayabilirim," dedi Cithrin. "Lord Vekilharç'ın himayesine sahip olmak size epey rağbet kazandırır."

"Hareket ediyorsun," dedi Hornet dudaklarının arasına sıkıştırdığı toplu iğnelerin arasından. "Kıpırdamayı kes."

"Bulabileceğimiz her tür himayeyi memnuniyetle kabul ederim," dedi Cary sahte kılıçlardan birini havaya kaldırıp şöyle bir tartarak. "Ama Lord Vekilharç'ın kumpanyamızla beraber geçirdiği günleri hatırlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bilemiyorum," dedi Sandr. "Sonuçta bir macera yaşadı, değil mi? Saray halkının her zaman yaşadığı türden bir şey değildi."

"Saraydaki asilzadelerin en pis dehlizde kimin kaldığıyla övünerek birbirlerine üstünlük tasladığından emin değilim," dedi Cary. "O delik leş gibi kokuyordu cidden."

"Sanırım öyleydi," dedi Cithrin. "Eh, madem Camnipol soylularının en sevdiği kumpanya olmaya niyetiniz yok, ne yapacaksınız o zaman? Güneye geri mi döneceksiniz?"

"Taşların sıcaktan nemlenmediği her yere razıyım," dedi Sandr.

"Ah, sıcaklara aldırış etmeyin," dedi Smit. "Havalar yakında serinleyecek. Nasıl yapıldığını bildiğiniz takdirde bunun kokusunu alabilirsiniz."

Sandr alaycı bir homurtu çıkarıp gözlerini devirdi. "Hava durumunu tahmin falan edemiyorsun."

"Tabii ki edebiliyorum."

"Hayır, edemiyorsun. Hep aynı şeyi söylüyorsun. Bir fırtınanın yaklaştığından bahsediyorsun. Haftalarca bunu tekrarlamaya devam edeceksin." Sandr çenesini uzatıp Cithrin'in tam olarak anlayamadığı bir şekilde gözlerini aşağı sarkıttı. O kadar iyi bir taklitti ki sanki Smit'in kardeşiymiş gibi görünüyordu. Konuştuğunda dudaklarından çıkan ses Smit'e aitti.

"Bir fırtına yaklaşıyor. Sözüme mim koyun, bir fırtına yaklaşıyor."

"Ve her seferinde haklı çıkıyorum," dedi Smit. "Bazen biraz uzun sürüyor hepsi bu."

"İyi ama durmadan kar yağacağını söyleyip her kış haklı çıktığını da iddia edebilirsin."

"Zaten haklı olurum. Ayrıca bir fırtına yaklaşıyor."

Cary dönüp Cithrin'le göz göze geldi. Birbirlerine bakıp gülümsediler. Bu, Cary'nin ailesiydi ve onları seviyordu. Cithrin de seviyordu fakat onlara ailem demezdi. Sadece arkadaştılar, hatta bazılarını çok seviyordu ancak ne tiyatro arabası ne sahne ne de ahırın üstündeki saman döşekler onun eviydi. Onun yuvası Porte Oliva'daki şube ve kafeydi.

"Pekâlâ," dedi Hornet. "Şuna birkaç dikiş attık mı çamur, katır ve haylazlık içeren her tür işe uygun, güzel ve basit bir seyahat elbisen olacak. Olur da kervanbaşı namusuna göz diker diye şuraya bir bıçak gizleyebileceğin küçük bir cep de ekledim."

"Hiçbir kervanbaşı gözümü korkutamaz," dedi Cithrin sesini değiştirip tiyatrocuların gülünç bir taklidini yaparak. Sonra da gösterişli ve muhtemelen onlarınkine hiç benzemeyen bir şekilde eğildi. "Sonsuz teşekkürlerimle."

Hornet de ona kibar, kusursuz bir karşılık verdi ve gülüştüler.

Cithrin tiyatronun altın kuralını onlarla birlikte seyahat ettiği, kumpanyanın Üstat Kit'in kontrolünde olduğu zamanlardan beri biliyordu: Akıntıya karşı yüz. Salgın hastalıklarla boğuşan bir şehirde komedi gösterileri sergile. Refah içindeki zengin bir şehirdeyse trajedi. Anlattıkları hikâyelerin gücü, seyircileri alıp götürdükleri mesafelerde yatıyordu. Bu gece Köpek Avcısının Hikâyesi'ni oynuyorlardı. Cithrin'in gördüğü en açık saçık ve müstehcen gösteriydi. Gayet başarılıydılar. İtiraf etmek istemese de Sandr'ın replikleri seslendiriş biçimi zekiceydi. Ama genç kızın dikkati sahnede değil, oyuncuları seyreden adamlarla kadınlardaydı.

Smit pantolonunun ön kısmını kabartan devasa bir deri penisle sahneye sıçradığında seyirciler kahkahalarla uluyup bir parmaklarıyla onu işaret ettiler. Yanaklarından aşağı yaşlar boşanıyordu. *Buna açlar*, diye düşündü Cithrin. Kahkaha atmaya, eğlenmeye ve keyif almaya hasret kalmışlardı. Tabii ki kalırlardı.

Komşu krallığın komplolarıyla, hükümdarlarının ölümüyle, savaşla ve şimdi de kendi sokaklarında yaşanan şiddetli çatışmalarla yüzleşmek zorunda kalmışlardı. Eğlenmeyi hak etmişlerdi.

Etrafta bir zafer havası yoktu. Oysa şehre ilk geldiğinde tüm sokaklarda bir bayram havası esiyordu. Her tarafa bayraklar ve renkli kumaşlar asmışlardı ve çocuklar sokaklarda koşturup etrafa renkli ve parlak konfetiler saçıyordu. Asterilhold'u fethettiklerinde zafer sarhoşu olup sersemlemişlerdi. Dawson Kalliam'ın uğradığı yenilgiyse onlara hiçbir neşe katmamıştı. Neşeleri bir maske değil, yalnızca madalyonun bir yüzüydü. Cithrin madalyonun diğer yüzündeki simgenin Camnipol'ün uzun yıllar boyunca sıyrılamayacağı bir umutsuzluk olduğundan giderek daha fazla şüpheleniyordu. Bu düşünce içini hiç hoşlanmadığı kadar kişisel bir keder ve endişeyle doldurdu.

Cary uzun adımlarla sahnenin önüne çıktı. Elindeki sahte kılıç, düello mücadelesinin ortasında ansızın gevşeyip sarkıverdi. Seyircilerden bir kahkaha koptu ama Cithrin gülmedi. Genç kız kendini toparlayıp kalabalığın kıyısından ilerleyerek Sarı Ev'in ortak salonuna geri döndü.

İçerideki kalabalık dışarıdaki kadar sıkışık değildi ancak burası daha sıcaktı. Camnipol'de yaz ortası demek, gün batımının neredeyse şafağın ilk ışıklarına dek sürmesi demekti. Şu anda havanın karanlık olması saatin çok geç olduğunu gösteriyordu. Masalarda on kadar adamla kadın oturuyor, kahverengi kupalarda elma şarabı ve bira içiyor, sert peynir ve iki kez fırınlanmış ekmeklerden yiyorlardı. Tiyatro gösterisi kahkaha sevdalılarını dışarı çekmişti. İçerinin cehennem sıcağında yalnızca kasvetli olanlar kalmıştı ki bu da Cithrin'in ruh hâline uyuyordu.

Bira koyu ve kıvamlıydı; içindeki alkol ağzındaki yumuşak etleri ısırıyordu. Sarhoş olmanızı sağlayacak türden bir biraydı ve bu fikir her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da genç kız henüz buna hazır değildi. Şimdi olmazdı. Zihninin gerisinde huzursuzca

dönüp duran bir şey vardı. Bir düşünce ya da fikir ortaya çıkmak için mücadele veriyordu. Cithrin gözlerini kaba kalaslardan yapılma masaya dikip etrafındaki konuşmalara kulak kabarttı.

"Kalliam başından beri Asterilhold'la birlikte çalışıyordu," dedi arkasındaki bir adam. "Tanrı cansız kalbine işesin, ihtiyar Lechan ona izin vermeseydi Kaltfel'e o kadar kolay ulaşabilir miydi sanıyorsunuz?"

"Ama Lord Vekilharç'ın bundan haberi vardı, değil mi?" dedi konuşan kişinin yanında oturan kadın. "Hainleri ortaya çıkardı. Lechan'ı idam ettirdi. Hazır olduğunda geri kalanları da yok edecek. Göreceksin."

"Savaş devam ederken vekilharcın ne yaptığını duydunuz mu?"

"Kralkulesi'nde oturup oyuncaklarıyla oynayan küçük bir çocuk gibi bütün olayı canlandırıyormuş."

"Hayır," dedi kadın. "Düşünmenizi istedikleri şey bu. Ama aslında tüm bu zaman zarfında sokaklardaymış. Bir dilenci gibi giyinip doğruca düşman saflarına gitmiş ve ne planladıklarını kendi gözleriyle görmüş. Kimse dönüp ona ikinci kez bakmamış."

"Bu doğru," dedi başka bir adam. Gözleri kan çanağına dönüşmüş, beyaz bıyıklı ve yaşlıca biriydi. "Ben onu gördüm. Onunla tanıştım. Yani, vekilharç olduğunu bilmiyordum tabii. Kendini İhtiyar Jem diye tanıttı. Onda bir tuhaflık olduğunu sezmiştim ama gerçeği asla tahmin edemezdim."

"Ayrıca ölülerle de konuşuyormuş," dedi ilk kadın. "Kuzenim mezarlık bekçilerinden biridir ve oradaki herkes Lord Vekilharç'ın sürekli oraya gittiğini biliyor fakat bundan hiç kimseye söz etmiyorlarmış. Bazen günde iki kez gidiyormuş oraya. Doğruca mezarların arasına giriyormuş. Kuzenim dikkatle dinlediğiniz takdirde Palliako'nun tıpkı şu anda bizim burada yaptığımız gibi oturup konuştuğunu duyabileceğinizi söylüyor. Şakalar yapıyor,

sorular soruyor ve tartışıyormuş. Bazen ona cevap veren başka sesler de duyuyormuşsunuz."

"Palliako bir büyücü hekim değil," dedi ilk adam. "Büyücü hekimleri tanırım. Çoğunun büyüsü osurmaktan öteye gitmez. Palliako başka bir şey ve tahtta o oturduğu için çok şanslıyız. Çok şanslı."

"Başka hiç kimse Kalliam'ın gerçek yüzünü göremezdi," dedi beyaz bıyıklı adam. "Benim görmediğim kesin. Peki hiç kimsenin bahsetmediği başka ne var biliyor musunuz? Kalliam'ın danışmanları var ya? Hepsi Timzinae'ymiş. Hadi bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleyin."

Cithrin kupasını iki eliyle kavrayıp dinlemeye devam etti. İçkisini tamamen unutmuştu. Onun yerine Geder Palliako'nun anlatılan her yeni hikâyeyle giderek bir efsaneye dönüşmesini dinledi.

Clara

Askerler Lord Vekilharç'ın fermanıyla çıkageldiler. Clara da bunu bekliyordu zaten, o nedenle şaşırmadı. Hatta bir bakıma rahatlamış bile sayılırdı. Dawson'ın ele geçirilmesinden sonraki uzun günler sapıklık derecesinde normal geçmişti. Sabahları yanında o olmadan uyanmak, hizmetkârlar ve kölelerle konuşmak, bahçede dolaşmak... Dawson uzak diyarlarda Geder'in adına savaşırken sürdürdüğü rutinin aynısıydı. Ancak bu kez kocası zindandaydı. Bunun doğuracağı sonuçları beklemek o kadar korkunç bir şeydi ki ilkinin gerçekleştiğini görmek neredeyse rahatlatıcıydı.

Eşyalarını dışarı taşıyıp evi boşaltırlarken ön taraftaki avluda bekledi. Çocuklarına gebe kaldığı ve onları doğurduğu yatak. Kış bahçesindeki menekşeler. Günlük elbiseleri ve tuvaletleri. Boyunlarına ince deri tasmalar geçirilen ve kafaları karışmış vaziyette inildeyen av köpekleri. Yüzbaşının ona bahşettiği kısa bir mahremiyet anında kendisi için bir çanta ve para kesesi hazırlamıştı. Adamın emirleri arasında böyle bir şey yoktu. Eğer onu omzuna atıp sokağa fırlatsaydı Geder Palliako'nun buyruğuna karşı gelmiş olmazdı.

"Bunu yapamazlar," dedi Jorey. Sesi bir keman teli kadar gergindi. Öfkeden kudurmak üzereydi.

"Tabii ki yapabilirler hayatım," dedi Clara. "Eskisi gibi yaşamamıza müsaade edeceklerini düşünmemiştin herhalde? Gözden düştük."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

Hayır, yaptım, diye düşündü kadın. *Babanı sevdim. Bu da ısrarla sürdüreceğim bir ihanet.* Ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. Sadece en küçük oğlunu elinden tutup oradan uzaklaştırmakla yetindi.

Malikânenin çalışanları –hizmetkârlar ve köleler– kişisel eşyalarıyla birlikte sokakta dikiliyordu. Bir felaketten sağ çıkan kazazedelere benziyorlardı. Clara onlarla son kez sahibeleri olarak konuşmak için yanlarına gitti. Andrash'ın zinciri hâlâ boynundaydı ve gözleri korkudan ardına dek açılmıştı. Clara iki elini havaya kaldırdı.

"Ne yazık ki gördüğünüz gibi evin ihtiyaçları nispeten azaldı," dedi. Gözleri yaşardı ve ağlamamak için dişlerini sıktı.

Kaldır kafanı, dedi kendi kendine. *Gülümse. İşte böyle.*

"Evin kölelerini hizmetimden azat ediyorum. Umarım özgürlüğünüz en az bu evdeki esaretiniz kadar iyi geçer. Ücretli hizmetkârlar için de tavsiye mektubu yazabilirim ama korkarım itibar eden pek olmayacaktır."

Arka taraflardaki biri ağlamaya başladı. *Aşçının kızlarından biri*, diye düşündü Clara.

"Korkmayın," dedi. "Hepiniz bu dünyada kendinize yeni bir yer bulacaksınız. Bu hiç hoş bir durum değil, biliyorum. Hatta acı verici. Ama kesinlikle bir son değil. Hiçbirimiz için. Bizim için burada yaptığınız her şey için çok ama çok teşekkür ederim. Emrimde böyle harika insanlar çalıştığı için gurur duyuyorum ve sizi hep hatırlayacağım."

Hizmetkârlarla kölelerin arasında dolaşıp onlarla tek tek vedalaşması neredeyse bir saat sürdü. Sonlara doğru Clara'ya sarılmak isteyen ve ona her zaman sadık kalacağına yemin eden-

ler oldu. Güzel bir histi ve içlerinden en azından bir kısmının doğruyu söylediğini umdu. İleriki günlerde müttefiklere ihtiyacı olacaktı. Bir uşağın nazik yardım teklifini geri çevirebilecek bir konumda değildi.

Jorey annesinin çantasını omzuna atıp onun koluna girdi. Sonra da sokaklarda yürümeye başladılar. Clara bir köşebaşında durup bir bacağı olmayan ihtiyar bir Tralgu'dan menekşe şekerlemesi satın aldı. Taç yaprakları diline değer değmez şeker eriyip yumuşadı. Yönlerini güneye, Gümüş Köprü'ye doğru çevirdiler. Lord Skestinin'in evi orada, Yarık'ın karşı tarafındaydı ve iyi yürekli Sabiha onları karşılamak için önden gitmişti.

"Sanırım tüm bu olanlar babanın yakında mahkemeye çıkarılacağı anlamına geliyor," dedi Clara. "Kolay olmayacak."

"Endişelenmene gerek yok anne. Onu küçük düşürmeyeceğim. Kaderiyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacak."

Clara durdu. Jorey annesinin yürümeyi bıraktığını ancak birkaç adım daha attıktan sonra fark edebildi.

"Onu küçük *düşüreceksin*," dedi kadın. "Onu babalıktan reddedeceksin. Beni anlıyor musun? Ona sırtını dönecek ve tüm dünyanın bunu görmesini sağlayacaksın."

"Hayır, anne."

Clara bir elini kaldırıp sessizlik talep etti. "Bu kulüpte çıkan bir anlaşmazlık değil. Babana saygı duyman güzel bir şey fakat şu anda ne yeri ne de zamanı. Sorumlulukların var. Bana ve Sabiha'ya karşı."

Artık Jorey de ağlıyordu, hem de sokağın ortasında. Eğer kendilerini el âleme rezil edeceklerse bundan daha uygun bir gün bulamazlardı. Bir yük arabası takırdayarak yanlarından geçip gitti. Clara bir elini oğlunun koluna koydu.

"Baban onu sevdiğini ve kendisine saygı duyduğunu biliyor. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Artık evli olduğunu da biliyor. Kendi hayatını kurman için sana bizzat yardım etti. Bunu ko-

rumaya çalıştığın için sana darılmaz. Elimizde çok fazla şey kalmadı. Sahip olduklarımızı da kaybetmeyelim."

"Babam yalnız bırakılmayı hak etmiyor."

Clara gülümsedi ve kalbi bir parça daha kırıldı. Oğlu bir köpek kadar sadıktı. *Onu iyi yetiştirdik*, diye düşündü.

"Evet, hak etmiyor," dedi. "Ama aksini *istemez*. Ben sadece onun karısıyım ve oğullarını yanında görmek onun hakkı. Ama o zaman da hepimizi korumaya çalışır ve dikkati dağılır. Onu sevdiğini biliyor. Yüreğinde onu onurlandırdığını da biliyor. Fakat onunla birlikte, onun yüzünden acı çektiğini görürse bu durum başına gelenleri daha da katlanılmaz kılar. O yüzden onu reddedeceksin. Muhtemelen soyadını da değiştireceksin. Sabiha'ya, en az babanın bana olduğu kadar iyi bir eş olabilmek için ne gerekiyorsa yapacaksın."

"Ama..."

"Bu dediklerimi harfiyen yerine getireceksin. Anladın mı?"

"Evet, anne."

"Güzel."

Lord Skestinin'in şehirdeki malikânesi en iyi tabirle mütevazıydı ve gerçek bir aile evinden ziyade bir yerde toplanma geleneğine verilen bir tür selam vazifesi görüyordu. O bir denizciydi. Yaz aylarını gemide, kışlarını ise ya arazisinde ya da nadiren de olsa Kral'ın Av Partisi'nde geçiriyordu. Clara elinde kalan bir avuç eşyasını eski soyunma odasından çok da büyük olmayan küçük bir odaya yerleştirdi, makyajını tazeleyip elbisesini düzeltti ve derhâl sokağa geri döndü. Harekete geçme vakti gelmişti ve evini kaybetmenin şoku onu sıkıştırıyordu.

Curtin Issandrian'ın malikânesi her nasılsa küçülmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen bunun sebebi kısmen Ebbingbaugh Baronu Geder Palliako'nun eviyle aynı avluyu paylaşmasından ileri geliyordu. Aster tahta çıktığında Palliako buraya çekilecekti ve o zamana dek malikâne gurur verici bir yer olarak kalacaktı.

Diğer bütün evler onun yanında sönük kalmalıydı. Issandrian zor zamanlardan geçiyor olsa gerekti.

Kapı kölesi, Clara'nın geldiğini ilan etti ve Curtin Issandrian neredeyse hiç bekletmeden onu misafir odasına aldı. Clara piposunu çıkarmak üzereydi ki tütün kesesini evde bıraktığını fark etti. Üstelik yanında da hiç yoktu ve zaten ev sahibinden çok fazla şey istemek üzereyken bir de tütün dilenmenin iyi olmayacağına karar verdi.

"Malikânenize el konduğunu duydum," dedi Issandrian. "Çok üzüldüm."

"Eh, aksini beklemiyordum zaten. Osterling Kırları'ndaki arazi de gitti tabii. Neyse ki Dawson yeterince uzun süre Kaltfel baronu olarak kalmadığından onun eksikliğini hissetmiyorum. Ama arazimizi özleyeceğim. Kışın çok güzel bir yer olurdu."

"Hatırlıyorum," dedi adam gülümseyerek. "Her zaman harika bir ev sahibi olmuştunuz. Kocanızın rakiplerine karşı bile."

"Ah, özellikle onlara iyi davranırım," dedi Clara. "Arkadaşlarına iyi davranmanın övünülecek bir yanı mı var?"

Issandrian güldü. Bu iyiye işaretti. Demek ki onu dinleyecekti. Birkaç dakika daha önemsiz şeylerden bahsetmeye devam ettiler. Hava henüz çok fazla ısınmadığından misafir odasının içi katlanılmayacak kadar sıcak değildi. Bu er ya da geç olacaktı ama henüz değil...

"Buraya sadece sizinle sohbet edip konukseverliğinizin tadını çıkarmaya gelmediğimi itiraf etmem gerek," dedi Clara bir süre sonra. "Gerçi ikisinde de çok iyisiniz."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocamla birbirinize düşmandınız."

"O kadar ileri gitmediğimizi umuyorum. Rakip diyebiliriz belki."

"Hayır. Düşmandınız. Ve biriyle düşman olmanın samimi bir tarafı vardır. Bu durum sizi bana yardım edebileceğiniz bir

konuma getiriyor. Karşılığında size verebileceğim hiçbir şeyim yok ama eğer yapabilirseniz lütfen oğullarımla kızlarımın lehine konuşun. Resmî olarak değil, Koca Ayı'da ve insanlarla baş başayken. Size minnettar olurum."

"Kızlarınız mı? Ben sadece tek kızınız olduğunu sanıyordum."

"Elisia ve Sabiha."

"Ah," dedi Issandrian. Kısa saçlıyken çok kötü görünmüyordu. Bir süredir böyle dolaştığından artık herkesin gözü alışmıştı. Değişiklikler en nihayetinde sadece birer değişiklikti.

"Bana karşı her zaman çok nazik oldunuz Leydi Kalliam. Kocanız ölmemi istediği zamanlarda bile. Artık eskisi kadar nüfuzlu biri değilim fakat elimden geleni yaparım."

"Teşekkürler," dedi Clara.

İlkini atlattıktan sonra sonrakiler kolaydı. Kolay olmasalar bile en azından kaçınılmazlardı. Eğer Curtin Issandrian'a yalvarabiliyorsa kuzeni Erryn Meer'den yardım istemek çocuk oyuncağı olmalıydı. El işi dersi verdiği kadınlardan, Leydi Emming'in şiir grubundan, şehirdeki ve saraydaki diğer tanıdıklarından da öyle...

Bu tür gayriresmî buluşmalara yabancı değildi ama bugüne dek hep öteki tarafta olmuştu. Kurabiyeler eşliğinde sempatisini sunmuş ve hiçbir söz vermese de kendisine gelenlere destek olmuştu. Yöntem tanıdıktı ancak oynadığı rol ve riske attığı şeyler değişmişti.

Neyse ki Elisia evlilikten önceki soyadını kullanmayı çoktan bırakmıştı. Annerin Hanesi'nin bağrında güvende olduğundan saraya gitmeye devam edebilir ve konumunu koruyabilirdi. Vicarian onun kadar güvende değildi ama yine de normalde olması gerekenden daha iyi durumdaydı. Olaylar çıktığında Camnipol'ün dışındaydı. Savaşa katılmamıştı. Tanrı'ya ve krallığın rahiplerine bağlıydı. Onun da Dawson'ı babalıktan reddetmesi gerekecekti ama bunu yaptığı takdirde güvende olacaktı.

Barriath ve Jorey daha büyük bir tehlikedeydi. O nedenle Clara daha çok onlara odaklanıyor ve onunla hâlâ açıkça görüşebilecek olan, tanıdığı herkesten ısrarla ricada bulunuyordu. Aklına gelen herkesten. Eskiden başkalarına gösterdiği tüm iyilik ve gereksiz nezaketleri bir araç olarak kullanıyordu. Ve test edilmemiş tüm araçlarda olduğu gibi bazen tam beklediği sonucu alıyordu. Bazen de işe yaramıyordu. Ne zaman hangisinin olacağını kestiremiyordu. Çocukları güvende olduğu müddetçe bunun bir önemi de yoktu zaten.

Akşam yemeği vaktinde, yani davet edilmeden kimsenin evini kibarca basamayacağı saatlerde durup dünden kalma sosisli hamur ruloları, siyah hardal ve bira satan küçük bir fırın buldu. Tekrar piposuna uzandı, sonra da sessizce küfretti. Biraz tütün edinmenin bir yolunu bulmalıydı. Biraz da yiyecek... Tabii Lord Skestinin'in misafirperverliği kaçınılmaz olarak sona erdikten sonra başını sokabileceği bir yer de bulması gerekecekti. Bir vatan haininin karısına sonsuza dek yataklık edemezdiniz. Eğer Barriath bir donanma komutanı olur veya Jorey bir savaş kazanırsa saygın bir adamın annesi olarak yeniden itibar görebilirdi. Ama görebildiği kadarıyla yakın gelecekte Dawson'ın karısı olduğu için başı dertten kurtulmayacaktı.

Birkaç dakika boyunca kıymıklı tahta masaları ve dengesiz sandalyeleri olan o küçük tezgâhta oturup gülümsemeyi bıraktı. Kendini kaybolmuş, hayal dahi etmediği bir biçimde boşluğa düşmüş gibi hissediyordu. Evliliği, ailesi, sarayın küçük ve barışçıl entrikaları, Dawson'ın ilkel vazife aşkı ve bunu uygulayış şeklinin tutarsızlığına kör kalması... Annesinin evinden ayrıldığından beri bütün hayatı bunlardan ibaret olmuştu. Bu hayatı inşa etmemiş, onun içinde büyümüştü.

Şimdiyse saksısındaki topraktan kibarca kazılıp çıkarılmış ve suyun altına tutulmuş bir çiçek gibi hissediyordu kendini. Tam olarak yaralanmamış ama solgun kökleri açığa çıkarılmıştı. Yeni

bir toprak bulamazsa ölecekti. Güneşin sabahları doğması ya da yazın ardından sonbaharın gelmesi kadar kesin bir şeydi bu.

Hepsinin merkezindeyse Dawson Kalliam'ın yadsınamaz yokluğu yatıyordu. Onu anlamaktan çok seven adamın. Hayatının değişilmezinin. Öpüştükleri ilk gece nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyordu. Korkusunu cesaretinin arkasına gizleyişini... Clara da kendi korkusunu namusuna sarıp sarmalamış, sonra da ikisinin de harekete geçemeyeceğinden yarı yarıya emin olmuştu. Bahçede öylece oturup etraflarındaki toprak eskirken birbirlerini arzulamışlardı. Dawson o zamanlar genç ve yakışıklıydı. Prens Simeon'un en iyi arkadaşı... Peki kendisi kimdi? Babasının onun için seçtiği kız. Evlilikleri ikisinin de itiraz etme şansı olmadan önce ayarlanmıştı bile.

Geçmişte Dawson'ı bu yoldan vazgeçirecek bir şey yapıp yapamayacağını merak etti. Keşke olsaydı. Eğer yaşanan tüm bu felaketler kendi suçu olsaydı en azından üzerlerinde bir parça kontrolü olurdu. Ama bu sadece bir hayaldi. Hiçbir akşam yemeği daveti ya da kafa karıştırıcı konuşma Dawson'ı Geder Palliako'nun rahipleri tarafından yönetilmeye ikna edemezdi. Öyle bir şey ancak taşlar kuşlar misali uçmaya başladığında olurdu.

Bu kaçınılmazdı. Hem zaten yapabileceği bir şey vardıysa bile fırsatı çoktan kaçırmıştı. İçini çekip sosisinden bir ısırık aldı. Çok kıkırdaklıydı, kekiği de fazla kaçmıştı ama bunun dışında gayet kabul edilebilirdi. Siyah hardal da kusurlarının büyük bir kısmını örtüyordu. Mütevazı yemeğini bitirip birasını içerken sessizce ağladı, sonra kendini toparlayıp gülümsemesini geri takındı ve dünyaya geri döndü. Kalbi kırılmıştı, uzun bir süre boyunca da öyle kalacaktı fakat içine kapanmasına gerek yoktu.

Gece çökerken Lord Skestinin'in malikânesine geri döndü. Ayakları ve sırtı ağrıyordu. Giysisinin etekleri, köpeklerle atların dolaştığı sıradan sokaklarda yürümekten kirlenmişti. Görünüşe göre hayvan dışkısı kokusu şehir yaşamının bir parçasıydı ve

buna alışmak zorunda kalabilirdi. Daha kötülerine de katlanmıştı. Bu hiçbir şeydi.

Eve girdiğinde Barriath'ın öfkeyle bağırdığını, Jorey'nin ise ona kibarca karşılık verdiğini işitti. Dudaklarını birbirine bastırıp loş koridorlarda seslerin kaynağını takip etti ve ucuz mumlarla aydınlatılan, orada yaşamayan bir aile için dekore edilmiş bir yemek odasına girdi.

"O benim kayınpederim," dedi Jorey.

"Ben de senin kardeşinim," diye kükredi Barriath neredeyse mora çalan kıpkırmızı bir suratla. "Bu ne zaman önemini yitirdi? Yakında Kralkulesi'ndeki o orospu çocuğuyla sıkı fıkı olup ondan kalacak yer ve bir parça et de dilenirsin sen."

Sabiha odanın diğer ucundaki kapıda duruyor, eklemleri bembeyaz kesilmiş ellerle dantelli mendilini sıkıyordu. Yüz ifadesinden Barriath'ın hâlihazırda ne kadar zarara yol açtığı açıkça görülüyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Clara bir ayı terbiyecisinin özgüveniyle odaya girerek. "Sanki yeniden çocuk olmuşsunuz da birisi en sevdiğiniz oyuncağı elinizden almış gibisiniz. Neler oluyor burada?"

"Skestinin'in evine sığınıyorsunuz," dedi Barriath öfkesini annesine çevirerek. "Buna izin veremem. Beni donanmadan kovdu. Ona yıllarca hizmet ettim ama karşılaştığı ilk sorunda beni bayat bir balıkmışım gibi güverteden attı."

"Bazı hakikatler..."

"Bu ailenin en büyük erkeği benim. Bu da ailemizin adından benim sorumlu olduğum anlamına geliyor. Böyle bir olayın beni küçük düşürmesine izin veremem."

Clara yüz ifadesinde ne gibi bir değişiklik yaşandığını bilmiyordu ama Jorey'nin gözlerini fal taşı gibi açtığını ve Barriath'ın endişelendiğini görebiliyordu. Sabiha hafif bir tebessüm etti. Clara en büyük oğlunun gözlerine baktı. *Günün birinde Osterling Kırları baronu olabilirdi*, diye düşündü. Ama geleceği

hiçbir uyarı ya da sebep olmaksızın elinden uçup gitmişti. Keder insanları çıldırtır, normalde yapmayacakları şeyleri yapmalarına neden olurdu.

Clara konuşmaya başladı, durakladı, ardından tekrar denedi.

"Kocam," dedi korkunç bir katiyetle usulca, "daha ölmedi. Sen benim oğlumsun. Jorey de öyle. Sabiha ise kızım. Lord Skestinin artık senin akraban ve bizi ağır birer yük olarak görmemesi hepimizin hayrına olur."

Barriath kaşlarını çattıysa da bakışlarını kaçırdı. Ayı şimdilik terbiye edilmişti. "Jorey babamı reddedecekmiş," dedi büyük oğlu hırçın bir sesle.

"Biliyorum canım," dedi Clara içini çekip masaya oturarak. "Sen de öyle yapacaksın."

Lord Skestinin'in evi o gece Clara'nın gözetimi altında huzursuz sessizliğini korudu. Barriath nefes almaya başladığı ilk günlerden beri yaptığı gibi surat asıp dudak büktü. Jorey de kara kara düşüncelere dalsa bile bunu etrafındakileri düşünerek, daha üstü kapalı bir şekilde yaptı. Clara kendisine ait olmayan yabancı bir bahçeye bakan bir pencerenin kenarına oturdu ve Lord Vekilharç'ın adamları evini boşaltırken el işini kaybettiği için dantel örmeye koyuldu. Sabiha yatmadan önce yanına geldi; elinde pipo tütünüyle dolu küçük bir deri kese vardı. Clara kızı yanağından öptü fakat ikisi de tek kelime etmedi. *Bazı geceler konuşmak için çok riskli olur*, diye düşündü Clara.

Ertesi sabah, Lord Geder Palliako'nun hain Dawson Kalliam hakkındaki kararını açıklamaya hazır olduğu haberiyle uyandılar.

Cithrin

Eğer Cithrin bir idam törenine katılacağını bilseydi terziye daha farklı bir kıyafet diktirirdi. Vanai'deki zindanlar açık cezaevi şeklindeydi ve yargıçların kararını bekleyenleri görebiliyor, hatta onlarla alay edebiliyordunuz. Yalnızca prens mahremiyet içerisinde hüküm veriyordu. Mahkûmların cesetleri sadece onlara bakabilecek ve defin masraflarını karşılayabilecek bir aileleri varsa gömülüyor, aksi takdirde şehrin dışındaki tepelere atılıyorlardı.

Porte Oliva'da durum bunun tam tersiydi. Yargılanmayı mahremiyet içinde bekleyebiliyordunuz ama hüküm verildikten ya da yaptırım ücretleri ödendikten sonra cezanızı herkese açık bir meydanda çekiyordunuz.

Herkesin kaçınılmaz olarak gördüğü bir idamı gerçekleştirmek için saraydaki bütün soyluların toplandığı bir tören düzenlemek Cithrin'e sapkınca geliyordu ve gardırobunda bu duruma uygun bir kıyafet yoktu. Bu yüzden o da iki kıyafetinden en koyu olanını seçti. Aslında açık renkli olanın hatları daha ciddiydi fakat Paerin Clark'a danıştıktan sonra bile günün geri kalanının ne derecede bir kutlama havasında geçeceğinden emin olamıyordu. Gözlerini belirginleştirmek için biraz da makyaj yaptı ancak salonun çok sıcak olması ihtimaline karşı aşırıya kaçmadı ki eriyormuş gibi görünmesin. Yangından sonra satın aldığı

iki mücevheri çeşitli kombinasyonlarla denedi, en sonunda da bilezikleri geride bırakıp sadece ince gümüş kolyesini takmaya karar verdi. Soylularla yarışıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Sade, ölçülü ve resmî olmalıydı.

Tam elbise seçimini yeniden gözden geçirmenin eşiğindeydi ki gözüne girmeye çalıştığı kişinin aslında saray erkânı olmadığını fark etti. Cithrin onlar için bir yabancı, bir melez ve tüccardı. Kusursuz elbiseler giyip en ideal takıları taksa bile yalnızca bir bankacıyı elverişli bulanlar ona nazik davranır, geri kalanlarsa kendisini görmezden gelirdi.

Hayır, güzel görünmek istiyordu çünkü Geder de orada olacaktı. Ve buna hemen bir son vermeliydi. Artık ne bir çocuktu ne de Sandr'ın kolayca etkilediği sahne takipçilerinden biri. Geder'le aralarında kabullenmeyi seçerlerse yaşanmış, aksi takdirde de hiç yaşanmamış bir şey geçmişti. Geder'in kendisine zaman ayıracağını, ona ilgi göstereceğini umarak saraya gitmek aptallık olurdu. Gerçi bankanın burada bir şube açmasına izin verebileceğinden söz etmişti, o yüzden karşısında iyi giyimli olmak o kadar da saçma bir arzu değildi belki de.

Yine de törene katılmak için dışarı çıkmadan önce bileziği de taktı. Geder, Paerin Clark ya da bir başkası için değil. Hoşuna gittiği için.

Kavurucu yaz sıcaklarının şehrin üstündeki etkisi giderek azalıyordu. Gökyüzü mavi ama biraz pusluydu; Smit'in iddia ettiği şu yağmur yarın yağarsa buna hiç şaşırmazdı. Grubun alt tabaka üyelerinin beklediği mutfağa girdi. Malikânenin bir yerlerinde Sulakhudut baronu, eşi ve kızları giyinmeye devam ediyordu ve onlar hazır olana dek kimsenin avluyu terk etmesine izin yoktu. Neyse ki aşçı yola koyulmadan önce atıştırabilmeleri için konuklarına bir tabak bisküvi ve peynir hazırlamıştı.

Paerin Clark'ın üstünde sade bir tunik, uzun çoraplar ve dar bir deri kemer vardı. Cithrin onu görünce doğru kıyafeti

seçtiğinden daha çok emin oldu. Adam ona gülümseyip hafifçe eğildi, genç kız bir yandan ona aynı şekilde karşılık verirken diğer yandan da bisküvilere uzandı.

"Eh, en azından ilginç olacak," dedi Paerin. "Her yolculuğumuz bir savaş kahramanının kutlama törenleriyle başlayıp idam töreniyle sona ermez."

"Kalliam hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Cithrin ağız dolusu tuz ve tereyağı ile onları bir arada tutacak kadar unun arasından. Daskellin'in misafirperverliği çok iyi olmayabilirdi fakat aşçıları ellerini korkak alıştırmamıştı ve sonuç harikaydı.

"Onunla birkaç kez karşılaştım," dedi adam. "Palliako'nun tahta geçirilmesinde önemli bir rol oynadı ve tanıştığımız günden beri saray entrikalarının içinde yüzüyor. Sabit fikirli birisi; bizim gibilerin işine yaramaz."

"Çok uzun süre yas tutmayacağım o zaman," dedi kız. "Gözümü açık tutmam gereken bir şey var mı?"

"Bilemiyorum. İnsanların isyan hakkında neler dediğine kulak kabartın. Eğer Dawson'ın tarafını tutanlar varsa onları üzgünken görmek için iyi bir fırsat olacak."

"Tamam. Daha fazla idam olacağını düşünmüştüm. Kalliam bu işte yalnız değildi."

"Hayır, değildi ama liderleri oydu. Ayrıca ötekilerden bazıları teslim oldu, Kalliam ise yakalandı. Bu da onu daha uç bir konuma getiriyor."

Kapı açıldı ve genç uşaklardan biri başını içeri uzattı. "Lordum ve leydim çıkıyorlar," dedi. "Harekete geçsek iyi olur, yoksa geride bırakılırız."

"Ben de biz onları bekliyoruz sanıyordum," dedi Cithrin.

"Soylular farklı kurallara göre yaşarlar," dedi Paerin. "Yapılacak en iyi şey kafa sallamak, eğilmek ve sabırlı olmaktır."

"Bir de yola çıkmadan önce tuvalete girmek," dedi kız huysuzca.

"Evet," dedi adam gülümseyerek. "O da var."

Canl Daskellin ile ailesi, on iki kölenin taşıdığı bir tahtırevana binerken Cithrin ile Paerin ise onları bir faytonla, saygılı bir mesafeden takip ettiler. Kralkulesi'ne yaklaştıkları sırada Cithrin törenin çok kalabalık olacağını anladı. Bütün caddeler ve sokaklar nüfuzlu insanlarla tıklım tıkıştı. Hizmetkârları, tıpkı limanlardan dönüp ağlar için kavga eden balıkçılar misali birbirlerine bağırıp çağırıyor, avantaj elde etmeye çalışıyor, öncelik sırasının kendilerinde olduğunu iddia ediyor ve görgü kurallarından dem vuruyorlardı. Cithrin ile Paerin'i taşıyan fayton büyük kuleye yaklaşmaktansa beş yüz metre kadar geride kenara çekip durdu.

"Teşekkürler," dedi Clark, arabacıya bakır bir sikke atarken.

Cithrin adamın peşi sıra aşağı indi. "Yolun geri kalanını yürüyecek miyiz?" diye sordu.

"Konumumuz gereği evet," dedi adam koluna girmesini teklif ederek.

Odanın mimarisi muhteşemdi. İnsanlar nerede dururlarsa dursunlar, önünüzdeki kişi ne kadar uzun olursa olsun odanın sonundaki yükseltilmiş platformu açıkça görebiliyordunuz. Geder yanında Aster'le birlikte lüks bir sandalyede oturuyordu. Cithrin onlara el sallamamak için kendini zor tuttu. İkisini bu şekilde bir arada görmek tıpkı tiyatroda olmak gibiydi. Ama bu doğru değildi tabii. Geder'in Lord Vekilharç'ı oynadığı falan yoktu; vekilharcın ta kendisiydi o. Ama hem o rolü oynamak hem de o kişi olmak aynı şeydi belki de.

Hemen onun yanında Başrahip duruyordu; sanki bir şeyi dinliyormuş gibi başını öne eğmişti. Cithrin, ne kadar sessiz konuşulursa konuşulsun koca adamın salondaki tüm sohbetleri duyabildiği hissine kapıldı mantıksız bir biçimde.

"En soldaki grili kadını görüyor musunuz?" diye sordu Paerin yüzlerce mırıltının arasında güçlükle duyulan bir sesle. Cithrin başını o tarafa çevirdi. Canl Daskellin ile ailesini görebiliyordu

ama ortada grili bir kadından eser yoktu. Daskellin'in kızı âdeta bir kutlama için giyinmiş gibiydi. Biraz daha kıpırdandı ve Paerin'in bahsettiği kişiyi gördü. Orta yaşlarının başlarında, yumuşak yüz hatlarına sahip bir kadındı. Kül rengi bir pelerin giymişti. Her iki yanında iki delikanlı duruyordu. Daha uzun, daha kalıplı olan genç adamın yüzünde bir denizci sakalı vardı. Diğeriyse daha klasik bir sakal bırakmıştı.

"Kalliam'ın karısı ve oğulları," dedi Cithrin.

"Ah, onları daha önce görmüştünüz demek?"

"Hayır," dedi kız bakışlarını etrafındaki insanların üstünde gezdirerek. Gözden düşen ailenin fertleri dosdoğru karşıya bakıyordu ve yüzlerinde boş, ümitsiz ve kederli bir ifade vardı. Diğerleri onları fark etmemiş gibi davranıyordu. Birer hayalet bile olabilirlerdi pekâlâ. Kimse onları görmüyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Geder görüyordu. Cithrin öne eğildi. Geder onlara doğru bakıyordu ve yüzünde ne öfkeli ne de kindar bir ifade vardı. Bu enteresandı. Şehrin altındaki o karanlık dehlizde saklanırlarken genç adam onunla alay eden herkesten hesap sormak istediğini söylemiş ve Cithrin ona inanmıştı. Ama şimdi huzursuz görünüyordu.

Bir davul gümbürtüsü mahkûmun salona getirildiğini ilan etti ve Geder ile Aster'in oturduğu yerden çok da uzak olmayan bir noktada küçük bir ahşap kapı açıldı. İçeriye gri saçlarını arkada toplamış bir adam girdi. Üzerinde ketenden yapılma bir köylü kıyafeti vardı; tuniğinde ve bacaklarında kirler ve lekeler görülüyordu. Ayakları çıplak, tabanları kapkaraydı. Geder'den çok daha soylu bir duruşu vardı ve genç kız kendisini vekilharç adına utanırken buldu.

Dawson Kalliam'ın her iki yanında, kılıçları çekilmiş bir vaziyette duran muhafızlar hem bir vatansever hem de vatan haini olarak tanınan adama odanın ortasında diz çöktürdüler. Aster ona gergince baktı.

Cithrin dudağını ısırdı. Neler görüyordu böyle? Geder'in tereddüdü yüzünün her miliminden ve vücudunun her hareketinden okunuyordu. Vekilharç genzini temizlediğinde bütün salon sessizliğe gömüldü.

"Kalliam Hanesi'nin oğulları... konuşmalarına müsaade edilmesini rica ettiler. Ben de bu izni Jorey Kalliam'a bahşediyorum."

Kalabalık mırıldanırken genç Kalliam öne çıktı. Bu beklenmedik bir şeydi demek ki. Geder onu öldürmeye çalışan adamın ailesine bir şey veriyordu. Karşılığında ne istediğini tahmin edemiyordu. Leydi Kalliam gözlerini kapatmıştı ve yüzü neredeyse kıyafetleri kadar griydi. Büyük oğlu onun elini tuttu.

"Lord Vekilharç Palliako," dedi Jorey Kalliam. Güzel bir sesi vardı. Çok bağırmasına gerek kalmadan güçlü bir şekilde çıkıyordu. "Prensim. Huzurunuza bir konuşma yapmak için çıktım. Lütfen babamı çok sevdiğimi ve geçmişte krallığımıza dürüstçe hizmet ettiği için ona saygı duyduğumu bilin."

Kalabalığın gürültüsü bu fikrin herkes tarafından paylaşılmadığını gösteriyordu ama Jorey başını kaldırıp sesini yükselterek konuşmayı sürdürdü.

"Ancak bu son yaşananlar..." Kelimeler bir anlığına boğazına takılınca öksürdü. "Ancak bu son yaşananlar vatana ihanetti. Dolayısıyla hem kendim hem de hanem adına Dawson Kalliam'ı babalıktan reddediyorum. Soyadımdan feragat ediyor ve krallığımıza olan sadakatimi yeniden tasdik ediyorum."

Jorey Kalliam bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi. Cithrin'in kalabalığa attığı bir bakış herkesin gözünün az önce oğlu tarafından reddedilen babada olduğunu gösteriyordu ancak genç kızın dikkati Geder'in üstündeydi. Vekilharç genç adama bakmıyordu. Gözleri endişeli bir şekilde rahibin üzerindeydi. Başrahip neredeyse görülmeyecek bir harekette bulundu fakat Geder'in

hissettiği rahatlama gayet açıktı. Yanında oturan Paerin dişlerini hafifçe şaklattı; demek ki aynı şeyi o da görmüştü.

"Jorey Kalliam az önce babasını öldürmesi için Lord Vekilharç'a izin mi verdi?" diye mırıldandı Cithrin.

"Bilmiyorum," dedi Paerin. Konuşurken dudaklarını hiç kıpırdatmamak gibi bir hüneri vardı. "Ama vekilharcın birilerinden izin aldığı kesin. Baksanıza özgüveni nasıl da yerine geldi."

Gerçekten de öyleydi. Geder'in duruşu gözle görülür bir biçimde değişmiş, huzursuzluğu ve endişesi geçmişti. Sanki her an sırıtmaya başlayacakmış gibi bir hâli vardı.

"Konuşmak istiyorum," dedi Dawson Kalliam.

"Reddedildi," dedi Geder.

"Nah reddedersin, seni beş para etmez küçük korkak. Savaşlarını senin adına ben kazandım," dedi Dawson ayağa kalkmaya çalışarak. Muhafızlar hızla öne atılıp adamın omuzlarına bastırdılar. Kalabalığın dikkati ya Dawson'ın ya da Geder'in üstündeydi ama Cithrin dönüp Kalliam ailesine baktı. Leydi Kalliam artık neredeyse bembeyaz kesilmiş, gözlerini sıkıca yummuştu. Büyük oğlunun gözleri ardına dek açılmış, burun delikleri genişlemişti. Aile reislerinin öldürülmesine razı gelen bir ailenin vereceği türden bir görüntü değildi bu.

"Seni bulunduğun yere ben getirdim!" diye bağırdı Dawson dizlerinin üstünde. "Sense krallığımın ve arkadaşım Simeon'un savunduğu her şeye ihanet..."

"Konuşmana müsaade etmedim!" diye bağırdı Geder. Cithrin artık ona bakıyordu. Genç adamın yüzü kararmış, hissettiği rahatlık ortadan kaybolmuştu. "*Sessiz* olacaksın!"

"Yoksa ne yaparsın? Beni öldürür müsün? Seni ahmak. Krallığı nasıl sattığını gördüm ve bunu durdurmak için kendimi öne attım. Şunu iyi bil Palliako, ayaklandığımız zaman bizi yeterince çabuk öldüremeyeceksin. Gerçek Antealılar..."

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Cellatlar körelmiş ve paslı kılıçlarını çekmiş vaziyette hazır bekliyorlardı. Geder onları görmezden geldi. Öfkeden çarpılmış bir yüzle kolları zincirli vaziyetteki Kalliam'ın diz çöktüğü yere doğru ilerledi, yanından geçip gitti, muhafızlardan birinin elindeki kılıcı kaptı, sonra da odun kesen bir çocuk misali silahı kaba ve sert bir biçimde savurdu. Kılıç Kalliam'ın yüzüne isabet edip yanağının büyük bir kısmını uçurdu. Yaşlı adam sendeleyerek arkaya devrildi. Geder hemen onun üzerine çullandı, kılıcını yukarıdan aşağıya doğru tekrar tekrar savurdu ve hem kendini hem de muhafızları ölen adamın kanına buladı.

"*Sadece ben izin verdiğim zaman* konuşacaksın!" diye bağırdı Geder. Cithrin karşısındaki manzaranın kasıtsız, kasvetli komikliği karşısında az kalsın gülüyordu. Bundan böyle hiç kimse Dawson Kalliam'a konuşmasını emredemeyecekti.

Geder doğrulup sanki onları ilk defa fark ediyormuşçasına kalabalığa baktı ve umursamaz bir ifade takındı. Ayaklarının dibindeki Dawson Kalliam şöyle bir sarsıldı, çıplak ayaklarıyla yeri dövdü, ardından tekrar sarsıldı. Sonra da tamamen hareketsiz kaldı.

"Bitti," dedi Geder. "Artık gidebilirsiniz."

Sonra da elinde kanlı bir kılıç tuttuğunu unutarak, hızlı adımlarla salondan çıktı.

"Sanırım kusmak üzere," dedi Paerin Clark.

"Bence artık gitmeliyiz," dedi Cithrin.

Saray erkânının geri kalanı da onlarla birlikte ayaklandı. Erkekler gözlerini ardına dek açmış, kadınlar dudaklarını birbirine bastırmıştı. Birinin idam edildiğini görmeye gelmiş ve istediklerini almışlardı fakat adamın öldürülüş biçimi o kadar yanlıştı ki bu durum hepsini sarsmıştı. Eğer Dawson Kalliam on üç paslanmış kör kılıçla şişlenseydi bir rahatsızlık duymazlardı. Ancak onun yerine Geder'in tepesi atmış ve işi eline almıştı.

Cithrin gece çökmeden önce tüm bu yaşananların bütün meyhanelerde ve sokak ağızlarında dramatik bir şekilde anlatılacağına dair bir aylık maaşı üzerine bahse girebilirdi. Celladın kılıcını eline alan adaletli bir kral...

Dışarıdaki havanın az önce içeride yaşanan şiddetle alakası yoktu. Hâlâ kuşlar şakıyor ve hafifçe esen bir meltem çiçek, duman ve yağmur kokusu taşıyordu. Paerin Clark'la birlikte her iki yanı yaz ortası çiçekleriyle süslü, parke taşı kaplı patikada yürürlerken Cithrin göz ucuyla grili kadını gördü. Leydi Kalliam. Ani bir dürtüyle Paerin Clark'ın elini tuttu ve adamı peşi sıra sürükleyerek kalabalığın arasında ilerledi.

"Leydi Kalliam," dedi kadına yaklaştığı sırada.

"Buyurun?"

"Adım Cithrin bel Sarcour. Medean Bankası'nın Porte Oliva temsilcisiyim. Hem bankam hem de kendi adıma size taziyelerimi sunmak istiyorum. Bu sizin için kötü bir gün olsa gerek."

Leydi Kalliam başını kaldırıp gülümsedi. Cithrin'in düşündüğünden daha genç görünüyordu. Daha iyi bir gününde güzel bir kadın olacağına şüphe yoktu.

"Çok naziksiniz," dedi. "Çok az kişi sizin gibi düşünüyor."

Cithrin bir elini kadının koluna koydu, Leydi Kalliam da genç kızın parmaklarını kibarca sıktı. Çok kısa bir andı. Ardından kalabalık onları birbirinden ayırdı.

"Bu niçindi?" diye sordu Paerin.

"Kadının oğlu, Palliako için bir idam töreninde konuşmasına izin verilip affedilecek kadar önemli biri. Daha sonra işimize yarayabilir ya da yaramaz. Her hâlükârda bize bir şeye mal olmadı."

"Eh, sanırım..."

"Cithrin!"

Genç kız dönüp arkasına baktı. Kralkulesi'yle arasındaki kalabalık iki yana ayrılıyor, doğuştan soylular ve aşağı tabaka-

dan olanlar, aristokratlar ve hizmetkârlar; bütün insanlar parke taşlarıyla kaplı yoldan çekilip çiçek tarhlarına, çimlere veya çamurlara basıyordu. Geder Palliako kıpkırmızı bir suratla onlara doğru koştu. Yüzünde ve elbisesinin kollarında hâlâ kan vardı. Genç kız durup onu bekledi. Saray erkânı tavşan avına çıkmış şahinler gibi olanları izliyordu. Paerin Clark kaşlarını havaya kaldırdı. Bu bir sorundu.

"Aman Tanrım," dedi kız. Sonra da öne doğru bir adım attı. "Lord Vekilharç. Ne kadar kibarsınız."

Geder artık tam karşısında duruyor ve nefes nefese kaldığından göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. "Üzgünüm," dedi. "Bunu görmemeliydin. Böyle bir şey... Seni davet etmek istiyordum. Ve Paerin'i. İkinizi de. Tören bittikten sonra sizi akşam yemeğine davet edecektim. Biraz sohbet ederdik. Vanai'den aldığım bazı şiir kitapları var ve düşündüm ki..."

Paerin Clark hiçbir şey söylemeden yanında dikiliyordu. Şu anda ondan biraz yardım istemenin sakıncası olacağını sanmıyordu ama adamın böyle bir şey yapmayacağını da biliyordu.

"Böyle bir teklifte bulunduğunuz için çok ama çok naziksiniz lordum," dedi kız. "Ama bana öyle geliyor ki üstünüz başınız hâlâ ölü bir adamın kanıyla kaplı."

"Ah," dedi Geder kıyafetlerine bakarak. "Öyle. Bunun için de üzgünüm. Eğer beklerseniz üstümü değişmem sadece birkaç dakikamı alır."

"Bunu başka bir zaman, daha güzel bir günde yaparız lordum," dedi Cithrin. Korkudan kalbinin duracağını düşündüğü kısa bir an boyunca Geder'in onu öpeceğini zannetti. Ama genç adam, bir imparatorluğu yöneten birinin bir bankacının önünde yapmaması gereken bir biçimde, yerlere kadar eğilmekle yetindi yalnızca. Etrafına gözle görülür bir şaşkınlık ve öfke dalgası yayıyordu. Ancak Geder dönüp Kralkulesi'nin yolunu tutarken Cithrin yüzündeki tebessümü korudu. Arkasını döndüğünce Canl

Daskellin'in kızının ona erken bir ölüm vadeden bakışlarıyla karşılaştı. Cithrin onu da eğilerek selamladı, ardından Paerin Clark'ın koluna girdi.

Kalabalık tekrar toplandı. Soylular en iyi çizmelerindeki çamuru temizlerken sinirli gülüşler, gergin kahkahalar ve mahcup mahcup kaldırılan kaşlarla birbirlerine baktılar. Cithrin faytonlarına ulaşıncaya dek ardı ardına sessiz küfürler edip durdu. Utanmıştı. Dehşete düşmüştü. Hepsinden de önemlisi korkmuştu. Bilhassa da Geder Palliako'dan...

Faytoncu kalabalık sokakta arabasını sürmeye başladı. Herkes çok yavaş hareket ediyordu. Odalarına dönmeleri saatler sürebilirdi. Cithrin içten içe yollarını bir şekilde açabilmeyi diledi. Üstelik sadece bu sokağı değil...

"Ee," dedi Paerin. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Camnipol'den bir an önce ayrılmamız gerekiyor," dedi Cithrin.

Marcus

Marcus'un Elassae kıyılarında gerçekleştirdiği son seyahatin üstünden yıllar geçmişti. Buraların ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Yeniliman'ı geride bırakır bırakmaz arazi engebeli bir hâl alıyor, sahil şeridi sarp kayalıklarla dolup taşıyordu. Dağlar yükseliyor, sönmüş volkanlar önlerindeki krater gölleriyle arzıendam ediyordu. Kuzeyden güneye doğru, denize inen askerler misali yol teptiler. İlerledikçe İç Deniz tarafındaki ada sırasını pusula niyetine kullandılar. Denizin rengi daha soğuk iklimlerdeki yeşilimsi tondan ve bulanıklıktan yoksundu. Buralarda yelken açmak, kanat takıp uçmak gibi olsa gerekti.

Sahilin bu kesiminde hiç ejderha yolu yoktu. Daha doğrusu, bir zamanlar olduğu ama volkanların sönmeden önce erimiş kayalarla hepsini kapladığı söyleniyordu. Bu inişli çıkışlı kara tepelerin altında bir yerlerde o ölümsüz yeşil taşlardan bir yol uzanıyordu ve artık olsa olsa çöldeki bir olta iğnesi kadar kullanışlıydı. Marcus bunu o kadar umursamadığını fark etti. Önlerindeki yol yeterince açıktı; yokuş yukarı çıkmaya başlamayacak kadar kuzeye, ayaklarınızı ıslatmayacak kadar da güneye inmemeniz yeterliydi. Çok geçmeden iç kesimlerdeki düzlüklere, sonra da Suddapal'a ulaşırlar ve güneydeki İç Deniz üzerinden

Lyoneia'ya geçerlerdi. O noktadan sonrasını düşünmek içinse henüz çok erkendi.

Tepelerin üstündeki çimenler o kadar yeşildi ki gözünüzü acıtıyorlardı. Öyle ki bazen Marcus'un rüya veya hayal gördüğünden şüphelenmesine bile neden oluyorlardı. Tepelerindeki güneş ve masmavi gökyüzüyse uzanıp onlara dokunabilecekmişsiniz izlenimini uyandırıyordu. Sahil şeridi küçük köylerle bezeliydi. Böceksi kabukları yıllarca tuzlu suya maruz kalmaktan grileşip çatlamış Timzinae balıkçılar... Marcus ve Üstat Kit'e burada ne aradıklarını sorduklarında yaşlı aktör Birancour kraliçesi için çalışan bir doğa bilimcisi olduğunu ve şarkı söyleyen karideslerin çok nadir bir türünü aradıklarını söylüyordu. Bunu o kadar inandırıcı bir şekilde dile getiriyordu ki Marcus bazen kendini bir sonraki koyda aradıkları karidese rastlayıp rastlamayacaklarını merak ederken buluyordu. Belki de bu kadar ikna edici olmasının sebebi Kit'in damarlarında akan kanın gücüydü.

Ama Marcus'un beklediği kadar sık sorguya çekilmiyorlardı. Çoğunlukla bütün balıkçı havzalarında yıl boyunca kaynatılan ortak çorbadan birer kâse teklif ediliyordu kendilerine. Herkesin bir tabak çorba karşılığında o gün avladıkları balıklarla katkı yaptığı ve içlerinden bazılarının henüz doğmadığı günlerden beri kaynayan bir tür yemekti bu. Sahilli balıkçılar somurtkan, huysuz ve arkadaş canlısı adamlardı. Kadınlarsa –Timzinae olmaları dışında– oldukça güzeldi. Kabuklu olmaları Marcus'u Porte Oliva'da yaptığı hatayı tekrarlamaktan alıkoymaya ziyadesiyle yetiyordu. Üstat Kit ise her ne kadar çapkınca flörtleşse de hiçbirinin yatağında uyanmakla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Suddapal beş sahil kasabasının birleşiminden oluşan bir yerdi. En büyükleri, gerçek olamayacak denli yeşil olan kırsal alanların üstünde siyah ve bej renklerle uzanıyordu. Çiftliklerin, koyunların ve keçilerin olması gereken yerde dinî şölenler haricinde el sürülmeyen, engin çayırlar vardı. Marcus düzenli

olarak yiyecek tedarik edilebilecek böylesine zengin toprakların bu şekilde ziyan edilmesini anlamsız buluyordu ama hoş bir manzara sunduklarını ve üzerlerinde dolaşmanın keyif verdiğini de inkâr edemezdi. Kasaba meydanında doğuya giden bir ejderha yolu da vardı ancak ikilinin o yöne daha fazla gitmeye ihtiyacı yoktu.

Bu da bir tekne bulmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Denizcisiniz o zaman?" diye sordu Yemmu adam.

"Bir iki kez yelken açmışlığım vardır," dedi Marcus.

"Benim de bir iki kez dua etmişliğim vardır," dedi adam yaban domuzlarınınkini andıran devasa dişlerine rağmen şaşırtıcı derecede net bir sesle. "Ama bu beni bir rahip yapmaz."

Suddapal rıhtımı ayaklarının altına serilmişti. Engin mavi sulara doğru uzanan iskeleler o kadar uzundu ki Marcus Lyoneia'ya yürüyerek gidebileceklerini hayal etti. Timzinaelerden sonra Suddapal'daki en yaygın ırk, tıpkı şu anda karşılarında duran adam gibi Yemmulardı. İri yarı, güçlü kuvvetli ve korkutucu görünüşlü bir halktı ama çoğunlukla Pyk Usterhall'dan daha naziktiler. O kadının sinir bozucu doğasının, ırkına özgü bir şey olmadığını hatırlamak güzeldi.

"Zor şartlarla karşılaşmayı beklemiyoruz," dedi Üstat Kit. "Anladığım kadarıyla fırtına mevsimi bitmiş ve baktığım haritalar bizi gitmek istediğimiz yere taşıyacak akıntıları gösteriyor."

"Baktığın haritalar," dedi Yemmu. "Demek buralı değilsiniz."

"Hayır."

Adam koca kafasını yukarı aşağı salladı. "Siz bir çift aptalsınız."

"Evet. Ama dost canlısı aptallarız," dedi Üstat Kit. "Ayrıca hatırı sayılır miktarda altınımız da var."

"Altın da batar," dedi Yemmu. "Paranızı seve seve alırım ama aptalların ölmesine göz yumduğum zaman suçluluk hissetmeye başlıyorum. Bakın ne yapacağım. Sizden küçük bir aracılık üc-

reti alacağım. Karşılayamayacağınız bir şey değil. Sonra da size bir gemi ile onu nasıl idare edeceğini bilen birini bulacağım."

Marcus dönüp yaşlı aktöre baktı. Üstat Kit kaşlarını çattı. "Yanımıza başkasını almaya gönlüm razı değil. Hassas bir iş üstündeyiz."

"Sana başka neyin hassas olduğunu söyleyeyim mi? Benim..."

"Maalesef yapacağımız şey tehlikeli olabilir," dedi Üstat Kit.

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum."

"Kit," dedi Marcus. "Ne kadar istiyorsa ver. Eğer işimizi halletmenin başka bir yolunu bulursak onu beklemeye mecbur değiliz. Bulamadığımız takdirde de elimizin altında iyi bir alternatif olur."

Yaşlı aktör içini çekti, yedi gümüş sikke saydı ve onları masaya koyup adama doğru ittirdi. Yemmu paraları alıp kafa salladı, sonra da ayağa kalkıp uzaklaştı.

Marcus adamın rıhtıma doğru sallana sallana ilerlemesini izledi. "Sence gerçekten de birini arayacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Kit. "Yoksa ona para falan vermezdim."

"Doğru ya, bunu anlayabiliyorsun. Unutup duruyorum."

Suddapal'ın tuhaflıklarından biri de burada hiç han veya konak yeri bulunmamasıydı. Etrafta yolcular olsa da kalacak bir yer bulmak istiyorsanız kapı kapı dolaşmanız, boş bir odası veya paylaşacak yeri olan birini bulmanız ve onunla pazarlık edip bir anlaşmaya varmanız gerekiyordu. Güzel havalarda şehrin ortasındaki büyük çimenliğe gidip sanki hâlâ yoldaymış gibi oraya kamp kurabilirdiniz. Timzinae çocuklar sabahtan akşama kadar orada dolaşır, kaplumbağa kabuğundan yapılma tabaklarda pişmiş balık ve keçi eti satarlardı. Hava o kadar açık, deniz kokusu o kadar temiz ve sakinleştiriciydi ki Marcus ile Üstat Kit eğreti çadırlarını kurmakla uğraşmayıp uyku tulumlarını çimlerin üstüne serdiler. Kendi atlarını bir ahıra teslim etmişlerdi fakat diğer yolculardan bazıları bineklerini de yanlarında

getirmiş ve onları çimenlerde özgürce dolaşıp otlamaya ya da geçici sürüyle birlikte uyumaya bırakmışlardı.

Marcus parmaklarını başının altında birleştirip takımyıldızları incelemeye koyuldu. Onları seyretmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yanına uzanan Üstat Kit içini çekti. "Belki de aramaya deniz kıyısında başlamalıydık," dedi. "Maccia'ya giden bir gemiye binebilirdik. Ya da batıdaki Cabral'a gider ve yelken açarak zaman kazanırdık."

"Akıntıların buna imkân tanıyacağını sanmıyorum."

"Ama madem her hâlükârda bir yardımcı tutacağız, en azından deneyebilirdik."

"Bunu bilemezdik. En iyi tahminimiz buydu. Yapabileceğimiz çok fazla şey yoktu."

"Evet," dedi Kit. "Sanırım yoktu."

Çimenlerin üstünde konaklayan yolculardan biri ufak bir arpın tellerini tıngırdattı.

"Onun için hâlâ endişeleniyor musun?" diye sordu Üstat Kit.

"Cithrin'i mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Evet," dedi Marcus. "Ama sanırım haklıydın. Cithrin gidip onu kurtarmamı bekleyecek biri değil. Yani en azından bu sayede hayal kırıklığına uğramamış olacağım."

"Buna memnun olmamış gibisin."

"Çünkü ben huysuz ve memnuniyetsiz bir ihtiyarım. Sıra hâlindeki şu dört yıldızı görüyor musun? Ufuk çizgisinin hemen üstündekileri?"

"Evet."

"Doğduğum yerde onları göremezsin. Çok kuzeydedir. Oradayken göremediğin daha pek çok yıldız vardır."

Kit anladığını gösteren hafif bir homurtu çıkardı.

"Sen görmüş geçirmiş bir adamsın," dedi Marcus. "Bugüne kadar karşılaştığın en tuhaf şey neydi?"

"Hımm. Bir düşüneyim. Herez'de bir göl var. Esasmadde Gölü. Kocamandır. Tam ortasında da tıpkı bir giderden akıp giden son suları hatırlatan bir girdap bulunur ama göl asla boşalmaz. Girdabın merkezinde de bir kule vardır. Beş kat yüksekliğindedir ve oraya ulaşmak kesinlikle imkânsızdır. Anladığım kadarıyla ejderhaların zamanından beri bu böyle."

"Sence nedir orası?"

"Bir hapishane olabilir. Ejderhaların kötü davranan kölelerini tıktıkları bir yer. Ya da Drakkis Felakettellalı'nın son inziva yeri. Kesin olarak söyleyemem. Ya sen? Senin seyahatlerin esnasında gördüğün en tuhaf şey nedir?"

"Muhtemelen sensin."

"Eh. Gayet makul."

Arpın tonu değişip bizzat gece tarafından taşınıyormuş gibi gelen yumuşak bir melodiye geçti.

"Galiba üçüncü telin akordu bozuk," dedi Kit.

"Sadece biraz," dedi Marcus. "Ayrıca müziğe para ödemiyorsun."

Uyku Marcus'un zihninin kıyılarında dolaşsa da bir türlü gelmek bilmedi. Kit uyku tulumunda kıpırdandı. Tepelerindeki gökyüzünde bir yıldız kaydı ve yüzbaşı daha ağzını bile açamadan önce yitip gitti.

"Biliyor musun," dedi yaşlı aktör, "sanırım kâbus görmeni engelleyebilirim. İstersen deneyebilirim."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Sana karınla kızının başına gelenlerin senin hatan olmadığını söyleyeceğim. Seni affettiklerini de söyleyebilirim. Zamanla bana inanacaksın. Biraz huzur bulmanı sağlayabilir. Biraz da uyumanı."

"Eğer öyle bir şey denersen seni öldürürüm."

"O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü."

"Onları unutmana neden olmaz."

"Ama gerçek bir önem taşıyan hatıralarımı unutmama neden olur," dedi Marcus. "Bu daha kötü. Ayrıca şu anda beni rahatsız eden onlar değil."

"Fark ettim," dedi Kit. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Neredeyse hâlinden memnun görünüyorsun. Bu sinir bozucu."

"Porte Oliva'dayken istediğim her şeye sahiptim. Düzgün bir iş. Bana saygı duyan ve emirlerimi yerine getiren bir paralı asker birliği. Bir kral için çalışmıyordum. Cithrin ile Yardem de yanımdaydı. Bu arada, işimiz bittikten sonra Yardem'i öldüreceğim. Bana ihanet etti ve bunun hesabını verecek. İstersen şu küçük büyünü bu konuda kullanabilirsin."

"Sana inanıyorum," dedi Kit. "Ama artık hepsini kaybettin, değil mi?"

"Evet. Kırk yaşıma çimlerin ve toprakların üstünde uzanıp, damarlarında örümcekler dolaşan bir adamın yanında yatarak giriyorum. İç Deniz'i geçmem gerekiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu başarsam bile nasıl geri döneceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Zaten büyük ihtimalle bir tanrıçayı öldürmeye çalışırken orada katledileceğim. Ama Cithrin şu denetmeni alt ettiğinden beri kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Bir şeylere sahip olduğumda tüm bunları nasıl koruyacağımı düşünerek endişelenip duruyorum. Buradaysa hiçbir şeyim yok. Ya da en azından güzel bir şeyim yok. O yüzden özgürüm."

"Bu, kulağa ruhunun bir kenarı üstünde dönen bir çember şeklinde olduğunu söylemenin karmaşık bir yolu gibi geliyor," dedi Kit.

Marcus başını olumlu anlamda salladı. "Fikirlerine saygı duyduğumu ve arkadaşlığından keyif aldığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Kimse zekilik taslayanlardan hoşlanmaz."

Arpçı o geceki son ezgilerini çalmadan önce Marcus uykuya dalmıştı bile. Ertesi sabah saçlarında çiy damlalarıyla ve masmavi bir gökyüzüne uzanan sarı-mavi şafak ışıklarıyla uyandı.

İki gün sonra, kaldırıma kurulmuş küçük bir kafenin yanından geçerlerken Üstat Kit ansızın duraksadı ve gözlerini kısarak kapının üstündeki demirden yapılma yunus işaretine baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Marcus.

"Belki..." dedi yaşlı aktör. "Sadece... Biraz bekle, olur mu?"

Kafenin içi kirli ve dardı. Duvarlar yıllar boyunca mutfaktan gelen, hatta o anda bile yayılmaya devam eden buharlar tarafından lekelenmişti. Mekâna kömür dumanı, kızarmış yağ ve insanın ağzını sulandıran baharat kokuları hâkimdi.

Öfkeli görünüşlü, genç bir Timzinae kara ellerini sallayarak onlara doğru yaklaştı. "Daha açmadık," dedi. "Bir saat sonra gelin."

"Affedersiniz," dedi Üstat Kit. "İsminiz Epetchi olamaz, değil mi?"

Timzinae'nin gözleri ardına dek açıldı. Ardından, niktitant zarlarının da duyulabilir bir tıkırtıyla açılmasıyla aynı şeyi rahatsız edici bir şekilde tekrar yaptı.

"Kitap!" diye bağırdı yaşlı aktöre sarılmak için ileri atılarak. "Kitap, seni ihtiyar piç! Öldüğünü düşünmeye başlamıştık. Gelin, mutfağa geçelim. Ela! Kitap geldi. Gözlerine inanamayacaksın. Yaşlanıp şişmanlamış."

Marcus kendini bir grup heyecanlı Timzinae tarafından mutfağa doğru sürüklenir, bir kesim tezgâhının etrafına oturtulur ve bir kızartma ızgarasının üstündeki kalıntılara benzeyen ama o güne dek tattığı her şeyden daha lezzetli olan bir şey yerken buldu.

Dört bir yanı gülümseyen Timzinae kadın ve adamlarla doluydu. Aralarında henüz çok küçük oldukları için kabukları açık kahverengi olan, sıkılmış bir vaziyette etrafta koşturan ama kendilerine ilgiyle yaklaşan Üstat Kit'e sabır gösteren kız ve erkek çocukları da vardı. Yaşlı aktör yol arkadaşının tam adının Marcus Wester olduğunu ilan ettiğinde onları karşılayan ilk adam –Epetchi– buna inanmadı. Ama madem ihtiyar Kitap Kuzeysahilli bir kral katili numarası çeken biriyle seyahat etmek istiyordu, onun için bunun bir mahzuru yoktu.

Artık yıldızların altında uyumalarına müsaade edilmiyordu. Onun yerine kafenin arka tarafında başlarını sokabilecekleri bir odaları ve muhtemelen daha temiz günler görmüş olan pamuk şilteleri vardı.

"Anladığım kadarıyla arkadaşsınız?" dedi Marcus.

"Tapınaktan ayrıldıktan sonra bir yıla yakın bir süreyi Suddapal'da geçirdim," dedi Üstat Kit uyku tulumunu şiltenin üstüne sererken. Muhtemelen bilgece bir davranıştı bu. En azından uyku tulumlarının kıvrımları arasında yaşayan böcekler tanıdıktı. "Burada kaldım. Epetchi o zamanlar sadece bir çocuktu. Bir dal kadar inceydi ve kızlardan başka bir şey düşünmezdi."

"Bize yardım edebileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Eğer ellerinden bir şey gelirse yaparlar. Bu tam olarak aynı şey değil. Ama para karşılığında bir yabancıdan satın alınan iyi niyettense paylaşılan yemekler ve hikâyelerle elde edilen iyi niyeti tercih ederim."

"Seni aracılık ücretini ödemeye zorlamadım, biliyorsun."

"Dünya tuhaf bir yer," dedi Kit bir homurtu eşliğinde oturarak. "Buraya son gelişimde her şey farklıydı. Ben de farklıydım, onlar da. Bina bile değişmiş. Mesela şu duvar yoktu ya da en azından ben öyle hatırlıyorum. Yine de hepsi birbiriyle bağlantılı. Sanki bütün dünya sert ve değişmeyen bir taştan yapılmış ve biz de onun üstüne kat kat boya sürüyoruz. Anlattığımız hikâyelerin

ağırlığıyla onu farklılaştırıyor fakat sadece hâlihazırda orada olanı değiştiriyoruz. Dünyanın taştan doğasını değil."

"Kulağa çok derin bir meseleymiş gibi geliyor," dedi Marcus. "Ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sence arkadaşların düzgün bir teknesi olan birini tanıyor mudur?"

Küçük yelkenlinin kaptanı, geniş bir yüzü ve hınzır bir gülümsemesi olan bir Timzinae kadındı. Epetchi'nin talimatları üzerine onunla uzun iskelelerden birinin sonunda buluşmuşlardı. Kıyıdan bu kadar uzaktayken Marcus kendisini şimdiden şehirden ayrılmış gibi hissediyordu. Timzinae kadın teknesinin kıç tarafında oturuyor ve uzun, örgülü halatları başka zaman olsa Marcus'un sanat zannedebileceği bir şekilde birbirine sarıyordu. Onlara kadının adının Adasa Orsun olduğunu söylemişlerdi.

Tekne bir kişinin tek başına idare edebileceği kadar küçük, uzun yolculuklar için erzakla doldurulmadığı takdirde de beş kişiyi taşıyabilecek kadar genişti. Güvertesi kar kadar beyaz, kare şeklindeki kalın yelkenleriyse deniz mavisiydi. Dalgalarla birlikte hafifçe, yukarı aşağı salınıyordu. Kenarları suya o kadar yakındı ki Marcus fırtınalı bir havada nasıl olup da batmadığını hayal edemiyordu. Ama iskeleye bunun gibi onlarca tekne daha bağlıydı. Demek ki ya tasarımında ya da idare ediliş şeklinde bunu mümkün kılan bir şey vardı.

Ya da fırtınalı havalarda denize açılmıyorlardı.

Üstat Kit kendilerini kadına tanıttı. "Lyoneia'ya yolcu götürmeye sıcak bakabileceğinizi duyduk," dedi yaşlı aktör.

"Olabilir," dedi kadın. "Münasip bir ücret karşılığında. Ne zaman gitmek istiyorsunuz?"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi Üstat Kit gülümseyerek.

"Bir aydan önce olmaz," dedi Adasa Orsun omuz silkerek. "Sizden önce anlaşmaya vardığım başka insanlar var."

Marcus'un bunun bir yalan olduğunu anlaması için damarlarında yaşayan küçük siyah şeylere ihtiyacı yoktu. Kadın onlara bakıp gülümsedi. Hamle sırası onlardaydı.

"Epetchi'nin bir arkadaşıyım," dedi Üstat Kit.

"Sizinle o yüzden konuşuyorum ya," diye cevap verdi kadın. Halat artık kangallar hâlinde kolundan sarkıyordu.

"Ücreti neyse öderim," dedi Kit ona küçük bir deri kese fırlatarak. Kadın onu hemen açmak yerine avucunda şöyle bir tarttı. "Altın mı?"

"Gümüş. Biraz da bakır."

"Ben de içine güzel bir taş ekledim," dedi Marcus. "Oyun oynamayı bırakalım. Bu şeyi," güverteyi işaret etti, "oraya götürmek için kaç para istiyorsun?"

Kadın ona dik dik baktı, sonra da Kit'e döndü. "Bu kim?"

"Adım Marcus Wester."

"Eminim öyledir," dedi kadın ona bakmadan.

"Onun adı Marcus Wester," dedi Kit. "Evet, o Marcus Wester."

"Değil."

"Dinle beni," dedi yaşlı aktör içini çekerek. "Sesime kulak ver. Bu adam Marcus Wester. Ta kendisi."

"İnsanlar bunun önemli olduğunu düşünmeden önce de adım buydu," dedi yüzbaşı.

Adasa Orsun keseyi ceketinin iç cebine tıktı. "Peki o zaman," dedi. "Eşyalarınızı getirin. Deniz altı saat içinde yükselecek. Biz de o zaman yola koyulacağız."

"Herkes benimle yolculuk etmek istediği için mi?" diye sordu Marcus.

"Bundan iyi bir hikâye çıkar," dedi kadın halatlarıyla uğraşmaya geri dönerek. "Acele etseniz iyi olur. Yanınıza yiyecek bir şeyler de alın. Herkesi hayatta tutmaya yetecek kadar erzakım var ama ben bir tekne işletiyorum, mutfak değil."

İskeleyi oluşturan zift kaplı tahtaları adımlayarak şehre geri dönerlerken Marcus başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Bizi tanımıyor. Gerçekte kim olduğumuzu bilmiyor. Ya ben kötü ruhlu, korkunç ve vahşi bir adam olsaydım? Demek istediğim, beni ünlü yapan şey işverenimi öldürmüş olmam. Böyle bir şeyin benimle seyahat etmeyi daha çekici kılacağını düşünmezsin."

"Sanırım insanlar bizim hakkımızda ne tür hikâyeler anlatıyorsa biz de oyuz," dedi Kit.

"Hayır," dedi Marcus. "Değiliz. Daha fazlasıyız. Teknedeki arkadaşımız da bizimle gelerek aptalca bir risk alıyor."

"Galiba öyle," dedi Kit. "Yine de bizimle geldiğine memnunum."

Clara

Clara bütün şehre, krallığa ve dünyaya bir karanlığın mı musallat olduğundan, yoksa sadece kendisinin mi etrafı böyle gördüğünden emin değildi. Sabahları uyandığında gökyüzü eskisinden daha loş geliyordu gözüne. Yediği yemeklerin tadı tuzu yoktu. Çok az uyuyor, gecenin bir yarısı uyanıyor ve yabancı bir tavanı seyredip duruyordu. Bazen Dawson'ın neden yanında olmadığını merak ediyor, ardından kocasının öldüğünü hatırlıyor ve yeni bir keder dalgasına kapılıyordu. Sanki her şey baştan başlıyormuş gibi.

Ama pes etmiyordu. Pes ederse yaşamaya devam etme gücünü bir daha asla bulamayacağını biliyordu. Can bile veremezdi. Öylece var olmaya devam eder, hareket etmeyen gri bir şeye dönüşürdü. Taştan yapılmış bir heykeline.

"Günaydın anne," dedi Barriath annesi küçük yemek odasına girdiği sırada. "Kahvaltı için yumurta hazırlamışlar."

"Teşekkürler canım. Umarım iyi dinlenebilmişsindir?"

"İdare eder."

Normal şartlar altında Barriath'ın şimdiye dek çoktan gitmiş olması gerekirdi. Kuzeye ve gemilere dönmesi. Onun yeri donanmaydı. Fakat bunun yerine günlerini surat asıp meyhaneleri dolaşarak geçiriyordu. Clara ise nadiren hoş karşılandığı sokak-

larda ve avlularda dolaşmak ve ailesini bu durumdan olabilecek en iyi şekilde kurtarmaya çalışmakla uğraşıyordu. En azından o yanı henüz ölmemişti.

Yağmur başladığında, şiddetli bir sağanak olarak değil de her şeyi ıslatan ama hiçbir şeyi temizlemeyen, yavaş bir çiseleme hâlinde yağdı. Ama her şeyin rengini belirginleştirdi; Lias Kapısı'nın kırmızı taşlardan yapılma kemeri sönmek üzere olan, kor hâlindeki kömürler gibi görünüyordu. Koca Ayı Derneği'nin dışındaki ayı heykeliyse arka ayaklarının üstünde ayağa kalkmış, toz rengi bir köpekten ziyade hakiki bir yırtıcıyı andırıyordu artık. Hatta Issandrian'ın her tarafı oymalarla bezeli, aşırı süslü malikânesine bile bir tür güzellik katmıştı yağmur. Dawson'a bunu anlatmak isterdi ama hiçbir zaman yapamayacaktı tabii.

Issandrian onu misafir odasında karşılayıp kendisine kahve, fırınlanmış peynir ve bir pipo dolusu tütün ikram etti. Clara istediği kadarını almamak için kendini zor tuttu. Beyaz kolluklu bir divana oturduğunda adamın yüz ifadesinden haberlerin kötü olduğunu anladı.

"Leydim," dedi Issandrian. "Elimden geleni yapıyorum fakat eskisi kadar nüfuzlu olmadığım konusunda sizi baştan uyarmıştım. Affedin ama Kalliam ismine de leke sürüldü. Artık saraylılar arasında vatan hainiyle aynı anlamda kullanılıyor."

"Yine de yapabileceğimiz bir şeyler olmalı, değil mi?" diye sordu Clara kahvesinden bir yudum alarak. "Kocamın yanında savaşan başka haneler de vardı. Ona sempati duyan kimseler."

"O hikâye de değişti," dedi Issandrian. "Artık Dawson'ın tahta tek başına karşı çıktığı söyleniyor. Sancakları sizinkiyle beraber dalgalanan hanelerin hepsi şimdi tarafsız, hatta hiç silahlara sarılmamış olarak görülüyor. O günlerde sokağa bile inmemiş olan hanelerse Palliako'nun yanında çarpıştıklarını iddia ediyorlar. Yargılanmaktan hepsi kurtulamayacak elbette ama bunu deneyecekler."

"Anlıyorum," dedi Clara ve gerçekten de anlıyordu. Saray hayatı daima itibar ve dedikodudan ibaret olagelmişti. Bu sefer de farklı değildi.

"Tüm umudumu kaybetmiş değilim," dedi Issandrian. "Hallskar'a düzenlenmesi planlanan bir keşif gezisi var. Eğer deniz yoluyla gitmeyi tercih ederlerse bir kaptana ihtiyaçları olacaktır. Barriath'ı bizzat saraylıların bindiği bir geminin komutasına getiremem ama onları takip eden kargo gemileri de olacaktır. Eğer doğru kulaklara doğru sözleri fısıldarsak Barriath'ı onlardan birine yerleştirebiliriz."

Clara bunun korkunç derecede fazla koşullu cümle içeren bir beyan olduğunu düşündü. Yine de hissetmesi gerektiğini bildiği bir minnettarlıkla gülümsedi. Clara kahvesinin ve piposunun tadını çıkarırken birkaç dakika daha sohbet ettiler, sonra da devam etme vakti geldi. Durmama vakti.

Annerin Hanesi gitmiş, saray dönemi kapanmadan önce şehri terk etmiş, kızlarıyla oğullarını da yanlarında götürmüştü. Amaçları tam da Clara'nın şu anda yaptığı türden görüşme taleplerinden kaçınmaktı. Ama o yine de kapı kölesine gidiyor ve ev sahipleriyle görüşmek istediğini bildiriyordu. Hayır, leydim, hane halkı henüz geri dönmedi ve önümüzdeki kışa kadar geri gelmelerini beklemiyoruz. Ama evet, bir başka mektubunuzu daha kabul eder ve kızınıza teslim edilmesini sağlarım. Canl Daskellin'in malikânesindekiler ise özürlerini sunuyor, tüm aile fertlerinin çok hasta olduğunu bildiriyorlardı. Belki başka bir zaman yine gelirdi?

Clara sabah vaktinin büyük bir bölümü boyunca sokaklarda dolaştı, yarım düzine malikâneye uğradı ve ortada ümitlenmesi için bir sebep olmamasına rağmen oğullarına bir yer açması için varlığıyla dünyayı zorlayabilmeyi umut etti.

Öğleye doğru ağrıyan ayaklarla Lord Skestinin'nin evine döndüğünde yeni bir kavga başlamıştı.

"Ben bir denizciyim!" diye bağırdı Barriath. "Bunun üç kat daha fazlasını içebilir ve senin uyanıkken olduğundan daha ayık olurum."

Clara bu tür kardeş kavgalarına alışıktı fakat Jorey konuştuğunda çıkan ses alçak ve yabancıydı. "Karımı kendi evinde rezil ettin," dedi. "Gitmen gerek."

Clara sırtını dikleştirip koridorda ilerledi. Burada kavga istemiyordu. Eğer gerekirse bütün dünyayla tek başına mücadele edebilirdi. Kocasının ölürken çıkardığı sesler hâlâ kulaklarında yankılanırken yabancı bir yatakta yalnız uyanmanın acısına da katlanabilirdi fakat tüm bu mücadelelere çocuklarının yanındayken de devam etmek istemiyordu. Dinlenip gücünü toparlayacağı bir yer –tek bir yer– olmalıydı. Bunu ailesinin yanında yapamayacaksa başka nerede yapabilirdi bilmiyordu.

"Gidiyorum zaten," dedi Barriath, Clara içeri girdiği sırada. "Bu saatten sonra hayatta burada kalmam. Ama şunu iyi belle, Sabiha'yı küçümseyen kişi ben değilim. O senin karın, bu da onu benim kız kardeşim yapar. Sabiha'yı küçümseyenler onun şu iyi gün dostları. Ben değilim."

İki oğlu da dönüp Clara'ya baktı.

"Ne?" diye sordu kadın. O kadar yorgundu ki kurabildiği tek cümle buydu. "Ne?"

Jorey önce ağabeyine, sonra da yere baktı. Konuştuğunda çenesini öne çıkardı. Dawson da böyle yapardı. Clara oğlunun babasını mı taklit ettiğini, yoksa bunun tüm Kalliam erkeklerine –hiç karşılaşmamış olanlara bile– özgü bir şey mi olduğunu merak etti.

"Sabiha bir bahçe partisi vermek istedi," dedi Jorey. "Eski arkadaşlarından birkaç kişiyi davet etti. Bazıları şu son... skandaldan sonra bile onunla ilişkisini kesmemiş. Ama hepsi özürlerini iletti."

"Jorey de beni suçluyor," dedi Barriath. "Ben kimseye kabalık etmedim. Şu kızların peşine takılıp onlara Sabiha'ya sırt çevirmelerini falan da söylemedim."

"Öyle bir şey yapmana gerek yok zaten," dedi Jorey. "Burada olduğumuzu herkes biliyor."

"Değiliz," dedi Barriath. "Sen buradasın ama ben yokum. Üzgünüm anne."

Clara ona nereye gittiğini sormak istedi. Ona nasıl ulaşabileceğini. Ailesini bir parça da olsa bir arada tutmasını sağlayabilecek binlerce soru geçti aklından. Ama vücudu çok yorgun, zihni çok karışıktı. Barriath kapıya doğru ilerlerken onun yanından sürtünerek geçti ve Clara kendini yere devrilecekmiş gibi hissetti. Jorey hareket etmedi. Yüzü solgun ve acı doluydu. Sabiha kocasının yanında belirdi.

"Anne, bu işe yaramayacak," dedi delikanlı.

"Yarayacak," dedi Clara. "Şu anda her şeyin çok zor olduğunu biliyorum ama yarayacak. Barriath babasının yasını tutuyor. Hepimiz tutuyoruz. Ona karşı anlayışlı olmalısın."

"Kastettiğim o değildi. Babam sana nasıl davrandıysa benim de Sabiha'ya aynı şekilde davranmamı istediğini söylemiştin."

"Doğru. Bunu istiyorum."

"Babam seni herkesten üstün tutardı. Her şeyden. Ondan istediğin her şeyi yapardı. Sınır tanımazdı."

"Sanırım bu doğru," dedi Clara. Ama Jorey başını iki yana salladı; yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Onu çocukluğundan beri böyle görmemişti. Babasının Geder tarafından öldürüldüğü o korkunç günde bile...

"Bunu yapamam," dedi Jorey. "Yapamam," diye tekrarladı ardından daha yumuşak bir sesle.

"Ben yaparım," dedi Sabiha bir elini Clara'nın omzuna koyarak. "Lütfen. Bir dakikalığına baş başa oturup konuşalım leydim."

Clara genç kızın onu pencerenin önündeki koltuğa götürmesine müsaade etti. Sabiha elini tutup yanına oturdu. Artık daha zayıf görünüyordu. Üstelik sadece yüzü ve vücudu değil. Düğünden sonra, kısa bir süreliğine de olsa mutlu olmuştu. Yeni saygınlığının getirdiği değişimleri görünce içinde bir umut doğmuştu. Ama o mutluluğun yerinde artık yeller esiyordu ve Clara bunun sebebini çok iyi biliyordu. Sabiha'nın ne demek üzere olduğunu da neredeyse tahmin edebiliyordu. Jorey'nin söyleyemediği şeyi.

"Sizi çok seviyoruz," dedi Sabiha, "ve her zaman ailenizin bir parçası olacağız. Ama bu evden gitmek zorundasınız."

Çok tuhaftı. Clara kelimelerin kalbine bir bıçak gibi saplandığını hissetti. Hem boğazında hem de yüreğinde hissettiği fiziksel bir acıydı bu.

"Ya," dedi.

"Bu, Jorey için çok zor," diye devam etti Sabiha, Clara'nın elini sıkarak. "Ama Lord Kalliam'ı babalıktan reddettiğini herkes gördü. Ona ikinci bir şans vermeye hazırlar. Şey, en azından bir kısmı. Ama siz bir şey söylemediniz. Barriath da öyle. Gerçi söyleseydiniz bile kimse size bakıp da kocanızı hatırlamadan edemezdi leydim. İkiniz de aynı şeyi temsil ediyorsunuz ve gittiğiniz her yere kocanızı da götürmeye devam ediyorsunuz. Bunu siz de görüyorsunuz, değil mi? Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Dawson'ı ben de hissediyorum."

"Saray erkânı olanları biraz olsun unutmadan önce yanımızda kalmanız sizi korumaktan çok bize zarar veriyor."

"Gideceğim," dedi Clara. "Eğer hane arazinizde bir oda varsa kendimi... sürgün edebilirim sanırım."

"Biz bir pansiyonda kalabileceğinizi düşünmüştük," dedi genç kadın. "Babamla ilişkisi olmayan bir yerde. Sarayın gözünde aramıza biraz mesafe koyabilecek bir şey."

O kadarını bile mi, demek istedi Clara. *O kadar küçük bir şeyi bile mi bana çok görüyorsunuz?* Hiç tanımadığı insanlar arasında, mezardan farksız bir odada mı kalmak zorundaydı?

"Bunun neden akıllıca olduğunu görebiliyorum," dedi onun yerine. "Eşyalarımı toplayayım."

"Hayır, lütfen," dedi Sabiha. "Eşyalarınızı ben toplatırım. Bunu sizin yapmanıza gerek yok."

"Hiçbirimizin yapmasına gerek yok," dedi Clara genç kadının omzunu sıvazlayarak. "Ama bir gereklilikler dünyasında yaşıyoruz. Canını sıkma. Anlıyorum. Artık gitmem gerek."

"Hayır, lütfen," dedi Sabiha. "Kalacak düzgün bir yer bulana kadar yanınıza bir refakatçi vereceğiz. Ücretini de biz karşılayacağız."

Clara'nın tebessümü neredeyse hakikiydi. Ellerini kızın kavrayışından kurtarıp ayağa kalktı. Ardından hem Sabiha'yı hem de Jorey'yi alnından öptü ve oradan ayrıldı. Artık burada kalamazdı. Mutfakta oturup ne tür bir pansiyonun ünlü bir vatan haininin ve krallığın düşmanının dul eşine uygun olacağını tartışamazdı.

Dawson'ı babalıktan reddederek bir şey kazanmaları gerekiyordu. Korumaları. Ellerinde tutmaları. Belki de kazanmışlardı. Eğer Jorey o sözleri sarf etmeseydi belki de Clara şu anda sahip olduklarından daha azıyla yetinmek zorunda kalacaktı. Ama bunu hayal etmekte güçlük çekiyordu. Kendisini bir hiçlik kraliçesi gibi hissediyordu.

Nereye gittiğini bile bilmeden sokaklarda gezinip durdu. Ayakları feci derecede sızlıyor ama acısını görmezden geliyordu. Eskiden, faytonuna binip şehirde dolaşmaya çıktığı zamanlarda sokaklardaki küçük insanlar yolundan çekilir ve bunu çok doğal karşılardı. Şimdiyse kendisi kenara çekiliyor, et veya turp dolu arabalara yol veriyor, insanlarla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Güz Köprüsü'nün büyük kavisi önünde yükselince karşıya geçmeye başladı ama tam ortasında durdu. Aslında öyle bir niyeti yoktu fakat kararlılığı tam o anda çökmüştü. Büyük kirişlere yaslanıp altında uzanan Yarık'a baktı ve huzura benzer bir şey hissetti. Tam olarak huzur değildi ama ona çok benziyordu. Bu mesafeden bakınca dünya neredeyse güzel görünüyordu. Kral-kulesi. Şehir surları. Çok yukarılarda, hissedemediği bir rüzgâra kapılıp havada hızla sürüklenen bulutlar.

Aşağı atlamanın ne kadar kolay olduğunu düşündü. Öyle bir niyeti yoktu. İntihar etmek bir bakıma fazla kolaydı. Ama belli bir albenisi de yok değildi hani. Hiçbir zaman dindar biri olmamış fakat öteki tarafta yargılanacaklarına dair dinî anlatıları da bütünüyle yok saymamıştı. Belki de Dawson şu anda orada kendisini bekliyordu.

Ama henüz değil. Vicarian'ın konumunu sağlama alamamıştı. Ve Barriath... Zavallı Barriath kendi kardeşi tarafından evden kovulmuştu. Büyük oğlunun hâlâ ona ihtiyacı vardı. Jorey'nin de olacaktı. Hatta belki Sabiha'nın bile. Kayınvalidesini evden kovup köprüden atlamasına sebep olduğunu düşünmek zavallı kız için ne kadar korkunç bir şey olurdu kim bilir? Bunun etkisinden asla çıkamayabilirdi.

Hayır. Bunu başka zaman yapardı. Daha sonra, bütün çocuklarıyla ilgilenmeyi bitirdiği ve tek başına aldığı bir karar yüzünden kimsenin kendisini mesul hissetmeyeceği bir gün. İşte o zaman buraya gelir, belki bir gelinlik giyer ve Dawson'la son kez kısaca dans ederdi. Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark etti. Ne zamandır ağladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Günlerdir. Haftalardır. Görünüşe göre tüm ömrü boyunca... Mutlu olduğuna inandığı bütün o yıllar sadece bir hayalden ibaretti aslında. Bir uçurumun üstünden geçen ince bir ipin üstünde yürümüştü hep. Gidebileceği bir evi, güvenebileceği bir

arkadaşı kalmayınca da kendisini köprüde ağlayan, deli bir kadın olarak bulmuş ve bu rolün çok münasip olduğunu fark etmişti.

"Leydim," dedi bir erkek sesi soğuk bir gecede sırtınızı ısıtan bir fanila gibi. "Yapmayın."

Şaşıran Clara dönüp o tarafa baktı. Bir yanı hâlâ saçını düzeltmek ve elbisesine çekidüzen vermek gibi şeyleri önemsiyordu. Geri kalan, daha büyük yanıysa rahatlama, utanç ve samimi olarak hissettiğinden çok daha keyifli bir kedere gömüldü.

"Coe," dedi aynı anda hem gülüp hem de ağlayarak. "Ah, bir sen eksiktin."

Avcı bir elini onun omzuna koydu. Yüzünde oldukça samimi bir ifade vardı. Son derece içten, endişeli ve gençti.

"Çözüm bu değil leydim. Benimle gelin."

"Atlamayacaktım. Cidden. En azından şimdi değil, yapılacak bu kadar çok şey varken olmaz. Oğullarımla ilgilenmem lazım, anlıyorsun ya? Bir de kızımla, yenisiyle. Sen onunla tanışmadın. İyi bir çocuk fakat sorunları var. Sorunları. O yüzden şimdi ölmek, her şeyi bu durumda bırakmak..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca sözünü tamamlamakta zorlandı. "Her şeyi bu şekilde, darmadağın ve bomboş bırakamam. Ah, Tanrım. Ne yaptık biz? Nasıl? Nasıl işler bu raddeye geldi?"

O bunları anlattığı sırada Coe onu kucaklayıp sanki bir çocukmuş gibi taşıdı.

"Bunu yapamazsın," dedi Clara. "Seni sevmiyorum. Seni tanımıyorum bile. Olmamı istediğin şey olamam. Ben evli bir kadınım. Yani şey..."

"Bir şey söylemenize gerek yok leydim."

"Ben zehirliyim. Tanıdığım herkese zarar veriyorum. Oğullarıma. Oğullarıma bile. Sana baktıklarında beni görecekler. Beni gördüklerinde de Dawson'ı hatırlayacaklar ve ona yaptıklarını sana da yapacaklar. Buna engel olamam. Yavaşlatamam bile."

"Ben önemsiz biriyim leydim. Kaybedecek bir şeyim yok."

"Ayrıca gömleğini de sırılsıklam ettim. Bu akıllıca değil. Gitmen gerek. Gitmelisin."

"Hayır."

Clara uzunca bir müddet sessiz kaldı. Avcının kolları bir an için bile titremedi. Eğer isterse onu sonsuza dek taşıyabilecekmiş gibi hissetti. Köpek, ağaç ve gençlik kokuyordu. Clara başını onun omzuna yaslayıp derin bir iç çekti. Tekrar konuştuğunda histerisinden eser kalmamıştı.

"Ben kurtarılması gereken *kahrolasıca* küçük bir kız değilim."

"Değilsiniz leydim," dedi avcı ama sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. Clara burnunu çekti. Burnu akıyordu. Etraflarındaki sokaklar dar ve karanlıktı. Üç kişi yan yana yürüyemezdi. Camnipol'ün en fakir mahalleleri etrafını bir battaniye gibi sardı. Vincen Coe onu gölgeler ve ışıklar arasında taşımaya devam etti.

"Kahretsin," dedi Clara adama daha sıkı sarılarak.

Pansiyon berbattı. Çürük lahana kokuyordu ve duvarlarında yeşil ve siyah damlaların yıllar önce bıraktığı, kurumuş lekeler vardı. Bir köşede kapaklarından birinin yerinde yeller esen, içi boş bir dolap duruyordu ve içeriyi aydınlatan tek ışık el kadar, küçük ve kirli bir pencereden geliyordu. Yatak da küçük ve kirliydi fakat en azından bir şiltesi vardı. Vincen onu yatağa bıraktı ve Clara dertop olup yattı. Şilte rutubet kokuyordu fakat yumuşaktı ve yorgun vücudunun altında kıvrılıyordu.

Vincen ona suyla dolu bir şarap tulumu ve odadan ziyade kendisi gibi kokan, yün bir battaniye getirdi.

"Burada ortak bir salon yok," dedi avcı. "Ama mutfakta başına oturabileceğimiz bir ateş var. Karşı odada kalan adam bazen bağırıyor fakat zararsız biri. Eğer bana ihtiyacınız olursa işitme mesafesinde olacağım."

Clara başını sallayıp anladığını belirtti. "Ailem nerede olduğumu bilmiyor," dedi.

"Onlara haber yollamamı ister misiniz leydim?"

"Hayır," dedi. "Henüz değil."

"Siz nasıl uygun görürseniz."

Vincen eğilip onu alnından kibarca öptü. Ardından bir kadını dudaklarından öpmek isteyen bir adamın yapacağı gibi kısa bir anlığına tereddüt etti. Clara bakışlarını ona çevîrince avcı doğruldu.

"Ben annen olacak yaştayım," dedi kadın.

"Annem sizden epey yaşlı leydim."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapmama izin veriyorsunuz," dedi avcı. "Şimdi uyuyun. Sonra yine konuşuruz."

Kapı genç adamın arkasından kapandı ve Clara pis kokulu, loş odada bir başına kaldı. "*Eh*," dedi kendi kendine. Ama düşüncesini yarım bıraktı.

Geder

Lord Palliako, diye başlıyordu mektup. *Bu kadar çabuk gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama banka holdingi derhâl geri dönmemi istedi. Hem nazik davetiniz hem de Camnipol'de birlikte geçirdiğimiz süre için çok teşekkür ederim. Daima mutlulukla hatırlayacağım, eşsiz bir tecrübeydi. Sizinki kadar büyük bir ülkeyi yönetmenin zorlukları mektuplaşmak gibi basit meselelerin önüne geçiyor olmalı ama Antea'dan gelecek haberleri dikkatle takip edeceğim.*

Mühür Cithrin bel Sarcour'a aitti.

Geder mektupta yazan kelimeleri şimdiden bin kez okumuştu ve muhtemelen bin kez daha okuyacaktı. Kadının sesini sanki kâğıda işlemiş gibi duyabiliyordu. Genzindeki yumuşaklığı. *Mutlulukla* kelimesine yüklediği hafif melankoliyi. Daha önce de aşk mektupları okumuştu ama onlar genellikle şiir veya şarkı biçimindeydi. Bunu bir iş yazışması kalıbına dökmek hem tuhaf hem de tam bir bankacıdan bekleyeceği türden bir hareketti.

Dawson'ın idamından sonra endişelenmiş, adamı öldürme şeklinin ya da sonrasında verdiği tepkinin Cithrin'i gücendirdiğinden korkmuştu. Bir insanı öldürmenin kendinizi ne kadar kötü hissettirdiğini sıklıkla işitip durmuştu, özellikle de ilk seferinde... Geder'in de tüm sarayın önünde kusmasına ramak

kalmıştı. Saygınlığına yakışmamıştı ama bir dahaki sefere daha iyi olacaktı. Her neyse, eğer ortada affedilecek bir şey varsa Cithrin de onu affetmiş gibi görünüyordu zaten.

Kapıya ulaştığı sırada mektubu cebine soktu. Öteki taraftan gelen erkek sesleri, zihninde canlandırdığı kadın sedasının yanında çok kaba saba kalıyordu. Özel muhafızlarına içeriye ilk olarak kendisinin gireceğini işaret etti, sonra da kapıyı itip toplantı salonuna geçti. Başrahip de muhafızlardan önce davranarak hemen peşinden geldi. Bu adabımuaşeret kurallarından ziyade artık hepsinin alıştığı bir durumdu.

Masada üst üste yığılmış bir sürü harita vardı. Canl Daskellin ile Fallon Broot bu keşmekeşin başında dikiliyor, çatık kaşlarla ve öfkeli yüzlerle onlara bakıyordu.

"Beyler," dedi Geder. "Gördüğüm kadarıyla pek bir ilerleme kaydedememişiz."

"Asterilhold daha önce öngöremediğimiz bazı sorunlara yol açıyor," dedi Daskellin.

"Neredeyse hiç soylu haneniz kalmadı," dedi Broot. "Daha önce de sadece kırk tane vardı ve buna doğu Bannien grubu da dâhildi. Kalliam'ın isyanında kaybettiklerimizden sonra bu sayı otuz dört otuz beşe düştü."

"Broot hazır başlamışken Antea haritasını baştan çizmek istiyor."

"İnsanların nehrin her iki kıyısında da birer araziye sahip olması çok mantıksız. İkisini birden aynı anda nasıl idare edebilirsiniz ki? Kışın bir yarısını orada, diğer yarısını da öbüründe geçirerek mi? Her bir araziyle iki yılda bir ilgilenerek mi? Mevcut baronlukları genişletmek yapılacak en mantıklı şey."

"Bunlar yalnızca haritadaki noktalardan ibaret değiller Broot. Buraların hepsi gerçek birer yer. Ailem nesillerdir aynı topraklarda yaşıyor. Büyükbabalarımın hepsi oraya gömülü. As-

terilhold'un ortasındaki bir bölgeye geçip hiçbir şey değişmemiş gibi davranamayız."

Geder kaşlarını kaldırdı. Vekilharçlığın gerektirdiği bu tür vazifelerde çok iyi değildi ama haklı olduklarını görebiliyordu. Bu konuyla ilgilenilmesi şarttı.

"Bir de şehirlerin neden olduğu sorun var," dedi Broot bir parmağını suçlarcasına Kaltfel ve Asinport'u temsil eden kara noktalara doğrultarak. "Onları bir baronluğun parçası hâline getirip her yıl kontrol edemeyiz. Deneyebiliriz tabii ama ilkbahar geldiğinde isyan çıkarırlar ve hep birlikte bu kahrolasıca savaşın başına döneriz."

"İsyan çıkmayacak," dedi Başrahip.

"Senin için söylemesi kolay vaiz," dedi Broot. "Saygısızlık etmek istemem fakat daha önce hiç şehir yönetmişliğin yok. Çocuklardan beterdirler."

"Artık orada da Tanrıça'nın bir tapınağı var," dedi Başrahip. "Erdemli Hizmetkâr onları hizada tutacaktır."

Daskellin ile Broot kendi aralarında bakıştı. Gözlerini ilk kaçıran Daskellin oldu.

"Yazın büyük bir bölümünü sokaklarda savaşarak geçirdik," dedi Daskellin.

"Evet," dedi Başrahip geniş bir tebessümle. "Şehir bir imtihandan geçti ve arındırıldı. Bizim hâlâ burada olduğumuza, düşmanınsa katledildiğine dikkatinizi çekerim Prens Daskellin."

"Düşmanları katletmekten söz açılmışken," dedi Broot. "Üçüncü bir seçenek daha var fakat bunu için Asterilholdlu bütün soyluları öldürmekten vazgeçmemiz gerekiyor."

"Bu da tahta sadık kalanların daha az mükâfatlandırılacağı anlamına gelir," dedi Daskellin.

"Onları yönetemedikten sonra yeni topraklar edinmek bir mükâfat sayılmaz Canl. Para kesenle düşünmeyi bırakıp olaya biraz mantıklı yaklaşırsan bunu sen de görebilirsin."

"Kesin şunu!" diye bağırdı Geder ve iki adam anında mahcup bir sessizliğe büründü. "Üçüncü bir seçenek daha var dedin. Nedir o?"

Haritalardan biri yere düşüp büyük katmanlar hâlinde kıvrıldı. Broot bıyığını çekiştirdi.

"Asterilhold'u kendi kendini idare etmeye bırakabiliriz," dedi. "En iyi adamlarını alır, Ayrık Taht'a bağlılık yemini ettiririz. Çok fazla değil. Sadece beş ya da altı kişi... Şey, kaybettiğimiz hanelerin yerini dolduracak kadar. Zaten yaptığımız da bu. Daha önce bizim yanımızda yer almamış olsalar bile gücün şu anda kimde olduğunu görmek için bilge olmaya gerek yok."

Geder masaya doğru ilerleyip bütün araziyi gösteren haritalardan birini eline aldı. Asterilhold Antea'dan çok daha küçüktü. Güneyindeki dağlar ve bataklıklar da ekilebilir arazilerini azaltıyordu. İki büyük şehri dışında çok büyük bir fetih bile sayılmazdı.

"Soyluları öldürmeye başladık mı?" diye sordu.

"Hayır, lordum," dedi Daskellin. "Kalliam'ın isyanı planlarımızı büyük oranda sekteye uğrattı."

"Bekletin o zaman. Sanırım bir fikrim var."

Başrahip'in özel muhafızları sorgulamak için kullandığı balo salonu yıllardır dans için kullanılmamıştı. Yer döşemeleri çarpık ve düzensizdi. Avize temiz ama paslıydı. Geder gözlerini kısıp salonun ortasında yürürken şu anda orada olmayan ama pekâlâ olabilecek bir şeye bakıyordu. Başrahip ellerini kavuşturmuş bir vaziyette eşikte bekliyordu. Aklından geçen bir şey varsa bile bunu dile getirmedi.

"Daha önce burada yaptığımız şey," dedi Geder başıyla sıra sıra yükselen seyirci banklarını işaret ederek. "Aynısını yine yapabiliriz, değil mi?"

"İsterseniz yapabiliriz Prens Geder."

Geder üç dört sıra yukarı çıkıp durdu, sonra da dönüp Başrahip'e ve balo salonuna tepeden baktı. Bu açıdan koca adam bile küçük görünüyordu. Geder içinde minik bir memnuniyet baloncuğu hissetti. Sevdiği bir konuyla ilgili, yeni bir kitap bulmak gibiydi bu.

"Muhafızlara değil," dedi. "Asterilhold soylularına. Onları buraya getirip sorgulayacağız. Suçlu olanları köprüden atacak, masumlarıysa unvanlarını ve topraklarının kontrolünü geri vererek mükâfatlandıracağız. Tabii eğer Ayrık Taht'a bağlılık yemini ederlerse. Böylece bütün sorunlarımız hallolacak, ha?"

Başrahip ileri çıktı. "Bunu yapabiliriz lordum."

"Güzel."

"Bir öneride bulunabilir miyim prensim?"

"Evet? Nedir?"

"Bu planı uygulamaya başlamak için Asterilholdlu soyluların gelmesini beklememize gerek yok."

Balo salonuna münasip bir ciddiyet kazandırmak için birkaç hafta çalışmaları gerekti. Geder duvarları siyaha boyattı. Odanın her iki yanındaki seyirci sıraları yerinde kaldı fakat marangozlar ön taraftakilerin çoğunu söktü ve aynı tahtaları kullanarak neredeyse bir yargıç kürsüsünü andıran ama ondan daha yüksek bir şey yaptılar. Kralkulesi'nin tüm koridorlarını ve bahçesini tatlı bir talaş kokusu sardı. Geder paslı avizeyi yerinde bıraktı çünkü hem dökme demirden yapılmaydı hem de demircilerin daha iyi bir şey yapmaları haftalar alırdı ve hiç sabrı yoktu.

Odanın yeniden düzenlenmesi tamamlandığında, sanki küçük bir çocuğa bir hediye verirmişçesine Başrahip'i oraya götürdü.

"Umarım beğenirsin," dedi. "Önümüzdeki bir iki yıl boyunca burada epey vakit geçirecekmişiz gibi bir hisse kapılıyorum. Muhafızlar her iki taraftaki sıralarda hazır bekleyecek. Yerden daha yüksek bir konumda. Ben buraya oturacağım. Sen

de burada, hem bana yakın olacağın hem de esirleri daha iyi duyabileceğin bir yerde durursun."

"Esirler mi?"

"Her kim olurlarsa işte," dedi Geder bir elini sallayıp soruyu geçiştirerek.

"Harika olmuş lordum," dedi Başrahip. "Ama..." Başını arka duvara doğru salladı. "İçeride hiç sancak yok. Ben olsaydım sağ tarafa sizin hanenizin armasını, sol tarafa da Tanrıça'nın sembolünü koyardım. Denge için."

"Harika!" dedi Geder. "Bunu yapabiliriz. Ama... Ondan önce bir deneme yapmak ister misin diye merak ediyorum. Alıştırma olsun diye yani. Tasarımın düşündüğüm kadar iyi çalışıp çalışmadığını görmek için."

"Nasıl isterseniz. Ben size hizmet etmek için buradayım."

Geder her şeyi bir parti verircesine, dikkatli bir şekilde ayarladı. Hangi muhafızlar hangi silahları ve zırhları kuşanacak. Mumların ışıkları. Her şey. Sonra, her şey umduğu gibi olduğunda muhafızlarını şehre yolladı. Dört saat sonra yanlarında bir esirle geri döndüler.

Geder yüksek kürsüsünden ona baktı. Barriath Kalliam küçücük ve korku dolu görünüyordu.

"Lordum," dedi Geder.

"Lord Vekilharç."

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim. Sizi böylesine nahoş bir şekilde buraya getirttiğim için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Barriath yan gözle her iki tarafındaki silahlı adamlara bakarak. "Kıyafetim böyle bir buluşma için uygun olmayabilir."

"Kardeşinizin evinden ayrıldığınızı duydum," dedi Geder. "Bu doğru mu?"

Barriath omuz silkti. "Orada kalmamı ikimiz de istemiyorduk. O yüzden ben de ayrıldım."

Geder bakışlarını Başrahip'e çevirdi, koca adam da başını olumlu anlamda salladı. Ama görülmesi zordu. Adamın açısı buna uygun değildi. Geder'in buna bir çare bulması gerekecekti.

"Jorey'le külahları değişmişsiniz."

"Ben o kadar ileri gitmezdim," dedi Barriath. Rahip tereddüt etti, sonra da başını olumlu anlamda salladı. Ama Geder bunun ne anlama geldiğini bilmediğini fark etti. Barriath sahiden de o kadar ileri gitmemiş olabilirdi fakat cevabını duymak istediği soru bu değildi. Karşısında duran Barriath artık önceki kadar korku ve şaşkınlık içinde görünmüyordu. Hatta eğlenen bir ifadesi vardı.

"Bana sadık mısın?"

"Anlamadım lordum?"

"Kardeşin Lord Kalliam'ı babalıktan reddetti. Ama sen hiçbir şey söylemedin. Ben de şimdi sana soruyorum. Bana sadık mısın?"

"Ayrık Taht'a hizmet etmekten gurur duyuyorum, her zaman da öyle oldum," dedi Barriath meydan okurcasına. Başrahip kafa salladı. *Evet.* Geder hayal kırıklığına uğradığını hissedince şaşırdı. Yine de genç adamı bunu öğrenmek için buraya getirtmişti.

Ama hayır. Öğrenmek istediği bu değildi.

"Bana sadık mısın?" diye sordu yeniden.

"Siz Lord Vekilharç'sınız."

Evet. Ama hâlâ istediği cevabı alamamıştı.

"*Bana* sadık mısın?"

Barriath omuzlarını silkip kesmeyi düşündüğü bir ağacı süzen bir oduncu edasıyla Geder'e baktı. "Sadığım," dedi.

Hayır.

Geder gevrek gevrek güldü. "Ben öyle kolay kolay kanmam," dedi.

"Eğer öyle diyorsanız lordum."

"Bana yalan söyledin. Bunu yapan son adamın ellerini kestirdim. Sana bir teklifim var. Eğer kardeşinle arkadaş olmasaydık

sana bu kadarını bile önermezdim. Aynı soruyu sana bir kez daha soracağım. Eğer bana sadık olduğunu söyler ve bunu içtenlikle yaparsan seni Asinport lordu yapacağım ve Asterilhold donanmasının başına getireceğim. Ama bana sadık olduğunu iddia edip yalan söylediğin takdirdeyse seni şuracıkta öldürteceğim. Ya da sadakatsizliğini itiraf eder ve sadece sürgüne gönderilirsin. Sözüm söz."

"Anlamıyorum. Bu bir tür numara mı?"

"Şartlarımı duydun. Şimdi. Son kez. Bana sadık mısın?"

Barriath kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatarak bir müddet sessiz kaldı. Boynunu önce bir yana, sonra da diğer tarafa yatırdı. Tekrar konuştuğunda sesi bir sohbet havasında ve usulca çıktı.

"Hayır," dedi. "Sen dar kafalı, korkak herifin tekisin ve Antea'ya gerçek bir sevgi besleyen herkes kelleni bir mızrağa geçirilmiş olarak görmek ister."

"Tam düşündüğüm gibi. Şu andan itibaren hem Antea'dan hem de ona bağlı tüm topraklardan ömür boyu sürüldün. Antea sınırları içerisinde sana rastlayan herkesin seni öldürmeye ve münasip gördüğüm ödülü almak için kelleni bana getirmeye hakkı olacak."

"Peki," dedi Barriath. "Zaten burada yaşamanın benim için pek bir anlamı kalmamıştı. O hâlde gidebilir miyim Lord Vekilharç?"

"Yüzbaşı? Bu adama kapıya kadar nezaret edin," dedi Geder. "Sonra da istediği sınıra giden bir arabaya binmesini sağlayın."

"Emredersiniz!" dedi muhafız yüzbaşısı, sonra da Barriath Kalliam'ı oradan sonsuza dek uzaklaştırdı. Kapılar adamların arkasından kapanırken Geder içten bir tebessüm etti.

"Ah," dedi. "Bu çok hoşuma gidecek."

* * *

Geder o gece kraliyet dairesinde oturup Asterilhold meselesinin etrafındaki sorun ve güçlükleri Aster'le paylaştı. Karar verme yetkisi Geder'deydi elbette ama yapacağı olası hatalar Aster'e miras kalacağına göre düşünüp taşınma aşamasına onun da katılması yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Başrahip arkalarında volta atıyor, şu çok sevdiği pis kokulu çaydan içiyordu.

"Yani Asterilhold'a yürekten bağlı beş kişi bulabildiğimiz takdirde," dedi Geder, "her şeyi aşağı yukarı eskisi gibi sürdürebileceğimizi sanıyorum. Tabii bu sefer iki ülke de Ayrık Taht altında birleşmiş olacak."

Aster başını olumlu anlamda salladı, sonra da durakladı. "Osterling Kırları ne olacak peki?" diye sordu.

"Şey," dedi Geder. "Ben de bunu düşünüyordum. Orayı Jorey'ye saklamaya niyetliyim. Dur, dur. Önce bir dinle. Orayı öylece geri veremeyiz. Kimsenin tahta saldırıp da ailesinin bundan zarar görmeyeceğini düşünmesini istemem. Ama Jorey babasını reddetti ve bunda samimiydi. Doğru söylüyordu. Değil mi?"

"Söyledikleri doğruydu," dedi Başrahip.

"O yüzden tahta çıkacak yaşa geldiğinde yapacağın ilk şeylerden birinin Jorey'ye topraklarını geri vermek olabileceğini düşündüm. İşleri yeniden yoluna koyarsın. Sembolik bir şey."

"Bu da bir fikir," dedi Aster.

Başrahip genzini temizledi. "Lafınızı böldüğüm için bağışlayın Lord Prens."

"Onu mu yoksa beni mi kastediyorsun?" diye sordu Geder. "Lord olan benim, prens ise o."

"Henüz hiç kimse bu görkemli fethinizin neden olduğu gerçek sorundan bahsetmedi."

"Hasat zamanını mı kastediyorsun?"

"Bir sonraki savaşı kastediyorum," dedi Başrahip. "Kazandınız ama bunun bir bedeli var. Herkes bunun farkında. İmparatorluk büyüdü fakat adam kaybetti. Zaman kaybetti. Daha zengin ama

daha zayıf hâle geldi. Bir savaşa davetiye çıkarmak için servet sahibi olup zayıf görünmekten daha büyük bir tehlike olamaz."

Geder haritaya tekrar baktı. Bunu daha önce düşünmemişti ama Asterilhold ile Kuzeysahili arasında geniş ve kolay aşılabilir bir sınır vardı. Koruyup gözetim altında tutmak zordu. Bir parmağıyla haritaya vurup Kaltfel ile Carse arasındaki çizgiyi takip etti.

"Hayır, lordum," dedi Başrahip. Görünüşe göre haritaları hâlâ komik buluyordu. "Savaşınız kâğıdın öteki tarafında."

"Ne yani? Sarakal'la mı?"

"Sarakal, Özgür Kentler, Elassae," dedi rahip. "Timzinaelerin yurdu. Ordularınız kuzeye çekildikçe güneydeki topraklarınızı savunmasız, boş ve zengin alanlar olarak görecekler. Bu ülkeler arasında bir ülke kurmalısınız. Krallığınız gücünü yeniden kazanırken onu koruyacak bir yer."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Siz Tanrıça'nın seçilmişisiniz. İsminizi duyan herkes adaletten korkacak. Her zaman tetikte olmalısınız. Hem ülkenizin sınırlarında hem sokaklarınızda hem de evinizin koridorlarında dikkatli davranmalısınız."

"Sanırım," dedi Geder. "Sanırım söylediklerin mantıklı."

"Ama o zaman da korumamız gereken başka bir sınırımız olmaz mı?" diye sordu Aster. "Sarakal'ı alırsak Borja'ya ne yapacağız? Ayrıca tarihteki bütün olaylar Elassae'nin Keshet karşısında savunmasız olduğunu gösterir. Her zaman bir başka savaş olacak."

"Hayır, küçük prens," dedi Başrahip. "Tanrıça geri dönüyor ve onun adaleti bütün savaşların sonu demek. Tüm şehirler onun sayesinde barış içinde yaşayacak. Şu anda işin en zor kısmıyla yüzleşiyorsunuz. Birçok kişi sizden nefret edecek ve korkacak. Ama en sonunda siz kazanacaksınız. Hizmetkârlarınız sizinle."

Akşam yemeğinden sonra Geder odasına çekilip dinlenmek ile kütüphaneye gidip bir şeyler okumak arasında kararsız kaldı. Kitaplar her zamanki gibi onu çağırıyordu fakat uzun ve yorucu bir gün olmuştu. O nedenle üzülerek de olsa uyumanın daha iyi olacağına karar verdi. Bu tür zevkler daha az sorumluluğu olan kişiler içindi. Ayrıca vazifesini tamamladığında kitaplar hâlâ yerlerinde olacaktı. İşte o zaman emekli olup bir âlimin sessiz hayatına, şekerlemelere ve –ümit ediyordu ki– kendi küçük ailesine sahip olabilirdi. Geceleri aynı yatağı paylaştığı, sabah uyandığındaysa hâlâ yanında olan genç ve güzel bir kadına... Giderek bunu daha çok arzular oluyordu.

Lord Vekilharç olmayı ilk kez kabul ettiğinde kendisinden ne çok şey isteneceğini anlayamamıştı. Ne çok şey talep edileceğini. Bu durum hem Kral Simeon'a hem de ondan önceki bütün Antea hükümdarlarına daha çok saygı duymasına neden oluyordu. Başrahip haklıydı. Antea zayıf ve savunmasız görünecekti ve krallığı her ne pahasına olursa olsun korumak artık Geder'in göreviydi.

Yatağında tek başına yatarken bir mum yakıp Cithrin'in mektubunu çıkardı. Kadının şehirde kalabilmesini dilerdi. Aster için neler planladığını görmesini... Cithrin oğlanı önemsiyordu. Bundan emindi. Aklından geçen fikirleri öğrendiği takdirde buna memnun olacağını düşündü.

Kâğıdı dudaklarına bastırıp kadının kokusunu alabilme umuduyla içine derin bir nefes çekti. Tek hissedebildiği kâğıt ve mürekkep kokusu oldu ama bunun yeterli olduğunu düşündü. Mektubu dikkatle yatağının yanına bırakıp sırtüstü uzandı. Hiç uykusu yoktu fakat bunu dert etmedi. Zihni epey meşgul, uyanık ve dikkatliydi.

Antea'dan gelecek haberleri dikkatle takip edeceğim, yazmıştı Cithrin mektubunda. Ne harika şeyler duyacaktı.

Geder tüm dünyaya barış getirecekti.

Cithrin

Cithrin ve Paerin Clark, gecenin bir yarısı Camnipol'den hırsız gibi kaçmıştı. Kral Tracian'ın yolladığı grubun büyük bir bölümü çatışmalar esnasında tabanları yağlamış, geriye kalan bir avuç kişiyse Medean Bankası'nın üyelerini beklemeden şehirden ayrılmıştı. Cithrin bunu umursamadığını fark etti. Asterilhold işgal altında olduğundan kuzeye gidip bir gemiye binme şansları yoktu. O nedenle Paerin paralarını hafif bir araba ile hızlı, güvenilir iki at almak için kullanmış ve böylece yola koyulmuşlardı. Cithrin Vanai'den ayrılışını düşünmeden edememişti; sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Bir bakıma öyleydi de...

Asterilhold ovalarına vardıklarında Kalliam'ın ordusunun geçtiği yerlerin harap olduğunu gördüler. Çimenlikler ayaklar altında ezilip çamura dönüşmüş, ormanlık alanlar kesilip dümdüz edilmişti. Dünyanın kemikleri açığa çıkmıştı âdeta. Başarıya ulaşan kısa bir savaştan geriye kalan büyük bir yaraydı bu. Cithrin daha uzun süren bir savaşın neler yapabileceğini neredeyse hayal dahi edemiyordu.

Paerin Clark finans ve para meselelerinden konuşarak vakit öldürdü, Cithrin de ona ayak uydurdu. Borja krallarının iki farklı para birimi bastırdığından, birini ticaret ve diğerini

vergi için kullandıklarından ve bunların birbirlerine çevrilemediklerinden bahsetti. Bir adam pazardan elde edilebilecek tüm servetleri kazanabilir ancak Regos ile konseyinin işine geldiği takdirde hiç vergi ödemezdi. Cithrin de ona çok büyük bir servet taşımalarına rağmen Porte Oliva'ya neredeyse beş parasız gelişini ve bir sandık dolusu mahvolmuş giysiden bir Hallskar modası uyduruşunu anlattı. Antea, Camnipol ve saklanarak geçirdikleri uzun günlerde neler olduğu gibi konularaysa sanki sözleşmişçesine hiç değinmediler.

Ama Geder Palliako'dan hiç bahsetmedikleri anlamına gelmiyordu bu.

"Yani oradan hiç ayrılmadı mı?" diye sordu Paerin Clark. "Emin misin?"

"Oldukça. Ben aktörleri görmeye gittiğimde dışarı çıkmış olabilir tabii ama bundan hiç söz etmedi. Aster de öyle. Ve bana bu konuda yalan söylemeleri için bir sebep göremiyorum."

"Eh, belki de çıkmamışlardır. Ama onları savaş sırasında gördüğünü anlatan o kadar çok insan vardı ki içlerinden birinin en azından kısmen haklı olmadığına inanmak zor."

"İnsanlar görmek istedikleri şeyleri görür. Sokaklarda kılık değiştirerek dolaşan ve krallığın düşmanlarını yenen yetenekli ve azimli bir yönetici fikrini ben de güven verici bulurdum. Ya da korkutucu. İkisinden biri."

"Hımm," dedi Paerin yalnızca.

Doğu yönünden yaklaştığınızda Carse farklı bir şehir gibi görünüyordu. Çiftlik evleri ve küçük köyler yerlerini yavaş yavaş daha geniş ailelerin yaşadığı büyük binalara bıraktı ve bir süre önce puslu göğe doğru yükseldiğini gördükleri uzun kuleler ansızın etraflarında bitti. Onların biraz ötesindeyse uçurumlar ve İnce Deniz yer alıyordu. Camnipol'e doğru yola koyulmadan önce Carse'ta çok az vakit geçirmişti. Pyk Usterhall'un kuyusunu kazmak için çıktığı macera sanki başka bir kadının hikâyesiydi.

Yeniden büyük bir kaleden farksız olan banka holdinginde olmak, çok sevdiği bir arkadaşının evine geri dönmek gibiydi. Ya da bir sevgilinin.

Ama evle alakası yoktu.

Arabayı Lauro ve Komme karşıladı. Yaşlı adamın gut ağrıları dinmişti ve yüzünde acı çizgileri olmadan on yaş daha genç görünüyordu. Chana pazara gitmişti, o yüzden Paerin arabayla ilgilenmeyi bir hizmetkâra bırakıp kadını aramaya koyuldu. Derken Müdür Nison da çıkageldi; dostça gülüp şakalaşıyor, her tür bilgi ve dedikodu parçasına balıklama atlıyordu.

Cithrin için bir oda hazırlamışlardı. Genç kız merdivenleri minnettarlıkla çıktı. Büyük bir oda değildi ama rahattı: küçük bir yatak, bir yazı masası, aynı anda hem zarif hem de süslü görünen bir gümüş fener. Yerde sazlardan örülmüş bir kilim vardı ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Yatağının yanında kırmızı deriden, tanımadığı bir çanta duruyordu. Onu açtığında iki avuç dolusu evrakla ve lake, küçük bir kutuyla karşılaştı. Kapağının iç kısmına uçan bir leylek resmedilmişti. Evrakların büyük bir bölümü Porte Oliva ve Pyk'ten gelen mektuplardan oluşuyordu. Cithrin her birini dikkatle okudu. Yeni bir bira imalatçısıyla yaptıkları anlaşma ters gitmiş, ellerinde kalan stok ve ekipmanları adamla ortaklık kuran diğer imalatçılara maliyeti fiyatına satmışlardı. Nihai zarar asgari seviyedeydi. Dar Cinlama –Cithrin'e hâlâ çantasında taşıdığı şu ejderha dişini veren kâşif– yüz kişilik bir ekiple Çorak Topraklar'a gitmiş ancak bir daha geri dönmemişti. Ya ilginç bir şey bulmuştu ya da bir şey onu ilginç bulmuştu. Kelimelerin yazılış biçimi sayesinde Yemmu kadının sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordu.

Marcus Wester'a ait olan bazı eşyalar depodan çıkarılıp satılmıştı. Süreçle Yardem Hane ilgilenmişti. Mektupta bu konuyla ilgili başka bir şey yoktu. Marcus'un neden ayrıldığı, nereye gittiği

ve satılan eşyaların parasını neden almadığı anlatılmıyordu. Eve döndüğünde ilk olarak bu meseleyle ilgileneceğine şüphe yoktu.

Son rapor Porte Oliva'dan değil, tam aksine bizzat banka holdingindendi. Porte Oliva'daki, ondan önce de Vanai'deki kayıtların bir kopyasını içeriyordu. Ailesinin ölmeden önce bankaya yatırdığı mevduatın eksiksiz bir hesabıydı bu. Bugüne dek paranın nasıl kullanıldığını da gösteriyordu. Cithrin bel Sarcour adına hazırlanmış bir mevduat raporu...

Lake kutu da mevcutlar arasında listelenmişti.

"Unuttun, değil mi?" diye sordu eşikte duran Komme Medean. "Chana unutmayacağını düşünüyordu ama ben biliyordum. Biliyordum."

"Neyi biliyordunuz?"

"Reşit oldun. Camnipol'de hâlâ doğru olduğuna inanamadığım biriyle Tanrı bilir neyden saklanıyorken bir kadın oldun. Chana bu kadar önemli bir şeyi unutmayacağını düşünüyordu. Bense zihninde o aşamayı çoktan geçtiğini ve artık bunun senin için o kadar önemli olmadığını düşündüm."

Cithrin lake kutuyu açtı. İçinde gözleriyle aynı renkte zümrütleri olan beyaz altından bir kolye vardı. Duygulandığını hissetti.

"Galiba annenin gözleri de seninkilerle aynı renkmiş," dedi Komme Medean. "Onu takmana yardım etmemi ister misin?"

"Lütfen."

Yaşlı parmaklar kendinden emin ve sabitti. Kolye genç kızın köprücük kemiğine kadar indi. Giydiği kıyafetin uzunluğuna uygun değildi ama kumaşın solgun renginin yanında oldukça parlak duruyordu. Cithrin gülümseyip başını eğdi.

"Teşekkürler," dedi. "Bankadan daha iyi bir ailem olamazdı."

Komme Medean gülümsedi. "Sen hem bir kalpazan hem de şantajcısın. Duyduğuma göre şaraba da fazla düşkünmüşsün. Pyk Usterhall da beyninin riskleri ölçen yanının bebekken az

geliştiğini düşünüyor. Bunların hiçbiri değişmedi. Camnipol'e gittiğinden beri değişen sadece tek bir şey var."

"Nedir o?"

"İmzaladığın sözleşmeler artık yasal."

"İplerini Pyk'in oynattığı, kukla bir müdire olmaktan kurtulduğum anlamına mı geliyor bu?"

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Hayır. Hâlâ çok gençsin. Çok tecrübesiz. Kendi şubeni işletmen için en az dört yıl daha geçmesi gerek. Bunun iki yılını deneyimli bir müdürü iş başında görebileceğin başka bir şubede geçireceksin. Ondan sonra Porte Oliva'yı sana verip veremeyeceğimize bakarız."

"İki yıl, altı ay boyunca farklı bir şubede olmak," dedi Cithrin. "Ama ben Vanai'de, Müdür Imaniel'le birlikte büyüdüm zaten. Bir şubenin nasıl işletildiğini içeriden gördüm."

"İki yıl, bunun bir yılı farklı bir şubede çalışacaksın," dedi adam tekrardan. "Yıllık bir döngünün nasıl işlediğini başından sonuna kadar görmeden anlayamazsın."

"Anlaştık."

Komme Medean gülümsedi.

"Eh," dedi. "Sanırım iki yılını satın aldım, ha?"

Paerin Clark tarafından bankanın yeni Geder Palliako uzmanı olarak yaftalanmasına rağmen, Cithrin kendisinin de resmî bir görüşmeye dâhil edildiğini duyunca şaşırmadan edemedi. Komme, Paerin ve Chana –belki bir de Müdür Nison ve Lauro– ile konuşacağını, verdiği bilgilerin damıtılıp yorumlanacağını ve sonra da krala takdim edileceğini düşünmüştü. Ama onun yerine yaz yaprakları yeşili, kocaman bir fayton yanaşmıştı banka holdinginin kapısına. Üzerinde kraliyet arması vardı fakat Kral Tracian'ı taşıdığını gösteren altın flamalardan eser yoktu.

Cithrin ve Paerin, peşlerinde Komme Medean ile birlikte faytonun dar basamağını tırmanıp içerideki lüks karanlığa daldılar. Sürücü atları harekete geçirdiğinde tüm araba fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi sallanmaya başladı. Öyle ki saraya vardıklarında Cithrin kan ter içinde kalmıştı ve kendini çok iyi hissetmiyordu. Kıdemini kestiremediği bir hizmetkâr onları beyaz mermerden yapılma, bir dizi basamaktan yukarı çıkarıp küçük bir kasaba boyutlarındaki bir binaya götürdü. Yani kralın sarayına... Kapısından bakıldığında Ejderhalar Kabri'nin önünde uyuyan ejderhayı ve Gün Batımı Konseyi'nin kulesini görebiliyordunuz. Kendi açısından güzel bir şehirdi.

Bu şehrin en sevdiğim yanı, diye düşündü kendi kendine, *tam ortasından cehennemin dibine kadar inen bir yarığın geçmemesi.*

Toplantı salonu aynı anda hem gösterişli hem de mütevazıydı. Duvarlara asılı kumaşlar o kadar karaydı ki ne kadar kaliteli olduklarını anlamak için Cithrin'in onlara iki kez bakması gerekmişti. Sandalyelerin tasarımı basitti ancak hepsi de gül ve tik ağacından yapılmaydı; kolçaklarındaki ipekler o kadar yumuşaktı ki genç kız yanlışlıkla onları yırtacağından korktu. Odayı bir bütün hâlinde ele aldığınızda zevksizlik etmeden gösterişli olmayı bilen ama bununla övünmeyi sevmeyen bir adamın portresini elde ediyordunuz.

Kral Tracian, genç kızın beklediğinden daha gençti ama tabii ki Marcus'un savaştığı adam değildi bu. O zaman tahtta Leydi Tracian vardı. Yine de kendisinden sadece birkaç yaş daha büyük göründüğünü düşünmek ve eğer Marcus olmasaydı şu anda burada oturamıyor olacağını bilmek tuhaftı. Onun yerine tahtta bir Springmere olurdu, Marcus Wester da Cithrin'in hayatına hiçbir zaman giremez ve onu koruyamazdı. Şayet Springmere korkuya kapılıp Marcus'un ailesini öldürmeseydi...

Çok büyüktü. Tüm bunlar aklının alamayacağı kadar büyüktü ve iyiyle kötü ayırt edilemeyecek şekilde birbirine karışmıştı. Hem zaten Kral Tracian da oturabileceklerini işaret etmişti.

"İyi görünüyorsun Komme," dedi kral.

"Bazı günler iyi, bazı günler kötü," dedi ihtiyar bankacı omuz silkerek. "Umarım siz de şu küçük sorununuzu atlatmışsınızdır?"

"Çok daha iyiyim," dedi kral yüzünde Cithrin'e neden bahsettiklerini bilmemenin daha iyi olacağını gösteren küçük ve acı bir tebessümle. Komme'nin gülümsemesiyse sıcak ve içten görünüyordu fakat durum her zaman bundan ibaret olabilirdi tabii.

"Antealı kuzenlerimiz ve komşularımız hakkında şimdiden epey şey duydum. Şu vekilharç. Onu nasıl gözden kaçırdık?" diye sordu Kral Tracian.

"Yakın zamana dek hiç kimseydi," dedi Komme. "Küçük çaplı hanelerden birinden geliyor. Babası önemsiz biri."

"Bazılarının talihi çabuk yön değiştiriyor," dedi kral öne eğilerek. "Tam olarak ne öğrendik?"

Paerin'in zar zor duyulan iç çekişi, sazı eline almak üzere olduğunu gösteriyordu. Cithrin ellerini bacaklarının altına alıp üstlerine oturdu.

"Antea'nın durumu istikrarsız," dedi Paerin. "İki ayaklanma yaşadılar. Sonuncusu uzun süreli bir savaşa sebep oldu ve soylu hanelerden birkaçını yıktı. Geleneksel bir düşmana karşı epey başarılı bir savaş verdiler. Önceki kralın hayatına mal olan ve muhtemelen bir sonraki kralı da öldürecek olan bir kan hastalığı nedeniyle son hükümdarlarını kaybettiler."

Konuşurken sesi ve tavırları duruma göre değişiyordu. Cithrin onu hayranlıkla izledi. Kelimelerini agresiflik sergilemeden, sertçe dile getiriyordu. Hareketleri kontrollü ama akıcıydı. Karşısında bir kral değil de kendi evindeki sıradan bir hizmetkâr bile olsa adamın aynı şekilde konuşacağından emindi. Sınıfları

ve statüleri geride bırakmış, tek hâkimin Paerin Clark olduğu bir diyara adım atmışlardı âdeta.

"Palliako kendini efsaneleştirme konusunda tekinsiz bir yeteneğe sahip. Ama en nihayetinde kişiliğinin hiçbir önemi yok. Kaçınamayacağı veya çabucak uyum sağlayamayacağı kısıtlamalarla karşı karşıya kalmak üzere."

"Anlat," dedi kral.

"Her iki krallıkta da hasat mevsimini büyük ölçüde kaçırdı. Eğer Asterilhold'u fethetmekte bu denli ısrarcı davranmasaydı önümüzdeki bahara dek doyurması gereken insanların sayısı bu kadar fazla olmayacaktı. Ama artık *hepsi* onun tebaası, *hepsi* onun insanları. Soylu hanelerden gördüğü desteği de zayıflattı. Zaten başından beri tam olarak onlardan biri değildi. Kendi mareşalinin ona karşı bir saldırı düzenlemesi ve bunu prensin adına yaptığını söylemesi, etkili bir lider olabilmek için ne kadar çok çalışması gerektiğini gösteriyor.

"Bununla birlikte, Kral Simeon'un yanaşmadığı fikirlere açık birisi. Camnipol'de bir şube açmamızı önerdi ve bunu ciddiye almamız gerektiğini düşünüyorum."

Paerin parmaklarını kavuşturdu. Kral da farkında olmadan onun gibi yaptı.

"Antea yıkılmayacak ama istikrar da sağlamayacak. Palliako'nun komşularına ve ticari anlaşmalara karşı gerçek bir tehdit oluşturduğunu görmek için beş altı yıl geçmesi gerekeceğine inanıyorum. Ama aynı zamanda da kindar biri. Zayıf olduğu zaman ona kazık atan biri, Palliako gücünü yeniden topladığında bunun bedelini ödeyecektir. Aster henüz kendi kararlarını veremeyecek kadar genç ve tahta çıktığında durum yeniden değişecektir."

"O zaman Antea'nın kan ve gök gürültüsü içeren ama kimse için gerçek bir tehdit oluşturmayan renkli bir gösteri olduğunu söyleyebiliriz kısacası," dedi kral.

"Aynen," dedi Paerin.

"Yanılıyorsunuz," dedi Cithrin. "Kusura bakmayın ama bu doğru değil."

Komme kaşlarını çattı. "Farklı bir sonuca varmış olabilirsin, bu güzel. Ama Paerin benim için neredeyse on yıldır Antea'da çalışıyor. Ülkeyi tanıyor. Nasıl işlediğini biliyor."

"Lord Vekilharç'ı bacaklarının arasına almış mı peki? Çünkü ben aldım. Kimse bakmazken nasıl biri olduğunu gördüm ve onun hakkındaki tahminlerinizin *hiçbiri* doğru değil."

Kral Tracian kaşlarını havaya kaldırdı, Paerin Clark ise manidar bir şekilde genzini temizledi. Cithrin onu duymazdan geldi.

"Geder'den bir siyasetçi ya da dindar biriymiş gibi söz ediyorsunuz. Krallıkları yönetebilen biri gibi. Ama öyle değil."

"Belki de müdire hanım onun nasıl biri olduğu konusunda beni aydınlatmak ister?" dedi kral.

"O... o tatlı, yalnız, vahşi ve son derece kırılgan bir adam." Duraksayıp Geder Palliako'nun içinde gördüğünü açıklayabilecek kelimeleri aradı. "O kötü bir kredi anlaşması."

Komme Medean ani bir darbe almışçasına homurdandı. Paerin ise kasvetli bir tavır takındı.

"Anlamıyorum," dedi kral. "Ona ödünç para mı verdiniz?"

"Hayır," dedi Cithrin. "Vermezdim de. Hata yaptığınızda gördüğünüz bazı şeyler vardır. Her zaman değilse bile sıklıkla olur ve paranızı kaybettiğiniz manasına gelirler. Sizden kredi çekip sonra da çok zenginmiş gibi etrafa saçan adamlar vardır. Elindeki paraya baktığında sadece sikkeleri görür, geri ödemesi gereken kredi borcunu değil. Kendi parasıymış gibi harcar, devamı varmış gibi davranırlar. İşte Geder de aynen böyle. Büyümek için bir anneye ihtiyaç duyan ama buna asla sahip olamayan çocuklardan biri o. Şimdiyse güç sahibi oldu ve onu dizginleyen kimse yok. Parasını harcayacak. İnsanları harcayacak.

"Üstelik onu durduracak hiç kimse yok. Uzak Syramys'ten sonraki en büyük servete sahip. Ama işler ters gittiğinde kötü bir kredi anlaşması yapanlar bunu inkâr ederler. Her şey başkasının suçudur. Antea da yaklaşan kıtlık için şimdiden bir suçlu aramaya başladı. Bunu meyhanelerde duydum. Ve o suçlu Geder olmayacak."

Cithrin arkasına yaslandı. Nefes nefese kaldığını fark etti. Tuhaftı.

"Komme?" dedi kral.

"Geçerli bir bakış açısı," dedi ihtiyar bankacı. "Ama bu bilgiyle ne yapabileceğimizden emin değilim."

Hafif bir kapı tıkırtısı sohbetlerini böldü ve içeriye soğuk suyla dolu bir tepsi gümüş kadeh taşıyan bir hizmetkâr girdi. O gidene kadar kimse konuşmadı.

"Müdire," dedi Kral Tracian sonunda. "Eğer durumu doğru değerlendirdiğinizi kabul edersem bana ne yapmamı tavsiye edersiniz?"

Cithrin buna bir müddet kafa yordu. Savaşlar hakkında pek bilgisi yoktu. Bu konuda eğitilmemişti. Yine de fikri sorulmuştu ve Geder'le yattığını itiraf ettikten sonra çekingen davranmanın anlamı kalmamıştı.

"Güçlerinizi şimdiden toplamanızı tavsiye ederim. Geder'e karşı herhangi bir harekette bulunmayın, nasıl bir yön izleyeceğini tahmin etmeye çalışın ve öğrendiklerinizi müttefiklerinizle gizlice paylaşın. Eğer tahminleriniz gerçekleşmeye başlarsa gemiler limana varmadan önce hangi malların ticaretini yapacağını bilen biri gibi görüneceksiniz ve bildiklerinizi öğrenmek için herkes ayağınıza gelecek."

"Sarakal'da dostlarım var," dedi Komme. "İş arkadaşı değil, normal tanıdıklar ve bağlantılar. Onlara mektup gönderip bu konu hakkındaki fikirlerini sorabilirim. En azından sınırın o tarafındaki insanların neler düşündüğünü öğrenebiliriz."

"Antea'yla daha sıkı ilişkiler kurabiliriz," diye fikir yürüttü kral. "Sizin ziyaretiniz gayriresmîydi. Eğer bir delege grubu toplarsam. Eğer kendim gidersem."

"Bunu yapmayın," dedi Cithrin. "Eğer sizi önce dost belleyip sonra da ona ihanet ettiğinizi düşünürse sizi düşmanlarına yapacağından daha sert ısıracaktır."

"Alınmayın ama bu dediğiniz doğruysa oldukça rahatsız edici bir konumdasınız demektir."

"Farkındayım."

Masada bir sessizlik oldu. Özgüven ve itimat havası sanki hiç olmamışçasına kaybolmuştu. Cithrin kadehini dudaklarına götürüp soğuk suyun ve içindeki hafif limon aromasının tadını çıkardı.

"Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?" diye sordu Kral Tracian.

"İzleyin. Bekleyin. Geder'in boyundan büyük bir işe kalkışmasını ve başarısızlığa uğramasını ümit edin," dedi Cithrin. "Geder hakkında söylenebilecek en iyi şey, büyük düşmanlar edinen türden biri olması."

Clara

İlerleyen günlerde, Clara bir açıdan –pek çok açıdan– Dawson'la birlikte arkadaşlarının ve akrabalarının önünde öldüğüne karar verdi. Kocasının vahşice katledilmesini izleyememiş fakat çıkan sesleri duymuştu. Sesler çok daha kötüydü. Belki de değildi. Eğer o anda kocasıyla birlikte öldüğünü düşünürse ondan sonra yaşanan her şey gözüne daha mantıklı geliyordu. Birkaç dakikalık bir dul olarak, tanıdığı hiç kimse kendisiyle konuşmazken Kralkulesi'nden ayrılması. Hayatı boyunca tanıdığı kadınların kendisine tek bir nazik söz bile etmemesi. Ona dokunan, avutmaya çalışan tek kişi kendisini takdim eder etmez ismini unuttuğu şu solgun tenli ve zayıf tüccar kız olmuştu.

Sersemlemiş, doğru dürüst düşünemez olmuştu. Vücudunun yapılması gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmıştı. Eski dostlarını ve düşmanlarını ziyaret etmişti. Eh, hayaletler bunu yapardı, değil mi? Bu açıdan bakıldığında son derece mantıklıydı.

Vincen Coe'nun ortaya çıkışından sonra hissettiği acı ölüm sancısı değildi o zaman. O aşamayı çoktan geçmişti. Bunlar yeniden doğum sancılarıydı ve en az ilk seferindeki kadar korkunçtular. Gecenin bir yarısı uyanıyor, nefes alamaz hâle gelinceye dek ağlıyordu. Vincen'a seslendiği takdirde genç avcı gelip yatağının ucuna oturuyordu ama Clara onu çağırmamaya çalışıyordu. Uy-

kusuz kalmak dışında Coe'nun yapabileceği bir şey yoktu. En nihayetinde krizi geçiyor ve yeniden uykuya dalıyordu.

Kendini Dawson'ı görmeyi beklerken buluyordu. Özellikle de hane avcısı üstünde sadece uzun çoraplarıyla yatağının başucunda otururken geceliğiyle orada ne aradığını kocasına nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Sonra kendini düzeltmek zorunda kalıyordu. Dawson'a hiçbir şey açıklayamayacaktı çünkü o ölmüştü. Ardından biraz daha ağlıyor ve hayatına devam ediyordu. Güçlü olduğu için değil, başka bir seçeneği olmadığından...

"Bugün yine dışarı çıkacak mısınız hanımefendi?" diye sordu ev sahibesi. İsmi Abatha Coe'ydu. Görünüşe göre Coe sülalesinin Antea'ya yayılan onlarca ferdinden biriydi. Abatha'yla tanışmadan önce Vincen'ın bir ailesi olup olmadığını hiç düşünmemişti. Ne de olsa genç avcı sadece bir hizmetkârdı ve anlaşılan o zamanlar hizmetkârların ihtiyaç duyduğunuzda duvarlardan çıktığını, hamile kaldıklarında da gittiklerini düşünüyordu. Geriye dönüp baktığında soylu leydi rolünü bu kadar benimsememiş olmayı diliyordu.

"Evet, çıkacağım."

"Öğle yemeğine kadar döner misiniz?"

"Emin değilim. Kralkulesi'ne kadar yürüyeceğim ve bir şeyler yemeden geri dönebileceğimi sanmıyorum."

"Taze elma geldi," dedi Abatha. "Peynirle iyi gider."

Clara'nın bunun sadece bir teklif olmadığını ama aynı zamanda kadının yapacağı tek teklif olduğunu anlaması üç gününü almıştı. Bu sefer, *Kulağa hoş geliyor* veya *Beni dert etme* demedi. Eğer deseydi sohbetleri orada sona ererdi ve hem elmadan mahrum kalırdı hem de peynirden.

"Teşekkürler," dedi. Bu iyi bir cevaptı çünkü hem bir karşılık verilmesini gerektirmiyordu hem de hayaletinin kibar olmayı hâlâ önemsediğini gösteriyordu.

Clara gri renkli bir yas elbisesi giyip başına bir eşarp bağladı ve nereye gittiğini bilen bir kadının edasıyla yürümeye başladı. Pansiyonun bok kokulu, dar sokağı daha geniş ve isimsiz bir yola açıldı, o da çok geçmeden Mahkûm Köprüsü'nün yakınına çıktı. Clara Camnipol'de yaşadığı onca yıl boyunca bu köprüden neredeyse hiç geçmemiş, bunu hiç önemsememişti. Köprünün altına asılı kafeslerden yükselen sızlanma ve iniltiler onu kederlendiriyordu ve morali bir kez bozuldu mu toparlanmak zor oluyordu. Zaten şimdiden bir köprünün üstünde zayıf düşüp ağlamışlığı vardı. O kadarı yeterdi de artardı bile.

Ama gideceği yere varan en kısa yol buydu ve artık arabalara, faytonlara ve tahtırevanlara binemediği için atacağı her adımın bir önemi vardı.

Vincen da bugün dışarı çıkacaktı. İş arayacağım demişti. Clara bu söz üzerine tuhaf bir suçluluk hissetmişti. Kendisinin adama bakması gerekirdi, avcının ona değil. Ne de olsa Vincen Coe onun hizmetinde çalışıyordu. Öte yandan, artık çalışmıyordu tabii. Jorey'den adama maddi destek vermesini de isteyemezdi. Oğlunun, sevgilisine para yardımı yapması gibi bir şey olurdu bu. Ki saçma bir düşünceydi bu çünkü Coe onu sadece bir kerecik öpmüştü ve o da bir ömür önceydi. Ama adamın köpek kadar sadık, daimî ve kibar varlığı ile kendisinin ağır, sancılı yeniden doğuşu arasında Coe'nun inkâr edilemeyecek kadar yakışıklı biri olduğunu fark etmeye başladığını ve bunun gözüne eskisi kadar saçma görünmediğini itiraf etmesi gerekirdi.

Uçurumun öteki tarafına ulaştığında arkasını dönüp Mahkûm Köprüsü'ne tekrar baktı. Gerçekte olduğundan çok daha kısa görünüyordu. Elmalarından birini çıkardı; kıpkırmızı ve dolgundu. Onu şimdi yememesi gerektiğini biliyordu çünkü geri dönüş yolunda acıkacaktı ve yanında başka bir şey yoktu. İlk ısırık ağzında mayhoş, tatlı ve güzel bir tat bıraktı. İkincisi de.

İlk durağı, biraz daha uzakta olsa müşterilerinden hiç rağbet görmeyecek bir noktada bulunan bir fırındı. Burası kelimenin tam anlamıyla eski dostlarının onu arayacağı en son yerdi. Ogene Faskellan olsa olsa uzaktan kuzeni sayılırdı ve örgü örme işinde o kadar kötüydü ki Clara misafirlerinin arasında o da bulunduğunda aktivitelerini değiştirir, böylelikle kadını rezil olmaktan kurtarırdı. Bu tür küçük nezaketler büyük iyilikler olarak geri dönüyordu anlaşılan.

"Clara, harika görünüyorsun," dedi Ogene oturduğu küçük masadan kalkarak. "İzin ver, sana bir şeyler ısmarlayayım. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Zaten benim için yeterince çok şey yapıyorsun. Sana daha fazla yük olmak istemem."

"Bundan bir lokma alır mısın?" dedi Ogene önündeki çilek kokulu, kırmızı bir kremayla süslü beyaz pasta dilimini kaldırarak.

"Sadece bir lokma. Anlat bakalım, Elisia'dan hiç haber var mı?"

Dükkânın içi tarçın ve şeker kokuyordu. Clara parasının son kuruşuyla bir fincan limonlu çay aldı; tadı keskin ve harikaydı. Bir saate yakın bir süre boyunca çocuklarıyla ilgili edinebildiği tüm bilgileri aldı. Jorey ile Sabiha kavga ediyordu; son ayların ne kadar zorlu geçtiği göz önüne alınınca bunda şaşılacak bir şey yoktu. Şansları yaver giderse bu evreyi atlatırlardı. Barriath'ın ansızın meçhul bir yere doğru yola çıkıp sırra kadem basmasının buna pek faydası olmamıştı. Ogene, Barriath'ın Estinport'taki bir kadın arkadaşına mektup yolladığını ve ulağın Cabral aksanıyla konuştuğunu duymuştu. Elisia hâlâ kocası ve onun ailesiyle birlikte şehir dışındaydı ve bir Kalliam olmanın utanç verici bir şey olmaktan çıkmasını bekliyordu. İyi haber, Vicarian'ın rahiplik konumunu temelli olarak sağlama almış olmasıydı. Kavinpol'e gönderilmişti. Aslında bu onun birinci tercihi değildi ama en azından sırf Dawson'ın oğlu olduğu için

acı çekmeyecekti. Küçük de olsa bu da bir zaferdi ve Clara'ya çilekli kremadan daha tatlı geldi.

Ogene artık kalkmak zorunda kaldığında –ne kadar da çabuk– Clara onu yanaklarından öpüp sarıldı ama bunu dükkânın içinde, sokaktan geçen birinin göremeyeceği şekilde yapmaya da özen gösterdi. İçinde yaşadıkları dünya böyle bir yerdi ne yazık ki.

Clara oradan ayrıldıktan sonra kuzeye, Lord Skestinin'in küçük evine yöneldi ve yol boyunca tekerlekleriyle çamur sıçratan arabalardan, yemeğini onunla paylaşır umuduyla onu koklayıp yarım kilometre boyunca peşinden gelen köpeklerden kaçındı. Clara onlara elmadan hoşlanmadıklarını hatırlattı, sonra da bir parça vermeyi denedi, bunun üzerine köpek alınıp küsmüş gibi göründü. Kadın bunun ne kadar komik olduğunu, Dawson'ı gördüğünde bunu ona mutlaka anlatması gerektiğini düşündü. Ardından biraz daha ağladı ve yoluna devam etti.

Jorey'nin kışı nasıl geçireceğini düşünüp hayıflandı. Estinport'a gitmesi gerekecekti; Osterling Kırları'na dönemezdi. Zavallı Jorey... Kurtarmaya çalıştığı kız tarafından kurtarılmıştı. Her şey Vanai yüzündendi elbette. Palliako'nun emri üzerine onlarca masumu öldürmenin hissettirdiği suçluluk yüzünden...

Şehrin daha saygın kesimlerine ulaşınca adımlarını yavaşlattı. Tanıdığı bölgelere gelince... Sırf kendisini nasıl karşılayacaklarını görmek için fazladan birkaç yere daha uğramaya, tanıdığı kişileri ziyaret etmeye dair cazip bir dürtüye kapıldı. Belki de sadece hayal gücünün bir oyunuydu ama Camnipollü saraylıların savaş zamanındakinden bile daha endişeli göründüğünü düşündü. İnsanların yüzlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. Palliako'nun kalıcı bir moda hâline getirdiği siyah pelerinlerin arasında sık sık kıvırcık saçlı rahiplerin kahverengi cübbeleriyle karşılaşıyordu. Serçeler ve kargalar demişti Dawson onlara. Arada sırada bu tarz akılda kalıcı cümleler ederdi.

"Anne," dedi Jorey, Clara bahçeye girdiğinde. Oğlu ona kısaca ama sıkı sıkı sarıldı. Clara da onu yanağından öptü.

"Clara," dedi Sabiha ona yaklaşarak. Gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmıştı. Muhtemelen kendisininkiler de öyleydi. Clara onu da öpmeye özen gösterdi. Yeni evli çiftin birçok gereksinimi vardı ama onlara sunabileceği çok az şeye sahipti.

"Harçlığımı almaya geldim," dedi Clara sadece yarı yarıya hissettiği bir tebessümle. "Umarım zamanlamam kötü değildir."

"Kapımız sana her zaman açık anne," dedi Jorey acı acı. Bu durum onu yiyip bitiriyordu. Bunu görebiliyordu.

"Sen iyi kalpli birisin," dedi Clara. "Senin zayıf yanın bu. Benimki de öyle. Sabiha canım, merak ediyorum da artık gözden düştüğüme göre torunumla vakit geçirebilir miyim sence?"

"Torununuz mu..." dedi Sabiha, sonra da utançtan kıpkırmızı kesildi.

"Sana onu unutmanı söylemiştim. Ama hatalıydım. Olmayı ümit ettiğimiz aile olamadık ama yine de bir aileyiz. Benim için önemlisin, dolayısıyla oğlun da öyle olmalı. Tabii eğer izin verirsen."

"İzin mi?"

"Tabii ki tatlım. Sonuçta sen onun annesisin."

"İzin veriyorum."

"Ağlama. Yapma."

Clara'nın ziyareti normalden biraz daha uzun sürdü, pansiyon bu kadar uzakta olmasaydı biraz daha kalabilirdi de. Hava hâlâ yeterince aydınlıkken yola koyuldu. Pansiyonun etrafındaki sokaklardan normalde hoşlanmıyordu, geceleyin ise hepten korkutucu oluyorlardı.

Mahkûm Köprüsü'ne varmak üzereydi ki beş adam bıçaklarını çekip yolunu kesti.

* * *

Başındaki kukuletayı çıkardıklarında karanlık ve geniş bir odada olduğunu fark etti. Tek ışık kaynağı tavandaki demir bir avizeydi ama içerisi meşalelerle aydınlatılıyor olsaydı buna şaşırmazdı. Her iki yanda yayları hazır hâlde bekleyen askerler vardı; imkânsız bir yükseklikte duruyor, âdeta etten bir duvar oluşturuyorlardı. Clara'nın önünde, siyah renkli ve devasa bir sıranın üstündeyse Lord Vekilharç Geder Palliako oturuyordu. Başrahip de kadının arkasında, onun göremeyeceği fakat Geder'in görüş alanında kalan bir yerde duruyordu.

"Clara Kalliam," dedi Geder. "Sizi zorla buraya getirttiğim için beni affedin ama size sormak zorunda olduğum bazı sorular var. Eğer yalan söylerseniz bunu anlar ve bedelini ödetirim. Hem de çok kötü bir şekilde. Anlıyor musunuz?"

Clara'nın dili damağı kurumuştu. Buraya nasıl gelmişti? Ne yapmıştı? Uyuyakalmak ve bir türlü uyanamadığınız bir kâbusa düşmek gibi bir şeydi bu. Bir şeye yakalandığını hissediyor fakat ne olduğunu bilmiyordu.

"Anladığım kadarıyla artık oğlunuzun evinde yaşamıyormuşsunuz," dedi Geder. "Bu doğru mu?"

Clara'nın nefesi o kadar kesik kesik çıkıyordu ki kadın bir anlığına konuşamayacağından korktu. Sessiz kalmak da yalan söylemek manasına gelmez miydi? Geder'in ona yapabileceği şeyleri düşünmek bile istemiyordu. Ya da neler yapacağını.

"Doğru," demeyi başardı sonunda.

"Neden peki?"

"Varlığım Dawson'ı saray erkânının hafızasından silmelerini zorlaştırıyor."

"Ogene Faskellan'la görüşüyor musunuz?"

"Evet. Birkaç kez buluştuk."

"Ana Mecilli ile peki?"

"Evet. Sanırım iki kez."

Sağındaki askerlerden biri hafifçe kıpırdandı. Çıkan ses sert ve kuruydu. Clara'nın kalbi hızla atmaya başladı.

"Bana sadık mısınız?" diye sordu Geder.

Clara başını iki yana salladı. Ama "*Hayır,*" demek için değil, "*Buna cevap veremem,*" anlamında.

"Bana sadık mısınız?" diye sordu Vekilharç tekrardan giderek sertleşen bir sesle.

"Hakkınızda şu veya bu şekilde düşünmüyorum lordum," dedi Clara. Arkasında bir kumaş hışırtısı duyuldu.

"Öyle mi?" dedi Geder. Kafası ciddi anlamda karışmış gibi görünüyordu.

"Siz hem Lord Vekilharç hem kocamı öldüren adam hem de Jorey'nin askerlik arkadaşısınız. Feldin Maas'ın foyasını ortaya çıkarmama yardım eden kişisiniz. Ama bunların hiçbiri gün içinde yaptıklarımı özel olarak etkilemiyor. Bir bakıma etkilemeli belki de ama zamanımı kendi kendime bu soruyu sorarak geçirmiyorum."

"Bir sürü insanla buluşuyorsunuz. Onları bana karşı örgütlüyor musunuz?"

Clara güldü. Aslında öyle bir şey yapmak istememişti. Eğer düşünerek hareket etseydi kesinlikle gülmezdi ama ağzından çıkmıştı bir kere. Okçular da bunun için onu öldürmemişti.

"Hayır. Tanrım, hayır. Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Ben sadece ailemi bir arada tutmaya çalışıyorum."

"Ailenizi mi?"

"Evet. Barriath kimseye bir şey demeden çekip gitti. Jorey ile Sabiha bu yüzden oldukça zor bir süreçten geçiyorlar ve evleneli daha üç ay bile olmadı. Bu korkunç olaylardan etkilenmeyen tek kişi Vicarian. Şey, bir de Elisia var tabii. Görünüşe göre hâli vakti yerinde fakat mutlu olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil."

"Ya," dedi Geder.

"Dawson öldükten sonra aileyi bir arada tutacak kimse kalmadı tabii. Bir evimiz bile yok. Bir aileyi bir arada tutmak için oldukça zayıf bir şey elbette ama her hâlükârda eskiden bir evimiz vardı ama artık yok. Bir de yürümek zorunda kalma meselesi var tabii."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, diye düşündü Clara fakat dudakları kendi başlarına hareket etmeyi sürdürdü.

"Bir de yas tutma meselesi var. Ne kadar sürmesi gerekiyor? Çünkü bir yandan saray erkânının bu iş için uygun gördüğü ve görmediği şeyler var, diğer yandan ben artık bir saraylı değilim, o yüzden hangi kuralların geçerli olduğunu bilmiyorum. Uydurmam gerekecek. Korkunç bir şey. Cidden."

"Ama bana veya krallığa karşı herhangi bir komplo kurmuyordunuz, öyle mi?"

"Hayır."

Bir duraklama yaşandı.

"Peki o zaman. Vakit ayırdığınız için teşekkürler. Gidebilirsiniz."

Clara açık havaya çıktı. Kralkulesi'ndeydi. Biraz başı döndü ve soluklarını bir düzene sokmak için sokak kapısına yaslandı. Kendini saçma bir biçimde rahatlamış hissediyordu. Sanki saldırıya uğramış da şans eseri kurtulmuş gibi... Belki de bu doğruydu. Artık sokakta gördüğü sıkıntılı yüzlerin sebebini biliyordu. Korku ve zulüm hissi her şeyin üstünde kara bir perde gibi asılı duruyordu. Kaç kişinin hiçbir uyarı olmaksızın yakalanıp götürüldüğünü ve Geder'in yargıçlık oyununu oynamaya maruz bırakıldığını merak etti. Bunu yaşayan tek kişinin kendisi olmadığına emindi.

Kendini yeniden iyi hissettiğinde sokağa çıktı. Yarık hemen önünde uzanıyordu, Mahkûm Köprüsü'yse korkunç derecede uzaktı. Güneş iyice alçalarak kızarıp şişmiş, batı tarafındaki

bütün binaları yanan bir şehir tablosuna çevirmişti. Dahası, o karmaşa içerisinde elmalarını ve peynirini de kaybetmişti.

Nihayet pansiyona varabildiğinde güneş çoktan batmıştı. Ayakları attığı her adımda acıyla çığlık atıyordu. Sırtıysa bir ateş sütunu gibiydi. Abatha'nın çorbasının kokusu bile burnuna çok çekici geldi ki bu da ne kadar acıktığını gösteriyordu. Kirasını ödeyip bir kâse yağlı çorba alma niyetiyle mutfağa doğru ilerledi fakat Vincen da oradaydı. Ocağın yanında oturuyordu. Clara'yı görünce ayağa fırladı, odayı hızlı adımlarla aştı ve kadına sarılıp onu havaya kaldırdı.

"Öldüğünü söylediler," dedi Vincen. "Lord Vekilharç'ın adamlarının seni yakaladığını duydum."

"Yakaladılar," dedi Clara adamın kucaklamasına karşılık vererek. Ama sadece biraz. "Artık beni bırakabilirsin."

"Asla leydim."

"Çok romantik. Beni yeri bırak."

Clara ocağın yanına oturdu ve Abatha ona bir kâse bedava çorba verdi. Böylece o da bir pipo dolusu tütün satın aldı. Ogene, Jorey ve Sabiha'yla yaptığı görüşmeleri, eve dönerken Geder'in adamları tarafından yolunun kesilmesini ve başına bir kukuleta geçirilip Kralkulesi'ne götürülmesini anlattı. Çorbasını bitirdiği sırada o tuhaf ve karanlık odayı, askerleri ve tepesinde dikilip ona sorular soran Geder Palliako'yu anlatmaya geçmişti. Başından geçenleri aktarırken sakinleştiğini, sanki yaşananları ilk kez görüyormuş gibi hissettiğini fark etti. Mesafe rahatlık vericiydi.

Ocağın ateşiyle piposunu yaktı. Abatha'nın çorbası çok tuzlu ve yavan olabilirdi fakat kadın hakikaten de kaliteli tütün bulmayı başarmıştı. Clara ocağın yanında oturup düşünceli bir şekilde piposunu tüttürürken Vincen ve Abatha'nın hâlâ anlatmaya devam etmesini beklediğini fark etti.

"Sonra da beni bıraktılar," dedi oyuncu bir şekilde.

"İyi de ne sordular?" dedi Abatha. Kadının yüzü onunla tanıştığı günden beri ilk defa hayat dolu görünüyordu.

"Ah, o mu? Geder Palliako'ya karşı bir komplo kurup kurmadığımı sordular."

"Sen ne dedin?"

"Aklımın ucundan bile geçmediğini."

"Ama?" dedi Vincen.

Clara bir kaşını havaya kaldırdı. "Ama artık geçiyor."

Antrakt

Üstat Kit

Kıyıdan uzaklaştıkça, Suddapal başta uzun ve sağlam binalarla dolu bir şehirler topluluğu olarak göründü gözlerine. Ardından, parmakları iskelelerden oluşan karanlık ve canavarsı bir ele dönüştü. Sonra da görüş açılarından tamamen çıkıp gitti ve engin denizin ortasında bir başlarına kaldılar. Adasa Orsun küçük tekneyi tek başına idare edebiliyor, her şey istediği gibi oluncaya dek bir halattan diğerine geçiyor ve yelkenleri kaldırıp dümenin yönünü değiştiriyordu. Arada sırada, üç elin iki elden daha üstün olabileceği durumlarda Marcus'tan yardım istiyordu. Kit'ten hiçbir şey istemiyordu, yaşlı aktörün de canına minnetti zaten.

Küçük bir tekneye binip böylesine engin sulara açılmayalı çok olmuştu. Ufkun dört bir yanına uzanan suların ve açık gök kubbenin teknenin küçük boyutlarıyla birlikte size karşı komplo kurup kendinizi aynı anda hem büyüklük karşında şaşkına dönmüş hem de kısılıp kalmış gibi hissetmenize neden olduğunu neredeyse unutmuştu. Her yanı alabildiğine uzanan, bomboş alanlarla kaplıydı fakat sadece iki adım şuraya, üç adım da

şu tarafa atabiliyordu ve güvertenin altındaki kısımlar o kadar sıkışıktı ki ayağa bile kalkamıyordu.

Hayatı da böyleydi. Tapınaktan, Tanrıça'dan ve bildiği tek yaşam tarzından kaçtıktan sonra dünya ayaklarının altına serilmiş ve her yeni keşfi bir diğeri takip etmişti. Tapınakta kendisine öğretilen birçok şeyin doğru olduğunu öğrenmişti: Ejderhalar dünyanın yüzeyinden silinmişti, köleleri burayı kendi yurtları bellemişti, bütün ırklar durmaksızın birbirlerini aldatıyordu ve ne zaman kalabalık bir şekilde bir yerde toplansalar şiddet, ölüm ve hırsızlık baş gösteriyordu. Ancak öğretilerin bir o kadarının da yanlış olduğunu keşfetmişti: Doğrular daima adaleti sağlamıyordu, on üç ırk birbirinden nefret etmeye mahkûm değildi, Adasa Orsun gibi insanlar –Timzinaeler– farklı ve daha düşük bir sınıf değildi. Yalanlar ve efsanelerden oluşan bu karmaşanın ortasında kendi yolunu bulmak sadece hayatının meşgalesi olmakla kalmamış, aynı zamanda bundan keyif de almıştı.

Çoğunlukla seyahat etmiş, iyi arkadaşlıklar kurmuştu. Tecrübeli felsefecilerin dünyanın doğası hakkındaki görüşlerini dinlemişti. Âşık olmuş, ayrılıklar yaşamıştı. Ve seçimler ve seçeneklerden oluşan bu engin denizde, yolu hem zor hem de kaçınılmaz olan bir dizi olaya doğru yelken açmış bu küçük tekneye düşmüştü. Koskoca okyanusa karşı küçücük bir gemi. Özgürlüğe karşıysa sadece şu: keşfedip âşık olduğu dünyayı kurtarmak ya da denerken ölmek.

Kulağa destansı ve romantik geliyordu. Gerçeklerse bazen o kadar etkileyici olmuyordu.

"Bir keresinde bir hamam böceği yedim," dedi Marcus Wester. Gömleğini çıkarıp atmış ve bir koluyla yüzünü kapamış vaziyette güvertede sırtüstü uzanıyordu.

"Yemedin," dedi Kit.

"Bir keresinde de bir fare yedim."

"Hayır, yemedin."

Bir duraklama oldu ve bütün dünya hafifçe esen bir rüzgâra ve teknenin kenarlarına çarpan dalgalara indirgendi.

"Bir keresinde bir solucan yedim."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Kit.

Marcus sırıttı. "Bir bahsi kaybetmiştim," dedi.

Adasa Orsun alt güverteden çıktı, kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi ve ağzını ardına dek açıp genişçe esnedi. "İyi yol katettik," dedi. Söylediğine inanıyordu, o yüzden muhtemelen doğruydu.

"Nasıl anlıyorsun?" diye sordu Marcus. "Sonuçta etrafta takip edebileceğimiz bir yol veya arazi şekilleri yok."

"Sular değişiyor," dedi kadın. "İki üç gün içinde adalarda oluruz. O zamana kadar yetecek suyumuz ve yiyeceğimiz var."

"Muhtemelen öyle," diye onunla hemfikir oldu Kit.

"Böyle bir sorunumuz mu vardı ki?" diye sordu Marcus. "Yanımıza bir sonraki duraktan tedarik yapmamıza yetecek kadar erzak aldığımızı sanıyordum. Yanlış mı anlamışım?"

Timzinae kadın alaycı bir homurtu çıkardı. "Denizdeyiz," dedi. "Burada her zaman bir sorun vardır."

"Peki ya sorular?" dedi Marcus üç gün sonra, adadaki konaklama yerinin taşla kaplı sokaklarında yürürlerken. Adasa Orsun biraz ötede bir Güneygil'le pazarlık ediyordu.

"Ne olmuş onlara?"

"Soru sorarak yalan söyleyebilir misin? Mesela, '*Sandr ne kadar kendini beğenmiş, değil mi?*' ya da '*Bunu yapamazsın, değil mi?*' gibi bir şey söylediğimi farz edelim. İkisi de bir şeyler ifade ediyor ancak tam olarak doğru değiller, ha?"

"Unutuyorsun. Hissedebildiğim şey gerçekler değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece kendinden emin olduğunu, söylediğin şeye gerçekten inandığını hissediyorum. Sorular doğaları gereği şüphecidir."

"Peki, '*Bilmiyorum*,' dersem?"

"Cehaletin konusunda emin olursun," dedi Kit.

Güneygil iki parmağını havaya kaldırdı, Timzinae ise üç.

"Peki, '*Sanırım onun adı Adasa*' dersem?"

"Bundan eminsin, evet."

"Sanırım onun adı Mycah."

"Bundan emin değilsin. Hatta adının bu olmadığından emin olduğunu da seziyorum. Tabii bunu sadece söylediğin şeyden yola çıkarak anlayamam."

"Tuhaf bir çizgide yürüyorsun," dedi Marcus kaba bir köşeye vardıkları sırada. Konaklama yerindeki hiçbir şey düz değildi. Yollar kıvrılıp dönüyor, kayalığın şeklini takip ediyorlardı. Bu durum mekâna Kit'in hem tanıdığı hem de saygı duyduğu, insanlık dışı bir his katıyordu. Kaçtığı tapınağa benziyordu.

"Bence hepimiz aynı çizgi üstünde yürüyoruz. Ben bunun biraz daha farkında olabilirim hepsi bu. Sanırım aradığımız yer burası. Dur da kaptanımıza nerede olduğumuzu haber vereyim."

Adasa'ya doğru ilerledi. Kanındaki örümcekler heyecanlanmış, dans edip onu çekiştirmeye başlamışlardı. Uzun bir süre boyunca aynı iki kişiyle seyahat ettikten sonra bu kadar çok insanın yakınında olmak dikkatlerini çekmişti. Üstelik adada sadece beş veya altı düzine insan vardı; çok küçük bir yerdi. Uzun bir yolculuğun ardından gerçek bir limana çıkmak bundan çok daha rahatsızlık verici bir tecrübe olacaktı. Ama bununla o zaman ilgilenirdi.

"Fiyatı daha aşağı çekersem kendime yiyecek bile alamam," dedi Güneygil. Yalan söylüyordu.

Kit uzanıp Adasa Orsun'un omzuna dokundu. "Affedersin. Marcus'u şuradaki harita dükkânına götürmeyi düşünüyorum. İşin bittiğinde bizimle orada buluşur musun?"

"Tamam," dedi kadın.

"Teşekkürler. Bu arada, fiyatı daha da aşağı çekip yine de yiyecek bir şeyler alabilir."

"Delisin sen," diye bağırdı Güneygil onun arkasından. "Deli!"

Haritacıya girdiklerinde bir taburede oturan yaşlı bir Güneygil kadınla karşılaştılar. Geniş siyah gözleri onları görmeksizin üzerlerine kenetlendi. Ya da onlara değer biçmiyordu belki de.

"Harita mı alacaksınız?" diye sordu kadın.

"Öyle umuyorum," dedi Kit. "Assian Bey'in sandığını arıyorum."

"Sıraya gir," dedi kadın alaycı bir tonla.

"Elinizde Silas haritasının bir kopyası var mı?"

Bir Güneygil'in gözleri ne kadar kısılabilirse kadınınkiler de o kadar kısıldı. "Öyle bir harita yok," diye yalan söyledi.

"Var. Ben de onu alacak kişiyim," dedi Kit. Kanındaki, vücudundaki minik şeyler gerinip kıpırdandı. Keyiflendiklerini hissedebiliyordu. "Beni dinle. Sesime kulak ver. Bana o haritayı göstermek zorundasın."

"Sana hiçbir..."

"Evet, zorundasın," dedi Kit. "Bana güven."

Kadın önce kaşlarını çattıysa da bir müddet sonra bir parmağını havaya kaldırdı. "Burada bekleyin," dedi. "Bir şeye bakmam lazım."

Bu da yalandı fakat gerçekten o kadar uzak değildi belki de. Haritaya sahip değilse bile nerede olduğunu biliyor olabilirdi.

"Silas haritası nedir?" diye sordu Marcus.

"Sandığa ulaşmaya çalışan son insanların kullandığı harita," dedi Kit. "Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

Marcus bir elini onun omzuna koyup adamı kibarca döndürdü. "Sandığın nerede olduğunu bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Biliyorum. Lyoneia'nın kuzey sahilinde," dedi Kit. "Muhtemelen."

Marcus gözlerini yumdu. "Bilmiyorsun."

"Daha kesin de konuşabilirim ama sanırım o zaman daha hatalı olurum. Kolayca bulunan ve herkesin bildiği kutsal sandıklar için kullanılan bir kelime vardı zannedersem."

"O kelime *boş* olmasın?"

"Bütün kelimeler boştur, ta ki yaşayanlar onlara bir anlam yükleyene kadar," dedi Kit. "Ama evet. Ben daha ziyade *yağmalanmış* kelimesini düşünüyordum."

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin."

"Bir şey fark eder miydi?"

"Evet," dedi Marcus.

İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Karakterler

Kral Kanı'ndaki Başlıca Kişiler

ANTEA İMPARATORLUĞU

Kraliyet Ailesi
Kral Simeon, Antea İmparatoru
Aster, kralın oğlu ve veliahdı

Palliako Hanesi
Lerer Palliako, Rivenhalm Vikontu
Geder Palliako, vikontun oğlu. Aynı zamanda Ebbingbaugh Baronu ve Prensin Koruyucusu

Kalliam Hanesi
Dawson Kalliam, Osterling Kırları Baronu
Clara Kalliam, baronun karısı
Barriath
Vicarian
Jorey; baronun oğulları
Andrash rol Estalan, Kalliam Hanesi'nin kapı kölesi
Vincen Coe, Kalliam Hanesi'nin hizmetindeki bir avcı
Abatha Coe, avcının kuzeni

Ve daha birçok hizmetkâr ile köle

Skestinin Hanesi
Lord Skestinin, İmparatorluk Donanması'nın kaptanı
Leydi Skestinin, eşi
Sabiha, bir şekilde gözden düşmüş kızları
Sabiha'nın gayrimeşru oğlu

Annerin Hanesi
Elisia Annerin (evlilik öncesi soyadı Kalliam), Clara ve Dawson'ın kızı
Gorman Annerin, Lord Annerin'in oğlu ve Elisia'nın kocası
Corl, Elisia'nın oğlu

Daskellin Hanesi
Canl Daskellin, Sulakhudut Baronu ve Kuzeysahili Büyükelçisi
Sanna, baronun kızlarından biri

Sarayın diğer lordları ve üyeleri
Lord Ternigan, Kral Simeon'un Lord Mareşali
Sodai Carvenallin, Ternigan'ın kâtibi
Sör Curtin Issandrian
Sör Alan Klin
Sör Gospey Allintot
Sör Lauren Essian
Sör Sozlu Veren
Sör Sesil Veren
Suderling Tepeleri Baronu Fallon Broot
Daved Broot, baronun oğlu
Estinfordlu Lord Bannien
Kont Odderd Mastellin

Masonhalm Kontu Estin Cersillian
Rivencourt Kontu Mirkus Shoat
Ayrıca Flor, Estinford, Faskellan, Emming, Tilliakin, Mastellin, Mecilli, Caot ve Pyrellin'in yanı sıra birçok hane.

Tiyatro Oyuncuları
Kitap rol Keshmet, namıdiğer Üstat Kit, Örümcek Kraliçe'yi terk eden dönek
Cary
Hornet
Smit
Charlit Soon
Mikel
Sandr

Başrahip, Örümcek Tanrıça'nın rahibi ve Geder Palliako'nun danışmanı
Örümcek Tanrıça'nın birçok rahibi

BIRANCOUR

Medean Bankası, Porte Oliva şubesi
Cithrin bel Sarcour, Medean Bankası'nın Porte Oliva temsilcisi
Pyk Usterhall, noter
Marcus Wester, muhafız yüzbaşısı. Ayrıca Gradis ve Wodford kahramanı
Yardem Hane, yüzbaşının yardımcısı

Bankanın muhafızları:
Barth

Corisen Mout
Ahariel Akkabrian
Hamamböceği
Hart
Enen

Idderrigo Bellind Siden, Porte Oliva Valisi
Qahuar Em, Medean Bankası'nın rakibi ve Cithrin'in eski sevgilisi
Arinn Costallin, Qahuar'ın Herezli iş arkadaşı
Asanpur Usta, bir kafe sahibi
Capsen Gostermak, bir şair ve güvercin yetiştiricisi
Maceo Rinál, bir korsan
Dar Cinlama, bir hazine avcısı

KUZEYSAHİLİ

Kral Tracian

Medean Bankası, Carse şubesi
Komme Medean, bankanın sahibi
Lauro Medean, Komme'nin oğlu
Chana Medean, Komme'nin kızı
Paerin Clark, Chana'nın kocası
Müdür Nison, Medean Bankası'nın Carse temsilcisi

ASTERILHOLD

Kral Lechan
Sör Darin Ashford, Antea Büyükelçisi

SUDDAPAL

Epetchi, bir aşçı
Adasa Orsun, bir kaptan

ÖLENLER

Feldin Maas, eski Ebbingbaugh Baronu, vatan hainliğinden idam edildi
Phelia Maas, baronun karısı, kocasının ellerinde can verdi

Müdür Imaniel, Medean Bankası'nın Vanai temsilcisi ve Cithrin'in koruyucusu
Cam, bir hizmetçi
Besel, elinden her iş gelen bir delikanlı, Vanai prensinin adamları tarafından katledildi

Alys, Marcus Wester'ın karısı, bir kumpas sonucu yanarak can verdi
Merian, Marcus Wester'ın kızı, bir kumpas sonucu yanarak can verdi
Lord Springmere, Mayıs Sineği Kralı, intikam almak için öldürüldü

Morade, son Ejderha İmparator, aldığı yaralar yüzünden öldüğü söylenir
Inys, Morade'nin kuluçka-eşi, ölüm sebebi kayıtlarda geçmez
Asteril, Morade'nin kuluçka-eşi, Timzinae ırkının yaratıcısı, zehirlenerek öldü
Drakkis Felakettellalı, ejderhalara karşı verilen son savaşta yer alan büyük bir insan general, eceliyle öldü

Irkların Sınıflandırılmasına Giriş

(Beşinci Kleron Nuasti Cau için çalışan sınıflandırma uzmanı Malasin Calvah'ın el yazmalarından derlenmiştir.)

İnsanlığın on üç ırkını soylarına, öncelik sıralarına ve çiftleşme kombinasyonlarına ya da amacına göre düzenleyip sınıflandırmak doğası gereği ömürlük bir çalışmadır. Bu büyük ve karmaşık yaratımın nüanslarından bazılarının kafa karıştırıcı ve muğlak görünmesi kaygı yaratmamalıdır. Bu denemenin amacı, meslekten olmayan kimselere sınıflandırmanın güzelliklerini ve doyuruculuğunu göstermektir.

Okurların başvurabileceği, kısa bir rehberle başlayalım.

İlkkan

İlkkan ırkı bütün insanlığın doğduğu ilkel, yarı hayvansı bir sınıftır. Şayet ejderhalar bu kil kalıptan yola çıkarak diğer on iki ırkı yaratmamış olsaydı, insanoğlu tamamen İlkkanlardan oluşacaktı. Şimdi bile en kalabalık ırk onlarınkidir. Üreme konusunda diğerleri kadar sıkıntı yaşamazlar ve bir gül bahçesini bürüyen yabani otlar misali bilinen dünyanın büyük bir bölü-

münü kaplarlar. Bu yakıştırmayı yaparken kimseyi gücendirmek gibi bir niyetim yok ama şüphe yok ki gerçekler adabımuaşeret kuralı dinlemez.

Doğu Üçlüsü

Yaratılmış ırkların en eskisi Doğu Üçlüsüdür: Jasuru, Yemmu ve Tralgu.

Jasurular sıklıkla üstün ırkların ilki olarak görülür. İlkkanlarla aşağı yukarı aynı ebatları ve biçimi paylaşırlar fakat küçük çaplı ejderhalarınkini andıran metalik pullara sahiptirler. Çok büyük bir ihtimalle İlkkan kölelere göz kulak olmaları için yaratılmış, savaşçı bir sınıftır.

Yemmuların sonradan yaratıldığı açıktır. İri bedenleri ve koca dişleri sadece daha düşük ırkların gözünü korkutmak için tasarlanmış olabilir. Ama yaratılmış ırkların diğer örneklerinde olduğu gibi, güç ve ölçekteki bu artışın bir bedeli olmuştur. Tüm ırklar arasında yaşam süresi en kısa olanlar Yemmulardır.

Tralguların Doğu Üçlüsü'nün en genç üyesi olduğu neredeyse kesindir. İlkkanlardan daha uzundurlar, doğal bir etoburun sivri dişlerine ve keskin işitme yeteneğine sahiptirler ve genel kanı savaşmaktan ziyade avlanmak için yaratıldıkları yönündedir. Muhtemelen ejderhaların düşüşünü takip eden çağlarda diğer ırkların nüfusunu geçmelerine engel olan tek şey yavrulamada çektikleri zorluklardır.

Batı Üçlüsü

Nasıl ki Doğu Üçlüsü ırkların silah olarak yaratıldığı bir savaş çağının izlerini taşıyorsa, Batı Üçlüsü de ejderhaların daha incelikli araçlar yaratmaya başladığı bir çağın izlerini taşır. Cinnae, Dartinae ve Timzinae ırklarının her biri özel bir amaç için tasarlandıklarını açıkça belli eder.

Cinnaeler diğer ırklarla karşılaştırıldıklarında bir kovanın altında büyüyen bir fidan kadar zayıf ve solgun kalırlar. Bununla birlikte zihinsel becerilere karşı dikkate değer bir yatkınlıkları vardır. Lakin genellikle derin bir ferasetten yoksundurlar. Tıpkı Jasuruların savaşçı sınıfının ilk denemesi olması gibi, Cinnaeler de kendilerinden sonra gelen ırkların kaba dış hatları olarak görülebilir.

Dartinaeler onlarla aynı tarihte yaratılmalarına rağmen Cinnaelerin tam olarak gelişmemiş akli melekelerini paylaşmazlar. Bu ırk daha ziyade ağır işler yapacak şekilde, madencilik için yaratılmıştır. Zifirî karanlık mağaralarda yollarını bulabilmelerini sağlayan ışıklı gözleri eşsizdir ve yer altının derinliklerindeki ince çatlakların arasından geçmelerine imkân tanıyan çevik yapılara sahiptirler. Dünyanın derinliklerinde gizli bir Dartinae kalesi bulunduğuna dair ısrarcı söylentiler muhtemelen bu özelliklerinden doğmadır. Öyle bir kaleye hiçbir zaman rastlanmamıştır; oralarda devamlı tarım arazileri bulunmadığı için hayatta kalmaları da imkânsızdır.

Timzinaeler ise yaratım sürecindeki yeri kesin olarak bilinmeyen tek ırktır. Ejderhaların son savaşında ortaya çıkmışlardır ve ırkların en gencidirler. Siyah, böceksi kabukları Jasuruların keyfini sürdüğü metalik pullar kadar koruma sağlayamaz ama canlı dokularını tamamen örtebilme yeteneğine sahiptirler. Hatta gözleri ve kulakları da dâhil olmak üzere bütün bedensel deliklerini kapatabilirler. Hangi amaca hizmet etmek için yaratıldıkları bugün hâlâ belirsizliğini korumaktadır. Ancak bazıları arıcılık için olabileceğini iddia eder.

Üstün Irklar

Üstün ırklar ya da başka bir deyişle Yüce Üçlü, kaçınılmaz sonlarıyla karşılaşmadan önce ejderhaların yarattıkları en iyi

işleri temsil ederler. Bunlar Kurtadam, Raushadam ve Haunadam ırklarıdır.

Benim de bir ferdi olduğum Kurtadamlar, kendilerinden önce yaratılan ırkların en iyi özelliklerinin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştur. Cinnaelerin ipucunu verdiği üstün zekâ ve Doğu Üçlüsü'nün savaşçı içgüdüleri Kurtadamlarda buluşmuştur. Bunun yanı sıra, bütün vücudunuzu kaplayıp sıcak kalmanızı sağlayan postlar bütün ırklar içerisinde sadece Kurtadamlara bahşedilmiştir ve onları boncuklarla bezeme sanatının hem görgü kuralları hem de kişisel güzellik açısından en üstün süslenme yöntemi olduğuna hiç şüphe yoktur.

Haunadamlar çoğunlukla Uzak Syramys ve civarındaki bölgelerde yaşarlar ve Yemmuları yaratan savaşçı içgüdünün geliştirilmiş hâlini temsil ederler. Nispeten daha küçük yapılı olsalar da yorulmak nedir bilmeyen Haunadamlar hem kalın bir mineral katmanıyla kaplı bir deriye hem de Batı kıtası üstünde tam bir hâkimiyet kurmalarını sağlayan parlak bir zekâya sahiptirler. Suda seyahat etmekten nefret etmeleri onları açık deniz ticaretiyle kısıtlamış ve muhtemelen denizaşırı ülkeleri fethetmelerinin önüne geçmiştir.

Raushadamlar da tıpkı Haunadamlar gibi çoğunlukla Uzak Syramys'te görülürler ve sanki iki ırk bir arada yaşamak için yaratılmış gibi hareket ederler. Irkların en küçüğü olan Raushadamlar, ejderhaların uçma yeteneği bahşettiği tek halktır.

Yozlaşmış Irklar

Sanatlarında zirveye ulaşan ejderhalar, kaçınılmaz olarak aşırı karmaşık tasarılara dalmışlardır. Dolayısıyla yarattıkları son ırklar oldukça şatafatlı ve tuhaftır: Haaverkin, Güneygil ve Batıklar.

Haaverkinler ejderhaların düşüşünden sonraki yüzyıllar boyunca kuzeydeki donmuş limanlarda yaşamışlardır. Kaba ve agresif mizaçları savaşmak için yaratılmalarından ötürü değil,

efendisiz kalan hayvanların ilkel doğalarına dönmesinden kaynaklanmaktadır. Yemmular kadar iri olmalarına rağmen bunun sebebi kendilerini kuzeyin soğuğundan koruyan yağ katmanlarıdır. Yüzlerine yaptıkları dövmeleri Kurtadamların törensel boncuklarıyla kıyaslayan kişilerin her iki ırkı da anlamadığı oldukça barizdir.

Geceleri etrafı rahatça görmelerini sağlayan büyük, kara gözleriyle tanınan Güneygiller, sapkınca bir çalışmanın ürünüdür. Lyoneia'nın güney kesimlerine dağılan bu ırk, hem karınca yuvalarının sistemliliğini hem de göçmen kabilelerin ibadet şekillerini eşit derecede içeren bir kültür inşa etmiştir. Eşeyli üreme kabiliyetine sahip olsalar da bu iri gözlü yarı insanlar, çocuk doğurma işini tebaası erkek arılar gibi hareket eden merkezî bir kraliçe figürüne devretmeyi tercih etmiştir. Güney çöllerinde yaşayan insanlardan mı türedikleri, yoksa ejderhaların düşüşünden sonra kendilerinden daha üstün ırklarla başa çıkamadıkları için mi oraya göç ettikleri tartışmalı bir konudur.

Batıklar, ejderhaların yozlaştığının son kanıtıdır. Boyut ve şekil olarak İlkkanlara çok benzeseler de Batıklar iklim gözetmeksizin yalnızca su altında yaşarlar. Onlarla etkileşime girmek mümkün olsa da süreç yavaştır. Sığ havuzlarda toplanma eğilimleri, insan biçimli yosunlardan biraz daha fazlası olduklarına işaret eder. Batıkların bugün hâlâ dalgaların altında devam eden büyük bir ejderha projesinin parçası olduğunu düşünmek hayalcilikten başka bir şey değildir.

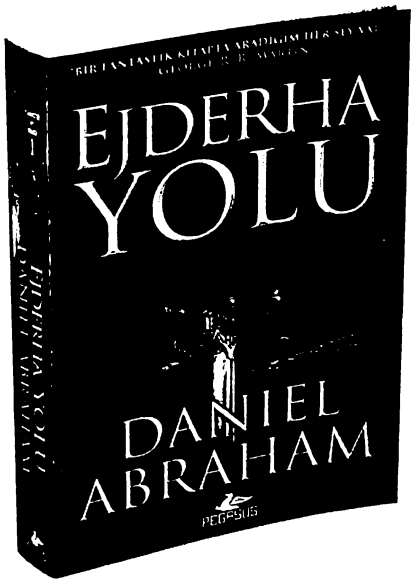
Bu temel bilgilerden yola çıkarak eğitimli birinin ırkları nasıl sınıflandırdığını, derecelendirdiğini ve en nihayetinde de yargıladığını gösteren beş felsefi yaklaşıma bakabiliriz...

Teşekkürler

Ty Franck'e bu kitabın bilhassa zorlu sularında yol almama yardım ettiği için teşekkür ederim. Ayrıca sıkı çalışmaları ve dikkatleriyle sevdiğim işi yapmama imkân tanıyan temsilcilerim Shawna McCarthy ile Danny Baror'a ve beni her zaman destekleyen DongWon Song, Anne Clarke, Alex Lencicki, Jack Womack başta olmak üzere tüm Orbit ekibine teşekkür ederim. Ama özellikle de kafamın içinde savaşlar ve entrikalar yürütürken beni idare eden aileme teşekkür etmek istiyorum.

Her zamanki gibi, tüm hatalar ve nahoşluklar tamamen bana aittir.

"DÜNYAYLA YÜZLEŞMENİN İKİ YOLU VARDIR:
YA ELİNDE BİR KILIÇLA GİDERSİN
YA DA BİR PARA KESESİYLE."

"Daniel Abraham'a hoş geldiniz. Onunla yeni tanışıyorsanız size imreniyorum. Olağanüstü bir yolculuğa çıkmak üzeresiniz."
Junot Díaz, Pulitzer Ödüllü yazar

"Anlatımı akıcı, özenli ve hepsinden önemlisi öngörülemez."
Patrick Rothfuss

"Abraham, her birinin geçmişten gelen hayaletleri ve kusurları olan bambaşka karakterler yaratmış. Karakter gelişimini maharetle işleyen yazar sahneye inandırıcı, hatalar yapabilen, ilgi çekici oyuncular koymuş... *Ejderha Yolu* seriyle ilgili büyük beklentiler yaratan, okuması çok keyifli bir kitap."
SF Signal